Dünya'nın bambaşka bir çehreye sahip olduğu bir dönemde geçen olağanüstü bir macera...

GÖÇ

Julie Bertagna

WHITBREAD YILIN ÇOCUK KİTABI ADAYI

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

Göç

Julie Bertagna

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

JULIE BERTAGNA
GÖÇ

ÖZGÜN ADI
EXODUS

First published in 2002 by Young Picador
This edition published 2003 by Young Picedor
a division of Pan Macmillan Limited, England
Copyright © Julie Bertagna 2002

Türkiye'de yayın hakları © 2012, İş Bankası Kültür Yayınları
Sertifika No: 11213

Çeviren
Berna Kılınçer

Editör
Nevin Avan Özdemir

ISBN 978-605-360-686-4

1. Basım: Eylül 2012
Genel Yayın Numarası: 2614

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında gerek metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz, yayınlanamaz ve dağıtılamaz.

BASKI
KİTAP MATBAACILIK SAN. TİC. LTD. ŞTİ.
(0212) 482 99 10
DAVUTPAŞA CADDESİ NO: 123 KAT: 1
TOPKAPI İSTANBUL
Sertifika No: 16053

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İSTİKLAL CADDESİ, MEŞELİK SOKAK NO: 2/4 BEYOĞLU 34433 İSTANBUL
Tel. (0212) 252 39 91
Fax. (0212) 252 39 95
www.iskultur.com.tr

Göç

Julie Bertagna

Çeviren
Berna Kılınçer

TÜRKİYE İŞ BANKASI
Kültür Yayınları

İÇİNDEKİLER

YABAN DÜNYA
Kanat 1
Yutan Deniz 5
Girdap 14
Doku 24
Ormandaki Tilki 28
Fırtınanın Ölü Gözü 36
Kayıp Bir Dünya 41
Yeryüzü Kazanıyor 51
Gökteki Kent 61
Talihsiz Rüzgârlar 70
Büyük Vuruş 77

AŞAĞI DÜNYA 83
Döne Döne Kente 87
Duvarın İçinde 92
Gorbals 100
Taşın Kehaneti 108
Vuruş 119
Cadı Şapkasının İçinde 137
Ölü-Çürüğü Düşleri ve Mücevher Kalpler 150
Kalaallitlerin Ülkesi 165
Yıkım 180
Uzun Umut 191

ZİHİN-BOŞLUĞU 201
Tilki İzi Bir 205
Daha Meraklı Daha Meraklı 208
Tilki İzi İki 224
Kapılma 225
Bir Zamanlar 235
Tilki İni 247
İçindeki Çekim 253
Yeni Mungo Öcüleri 261
Yirminci Yüzyıl Hayaletlerinin Geçit Töreni 268
Nux 273
Dünyanın En İyi Mühendisi 279
İşte Bu 284
Tilki'nin Zamanı 292
Kaybedecek Zaman Yok 295
Kıymık 302
Zaferin Kaçamak Bakışı 315
Taş Kehaneti Gerçekleşiyor 317

Bir zamanlar bir dünya vardı...

... Mucizelerle dolu bir dünya. En ufak parçacığından, uzayın akıl almaz genişliğindeki dönüş yörüngesine kadar, bu dünya mucizevi bir hayatla dans ediyordu. Ur, demişti ilk insanlar güzel gezegenlerine. Bu ilk adın sesi yıllar içinden taşınacak, uzun, çok uzun bir zaman sonra Ur dillerde olgunlaşıp Dünya'ya dönüşecekti.

İnsanlar olgun dünyalarında bayramlar ettiler. Hiç durmadan topraklarından ve denizlerinden yararlandılar. Giderek daha da açgözlü oldular, gezegenin mucizevi bolluğunu yağmaladılar. İsrafları ve yıkımları veba gibi yayıldı, günün birinde de veba bu harika dansçıyı tam kalbinden vurdu. İnsanlar Dünya'yı vahşice harap ettiklerini çok geç fark ettiler.

Gezegen gittikçe ısındı, kavruldu. Yüzeyi kasırgalar ve yağmurlarla dövüldü. Okyanuslar ve ırmaklar yükseldi, kentleri ve ıssız toprakları yuttu. Dünya yüzyıllık fırtınayla köpürdü. Sonra ortalığa ürkütücü bir sessizlik çöktü. Sular altında kalmış geniş bir Dünya enkazının tertemiz yıkandığını hayal edin. Yalnız zirvelere dağılmış, gökdelenlerin çatılarına, köprülere ve ağaç tepelerine yerleşerek hayatta kalabilmiş olanları hayal edin.

Şimdi de geriye, Dünya'nın sular altında kalışının başına dönün. Yıkımın başlamasından önceki kırılgan anda durup düşünün.

Şimdi durduğumuz yer de burası mı? Yıkımın tam eşiği...

YABAN DÜNYA

Korkak ruhların hiçbiri benim değil
Fırtınaların musallat olduğu Arz'da titreyenlerin hiçbiri

Emily Brontë

KANAT

Kış ortası 2099

Dünya dönüyor, Kanat Adası'nı gecenin güneşsiz gölgelerine fırlatıyordu.

Saat üçü yalnızca bir dakika geçiyordu.

Kanat halkı, köylerinden kendilerine kalan yerde toplanmıştı. Tepenin aşağısında tuzlu denizin dövdüğü sokaklar dosdoğru, soğuk soğuk çalkalanan okyanusa gidiyordu. Adalıların en yaşlıları, Kanat dağlarının kum taşından uçurumlar biçiminde dikleştiği, geniş, kayalık bir kıyıya indiği zamanları hatırlayabiliyordu. Geçen yazın gelgitinde tepelerin zirveleri hâlâ görünüyor, suları karanlık gölgeleriyle kaplıyorlardı.

Şimdiyse her şey okyanustan ibaretti.

İnsanlar sırtlarını dalgalara çevirerek, yel değirmenleri tarlasının arasından tepelere yöneldiler. Yel değirmenlerinin ağır dönüşü, ender görülen kış ortası sakinliğinde boğuk bir fısıltıdan ibaretti. Kutup Yıldızı tepedeki on bir taşın kadim bir çember oluşturduğu, yaylaya giden yolu gösteren minicik bir meşale gibi parlıyordu. Güneşin son ışıkları okyanus üzerinde kaybolup karanlık adayı örterken, insanlar çevrelerindeki yükselen dalgaları zihinlerinden sildiler.

Atalarının unutulmuş zamanlardan beri yaptığı gibi, kış gün dönümünü kutlamak için taşların ortasında duruyorlardı. İpler üzerindeki ateş topları yakıldığında herkesin içini bir heyecan kapladı. Atıcılar uzun ipleri kavrıyor, alev alev yanan saman toplarını çeviriyor, sonra da her birini gökyüzüne fırlatıyorlardı. Eski yılın güneşinin ölümünü temsil eden yıldız şelaleleri karanlığı yararak ilerlerken, Kanat'ın bir ucundan diğerine tezahürat ve alkış sesleri yankılandı.

Şimdi de dev bir tekerlek, yıldızların devinimini gösteren kadim bir sembol, ateşe verilerek tepeden aşağı gönderiliyordu. Ateşten tekerlek karanlıkta tepenin en aşağısına kadar arkasında alevden bir iz bırakarak inip, karanlık okyanusta bir süpernova gibi kendi kendini yakıp tüketirken adalılar mutlulukla gürledi.

Karanlık mutlaktı. İnsanlar karanlık onları yutarken birbirlerine sokuluyor, güven duymak için yukarıdaki titrek ışıklı yıldızlara bakıyorlardı.

Yaşlı Tain taşların ortasına doğru gitti. Neredeyse seksen kış gün dönümü ateşi görmüştü, yani adadaki herkesten daha çok. Kendi evindeki ocaktan getirdiği kil çanağın içindeki korlarla, dikili taşların ortasında duran kurumuş turba ve denizin sürüklediği odunlardan oluşan yığını tutuşturdu. Bir süre sonra ateş çıtırdayıp kıvılcımlar saçmaya başladı. Işık karanlığı yutarken, Kanat halkı doğmak üzere olan yeni güneşi selamlayarak coşkuyla bağırdı.

Tain çemberin içindeki, yatık duran on ikinci taşın üzerine tırmandı. Elini kaldırdığında herkes sessizliğe büründü.

"Mutlu yıllar!" diye bağırdı. "Yarın yeni bir yüzyılın ilk güneşini göreceğiz!"

Tain mutlu kalabalığı süzdü. Hepsinin bir an önce yiyip içip eğlenmek istediğini biliyordu. Duraksadı ve yüzündeki derin kırışıklıklar biraz daha derinleşti.

"Belki yeni yüzyıl bize bir mucize getirir," diye sürdürdü sözlerini. "Yükselen denizden kurtulmak için bir mucizeye ihtiyacımız var... Ama ya beklediğimiz mucize gerçekleşmezse? Beni dinleyin. Gelecek için bir plan yapmalıyız. Bu adaların ötesindeki dünyaya çevirmeliyiz yüzümüzü..."

Gürültücü bir grup çocuğun annesi, elma yanaklı ufak tefek Brenna, "Ah Tain, hayır!" diye bağırdı. Sonra sert çıkışını yumuşatmak için hafifçe gülümsedi. "Böyle bir gecede bunları kim düşünmek ister!"

"Bu gece tam da geleceği düşünmemiz gereken gece," diye yanıtladı Tain.

Gülümsemesi kaybolan Brenna, "Çocukların hepsi burada. Korkmalarını istemiyorum," diye karşı çıktı.

"Ben de çocukları düşünüyorum zaten. Deniz yükselmeye devam eder de hiçbir şey yapmazsak, onların geleceği tehlikeye girecek," dedi Tain homurdanarak.

Kalabalıkta öfkeli bir mırıltı başladı. Brenna'yı haklı görüyordu insanlar, kimse bu gece denizi düşünmek istemiyordu. Öfke büyüdü, sesler yükseldi. Birkaç adalı Tain'i savunmaya çalıştıysa da, sesleri Brenna gibi olacakları düşünmek istemeyenlerin sesi arasında kayboldu. İnsanlar evlerine gitmek üzere sırtlarını döndüler. Ama yanakları al al, kara gözlerinde şimşekler çakan, uzun saçları gece yarısında okyanus gibi parlayan bir kız, devrilmiş taşın üzerindeki yaşlı adamın yanına doğru sıçradı. Kalabalığa kalıp onu dinlemeleri için yalvarmaya başladı.

Adalılar bir an için duraksadılar, bir sessizlik oldu; kızın heyecanlı tavırları, katıksız enerjisi cezbetmişti onları. Arkasındaki güneş ateşinin oluşturduğu aylayla intikam meleği gibi görünüyordu.

Tain bu sessizlikten yararlanarak insanları sakinleştirmeye çabaladı.

"Kavga etmeyin!" dedi uysal bir ses tonuyla insanları yatıştırmaya çalışarak. Bu arada bir elini kızın omuzuna

koydu. "Tamam Mara. Hepimiz sakinleşip, mutlu olmaya çalışalım bu akşam. Ama kutlamalar başlamadan, güneş ateşinin çevresinde el ele tutuşup kendimizi geleceğe hazırlayalım."

İnsanlar tekrar toplandı, güneş ateşinin ışık ve ısıdan oluşan kozasındaki kısa sessizlikte birbirlerine sokuldular. Yüzlerce dilek, kıvılcım ve dumanla göğe doğru zikzak çizdi.

Şimdi herkes bayır aşağı yolculuklarına çıkmadan önce, buharı tüten sıcak pancar suyu ve ateşte kızarmış patateslerle içini ısıtıyordu. Okyanusa yayılmış diğer adalarda yakılan kış gün dönümü ateşleri, gökyüzündeki takımyıldızları andırıyordu. Adadaki kilisenin çanları dalgaların ötesinde yankılanırken kafile köye geri döndü. Kanat'ın birbirine sokulmuş dar sokakları; kısa süre sonra alevlerin ışıkları, eğlenenler ve okyanusun gürültüsünü bastıran canlı şarkılarla doldu. Adalıların Evren'in yaşayan gücünü kutlamaları gece geç saatlere kadar sürdü.

Ama Tain'in sözleri hâlâ kulaklarda yankılanıyordu. "Yeni yüzyıl, ihtiyacımız olan mucizeyi mutlaka getirecek" diyordu adalılar birbirlerine. Yeryüzü başkalarını, uzak ülkelerdeki insanları, her şeyi yutan denize bırakmış olabilir, ama bu asla *bizim* başımıza gelmeyecek.

Yine de geceleyin okyanus, kocaman yudum daha alarak Kanat bayırlarının yüksek yerlerine ulaşıyor, köylere ve çiftliklere, adalıların kapılarının eşiğine biraz daha yaklaşıyordu.

YUTAN DENİZ

Nisan 2100

Mara Bell, sanki yüreğine küçük bir kuş hapsolmuş gibi huzursuz kıpırtılarla uyandı.

Her yerde çekiç ve testere sesleri duyuluyordu. Mara çabucak penceresinin sürgüsünü açtı, fırtına kepenklerini serbest bıraktı. İçeriye güneş doldu. Sersemlemiş ve büyülenmiş bir halde gözlerini kırpıştırdı, sonra pencereden sarkarak temiz havayı, deniz ve gök manzarasını, sonsuz maviyi hissetmenin tadını çıkardı.

Kanat halkı havadaki bu nadir durulmayı fırsat bilip, fırtınadan hasar görmüş barikatları onarırken, ada hummalı bir çalışmanın sesleriyle doldu.

"Mara Bell, kahvaltı!" diye seslendi annesi, berrak bir sesle. İki sade adı, taşların üzerinden akan suyun sesi gibi tek bir güzel seste birleştirmişti.

Ama Mara ilk önce sibervizini almak için yatağın altına uzandı. Adalılar bu tür dökümtüleri kullanmayı bırakalı çok olmuştu. Artık eski teknolojiye kimsenin ihtiyacı yoktu. Mara dışında kimsenin yani.

Mara sibervizin küçük küresini açtı, pili tükenmek üzere olan iki güneş çubuğunu güneşte dolmaları için pencerenin önüne koydu.

Sonra elbiselerini üzerine geçirdiği gibi, bitmek bilmez uzun fırtına ayları boyunca hapsolduğu evden kaçmak için aşağı koştu.

"Dur bakalım!" Annesi Rosemary bir eliyle mutfak masasını işaret etti, diğer eliyle de tuttuğu çekici kaldırdı. "Kahvaltı dedim Mara Bell. Sonra da çekiç sallayacağız. Hem de bol bol."

Mara küçük erkek kardeşinin sarı buklelerini düzeltti; oğlanın tostundan bir ısırık çalıp, kimsenin kendisini durdurmasına fırsat vermeden kapıdan dışarı fırladı.

Yamaçtan aşağı güvenli bir mesafe katettiğinde, ellerini zayıf kalçalarına dayamış halde kapıda duran annesine el salladı. Annesinin kısa siyah saçları rüzgârda kabarıyordu. Bir yandan başını, bir yandan da gözdağı verircesine elindeki çekici sallıyordu, ama yüzündeki sırıtış kızınınkiyle aynıydı. Rosemary, böyle bir sabahta hiç kimsenin Mara'yı içeride tutamayacağını biliyordu. Güneş batmadan fırtına bulutlarının her an geri dönebileceğini ve dışarıda geçirilen her saniyenin değerli olduğunu ikisi de biliyordu.

Mara, yel değirmenleri ve güneş panellerinin sıralandığı eğimli tarladan aşağı koştu. *En sonunda özgürüm!* Muhteşem bir histi bu. Yeryüzünün rüzgârı okyanusu süpürüyor, kızın uzun siyah saçlarını dalgalandırıyordu. Tenine vuran sabah güneşi mutluluk vericiydi. Gök ve okyanusun sonsuz maviliği, aylarca fener ışığında duvara bakan gözlerine cennet gibi görünüyordu.

Eski kırmızı telefon kulübesinin fırtınanın eğdiği bir durak levhasıyla yan yana durduğu, kambur yol köprüsüne ulaştığında durdu. Bir zamanlar Kanat'ta her türlü araç vardı: Otobüsler, otomobiller, motosikletler, kamyonetler ve traktörler. Mara bu araçların eski fotoğraflarını görmüştü. Ama elli yıldan uzun bir süre önce yakıt bittiğinde, başka kullanımlar için geri dönüştürülmüşlerdi. Bugünlerde Kanat'ta görülen tek araç, arada sırada

kıyıya vuran otomobil kaportalarıydı; onlar da metalleri için hemen eritilirdi. Ama metal telefon kulübesini ya da durak levhasını geri dönüştürmeye adalıların yüreği elvermiyordu. Bunlar kilise ya da dikili taşlar gibi ada manzarasının bir parçasıydı.

Mara kış boyunca okyanusun ne kadar yükseldiğini görünce içine bir korku düştü. Kambur köprü doğruca denize gidiyordu. Denizin daha fazla yaklaşması mümkün değildi. Bu düşünce o kadar kötüydü ki, aklından çıkarmak için fırtınanın kıyıya ne getirdiğine bakmaya, dalgaların vurduğu yere koştu.

Bir ayakkabı! Mara okyanusun getirdiği bu değerli eşya parçasını almak için koştu. Bir tane daha bulabilse. Patlamış, her yeri yamalı, dağcı botlarına baktı. Bunlar annesi ve büyükannesinden kalmaydılar. Acilen yeni ayakkabıya ihtiyacı vardı, birbirinin eşi olmamaları da önemli değildi. Bunları parçalayıp yeni bir ayakkabı yapmayı planlıyordu. Mara gerçek bir ganimeti, denizin kıyısında büyük bir dala takılmış deri çantayı bulana kadar dikkatle arandı.

Deri *ve* ağaç dalları – gerçek bir hazine! Dalları yaşlı Tain'e verecekti; Mara ve ailesinin deriye fazlasıyla ihtiyacı olduğunu bilirdi Tain. Ama Tain böyle bir dal yığınıyla yapacak bir sürü şey bulabilirdi. Mara ağır dalı yamaçtan yukarı yaşlı adamın kulübesine taşıdı. Adadaki her ev gibi, buradan da çekiç sesleri yükseliyordu.

"Vay vay!" Yukarı kattaki pencereye yırtılmış fırtına kepengini tutturduğu merdivenin tepesinden bağırdı Tain. "Demek hazine buldun ha!"

Tain yavaş, ama neredeyse seksen yaşında olan birinden beklenmeyecek kadar çevik bir biçimde merdivenden indi. Mara'ya sarılarak yüzüne bakmak için omuzlarından tuttu.

"Güneş olmadan da büyümüşsün," dedi ona. "Kışın genç kız oluvermişsin."

"Eh, on altı oldum."

Tain gülümseyerek başını salladı. "Unutmadım. Hediyen içeride."

"Onu demek istemedim," dedi gülümseyerek Mara.

Tain, Mara'nın bulduklarını ilgiyle inceledi.

"Deri," diye başladı Mara, ama Tain sözünü kesti.

"Şu küçük kardeşin yakında büyüyecek ve ayakkabıları ayağına küçük gelecek, seninkilerin de iyi bir tamire ihtiyacı var. Hayır Mara, hazinen sende kalsın. Ben böyle iyiyim."

Tain yırtık pırtık ama dayanıklı botlarını yere vurdu.

"Ama bu dalı senin için getirdim," dedi ısrarla Mara. "Ta buraya kadar sürükledim, yani sakın almayacağını söyleme. Ellerimin haline bak!"

Kocaman dalı sürüklemekten soyulmuş avuçlarını gösterdi.

"Ah tamam, o zaman alırım," diyerek kabul etti Tain boğuk bir sesle. Mara, dalı alan adamın yüzündeki çizgilerin keyifle yumuşadığını gördü.

"Kepengi senin için bitireyim." Mara çekici otların üzerinden alarak, merdivene tırmandı.

"Ben de çay yaparım," dedi Tain, birden yorgun görünmüştü. Zinde de olsa, diye düşündü Mara, bu tamirleri tek başına yapamayacak kadar yaşlı. Ama Tain diğer adalıların kendisine yardım etmesine izin vermiyordu; fırtına mevsimi geldiğinde her evin üzerinde bir çatı olması gerektiğini bilse de, gururu buna engel oluyordu.

Tain'in taş kulübesi iki yüz yıl önce yapılmıştı. Yaşlı adam, annesi ve hatta büyükannesi burada doğmuştu. Uzun geçmişinin kalanı zaman içinde kaybolup gitmişti. Tain eliyle kulübesinin duvarlarına vurup, kaya gibi sağlam duvarlarının Dünya'nın sonuna kadar ayakta kalacağını söylemekten çok hoşlanırdı. Şimdiyse çevrelerini saran denize –neredeyse yüz yıldır ufku izleyen gözleriyle– artık bundan emin değilmiş gibi bakıyordu.

Mara bu kulübeyi en az Tain kadar seviyordu. Burası

onun ikinci eviydi. Küçükken Tain onu kanatları altına almış; yer tezeğini istiflerken, keçileri beslerken, peynirleri çevirirken yanında oyalanmasına izin vermişti. Tain onu 'küçük yardımcım' diye çağırırdı, ama aslında Mara'ya yardım eden Tain'di. Mara'nın içini aydınlatmış, babası çiftlikle, annesi Corey bebekle meşgulken kendini önemli ve özel hissetmesini sağlamıştı.

"İnsanlar böyle bir şey olmaz diyor," diye patladı Mara. "Yazın okyanus durulduğunda, yine güvenlikte oluruz diyorlar." Tain'in gözlerinde, çalkantılı deniz kadar vahşi bir ifade belirdi. Girintili çıkıntılı iri çenesini öne doğru çıkardı, kulübesinin taş duvarına eliyle dokundu. Sessizce muazzam okyanusa meydan okur gibi durduktan sonra Mara'ya döndü.

"Ama sen gözlerini kullanabilirsin Mara, onlar göremiyorsa bile sen görebilirsin!" dedi. "Artık çocuk değilsin, sana yalan söylemeyeceğim. Artık hepimizin gözlerini açması ve yeryüzünün kıyısındaki bu kahrolası yerden ileriye bakması gerek."

Mara kepengi yerine çivilerken karamsarlığa kapıldı. Tain'in böyle konuştuğunu ilk kez duyuyordu. Mara gibi Tain'in ailesi de kuşaklar boyu Kanat'ta yaşamıştı, ne zamandan beri burada olduklarını kimse hatırlamıyordu. Tain adadan hiç ayrılmamış, şimdiye kadar da atalarından hep gururla söz etmişti.

İri bir örümcek hızla fırtına kepenginin üzerine çıktı. Mara çekicini indirmek üzereyken kolu havada kaldı, örümceğin pencere eşiğinden içeri kaçmasına izin verdi. Sonra çekici indirdi. O da adadan hiç ayrılmamıştı; en azından gerçek anlamda. Mara kendi başına gizlice çok uzaklara gidiyordu, ama bu serüvenlerini kimseye anlatmıyordu, bunlar yalnızca ona aitti.

Tain, Mara'ya merdivenden inmesi için işaret etti. Ayakları yere değdiğinde Tain onu omuzlarından nazikçe, ama sıkı sıkı tutup denize doğru çevirdi.

"Sakın öbürleri gibi yapayım deme. Sakın söyledikle-

rime aldırış etmeyip kendini kandırma. Hata yapıyorlar. Bizi kurtaracak büyük bir mucize falan yok. Yalnızca gerçeklerle yüzleşerek kurtulabiliriz."

Mara dönen yel değirmenleri ve parlayan güneş panelleri tarlasının arkasına, bir zamanlar kıyı şeridi, yol, liman ve adanın okulunun bulunduğu yere baktı. Birkaç yıl önce Mara ve arkadaşları orada okula gidiyorlardı. Sonra deniz okulu yutmuştu. Kış ortasında bile hâlâ düz çatısını görebilirdiniz. Artık tamamen kaybolmuştu.

Kuzeye doğru küçük kayalık adalar topluluğu vardı. Bir zamanlar tek bir toprak kütlesiyken, son yüz yılda ovalar ve tepelerin çoğunu deniz yutmuş, artık yalnızca tepelerin dorukları kalmıştı. Ağır ağır çalkalanan okyanusa yayılmış adalar, fırtınanın sürüklediği çerçöp gibi görünüyordu. Geçen yüzyılda pek çok adalı evini, çiftliğini, bütün bir köyü yükselen okyanusun ulaşamayacağı yerlere taşımıştı, hem de birçok kez. Kanat –en büyük ve en yüksek ada– şimdi kuzeydeki adalardan gelen sığınmacılarla doluydu, bu insanlar eski taş kulübeler ve çiftlik müştemilatlarının kalıntılarında kendilerine geçici barınaklar inşa etmişlerdi.

"Ah Tain!" diye sızlandı Mara. "Ne yapabiliriz ki?"

Mara bir kez daha içinde, o kuşun kanat çırpmasını andıran çarpıntıyı hissetti. Bu kez sabırsızlıktan değil, korkudandı.

Tain içini çekti, dudaklarını birbirine kenetledi. "Çok uzun süre önce bir şey yapılmalıydı. Benim bile gerçekle yüzleşmem yeterince uzun sürdü. Ama hemen harekete geçersek yeterince zamanımız var."

Mara düşünceli bir biçimde okyanusa baktı. Tain'e döndüğünde, kendisine bakarken adamın yüzünde zaman zaman rastladığı o tuhaf özlem dolu ifadeyi gördü. Bunun nedeni Mara'nın büyükannesine, Tain'in bir zamanlar birlikte büyüdüğü kıza çok benzemesiydi.

"Çay?" diye hatırlattı Mara, Tain'i şimdiki zamana getirmek için.

"Çay," diye başını salladı Tain çekingen bir gülümsemeyle. İçeri girdiler.

Mara, Tain'in verdiği büyük, sıcak tereyağlı yulaf kekini iştahla çiğnedi. Temiz hava ve kaçırdığı kahvaltı yüzünden kurt gibi acıkmıştı. Açık kapının yanında güneş ışığının altında kekini yiyordu, bu muhteşem havanın bir anını bile kaçırmaya niyeti yoktu. Tain bu arada ocağının ateşini körüklüyor ve suyu kaynatıyordu. Mara onun demlenmiş yosunlu çayını çok acı ve sert bulduğu için; Tain ona her zaman nane çayı yapar, içine de çok sevdiği süpürge otu balından bir kaşık koyardı.

"Bana Mary Nine ile kendinden söz et," dedi Mara. Gözlerini kapayarak yüzünü ayçiçeği gibi güneşe çevirdi. Düşüncelerini gelecek tehdidi yerine, eski günlere ait hikâyelerle doldurmak istiyordu.

"Sana bütün hikâyeleri anlattım ya," dedi Tain hemen.

Mara bir sonraki soruyu sorup sormamayı aklında tarttı. Bu soruyu uzun fırtına ayları boyunca düşünmüştü. Mary Nine'yi anımsadığında Tain'in yüzünde beliren özlem Mara'yı meraklandırmıştı.

"Onu seviyor muydun?" diye dayanamayarak patladı en sonunda. "Seviyordun öyle değil mi?"

Tain yanıt veremeden çayı koydu. Açık pencereden içeri giren parlak güneşin altında, masada sessizce oturdular.

"Ah Mara, çok uzun zaman oldu," dedi Tain en sonunda.

"Ama..."

"Bunlar geçmişte kaldı. Artık geleceği düşünmeliyiz."

Mara'nın zihni hızla çalışıyordu. Tam kuşkulandığı gibiydi. Tain ile Mary Nine arasında bir şeyler olmuştu. Bu yüzden Tain her zaman Mara'yla bu kadar yakından ilgilenmiş olmalıydı. Mara büyükannesine çok benzediğini biliyordu. Yaşlıların hepsi böyle söylüyordu, büyükannesinin gençlik fotoğraflarında kendisiyle arasındaki

çarpıcı benzerliği görebiliyordu. Aynı güçlü ifadeye, aynı kalın telli uzun siyah saçlara sahiptiler. Mara'nın da kollarıyla bacakları, büyükannesininkiler gibi uzun ve inceydi, hatta annesi hareketlerinin bile aynı büyükannesi gibi aceleci olduğunu söylüyordu.

Ama Mary Nine'nin büyükbabasıyla mutlu bir evliliği olduğundan başka bir şey söylememişti evdekiler. İkisi de yaşlı ölmüştü, bu yüzden Tain'in böyle bir şey...

"Beni dinle Mara," diye düşüncelerini böldü Tain'in sesi. "Geleceğin burada, yani Kanat'ta değil. Yakında bir Kanat da olmayabilir, en iyi ihtimalle hepimizin üzerinde yaşamasına yetecek kadar bir kara parçası kalmayabilir. Geleceğin, Dünya'nın başka bir yerinde."

Mara, zihnine yanıtlanması gereken daha acil sorular dolunca, büyükannesinin geçmişindeki bilmeceyi bir an kenara bıraktı.

"Buranın ötesindeki dünya nasıl bir yer Tain? Hiç kimse bundan söz etmiyor."

Mara gizli yolculuklarında gördüğü yerleri düşündü. Çevresindeki tanıdık kara ve deniz manzarasından çok farklı, tuhaf, inanılmaz yerlerdi. Ama yolculukları gerçek değil, yalnızca düş ürünüydü.

"Dış dünya artık büyük bir gizem," dedi Tain. "Orayla ilgili hiç konuşmamamızın nedeni de bu."

"Ama sen ne *düşünüyorsun*?" diye sordu ısrarla Mara.

Tain derin bir iç geçirdi. "Bilmiyorum. Okyanuslar ilk kez yükselip karaları yuttuğunda hepimiz büyük bir şoka girdik. Ana karadan gelen erzak gemileri birden gelmez oldu, bütün iletişim sistemleri çöktü. Hepimiz korkudan serseme dönmüştük." Öne eğildiğinde, Mara adamın dudaklarında o uzun zaman önceki korkuyu yansıtan bir titreme gördü. "Dünyanın geri kalanına ne olduğunu bilmemizin imkânı yoktu. Ve yapacak çok şey vardı. Bütün hayat tarzımızı değiştirmemiz, evlerimizi ve çiftliklerimizi tepenin yukarısına, denizin ulaşamayacağı yere taşımamız

gerekiyordu. Birkaç yıl içinde kendi kendimize yetecek duruma gelmeliydik. Bütün bunları da hiç görmediğin kadar şiddetli fırtınaların ortasında yapıyorduk. Kendimizin ve üzerinde yaşadığımız kara parçasının dışında başka bir şey düşünmeye fırsatımız yoktu. Sırf hayatta kalmak bile başlı başına bir mücadeleyi gerektiriyordu. Ama en sonunda deniz yeterince sakinleştiğinde, birkaç balıkçı ana karada ne olduğuna bakmaya gitti." Tain yine duraksadı, gözlerindeki bakış, Mara'ya onun hâlâ yaşadıklarına inanamadığını söylüyordu. "Okyanustan başka bir şey bulamadılar. Bir zamanlar dağlık olan yerlerde kayalık doruklar kalmıştı; kimsenin üzerinde yaşayamayacağı dik kayalar vardı, ama topraktan iz kalmamıştı. Bir kez bunu duyduğumuzda, dış dünyayı düşünmeyi bıraktık. Ve öylece devam ettik, bu adaların ötesini hiç düşünmedik. Şimdiye kadar."

Tain, Mara'nın elini kavradı.

"Mara, denizler yine yükseliyor. Her on yılda bir kutuplarda büyük bir buz kütlesi eriyor ve sonra büyük bir deniz kabarması oluyor. Bu olayı biliyorum, daha önce de yaşadık. Son yıllarda yazlar uzun ve sıcaktı, şimdi de havanın neden olduğu erime yüzünden deniz kabarıyor. Kutuptaki son buzullar da eriyor olmalı."

Geçen yaz sıcak adayı kasıp kavurmuştu. Mara sıcaktan havanın bir cam gibi parladığını hatırlıyordu. O zaman deniz ona sığınak olmuştu. Kayaların üzerinde denizkızı gibi yaşamış, uzun saçları güneşe karşı serin bir örtü olmuş, hiç durmadan yanan tenini okyanusun rahatlatan sularına daldırmıştı.

"Yine taşınmalıyız. Ama bu kez tepenin yukarısına değil, orada bize yetecek kadar toprak kalmadı."

Paniğe kapılan Mara midesinin büzüldüğünü hissetti. Tain'in elini sıkı sıkı kavradı.

"Dünya'da yeni bir yurt bulmalıyız," diye açıkladı Tain. "En kısa zamanda Mara, çok geç olmadan."

GİRDAP

Dünya'da yeni bir yurt mu?

Mara fal taşı gibi açılmış gözleriyle Tain'e baktı. Bu o kadar korkutucu bir düşünceydi ki, her yerinin uyuştuğunu hissediyordu.

"Ama nerede?" diye fısıldadı.

"Küçükken sana yükselen denizlerin üzerinde inşa edilmiş dev kentleri anlatırdım hatırlıyor musun?"

"Ama yalnızca bir masaldı o!" diye bağırdı Mara.

Tain başını salladı. "Hayır hayır. Hatırla hadi, sana gençken izlediğim bir televizyon haberini anlatmıştım. Bu kentleri ilk kez yapıyorlardı, 'Yeni Dünya' kentleri diyorlardı." Mara odanın köşesindeki, kullanılmayan, işe yaramaz gri kutuya özlemle baktı. Tain ona televizyonu anlatmıştı.

"Yani gerçekten dev kentler mi var?" diye sordu kuşkulu bir sesle.

"Bilmiyorum," dedi Tain. "İnşa ettikleri kentler selden kurtuldu mu bilmiyorum, ama kurtulmak üzere tasarlanmışlardı. Dedikleri gibi başka kentler inşa ettiler mi bilmiyorum. Selden hemen önce haberlerde Yeni Dünya kentleriyle ilgili bilginin kesildiğinden şikâyet ediliyordu. Sonra büyük sel oldu ve bütün haberler kesil-

di. Dediğim gibi, o sırada biz de Kanat'ta hayatta kalma mücadelesi veriyorduk. Sonradan, Doku'da bilgi aramaya çalıştık; eski bilgisayar ağında." Mara başını salladı. Doku'yu iyi biliyordu.

"Çok aradık, ama bir şey bulamadık. Doku çökmüştü, orada bir şey bulmaya çalışmak samanlıkta iğne aramaktan zordu. Böylece dışarıdaki dünyada neler olabileceğini düşünmeyi bıraktık, kendimize döndük. Ama o kentlerin inşa edildiğinden eminim! Bu kentlerden bir sürü yapmayı planlıyorlardı." Tain düş kırıklığı içinde parmaklarını ak saçlarının arasından geçirdi. "Balıkçılarımızın yeteri kadar güneye gitmediğini düşündüm. Cesur adamlardı, ama ana karanın gözden kaybolduğunu görünce paniğe kapılıp geri döndüler. Eğer devam etselerdi, belki bu kentlerden birini bulabilirlerdi. Bilmiyorum ama bunu şimdi öğrenmeliyiz. Bir yolunu bulup öğrenmeliyiz. Bu kentler tek umudumuz olabilir. Dünyada ne kadar kara parçası kaldığını kim bilebilir?.."

Masadaki eski atlası açıp inceledi. "Başka bir seçenek aradım," diye mırıldandı, "ama bütün yüksek yerler buradan çok uzakta, oralara asla ulaşamayız. Balıkçı teknelerimiz açık okyanusta parçalanmadan asla o mesafeyi katedemezler."

Artık Mara onu yarım kulakla dinliyordu, zihninde güzel bir kentin görüntüsü belirmişti. Okyanusun çok yukarısında güvenli bir biçimde göğe doğru uzanıyordu. Aynı zamanda Kanat'ı böyle bir yerde yaşamak için terk etme düşüncesi onu korkuyla titretti. Böyle bir şeyi hayal bile edemiyordu. Düşünmek istemiyordu. Sersemlemiş bir halde düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

Tain elini yatıştırıcı bir şekilde kızın omuzuna koydu. Mara'yı o kadar iyi tanıyordu ki, kızın kendini nasıl hissettiğini açıklamasına gerek yoktu.

Daha önce pek çok kez söylediği gibi, "Büyükannen çok özel biriydi," dedi ona. "Dünya değişip de yaşamak

için mücadele etmek zorunda kaldığımızda, topluluğumuzda gerçek bir önder oldu. İnsanların cesaretlerinin kırıldığı, umutsuzluğa düşmek üzere olduğu bir dünyada, bu adaların geleceklerini biçimlendirmesine yardım eden onun görüşü ve cesaretiydi. Hatırlıyorum, ben de umudumu kaybetmek üzereydim." Bir gülümseme yüzündeki çizgileri derinleştirdi. "Ama o hiç umudunu yitirmedi. Bezginliğe kapılmamıza engel oldu." Tain'in sesi titriyor, gözleri Mara'nın daha önce hiç görmediği bir biçimde duyguyla parlıyordu. "Mary içinde bir tür yücelik taşıyordu. Sen de onun kopyasısın. Canlı bir kopyası! Dünya'da yeni bir gelecek kuracaksın, bunu yapacaksın biliyorum, çünkü sen de aynı güç ve cesarete sahipsin."

"Neden onunla evlenmedin?" diye fısıldadı Mara. Kendini durduramadan sözcükler dudaklarından dökülmüştü.

Büyükbabası, yani Mary Nine'nin kocası o doğmadan önce öldüğünden, hiç tanımadığı birine sadakat duyması zordu; oysa Tain her zaman ona yakın olmuş, Mara onu büyükbabası yerine koymuştu.

Aniden patlak veren rüzgâr kulübeyi sarstı; müthiş bir rüzgâr uğultusu bütün odayı sardı. Kapılar titriyor, kepenkler güm güm çarpıyordu. Dışarıda, tepelerde yel değirmenlerinin kanatları çırpınmaya başladı. Mara ile Tain yerlerinden sıçrayarak, camlar kırılmadan önce kepenkleri kapatmaya koştular.

Fırtına bulutları yeniden ufukta belirmişti. Mara duyduğu hayal kırıklığıyla ağlayabilirdi. Kısacık özgürlüğünün sona erdiğine inanamıyordu. Arkadaşlarını ziyaret etmeye bile vakti yoktu.

Tain içeri girdi, kısa bir süre sonra ince oymalarla süslenmiş küçük cilalı bir ahşap kutuyla dışarı çıktı. Kutuyu Mara'nın eline bıraktı.

"Benim için mi?" dedi Mara heyecanla. Kutunun güzel desenlerine dokunup kapağını açtı. Kapağın alt

tarafında küçük bir ayna, tabanında da küçük gözler vardı.

Tain başını salladı. Adada ahşap oymacılığıyla ün yapmıştı, ama bugünlerde bu işe ayıracak fazladan ahşap yoktu. Adanın bütün ağaçları çoktan kesilmişti. "Bunu büyükannenin on altıncı doğum günü için yapmıştım. On altı yaşma bastığın gün verecektim, ama şimdi almalısın. Mücevherlerin için bir kutu."

Tain, Mara'nın mücevheri olmadığını biliyordu. Mara güldü, Tain'e sıkıca sarıldı. "Hiç bu kadar güzel bir şeyim olmamıştı."

Birden meraklandı, kutuyu büyükannesi için yapıp hiç vermemiş miydi? Vermediyse nedeni neydi? Nedense bunu soramadı.

Bunun yerine kutudaki küçük aynaya bakıp şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Temiz hava, kışın solgunlaşan yanaklarına renk vermişti, gözleri aylardır görmediği kadar parlaktı. Saçları güneşte canlanmıştı. Boynunda Tain'in geçen doğum gününde onun için yaptığı buzul kuvarsından kolye parlıyordu.

Rüzgâr şiddetlendi, uzaklarda bir gök gürültüsü duyuldu. Mara dehşet içinde, yaklaşan bulutlara baktı, kutuyu kapadı.

"Artık eve dön," diye uyardı Tain. "Korkarım şiddetli bir rüzgâr daha gelecek. Hava yatışır yatışmaz geleceği planlamak için adadakileri toplantıya çağıracağım."

Mara tepeden aşağı koştu. Tain'in Mary Nine'yle ilgili soruyu yanıtlamadığını fark ettiğinde artık çok geçti.

Mara hemen eve gitmedi. Tepenin kıvrımları arasına kurulu, evlerin arasındaki boşlukta kuvvetlenerek ulumaya başlayan rüzgârla savaşan köye yöneldi. Kanat sonraki fırtınalara barikatlarını hazırlarken çekiç ve testere sesleri susmuş, kepenkler sağlamlaştırılmıştı. İçeriden bir bağırış duyuldu. Sonra uzun boylu, ince yapılı, güçlü görünüşlü

bir oğlan çıktı. Mara'nın babası, küçük erkek kardeşi ve pek çok adalının ortak özelliği olan Kelt mirasının kızıl sarı saçlarını, parlak mavi gözlerini taşıyordu. Mara'nın siyah saçları ve koyu renk gözleriyse başka ataların varlığını gösteriyordu. Mara'nın Mary Nine ve ondan önceki sayısız kuşakla paylaştığı bu miras, bir gemi kazasıyla adaya gelen İspanyol denizcilerden kalmaydı.

Sarışın genç onu içeri çekerek, çabucak rüzgâra karşı kapıyı kapadı. Baştan aşağı toz toprak ve örümcek ağlarıyla kaplıydı.

"Mara! Hâlâ dışarıda ne işin var?" dedi Rowan, ama çarpık gülüşü onu görmekten ne kadar memnun olduğunu gösteriyordu.

"Tain'e yardım ediyordum, fırtına da aniden patlak verince, istedim ki..."

Mara sustu, çünkü tek istediği adalılar fırtınadan korunmak için evlerine kapanmadan önce arkadaşlarını görmekti. Şimdi istediği yerdeydi, onlara Tain'le konuşmasını anlatmak için dayanılmaz bir istek duyuyor, ama fırtınanın güç kazandığını hissediyordu. Yeterli zamanı var mıydı?

"Hayalet görmüş gibisin," dedi Rowan, Mara susarken. "İyi misin, ailenle ilgili bir sorun yok ya?"

Mara konuşmadan başını salladı, ama dudaklarının titrediğini hissedebiliyordu. "Artık dayanamıyorum Rowan. Biraz daha evde kapalı kalırsam çıldırabilirim. En azından siz, iki kişi, birbirinizle konuşabiliyorsunuz."

"*Bizim* konuştuğumuz yok. Gail konuşuyor. Hem de durmadan. Benim işim onu dinlemek," diye hatırlattı Rowan sırıtarak. "Ama sen de Corey'yle konuşabilirsin."

"O henüz küçük bir çocuk."

Mara eve gitmesi gerektiğini biliyordu. Dalgaların kıyıdaki ağır gümbürtüsü başlamıştı. Ama Mara'nın konuşması gerekiyordu. Babası, Tain'in Kanat'ın geleceğine dair öngörülerine yalnızca karşı çıkardı. Annesi

saçmalık olduğunu söyler, sonra da bütün gece endişeden uyuyamazdı. Corey ise olanları anlayamayacak kadar küçüktü.

"Çabuk, bir dakika sığınağa gel," dedi Rowan. "Gail seni aramak için dışarı çıkmıştı. Seni görmek isteyecektir."

Mara koridorda Rowan'ın ardından hızlı adımlarla ilerledi, birlikte taş basamaklardan aşağı indiler. Merdiven küf kokulu bir kilerin karanlığına iniyordu. Kilerin bir köşesi mumlarla aydınlanmıştı. Gail burada bir yığın koyun postunun üzerinde oturmuş, Mara'nın tahmin ettiği gibi bir şey dikiyordu. Ağabeyiyle aynı renk, uzun sarı saçlarının arasından bakan mavi gözlerinin ifadesi sertti. Tepesinde dalgalanan gölgeliği, eski perdelerle kaplamış, pırıl pırıl ışıltılı eşyalarla, ipek eşarplar, kurdeleler ve eski kolyelerle donatmıştı.

"Gail'in kış projesi," diye açıkladı Rowan. "*1001 Gece Masalları*'nda gördüğü bir resimden esinlenerek yaptı."

Kitaplar ve dikiş malzemeleri –eski pamuk parçaları, kurdele, naylon ya da ipek– adada hazine değerindeydi. Gail ile Rowan fırtına mevsiminde kendilerini oyalamak için sağdan soldan bulabildikleri kadarını istiflerlerdi.

Gail, Rowan'ın kiminle konuştuğunu görmek için başını kaldırdı, karşısında Mara'yı görünce yerinden fırladı.

"Mara! Ah, seni özledim."

Gail soluk almadan konuşmaya başladı. "Sabah seni bulmak için size gittim, kimse nerede olduğunu bilmiyordu, sonra sahile indim, birkaç kişiye rastladım, biraz lafladık. Konuşmayı bitirdiğimizde rüzgâr çıkmıştı, ben de belki oradasındır diye Tain'in oraya bakmayı düşünüyordum. Ama sonra *uzuuun* zamandır konuşmadığımız için mutlaka önce bizi görmeye geleceğin aklıma geldi."

Gail arkadaşının yüzündeki üzgün ifadeyi görünce birden konuşmayı bırakıp sustu.

"Ne oldu?"

Mara kendini tozlu bir mindere attı, sonra derin bir nefes alarak, Gail ve Rowan'a Tain'le konuştuklarını anlatmaya başladı.

Rowan, Gail'in araya girme çabalarını geçiştirerek Mara'yı kendinden geçmiş bir halde dinledi.

"Tain mucizelere inanmıyor," diye bitirdi sözlerini Mara. "Ben de inanmıyorum galiba. Keşke inanabilseydim. Deniz yükseldikçe yükseliyor, hiçbir şey onu durduramayacak. Barikatların arkasına saklanıp, bizi bir şeyin kurtarmasını bekleyemeyiz. Harekete geçmeliyiz."

"Ama ne yapabiliriz?" diye karşı çıktı Gail. "Doğru olsa bile, ki değil," diye diretti. "Okyanusa açılıp bu Yeni Dünya kentlerinden birine rastlamayı umamayız. Var olduklarına inanmıyorum. Gerçek dışı bir şey, Tain'in 'tele bilmem nede' izlediği bir film gibi."

"Televizyonda."

"... Şimdi de Tain üzgün ve kafası karışmış bir halde," diye soluk almadan konuşmaya devam etti Gail. "Ne de olsa yaşlı bir adam."

"Tain'in kafası karışık değil," diye heyecanla onun sözünü kesti Mara. "O benim tanıdığım en akıllı insan."

"Tamam, peki," diye geri adım attı Gail. "Ama dışarıda bir yerlerde dev kentler olsa, bundan haberimiz olurdu. Biri gelip bize söylerdi."

"Kim demiş!" diye itiraz etti Rowan. "Onlar da bizim yaptığımız gibi yapıp kendi başlarının çaresine bakarlardı. Dış dünyanın bizden haberi olmadığına eminim. Tabii bir dış dünya kalmışsa."

"Sence Dünya'nın geri kalanı sular altında mı kaldı?" diye fısıldadı Mara. Bu neredeyse dile getirilemeyecek kadar korkunç bir düşünceydi.

"Hayır!" diye atıldı dehşet içinde Gail. "İkiniz de susun! Böyle konuşursanız sizi dinlemeyeceğim. Annem

Tanrı'nın bizi koruduğunu söylüyor, bu yüzden Dünya'nın geri kalanını da korumuş olmalı. Tabii ya."

"Offf!" dedi bıkkınlıkla Rowan. "Bu da eski hikâyelerden biri olmalı. Sonra insanlar hikâyenin doğru olduğuna kendilerini inandırıyor. Hikâyeleri ben de severim, ama bizi kurtarabilirler mi?"

Kilerin her yerinde her an yıkılacak gibi görünen, kuleler halinde istiflenmiş kitaplara baktı. Sonra bedeninden bir ürperti geçti. "Bu eski kitapları okuduğumda, eskiden var olan bütün o inanılmaz yerleri ve insanları hayal ettiğimde, bunlardan geriye kalan bir şey var mı diye merak ediyorum. Ya Dünya'da kalan tek insanlar bizlersek?

İnsanlar hikâyeleri severler," dedi Rowan lafı uzatmadan. Yavaşça uzanarak kitap yığınlarından birine dokundu.

Mara içinin buz kestiğini hissederek kitaplara baktı. "Sorun şu ki," diye fısıldadı. "Ben hiç düşünmedim. Yalnızca şimdi ve burada olanla ilgilendim, kendimle ve..."

Doku'daki serüvenlerimle, diye ağzından kaçıracaktı az kalsın. En yakın dostları Gail ve Rowan'ın bile gizli yolculuklarından haberi yoktu. Onlarla bütün sırlarını paylaşırdı, bu tek sır dışında.

"Belki çok kişi düşünüyordur da," dedi Rowan. "Ne var ki hiçbiri bu konuda konuşmuyor. Ama Tain haklı, dışarıda ne olduğunu öğrenmemiz gerek."

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti Mara.

Kıyıya vuran bir dalganın gümbürtüsü işitildi.

"Gitmeliyim!" dedi panikle Mara, Gail'e çılgın gibi sarıldı, yukarı koştuğunda ön kapıyı sürgüleyen Gail ve Rowan'ın annesi Kate'e çarptı.

"Mara Bell! Ne işin var senin burada? Doğru eve! Annen meraktan çıldıracak!" Kate de Gail gibi acele acele konuşuyordu, ama onun sesi Gail'inkinden çok daha yüksekti. "Rowan! Rowan! Buraya gel, Mara'yı yolun

yarısına kadar geçir! Acele et! Üzerine bir yağmurluk giy! Nereye gittiğine de dikkat et! Denizden uzak dur! İkinizin de boğulmasını istemiyorum, duyuyor musunuz?"

"Seni bütün ada duydu anne!" diye mırıldandı Rowan. Mara'yla birlikte Kate'in saldırısından kaçıp fırtınanın içine koşarlarken. Yamacı aşarlarken ortalık devasa bir şimşekle apaydınlık oldu, gökyüzünden dolu taneleri boşaldı.

Dolunun şiddetinden yanmaya başlayan gözlerini elleriyle koruyarak yan yana güçlükle ilerlediler. Yel değirmeni tarlası şiddetle dönen pervanelerden oluşan bir girdaba benziyordu. Mara yamaçta endişeyle onu bekleyen babasını gördü. Suçluluk duyarak veda etmek için Rowan'a döndü, ama Rowan onun kolunu yakaladı. Rowan'ın elleri tıpkı onunkiler gibi kıpkırmızıydı.

"Sence dışarıda gerçekten kentler var mı?" diye sordu. Rowan'ın yüzü fırtınaya karşı buruşmuştu, sesini duyurmak için bağırmıştı.

"Mara!"

Mara yamaca doğru baktı. Bu uzaklıktan ve dolu taneleri arasından bile babası Coll'un fırtınada dışarıda kaldığı için kendisine kızgın olduğunu görebiliyordu.

Gitmek için döndü, ama Rowan hâlâ kolunu sıkı sıkı tutuyordu.

"Var olduklarına inanıyor musun?" diye diretti.

"İnanmak istiyorum," diye bağırdı Mara, dürüstçe yanıt vererek. "Ama Tain'in söylediğinden daha fazlasına ihtiyacım var. Kanıt... kanıta ihtiyacım var. Mucizeler ve dev kentlerle ilgili bütün bu konuşmalar..." Mara yüzünü yatay yağan doludan korumaya çalıştı. "Senin masal kitaplarından fırlamış bir şeye benziyor."

İri bir dolu tanesi Rowan'ın kaşına çarptı ve sulu kan mavi gözlerine doğru akmaya başladı. Rowan dudaklarını Mara'nın kulağına yaklaştırdı. "Belki de... belki de

insanlar bir şeye inanmaya ihtiyaçları olduğunda inanacak bir şey yaratıyorlardır."

Mara başını salladı, Rowan'a sıkıca sarıldı, sonra da eve doğru koştu.

"Kendine iyi bak!" diye bağırdı rüzgârın gürültüsünü bastırarak.

Mara eve girmeden önce son kez Rowan'a baktı, çakan şimşeğin aydınlığında deniz duvarına koşan bir hayalete benziyordu.

DOKU

Fırtına gece gündüz demeden gürlüyordu. Ada durmadan kendisini hırpalayan bir devin insafına kalmış gibiydi.

"Fe fi fo fum! Üflerim püflerim evini yıkarım!" Mara'nın küçük kardeşi Corey, masalları birbirine karıştırarak monoton bir şarkı tutturmuştu. "Ama fırtına bizi yakalayamaz, değil mi anne? Bizim evimiz taştan."

Mara başını yatak odasının penceresine yasladı, kepengin kalın tahtasına çarparak camı titreten fırtınayı hissedebiliyordu. Bu hapis hayatı bir işkenceydi. Kafese kapatılmış yabani bir kuş gibi hissediyordu kendini. Dışarıda *olmalıyım*, diye içi içini yiyor; odada bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Çıplak yumruğuyla camı aşağı indirdiğini, rüzgârın korkunç öfkesine atlamak için fırtına kepengini söktüğünü hayal etti.

Durup odasının hapsedici duvarlarına baktı. Huzursuzca pencerenin önündeki küçük çubuk ve ayça şeklindeki ışık halkasının yanında duran, elma büyüklüğündeki küreyle oynadı. Küre, çubuk ve ışık halkası –sibervizi– onun sıkıntıdan patlamasını önleyen tek şeydi. Bundan emindi. Siberviz özgürlüktü, kaçıştı, kurtuluştu.

Mara küreyi kaldırdı. Avucuna sığmasına rağmen ağırdı, cam hissi veriyor ama parlak metal gibi görünüyordu. Dokunur dokunmaz küre, bedenindeki elek-

trik yüküyle harekete geçerek bir karıncalanma yarattı. Renkler bulut ya da gölge gibi yüzeyinde dönmeye, küçük güneş çubukları güç verirken kürenin çekirdeği kor gibi parlamaya başladı.

Mara baş parmağı ve işaret parmağıyla karşıt kutuplarının dayanak noktalarını bastırdığında, küre açılıp iki yarım küre oluşturdu. Bir yarının düz yüzeyi küçük bir klavye, diğer yarının yüzeyiyse bir ekrandı.

Mara yarım ay şeklindeki ışık halkasını, düzgün bir vizör oluşturacak şekilde gözlerinin üzerine geçirdi. Küçük gümüş siber-çubuğu aldı, küçük klavyeye hızla bir komut girdi, sonra ekrana bir dizi şifreli sembol karaladı. Bu, sibervizin ona öğrettiği alfabe, hiyeroglif ve rakamları birleştiren karmaşık güzel dildi. Semboller parladı ve soldu, birinin yerini hemen anında diğeri alıyordu. Yıllar içinde Mara sibervizi, avının kokusunu almış bir hayvanın içgüdüsü ve açlığıyla kavramıştı.

Siberviz çalıştı. Işık halkası parladı, kürenin girdap gibi dönen renkleri hızlanıp koyulaştı. Mara gözlerini ışık halkasına dikti, çağırdığı görüntü tarafından yutulmuş gibiydi. Gerçek dünyayı terk edip siber-uzaya dalarken içini bir heyecan kapladı. Sonra sihir başladı...

Mara hızla ilerleyip yükseldi.

Gerçek dünyanın çok ötesine vızladı.

Doku'nun ışıltılı bükümleri arasında hızlı ve özgürdü.

Müthiş bir mutluluk hücum etti zihnine. Mara yanardöner dikey bir bükümden aşağı, vızıldayan, kıvılcım saçan kule kümelerinin sıralandığı (her zaman yukarı uzanan dev Doku siteleri) geniş bir elektronik bulvara indi.

Bulvarın ilerisinde, tehlikeli örümcekler çetesi kırmızı renkte yanıp sönerek hızla kaçıştı. Tehlike uyarısı. Mara tehlikeli bir durum görmeyince, kırmızı örümceklerden kolayca kurtuldu. Önündeki yol açık görünüyordu. Ama Doku'da görünüşe aldanmamak gerekirdi. Doku'nun

her bir pırıltılı elektronik bükümü sonsuz olasılıklara, hiç bitmeden insanın önünde açılan seçeneklere ayrılıyordu.

Siber-uzayda kural ya da sınır yoktu. Her şey olabilirdi.

Mara ileriye doğru yükselirken hazır ve tetikteydi. Kule kümelerinin arasındaki karanlık sokakları, temkinli gözlerle kolaçan ediyordu. Bazen varlığını hissettiği sinsi, elinden kaçan avcıyı gözlüyordu. Kim ya da her neyse onu (temkinli gözlerin pırıltısı ve gölgeler içinde tüylerini ürperten sinsi bir varlık) yalnızca bir anlığına görebilmişti.

Şimdi geniş bulvar birden döküntü haline gelmişti. Burada, büyük kule kümeleri dev moloz yığınları haline dönüşmüştü. Mara enkaz arasında ne bulabileceğini görmek için hızla ilerledi.

Titrek ışıklarla göz kırpan hurda dağının tepesine oturup, keyifle içini çekti.

Güzeldi, hem de çok güzel.

Doku, çevresinde gözünün alabildiğine parlıyordu. Geniş bir veri manzarası.

Trilyonlarca bilgisayarın oluşturduğu elektronik örgü. Hurda dağının tepesinden görünen manzara çarpıcıydı, ama Mara yakından bakıldığında bu ışıltılı bükümlerin kasvetli yıkıntılar ve boş bulvarlar olduğunu biliyordu. Parlaklıkları, bütün Doku sitelerinden sızan büyük elektronik döküntüden geliyordu. Ana bükümlerin arkasındaki boş arka sokaklarda, yıkık kule kümelerinin dev gölgelerinde çürüyen bu elektronik çöp yığınları; bir şekilde kendi yaşam güçlerini harekete geçirerek, görülebilecek en tuhaf biçimlere, çürüme ve kargaşadan doğan garip Doku yaratıklarına dönüşmüştü.

Doku amansız ve vahşiydi. Heyecan verici ve korkutucuydu. Burada Mara gerçek dünyada, kendisi için olanaksız olan özgürlüğe sahipti.

Burası olabilecek en güzel yerdi.

Mara birden dikkat kesildi. Bir şeyler oluyordu. Büyük bir şeyler. Bir baskın mıydı? Yoksa bir saldırı mıy-

dı? Kim ya da neydi? Elektrik dalgasının iletişim bükümleri ağını, hızla boydan boya katettiğini hissediyordu. Bu her neyse doğruca üzerine doğru geliyordu. Veri dağının üzerindeki saldırıya açık konumundan aceleyle havalandı, ama dağın yarısını inmişti ki bir darbe aldı.

Uçan bir siber-köpek sürüsü.

Hızlı ve gözü dönmüş köpekler, kısa kanatlarını çıtırdatıyorlardı. Elektronik çeneleri açıktı, sivri dişleri parlıyordu. Ağızlarından zehirli, bozuk veri köpükleri saçılıyordu. Onu parçalayacaklardı. Mara siber-çubuğunu sıkıca kavradı, can havliyle onlardan sıyrıldı; siber-köpekler çevresinde hırlayıp çenelerini açıp kapatırken, umutsuzca ellerini ve başını sabit tutmaya çalıştı. Siber-vize telaşla bir komut girdi...

Ve hepsini bir çırpıda siliverdi. Kırık elektronik köpek parçaları, Doku'nun her yanına yayıldı.

Zehirli madde! Gerçek anlamda zarif bir ortadan kaldırma.

Zafer anı, enkazdan yükselen bir köprüye geçmesine izin verecek kadar sürdü. Bir an köprü yolu boyunca hızla gidiyor, sevinçle vın diye geçiyordu, bir an sonraysa köprü yıkılıp boşluğa çökmüştü; Mara da yıkık uçtan aşağı, hiç durmadan hızla elektronik mavisinin içine düşüyordu.

Hemen şimdi geri dön!

Ama dönemiyordu. Mara kontrolü kaybetmişti, durmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Doku'nun bükümleri arasından tepetaklak düşüyordu.

Hiç durmadan, çaresizce düşmeye devam etti; en sonunda ışıltılı bükümlerin sonuna geldi.

Mara afallamış bir halde siber-uzayın karanlık, bilinmeyen bölgelerine, Doku'nun içinden başka bir yere düşmüştü.

ORMANDAKİ TİLKİ

Karanlığın çevrelediği dev, pırıltılı bir büklüm belirdi. Yavaşlamalıydı, yoksa çarpacaktı. Ama geniş bir manyetik güç onu ileriye çekiyordu, büklüm büyük bir 'VUU-UP' sesiyle onu içine çekti. Şimdi kıvrılan gümüş bir anafordan aşağı –yoksa yukarı mıydı– hızla ilerliyordu.

Bu çılgın gidişin bir sonunun olmadığını düşünürken, Mara çatırdayan buz mavisi statik bir pusun içine çıktı, o kadar göz kamaştırıcıydı ki merkezinde ateş olmalıydı.

Vay canına.

İnanılmazdı.

Yavaşlayarak ağır ağır yuvarlanmaya başladı. Geniş bir şey parladı, sonra tekrar buz alevinin ışığında kayboldu. Mara durmadan parlayıp sönen görüntüye baktı. Biraz daha yoğunlaştığında puslu görüntü, inanılmaz büyüklükte kalın kule gövdeleri biçimine büründü, kulelerin tepesinde düzensiz ağ örgüleri ve bağlantılar geometrisi görünüyordu. Dev bir kristal ağaca benziyordu.

Mara ağacın geniş, müthiş güzelliğinden sersemlemiş bir halde ona baktı. İlerlemeye çalışıyordu, ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Bir statik okyanusunda nasıl ilerlenirdi? Kristal ağaç kulelerin çevresindeki pus şiddetle ışıldıyor, adeta bir duvar gibi yükseliyordu. Sonra Mara onun gerçekten de bir duvar, masif bir koruma kalkanı

olduğunu gördü. Yine de onu aşmanın bir yolu olmalıydı. Mara gibi becerikli bir siber-gezicinin her zaman yol bulabileceği küçük bir zayıflık olurdu.

Ama burası Doku değildi. Burası bilinmeyendi. Dev kuleler bir masalın parçasıymış gibi duruyorlardı.

"Bir zamanlar," diye fısıldadı Mara, hikâyelerin başındaki sözlerle heyecanlanarak. "Bir zamanlar, çok çok uzun zaman önce..."

Fısıltısı, buz mavisi statikte küçük dalgacıklar yayıyordu. Aklına en inanılmazından bir düşünce geldi.

"Sen de kimsin?" dedi bir ses birdenbire, siber-pusun içinden pürüzlü şok dalgaları göndererek.

Mara korkuyla sıçradı, çevresine bakındı. Etrafta kimsecikler yoktu.

"Kimsin sen?" dedi yine ses, kısık, meraklı bir sesti. "'Bir zamanlarla' ilgili ne biliyorsun?"

Çılgın gibi sesin kaynağını arayarak, "Ben Mara'yım," diye fısıldadı tedirgince. "Sen kimsin? Neredesin?"

"Bir süredir seni izliyorum," diye bir yanıt geldi sadece.

Mara Doku'daki hareketlerini gölge gibi izleyen, sinsi avcısının varlığını hissetti. Ama nasıl olup da oğlan –çünkü sesi erkek sesine benziyordu– onu buraya kadar izlemişti? Siber-pusta bir biçim belirirken, Mara'nın kalp atışları hızlandı. Bir çift bedensiz vahşi göz mavinin içinden ona baktı. Mara korkuyla bakışlara karşılık verdi. Gözlerin üzerinde iki sivri nokta belirmişti. Kulaklar? Şimdi gözlerin altında kıvrılan ucu siyah, uzun beyaz çizgi köpeğimsi bir burun oluşturuyordu. Sarımsı kahverengi bir kuyruk da aniden görünüp kaybolmuştu...

Bir tilki! Mara Kanat'taki kuzu ve tavuklara dadanan, en sonunda tuzağa düşürülüp öldürülen gerçek tilkiyi hayal meyal hatırlıyordu... Ama tilkinin burada ne işi vardı?

Siber-Tilki bir heykel kadar hareketsizdi. Mara, yaratık hakkında sezebileceği her şeyi sezmek için kendini

zorlarken, bu hareketsizlikten son derece yoğun bir dikkatin yayıldığını hissedebiliyordu.

" 'Bir zamanlar' hakkında ne biliyorsun?" Siber-Tilki Mara'dan yanıt gelmeyince dişlerini gösterdi. Mara'nın, nasıl karşılık vereceği hakkında bir fikri yoktu.

"Bak, Doku'dan dışarıya yuvarlandım, nerede olduğumu hiç bilmi..."

Tilki hâlâ dişlerini gösterir bir halde, soluğunda hafif bir hırıltıyla yaklaşırken Mara bocaladı.

"Nereden geliyorsun?" diye sordu, Mara'nın tüylerini ürperten bir ses tonuyla. "Gerçek dünyayı kastediyorum, nereden geliyorsun?"

Tilki yaklaşırken "Kanat," diye karşılık verdi Mara düşünmeden.

"Kanat mı?" Tilki olduğu yerde kalarak put gibi durdu, bütün duyularıyla dikkat kesilmişti. "Yeni bir kent mi?" dedi en sonunda tereddütlü bir biçimde. "İlk kez duyuyorum."

Mara'nın gözleri şaşkınlıkla irileşti, bakışlarını Tilki'den dev kulelere kaydırdı.

"Bir... bir ada," dedi kekeleyerek Mara. "Ama yeni kentler hakkında ne biliyorsun? Gerçekten böyle bir şey var mı?"

Mara'nın sorularını duymazdan gelen Tilki, "Ada mı?" diye mırıldandı boğuk bir sesle. Tüyleri kabarmıştı, ıslak dili dişleri arasında titriyordu. Dudaklarını yaladı. "Hâlâ adalar var mı? Nerede? Bu ada nerede?"

Mara gözlerini ışıltılı kulelerden ayırıp Tilki'nin açlığını, kendisininki kadar şiddetli umutsuz merakını hissetti. Kaşlarını çattı. "Gerçek dünyada nereden geldiğimi sordun. Bir Siber-Tilki nasıl olur da gerçek dünyayı bilir? Sen gerçek misin?" Gözleri irileşti. "Gerçek dünyada da var mısın?"

Tilki onu temkinli bakışlarla süzdükten sonra, yavaşça başını salladı.

Mara soluğunu tuttu. Siber-gezilerinin hiçbirinde başka bir gerçek dünya varlığıyla karşılaşmamıştı. Yalnızca lumenler, hayaletler ve Doku'nun diğer garip elektronik yaratıklarını görmüştü.

"Sen kimsin? Gerçek dünyada neredesin?" diyerek soludu Mara. Tilki'nin arkasındaki kristal kulelere bir kez daha baktı, bütün gücüyle önsezisinin doğru olduğunu umuyordu.

"Önce ben sana sordum," dedi Tilki.

"Söyledim ya. Adalıyım. Kuzey Atlantik'te."

"Bir ada," diye fısıldadı Tilki. Gözleri merakla parlıyordu. "Gerçek bir adada mı yaşıyorsun? Kuzey Atlantik'te? Orası nerede?"

"Okyanus," dedi Mara, Tilki'nin bilgisizliği onu şaşırtmamıştı, kendisi de dış dünya hakkında pek az şey biliyordu. Tain bir zamanlar karaların okyanusları böldüğünü anlatmıştı, okyanusların farklı adları vardı, ama Mara'nın tek bildiği Atlantik'ti. "Ama lütfen söyle, bilmem gerek, arkandaki büyük kuleler nedir?"

Tilki başını bile çevirmedi. "Yeni Dünya."

"Yeni Dünya mı!" diye bağırdı Mara. Sevinçle kollarını bedenine sardı. "O halde gerçekten var!"

Mara bir an duraksadı, anlamaya çalışarak kaşlarını çattı. Bu dev kuleler yalnızca siber-görüntülerdi. Gerçek nesnenin var olup olmadığını bilmek zorundaydı. Bakışları giderek sertleşen Tilki'ye döndü.

"Yeni Dünya gerçek dünyada da var mı?" diye sordu Mara, "Gerçekten okyanusların üzerine yükselen dev kentler var mı?"

"Elbette," diye omuz silkti Tilki. "Başka bir şey yok ki... En azından şimdiye kadar olmadığını düşünüyordum. Bize olmadığı söylendi. Ama sen bir adada yaşadığını söylüyorsun. Demek Dünya'da adalar var!" Tilki'nin sesi telaşlı bir hal aldı. "Bana adanı anlat. 'Bir zamanları' anlat. Hemen şimdi!"

Ama Mara da kendi derdinin telaşına kapılmıştı. Tilki'nin ve büyük kulelerin arkasında, siber-pusun içinden belli belirsiz yükselen bir başka doruk gördü. Daha dikkatle, daha derinlere, daha uzaklara baktıkça bir tane daha gördüğünden daha çok emin oldu. Sonra bir tane daha ve daha fazlası gözle görülebiliyordu. Her biri diğerinden daha uzak, sonsuz sayıda doruk, kristal ağaçlardan oluşan bir orman gibi mavi statik okyanusunun derinliklerine doğru uzanıyordu.

"Bana yardım etmen gerek!" diye bağırdı Mara. "Adam sular altında kalmak üzere. Deniz hızla yükseliyor, yeni bir yer bulamazsak boğulacağız. Yeni Dünya'ya gitmemiz gerek. Lütfen, bana onu nasıl bulacağımı söyle. Kentler nerede? Onları gerçek dünyada nasıl bulurum?"

Tilki yine taş kesilmişti. Gözbebekleri koyulaşıp iki siyah nokta haline geldi. "Sen gerçek misin?" diye sordu sert bir sesle. "Yoksa yalnızca bir Doku hayaleti misin?"

"Elbette gerçeğim!" diye bağırdı Mara. "Lütfen bana yardım et! Sana adamı anlatırım. Sana 'bir zamanlar' hakkında bildiğim her şeyi anlatırım. Ne istersen anlatırım, yalnızca Yeni Dünya'yı bulmama yardım et." Tilki onun gözlerinin derinliklerine baktı. Mara bir an Tilki'nin içinde parlayan gerçek bir insanın varlığını görebildiğinden emin oldu. İçinde bir şeyin onu çekiştirdiğini hissetti, derin, saf bir içgüdü onu Tilki'ye doğru itiyordu. Neredeyse parlak kahverengimsi tüylere dokunacak kadar yaklaşmıştı, ama elektronik bir evrende dokunmak diye bir şey olamazdı.

"Lütfen!" diye fısıldadı Mara.

"Mara!" diye seslendi çok çok uzaklardan tanıdık bir ses.

Bir şey kolunu çekiştirdi. Mara Tilki'nin kuyruğuna doğru atıldığı sırada, çok kuvvetli bir elektrik dalgasıyla geriye savruldu. Şimdi Tilki'yle arasına, mavi siber-pustan oluşan bir uçurum girmişti.

"Mara, Mara!" dedi kısık bir ses, daha da yakından.

"Yardım et!" diye yalvardı Tilki'ye, kendisini ters yöne çeken güce bütün gücüyle karşı koyarak. "Nerede olduğunu söyle!"

"Yeni Mungo..." diye bağırdı Tilki onun peşinden koşarak. "Avrupa Denizi'nde. Geri dön!"

Tilki pusta kayboluyordu. Mara ayaklarından başlayarak döne döne hareket eden spiralin içine çekildi, elektrik maddenin kanallarını boydan boya yırtarken, kristal kuleler de silindi. Siber-Tilki'den ve Yeni Dünya'nın güzel görüntüsünden yuvarlanarak uzaklaşırken, "Yardım et!" diye haykırdı tekrar tekrar.

Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Umutsuz bir halde Doku'nun ağ örgüleri arasından geriye savruldu.

"Mara!" diye soludu kısık ses, korkmuş bir ifadeyle.

Mara mide bulandırıcı bir şekilde çekilerek, gerçek dünyaya düştü. Parlayan ışık halkasını gözlerinden çıkarıp bir kenara attı. Sersemlemiş bir halde odasında çevresine bakındı, boğazına bir hıçkırık takılmıştı. Corey iri mavi gözleri korkuyla açılmış bir halde yanında duruyor, onun elinden kaptığı çubuğu tutuyordu. Küre yere yuvarlandı.

"Mara! Neyin var?"

Mara boş gözlerle küçük kardeşine baktı. Gözleri yaşla doldu ve yanakları kızardı. Suçluyu yakaladı.

"Seni öldürebilirim!" dedi öfkeyle. "Neden böyle yaptın? Tilkiyi kaybettim – Yeni Dünya'yı kaybettim, hepsi senin yüzünden!"

Corey'nin yüzü buruştu, gözleri kapandı, ağzı 'O' biçimini aldı, Mara kendini şiddetli bir feryada hazırladı. Corey bir kayayı paramparça edebilecek bir feryat kopardı. Mara annesi duymadan onu susturmaya çalıştı.

" 'Yardım et! Yardım et!' diye bağırınca sana *kö-tüü* bir şey oluyor sandım," diyerek ağlamaya başladı Corey. "Ve *kork-tuum.* Hem sana yardım etmeye *çalışıyordum.* Yalnızca sana sallanmaya başlayan dişlerimi göstermek

istiyordum!" Üzüntü içinde bir feryat daha koparak, sallanan dişlerini sergiledi.

"Mara, yukarıda neler oluyor öyle?" diye seslendi annesi.

Mara utanarak küçük kardeşine baktı ve onun kaskatı kesilmiş küçük bedenine sarıldı. Feryatları yatışana ve bedeninin gevşediğini hissedene kadar Corey'nin başını okşadı. "Özür dilerim Corey," diye mırıldandı. "Sadece oyun ters gidince biraz kızdım. Ama şimdi iyiyim, gerçekten. Senin suçun değildi. Şimdi doğru aşağıya, ben de birazdan gelirim, ne istiyorsan onu oynarız."

"Gerçekten mi?" Corey burnunu çekti, gözyaşlarını kuruladı, hıçkırdı ve anında düzeldi. "Ne zaman gelirsin?"

"Beş dakika sonra."

"Söz mü?"

"Söz," diye atlattı onu Mara.

Corey odadan çıktığında, Mara yatağa devrildi. Dışarıda, adayı çevreleyen deniz kabarıyor, denizin sesindeki bir şey ona yalnızca birkaç dakika önce sörf yapmakta olduğu elektronik madde dalgalarını hatırlatıyordu.

Bu dayanılmazdı. Siber-uzayı yıllarca arasa da, bir daha Tilki'yi ve Yeni Dünya'yı bulamayabilirdi. Onları bulmuş olması bile tamamen bir rastlantıydı. Mara ayağa fırladı, odada bir aşağı bir yukarı dolaşıp kafa yormaya başladı. Döndü, yerdeki bir mindere takılınca hışımla onu uzağa tekmeledi. Minder odanın karşı tarafına uçtu ve altındaki sert bir şey duvara çarparak takırdadı.

"*Yo olamaz!*" Mara koştu ve farkında olmadan odanın karşısına, tekmelediği Tain'in el oyması kutusunun yanında diz çöktü. Daha önce yere uzanmış, kutuya hayranlıkla bakıp, küçük aynada yüzünü incelemişti. Kutunun duvara çarpan tabanından küçük bir kıymık kopmuştu, neyse ki güzel elişi oymaları zarar görmemişti.

Mara kontrol etmek için kutunun kapağını açtığında, içi burkuldu. Kapaktaki aynada, boydan boya korkunç

bir kırık vardı. Aynada kendisine baktığında, sol yanağı da boydan boya kırıkla yaralıydı. Mara inledi, şimdi de *kendini* tekmelemek istiyordu.

Elli yıldan uzun bir süre önce Tain, bu kutuyu Mary Nine için yapmış, ama o yalnızca birkaç hafta sağlam tutabilmişti.

Tain bunu asla öğrenmeyecek, diye yemin etti Mara. Bundan kesinlikle emin olacaktı. Ama ona inanılmaz keşfini, Yeni Dünya'nın gerçekten var olduğuna dair bulduğu kanıtı anlatacaktı.

Fakat... Mara kaşlarını çattı. Elindeki bütün kanıt bir an gördüğü, kule gibi yükselen kentlerden oluşan kristal bir ormanın çarpıcı görüntüsü ve bir Siber-Tilki'nin sözleriydi. Mara parmağını küçük aynadaki kırığın üzerinde gezdirdi, kırığın tırtıklı biçimi ona siber-uzay okyanusunun derinliklerine uzanan, kollara ayrılan dorukları hatırlatıyordu.

Yeterli değildi. Bu gerçek, somut bir kanıt değildi. Birinin okyanusa açılıp, sığınacak yer bulma amacıyla Yeni Dünya'yı araması için yeterli değildi. Şimdiyse gerçek dünyadaydı. Mara bu müthiş görüntüyü ne kadar çok düşünürse, gördüğünden o kadar daha az emin oluyordu. Alnındaki çizgiler derinleşti, gözleri karardı ve dudaklarını ısırdı. Kalbi hızlı hızlı çarparken oturdu ve düşünceye daldı.

Bu gerçekten bizim geleceğimiz olabilir mi? Yeni Dünya hepimiz için güvenli bir sığınak olabilir mi?

Kendini hareket etmeye zorladı. Yeni Dünya gerçekten varsa, ışıltılı görüntülerden daha fazlasına ihtiyacı olacaktı. Kaya gibi sağlam kanıtlara, inanabileceği bir şeye. Herkesin inanabileceği bir şeye.

Mara sibervizini topladı. Koyu saçlarını yüzünden sıyırdı, ışık halkasını gözüne geçirdi. Küçük çubuğu eline alıp küreyi çalıştırdı ve tekrar Doku'ya daldı.

FIRTINANIN ÖLÜ GÖZÜ

"Mara!"

Rosemary, elinde kömürleşmiş bir ekmek somunuyla Mara'nın yatak odasının kapısında duruyordu. Mara yorgunluktan büzüldüğü yatağında kıpırdandı, oturdu, gözlerini ovuşturdu.

"Saat kaç?"

"Yanan ekmeğin *kokusunu* almadın mı?" diye bağırdı annesi. "Hayvanlara yem vermek için ahıra gittiğimde, ekmeğe bakmanı istemiştim. Koca ekmek ziyan oldu ve biliyorsun israfa gücümüz yetmez."

"Corey'ye de bakmamı istemiştin, her şeyi birden yapamam değil mi?"

"Bütün gece sibervizle oynayıp, bütün gün uyumaktan *başka bir şey* yapmıyorsun zaten."

"Oynamıyordum ben..." Mara duraksadı; kendine kimsenin, annesinin bile sibervizde gerçekten ne yaptığını bilmediğini hatırlattı. İçini kaplayan ani bir heyecanla, geçen gece Doku'nun enkazının derinliklerinde bulduğu, hepsini kurtarmaya yardım edebilecek şeyi düşündü. Ama annesi ölüm kalım meselelerini konuşacak halde değildi. Ekmeğin yanmış olması daha önemli bir sorundu.

"Her neyse, artık onu kapatsan iyi olur, çünkü bir somun daha pişirmek zorundasın." Rosemary küre ile çubuğu Mara'nın elinden alıp yerine kömürleşmiş somunu tutuşturdu. "Önce bunu dışarıda tavuklara verebilirsin."

Mara itiraz etmemesi gerektiğini biliyordu. Annesi iyi huyluydu, ama Mara kadar inatçıydı. Bir yastığa yumruk atıp söyleneni yapmak daha kolaydı.

Ama annesi onu merdivende okşayarak durdurdu. Gözlerinde bir pırıltı vardı. "Ne dediğimi duydun mu? Ayakta uyuyorsun."

"Dedin ki..." Mara homurdandı, sonra duraksadı ve annesinin gözlerindeki ışıltıyı anladı. "*Dışarıya*? Dışarı çıkabilir miyim? Çıkabilir miyim?"

"Beş dakika, hepsi bu. Bulutlar aralanana kadar yalnızca."

Mara bunu umursamadı. Her saniyenin tadını çıkaracaktı. Aşağı koştu, sonra ön kapıyı açıp pırpır eden kırmızı sarı bir bulutun içine yürüdü. Mara gözlerini kırpıştırdı, sonra yüzü ve saçları gıdıklanınca güldü. Kelebekler! Onların uzaklaşarak yel değirmeninin kanatları arasında dans etmelerini izledi.

Rüzgârın sıcaklığı ve sıcak iri yağmur damlaları şaşırtıcıydı. Kulübenin kalın taş duvarları, yazın geldiğini sezdirmemişti. Ama gökyüzü alçak ve karanlıktı. Gün ortasında gökkuşakları denizi ve üstü köpükle kaplı beyaz atlarla buluşan akşam semasıydı. Kuzey adaları buğulu bir sisin ardında kaybolmuştu. Mara, Tain'in söylediklerini hatırlayınca, toplanan ısının Dünya'nın iki kutbundaki büyük erimeye etkisini düşünerek, içinde ani bir korku hissetti.

Tain çocukken Kuzey Kutbu'ndaki erime kuzey denizlerini soğutmuş, Dünya'nın geri kalanı ısınırken Kanat bütün bir yıl boyunca sert buz rüzgârları almıştı. Bir zamanlar güneş ışınlarını uzaya yansıtan, kutuplardaki buz tabakalarında önemli ölçüde çekilme olmuş olmalıy-

dı Tain'e göre; bu nedenle ısı Dünya'da hapsolduğu için, Kanat kavurucu yaz mevsimleri yaşıyordu.

Mara kendini zorlayarak, okyanusun ne kadar yükseldiğine baktı. Çok fazla olduğuna karar verdi. Fırtına mevsimi, yel değirmeni tarlalarını ve güneş panellerini yıkıntı haline getirmişti. Bükülmüş pervaneler ve güneş panellerinin kırık parçaları tepelere dağılmıştı. Ama başka zamanlardan kalma kırmızı telefon kulübesi hâlâ kambur yol köprüsünün üzerinde duruyordu. Fakat eğik otobüs durağı gitmişti. 'Deniz telefon kulübesine ulaşırsa, o zaman başımız ciddi anlamda belada demektir,' diye düşündü. Ulaşamayacağı kesindi, yine de milyarlarca yıl donmuş bir halde bulunan son kutup buzullarının kırılıp, erimiş büyük mavi kütleye kaydığını hayal etti. Bu kütle, dalgalar kabarıp telefon kutusunu yutana kadar okyanus yükselecekti.

Mara yüzünü karaya döndü. Yel değirmenlerinin üzerindeki korunaklı bir tepe kıvrımına sığınmış, tekne filosunu gördü. Boğucu sıcağa rağmen bu manzara karşısında ürperdi.

Babası iki elinde buharı tüten iki süt kovası taşımaya çalışarak yanından geçti.

"Ekmek bir daha yanmasın," dedi süt kovalarını tangırtıyla kulübenin taş basamaklarına bırakarak. "Sakın o sibervize bağlıydım deme."

Mara pişmanlıkla gülümseyerek, "Özür dilerim," dedi. Babası onun ekmek yakma konusundaki yeteneğini çok iyi biliyordu. "Şey, baba," diye başladı. Sonra bu inanılmaz keşfini ona nasıl söyleyeceğini düşündü. Acaba dinler miydi?

Ama Coll ona bilmeden yardımcı oldu. "Şu Yeni Dünya masalı da ne oluyor? Corey'ye bu sabah anlatmışsın," diye sordu ahıra yönelirken. "Denizin üzerindeki dev kentler, bütün sabah bunu anlatıp durdu."

Mara dudağını ısırdı. Bütün geceyi Doku'nun yıkın-

tılarını arayarak geçirdikten sonra, sabaha karşı henüz bağlantısını kesmişti ki Corey yatağına gelmişti. İnanılmaz keşfi yüzünden uyuyamayacak kadar heyecanlıydı, sonunda Corey'ye ne bulduğunu anlatmıştı.

"Masal değil baba."

Mara babasının peşinden ahıra yürürken, Coll başını salladı.

"Efsaneleri biliyorum Mara, ama bunlar gerçek değil. Küçük kardeşin zaten üzülüyor, onu daha fazla üzme."

"Onu üzen ben değilim, fırtına," diye itiraz etti Mara. "Hem Yeni Dünya efsane değil," diye devam etti cesaretle. "Tain gerçek olduklarını söylüyor. Gençken televizyonda dev kentler görmüş. İnşa edildiklerine tanık olmuş."

"Eminim yapılmışlardır, ama bunların ayakta kalmış olmaları imkânsız." Coll kapıyı yumruklayan rüzgâra karşı ahır kapısını kaparken, Mara da kendi ağırlığını vererek ona yardımcı oldu. Sonra Coll alnındaki teri silip, bir rüyadan uyanırcasına ahırın karanlığında çevresine bakındı. "Ama işler böyle giderse, her şeye inanmaya hazırım neredeyse."

"Baba," dedi Mara temkinli bir biçimde. Mantıklı, ayakları yere basan babasının kendisini dinlemesi küçük bir ihtimal gibi görünüyordu. "Seninle bu Yeni Dünya'yla ilgili konuşmalıyım." İnanılmazdı, ama babası onu dinliyordu, bu nedenle Mara şansını denedi. "Ben de masal olduğunu düşünüyordum, ama haftalardır sibervizimde bilgi arıyorum ve sanırım, yani öyle şeyler buldum ki, artık var olduğundan eminim. Gerçekten inanılmaz baba. Sana gösterebilirim. Bütün bunlardan sonra ayakta kalması için inşa edilmiş."

Sesi heyecanla titriyordu. Koyu gözleri babasına yalvardı. Babası içini çekti. Mara'nın dağınık saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak "Ah hadi ama," diye kibarca geçiştirdi. Yine de kızına ona inanmak istiyormuş gibi bakıyordu.

"Baba lütfen. Yalnızca bulduğuma bir göz at."

Coll, kızını uzun ve ciddi bakışlarla süzdü. Sonra yüzündeki inatçı ifade karşısında buruk bir biçimde gülümsedi.

"Neyse bakarız. Bu gece göster bana," dedi. "Şu anda süt sağma işini bitirmeliyim, sonra çatıyı ve ahırı tamir etmeye çalışacağım, daha da yapacak bir sürü şey var. Fazla uzaklaşma, fırtına başlar başlamaz da mutlaka dikkatli bir şekilde eve dön."

Mara şaşırarak başını salladı. Kendisini ciddiye almayacaklarından öylesine emindi ki, annesiyle babasına şimdiye kadar, elinde somut bir kanıt olana kadar Yeni Dünya hakkında bir şey anlatmaya çalışmamıştı. Babası onu ciddiye aldığına göre, durum epeyi kötüye gidiyor olmalıydı. Kararmış somunu tavuklar için ufalarken, fırtınanın verdiği hasarı gözden geçirdi. Güneş paneli kulübenin çatısından tamamen ayrılmıştı, ahırda şiddetli rüzgârın, kalın çivilerin on yıllardır tuttuğu tahtaları yerinden söktüğü görülüyordu. Hep böyle olmuştu. Hiç kimsenin gelecek için plan yapmaya vakti yoktu. Ekmeğin pişirilmesi, çatının onarılması ve başka birçok şeyin yapılması gerekiyordu.

Ve bu fırtına mevsimi, Mara'nın şimdiye kadar gördüğü en sert ve en uzun fırtına mevsimiydi.

Mara bir kez daha, yel değirmeni tarlasının üzerinde yatan kaygı verici filoya baktı. Adanın bütün tekneleri orada tünemişti, gövdeleri büyük kuşların bedenleri gibi hazır, uçmayı bekliyordu.

'Yazın sonunda mıyız,' diye düşündü Mara umutsuzca, yoksa yalnızca fırtınanın ölü gözünde mi tutsağız?

KAYIP BİR DÜNYA

Rosemary bulanık yeşil çorbadan bir kepçe daha koyarken, Mara inledi. Her zaman açtı aç olmasına, ama annesinin verdiği yemekleri midesi kaldırmıyordu.

"Hayatımın sonuna kadar ağzıma bir lokma lahana daha koymak istemiyorum artık."

"Çorba kokuyor," diye Corey de sızlandı, ama açlıkla saldırmaktan geri durmadı.

Geçen bir ay boyunca az miktarda yumurta, lahana çorbası ve patates ekmeği yemişlerdi. Süt ve peynir stokları giderek azalıyordu, koyunlar ve keçiler çayırda otlamak yerine, saman ve kuru ot yiyerek karanlık bir ahırda kalmaya kötü tepki gösteriyorlardı. Tahıl stoku korkutucu derecede azalmıştı, kurutulmuş meyve sebzelerin hepsi yenmişti. Fırtına dinmezse yiyecek için hayvanları kesmek zorunda kalacaklardı, ama o kadar az hayvan vardı ki bu bile onları uzun zaman idare etmeyecekti.

Mara her gece küçük kardeşine bir hikâye anlatıyordu. Corey hep *Üç Küçük Domuzcuk* ya da *Jack ve Fasulye Ağacı*'nı dinlemek istiyordu. O gece masal sona ererken, yatağının yanındaki duvara dokundu.

"Taştan bir evimiz olduğuna göre," dedi, "burada bize bir şey olmaz değil mi?"

Uyku zamanı masalı, her gece kendisi için ördüğü bir kozaydı. Corey büyüdükçe altı yaşından daha küçük, daha bebeğimsi gibi görünüyordu, fırtınanın kurdu andıran uluması ve devasa gücünden saklanmak için içine doğru büzülüyordu. Mara'ysa birdenbire büyüdüğünü hissediyordu.

Corey uykuya dalar dalmaz, Mara annesiyle babasına katıldı. Ateş yakmak için henüz soğuk yoktu, ama alışkanlıktan cansız ocağın çevresinde oturuyorlardı. Hikâyelerden bir koza örme sırası onlara gelmişti. Bazen Mara bir parçasının çoktan gelecekte olduğuna dair tuhaf bir hisse kapılıyordu. Bu kayıp sahneye yüreğe sızlayarak bakıyordu sanki. O gece Rosemary, Nuh'un gemisi hikâyesini anlattı. Bu eski hikâye, Kanat'ın kilisesinin taş duvarlarına kazılıydı. Yaşlılar tarafından anlatılmış, uzun fırtınalı gecelerde halk hikâyeleri olarak dinlemekten keyif alınmıştı.

Hikâye mutlu sona ulaştığında, Rosemary tereddütlü bir ifadeyle Mara'ya baktı, sonra fikrini söyledi.

"Anladığım kadarıyla bizim gemilerimiz de tepede hazır," dedi Coll'a. "Bir yere mi gitmemiz gerekiyor?"

Coll da Mara'ya baktı. "Bu konu hakkında bir toplantı yapılacak. Hava düzelir düzelmez. Toplantıyı Tain ayarladı."

"Tain fırtınada dışarıda değildi ya?" diye sordu Rosemary endişeyle.

"Fırtına dindiğinde bütün çiftlikleri ve köyü ziyaret etti."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Mara, yanıtı duymak istediğinden emin olmadığı halde.

Coll tereddüt ederek dolambaçlı bir yanıt verdi. "Mara, bana anlattıklarını Tain'le konuştum. Belki sen yardım edebilirsin. Bana ne bulduğunu anlat."

"Mara'nın bu konuda nasıl bir yardımı olabilir?" dedi annesi. "O henüz bir çocuk."

"Çocuk değilim," diye itiraz etti Mara, sonra Doku'nun ötesinde, siber-uzayın çok uzağında yatan Yeni Dünya hakkındaki hikâyesini anlattı.

Bitirdiğinde annesi içini çekip gülümsedi.

"Yalnızca bir rüya Mara Bell. Gerçek değil ki. Tain'in Yeni Dünya'dan söz ettiğini çok duydum, ama hepsi efsane, hayallerden üretilmiş bir hikâye." Rosemary, Mara'ya bu durumun nasıl bir şey olduğunu çok iyi bildiğini belirten bir ifadeyle baktı. "İster inan ister inanma, ama on beş yaşında birinin hayal gücünün ne kadar güçlü olduğunu çok iyi biliyorum. Gerçek hayat sürekli sana engel olur."

Mara gülümsedi. "Artık daha fazla ekmek yakmayacağım," diye söz verdi. "Ama bu hayal değil, gerçek anne. Bekle. Ne bulduğumu görene kadar bekle."

Yukarı koştu, sibervizini kaptı, sonra bir iskemleye çıkarak gardırobun üzerinden tozlu, eski bir dizüstü bilgisayar indirdi. Geçen kış fırtına mevsiminde zamanı geçirmek için tasarladığı, ev yapımı bağlantıyı kurmayı hatırlayacağını umuyordu.

"O döküntüyü nereden buldun?" diye güldü Coll, bilgisayara bakıp kaşlarını çatarak, Mara koşa koşa oturma odasına girdiğinde.

"Ne yapacaksın?" diye mırıldandı Rosemary.

"İmkânsızı," diye sırıttı Mara, teller ve mıknatıslarla uğraşırken.

Adalıların geri kalanı gibi, ailesinin de geçmişte sıradan olan eski teknolojiyi kullanacakları bir yer yoktu. Mara bilgisayarı sibervize bağlarken, annesiyle babası birbirlerine bakıp şaşkınlıkla başlarını salladılar. Mara elektropedinin üzerine bir dizi komut karaladı. Eski dizüstü bilgisayar istemeye istemeye açıldı. Mara büyük düz klavyeye basmakta zorluk çekiyordu, ama bu güvenilir, eski bir makineydi. Yoğun bir dikkatle kaşlarını

çatarak ışık halkasını taktı ve Doku'ya girdi. Sonra siteden siteye atlayarak ilerledi, izlediği kafa karıştırıcı karmaşık yol, onu en sonunda yıkılmış kule kümelerinden birinde saklı bodrum sitesine götürecekti. Doku yıkıntılarının çürümüşlüğünde haftalarca arayıp taradıktan sonra, en sonunda onu dün gece geç saatlerde bulmuştu.

Bu Yeni Dünya'nın gerçek olduğunu gösteren, ihtiyacını duyduğu hayati kanıttı.

Coll ve Rosemary, Fırtınalar Yüzyılı'ndan haber filmlerini tararken kızlarını izlediler. Ekranı seller, kasırgalar ve küresel yıkım görüntüleri doldurdu. Mara derinden sarsıldı, dün gece bu görüntüleri ilk kez gördüğünde de aynı derecede sarsılmıştı. Yıllar önce, o henüz doğmadan çok uzak yerlerde meydana gelmişti. Ama şimdi aynı şey kapısının eşiğinde oluyordu. Başını çevirip görmezden gelemezdi. Bununla ilgilenmeliydi.

Annesiyle babası mırıldanırken ekranın altından geçen metni, Doku sitesinden son mesajı okuyan Mara derin bir soluk aldı. Geçen gece her nasılsa sevincinden yazıyı görememişti. Şimdiyse okudukları karşısında kalakalmıştı.

Ekrandan geçen yazının üzerinde simülasyon, sel basmış eski bir kentin enkazı üzerinde yükselen bir kuleler kümesini, devasa kule gövdelerini gösteriyordu. Şimdi geniş geometrik bir yapı –tabakalar ve dallanan ağlar– ana gövdeden büyüyordu, giderek daha yükseğe tırmanıyor, inanılmaz derecede karmaşık biçimlerle kuleler arasındaki boşluğu örtüyordu. Bu sırada da masif kökler deniz yatağından aşağı, yeryüzünün derinliklerine iniyordu.

Mara'nın annesiyle babası okyanustan yükselen geniş yapıya, gökyüzündeki dev kente hayretle baktılar.

"İmkânsız," dedi Coll. "Yıkılacaktır. Fırtınaya nasıl dayanabilir?"

Mara altta kayan korkunç yazıdan gözlerini ayırarak, boş boş babasına baktı.

"SOS," diye fısıldadı. "Gördünüz mü?"

"Bu çok uzun zaman önceydi Mara," diye mırıldandı annesi huzursuzca. "Artık bunun için endişelenme."

"Ama..."

Annesiyle babası kararlı bir biçimde ekrandaki görüntüye verdiler dikkatlerini. Rosemary, Coll'un sorusunu girdiğinde ekrana gök kenti hakkında veriler geldi.

"Doğanın en dayanıklı, en esnek yapıları üretme dehasını örnek alan Yeni Dünya gök kentleri doğanın en acımasız güçlerine karşı koymak üzere tasarlandı," diye okudu Rosemary. "Yeni Dünya gök kentleri, birer mühendislik başarısıdır. Son derece derin deniz yatağı çapa kökleri ve ultra güçlü jeo-mıknatıslar, her kenti sağlam bir biçimde Dünya'nın manyetik çekirdeğine bağlar. Okyanus yatağının derinliklerinde bulunan son derece güçlü, ama esnek titanmeradan inşa edilen..." Rosemary hayretle sustu. "İnsanlar gerçekten bunun içinde mi *yaşıyor*? İnanamıyorum."

"Binlerce kişi yaşıyor," diye yanıtladı Mara. Başını pencereye çevirdi, bir an uzaktan çalan çanların sesini duyar gibi olmuştu, ama fırtınanın gürültüsünde emin olmak imkânsızdı. "Bu da ne böyle?"

Annesiyle babası gök kentin görüntüsüne öyle dalmışlardı ki, karşılık vermediler.

"Bu Yeni Dünya kentleri nerede Mara?" diye sordu Coll en sonunda. "Birinin yakınlarında mıyız?"

Mara, gök kentlerini gezegene yayılmış pırıltılı bir küme olarak haritalandıran bir dünya atlası çağırdı.

"Dünyanın tam olarak neresindeyiz bilmiyorum," diye itiraf etti, kendi bilgisizliğinden utanarak.

"Kuzey Atlantik," dedi Coll. "Şurada olmalı." Kaşlarını çattı. "Ama bu haritada ona..." Gözlerini kısıp daha

yakından baktı, düşünceli görünüyordu. "Avrupa Denizi denmiş."

Avrupa Denizi! Siber-Tilki de böyle söylemişti. Yeni Mungo. Avrupa Denizi'nde. Mara babasının Avrupa Denizi'nin bir bölümüne zum yapmasını izledi.

"Aşağı yukarı buradayız. Değil mi?" Ekrandaki haritanın üzerinde işaret parmağıyla bir daire çizdi.

Rosemary başını salladı. "Sanırım."

Kanat ve çevresindeki adalar ağı, haritada bir nokta kadar bile yer kaplamıyordu, ama bulundukları yerin tam güneyinde tek bir yıldız parlıyordu.

Rosemary yıldızın üzerindeki yanıp sönen etiketi okudu. "Yeni Mungo."

Mara bir çığlık attı. Annesiyle babası şaşkınlık içinde ona baktılar.

"İşte burası!" diye patladı. "Yeni Mungo. Bu adı daha önce duymuştum."

Her nedense onlara Tilki'yi anlatmak istememişti. Tilki'yi kendine saklayacaktı.

Rosemary iskemlesine yığıldı. "Delilik bu. Bu Yeni Dünya masalına inanıyorum bir de. Fırtınaları atlattıktan sonra tepenin yukarısına taşınacağız."

"Nereye?" diye sordu Coll sertçe. "Gidecek bir yer yok, yukarıda hiç ev yok. Üstelik bu bana efsane gibi gelmedi. Oldukça ayrıntılı, oldukça bilimsel."

Rosemary inatla başını salladı. "Bizim evimiz burası. Gerekirse bu evin taşlarını teker teker taşırız. Yazın gidebildiğimiz kadar yükseğe çıkarız. Deniz artık daha fazla yükselemez."

Dışarıda okyanus meydan okurcasına gümbürdedi. Gümbürtü şiddetlendi, sesin azalmasını, dalgaların eski ritmine dönmesini beklediler. Ama gümbürtü arttıkça arttı, en sonunda kulübenin kalın taş duvarlarını titreten bir patlama halini aldı.

"Ah," diyerek soluğunu tuttu Rosemary. Ayağa kalktı, eklem yerleri beyazlaşana kadar ellerini birbirine kenetledi.

Mara da ayağa kalktı, annesinin koluna girdi, Coll dokunacak tek bir dalgaya bile meydan okurcasına, fırtınaya karşı sürgülenmiş kapıya baktı. Ama korkunç gümbürtünün yatışmasını beklemekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu.

Uzun bir süre sonra gürleme kesildi. Kulübenin kapısında gök gürültüsü gibi bir gümbürtü duyuldu bu kez. Dışarıda, fırtınada kesik kesik gelen sesler rüzgârın uğultusunu bastırmaya uğraşıyordu.

Coll kapıyı sağlamlaştıran iki ağır kalası kaldırdı. Kapı açıldı, korkmuş, iliklerine kadar ıslanmış, titreyen bir grup insan girdi içeri. Mara onları tanıdı, hemen tepenin aşağısında oturan komşularıydı. Çocukların irileşmiş gözleri ıslak saçlarının arasından korkuyla bakıyordu. Artık çanların çaldığı açıkça duyuluyordu.

"Ruth!" Rosemary, kadının kollarını kavradı.

"Gitti," diye hıçkırıklara boğuldu Ruth. "Evimiz... Deniz onu..."

"Zamanında dışarı çıkabildiğimiz için şanslıyız. Çıkamayanlar da olmuştur mutlaka," dedi Ruth'un kocası Quinn, durgun ve sersemlemiş bir halde. "Dev bir dalga. Şimdiye kadar hiç böyle bir dalga görmedim. Hiç."

"Gail!" diye soluğunu tuttu Mara. "Ah, Rowan, Tain ve... ve ötekiler..." Korkunç düşünceleri dile getirmek istemiyormuşçasına ağzını kapadı.

"Hayır Coll!" Ruth onun kolunu yakalayarak yardım etmek için fırtınaya fırlamasını önledi. "Bir yararı olmaz. Güvendeler ya da değiller. Onların uğruna kendini tehlikeye atacaksın, oysa ailenin sana ihtiyacı var. Tain yeterince yüksekte. Köylülerin çoğu da yukarı kiliseye taşındı. Belki Kate ve Alex aileyi oraya götürmüştür, Mara. Ben de aynısını yapmalıyız demiştim."

Kilise köyün hemen yukarısındaki yamaçtaydı.

'Güvenli olmalı,' diye düşündü, bütün kalbiyle arkadaşlarının orada olmasını dileyerek.

Ruth bitkin bir halde bir iskemleye tutundu, bir eliyle ağzını kapayıp hıçkırığını bastırdı. Quinn rüyadaymış gibi sırılsıklam ıslanmış çocuklarına, karnı burnunda karısına baktı.

"Otur Ruth," dedi Rosemary endişeyle ve kadını bir iskemleye oturttu. "Ben çocuklara bakarım. Her şey düzelecek."

Rosemary enerjik ve ciddi bir yüzle idareyi eline aldı. Kendisi herkes için kuru giysiler bulurken, Mara'yı çorbayı ısıtması için mutfağa gönderdi. Mara annesinin şok halindeki iki çocukla, Corey'yle konuşurken kullandığı sakin, yatıştırıcı sesle konuştuğunu duydu. Ama kulağı asıl babası ve öbür iki yetişkin arasında geçen daha sessiz konuşmadaydı.

Herkes kurulanıp da çorbayla içini ısıttıktan sonra, çocuklar Corey'nin yatak odasına açılan yer yatağında uyudular. Bunun üzerine dört yetişkin, Yeni Mungo yıldızının hâlâ ekran haritasında parladığı bilgisayarın başında toplandılar. Coll komşularına Mara'nın keşfinden söz ettiğinde, umutsuz ve üzgün yüzleri bir umut ışığıyla aydınlandı. Eski bilgisayarın başında oturup uzunca bir süre yıldıza baktılar.

Rosemary dudağını ısırarak başını salladı. "Yine de inanamıyorum," dedi. "Ama bu bizim tek umudumuz olabilir."

Coll uzanıp Mara'nın elini sıktı.

"Eğer öyleyse, eğer bu Yeni Dünya gerçekten önümüzde bir seçenekse, o zaman oraya nasıl ulaşacağımızı bulmak zorundayız. Zamanımız bitmeden önce."

Çok sonra, herkes yorgunluktan uyuyakaldığında, Mara hâlâ uyanıktı. Sibervize bağlanmış, elektronik evreninde ışık hızıyla ilerliyordu. Doku'nun katmanlarını yararak geçti; çürüyen yıkıntıları, çöp dağlarını ve yıkık

kule kümelerini altüst etti; bulabildiği her haber sitesinde çılgın gibi son mesajları taradı. Haleyi gözlerinden sıyırıp, bitkin bir halde küreyi ve çubuğu yerde bir kenara fırlattığında şafak sökmek üzereydi.

İnanamıyordu. Nasıl olur da ömrünün yarısını Doku'da geçirip, gerçeği görmemiş olabilirdi? Doku'nun yıkıntıları ve çöp dağları arasında yatan yardım çığlıklarını nasıl olmuş da görmemişti? Doku'nun yalnızca bir oyun bahçesi olduğunu düşünmüştü; sürprizlere ve heyecanlarına o kadar dalmıştı ki, onu çok uzun zaman önce yolunda durduracak şeyi görmemişti.

Doku bir oyun ya da içinde oynayabileceği renkli bir yıkıntı değildi. Doku kayıp bir dünyaydı. Ölülerin dünyası. Siber-uzayda sahipsiz, ölü, eski bir örümcek ağı gibi asılı duruyordu – sel altında kalmış Dünya'nın çevresinde dolaşan, eski iletişim uydularının arasında asılı hayalet dokumaydı.

Burası elektronik bir mezardı.

Haber siteleri öleli yarım yüzyılı geçmişti. Hepsi de Doku'nun katmanları arasında kısılıp kalmış dehşet verici bir SOS'le, sular altında kalan bir dünyanın son umutsuz yardım çığlığıyla sona eriyordu.

'Nasıl bu kadar kör olabildim?' Mara dehşet içindeydi. Bu Tain'in, her şeyi yutan denizle çevrelenmiş oldukları halde gözlerinin önündeki kanıtı görmeyi reddeden adalıları sahip olmakla suçladığı körlüktü.

Mary Nine'nin, yıllar önce bir dolabın arkasında unutulmuş bir eşya olarak duran sibervizi ilk bulduğunda bir şeyler açıklamaya çalıştığını hatırlıyordu. Ama Mara bulduğu şeyin heyecanıyla, sibervizi hayata getirecek gizli dili öğrenme hevesiyle onu dinlememişti.

Ama artık biliyordu. Artık gözleri açılmıştı. Ve dışarıda bir şey, yeni bir dünya, denizin üzerinde bir sığınak olduğundan neredeyse emindi. Bir gelecek vardı.

Mara, Tain'in el oyması kutusunu eline aldı. Bu kutu-

yu adada hâlâ ağaçlar varken, Mara'ya çok benzeyen, içinde bir tür büyüklük taşıyan bir kız için yapmıştı. Mara kutuyu açtı ve kırık aynaya baktı. Kendi yüzünde büyüklüğe benzer bir şey göremedi, yalnızca kendisini bekleyen şeyleri düşünmeye cesaret edemeyen genç bir kızın korkmuş, iri gözleri vardı önünde.

YERYÜZÜ KAZANIYOR

Yaz 2100

Mara ertesi sabah erkenden çan sesleriyle uyandı. Giyinip, aşağı koştu. Dışarıda ortalık en sonunda sakinleşmiş, deniz ve gök puslu bir maviye bürünmüştü. Ama Mara şaşkınlıkla durup çevresine bakındı.

Kanat'tan geriye yalnızca ana doruk kalmıştı. Daha yukarıdaki çiftlikler, köyün üst kısımları güvendeydi, ama onun ötesinde, okyanus göz alabildiğine uzanıyordu. Yel değirmeni tarlasından geriye yalnızca, dalgaların üzerinde dönen birkaç pervane kanadı kalmıştı.

Mara olanaksız gerçekle yüzleşirlerken babasının elini kavradı. Kuzeydeki bütün adalar sanki hiç var olmamış gibi görünmez olmuştu. Artık mucizeler için çok geçti. Bütün bir adalar ağı deniz tarafından yutulmuştu. Kanat'ın büyük bir bölümüyle beraber.

"Zamanımız kalmadı Mara," dedi babası, ciddi bir sesle.

Mara öfkeyle deniz kıyısına indi, suya girdi, kambur yol köprüsünde duran eski kırmızı telefon kulübesine ulaşmaya çabaladı. Su beline geldiğinde camı çoktan kırılmış pencereden elini uzattı, telefondaki eski acil

yardım numarası 999'u tuşladı. Neden böyle yaptığını bilmiyordu. Kimi aradığını da. Kimin yanıt vereceğini düşünüyordu ki? Elbette hatta kimse yoktu.

Olamaz, Mara on yıllardır cansız olan telefon hattına hıçkırdı.

Kimse yanıt vermiyordu. Herkes çok uzun zaman önce gitmişti.

Küçük kilisenin taş sunağında, kilisede toplanmış adalıların karşısında dururken yanakları ateş gibi yanıyordu.

"Yeni bir dünya var," dedi ısrarla. "Gerçek kentler, okyanusların üzerinde yükselen güzel kentler, tıpkı size anlattığım gibi. Kanıt orada, söz veriyorum. Tek umudumuz bu. Başka nereye gidebiliriz?"

"Kız haklı olabilir," diye bağırdı kalabalığın arkalarından bir ses. "Belki ötelerde bir yerlerde kentler vardır. Ama olsa bile hepimizi birden, bütün bir ada halkını kabul etmeyeceklerdir!"

"Bu kentler bunun için yapılmış, selden kaçanları barındırmak için!" diye itiraz etti Mara.

"Deniz yatışabilir," dedi Kate, Gail ve Rowan'ın annesi. "Böyle yükselmeye devam etmeyecektir. Bence beklemeliyiz. Bilmediğimiz şeydense, bildiğimiz şey daha güvenlidir."

"Çok geç anne," dedi Rowan. "Artık bu durumla yüzleşmemiz gerek."

Mara, Rowan'ın yanında duran Gail'e baktı. Gail ona titrek de olsa bir destek gülümsemesi gönderdi. Mara soluk soluğa kalmış bir halde ağlayarak kiliseye koştuğunda, arkadaşlarını orada bulamayacağından korkuyordu. Sokaklarının tümü sular altındaydı, evlerini pencerelerin üstüne kadar su basmıştı. Neyse ki tepenin yukarısına sığınabilmişlerdi.

Çanlar çaldığında adalılar, fırtınaya karşı barikat kurdukları evlerinden çıkarak eski kilisede toplanmışlardı.

Afallamış, üzgün seslerle büyük deniz kabarmasının silip süpürdüğü hayatları ve kaybolan evleri anlatmışlardı birbirlerine. Sonra babasının cesaretlendirmesiyle Mara kendini birdenbire sunakta, küçük kiliseyi tıklım tıklım dolduran kalabalığa Yeni Dünya'nın varlığına dair bulduğu kanıtı anlatırken bulmuştu. Bütün bunlar sırasında, Gail ile Rowan'ın mavi gözlerini şaşkınlıkla kendisinin üzerinden ayıramadığını fark etmişti.

Şimdi hikâyesini bitirmiş, Yeni Dünya hakkında bildiği her şeyi anlatmıştı, diğerlerine kararı vermek düşüyordu. Hep birlikte tartışıyor, bağrışıyor, fikirlerini ve korkularını dile getiriyorlardı. İçerisi o kadar gürültülüydü ki, Mara görüşlerin kendinden yana olup olmadığını bile anlayamıyordu. En sonunda Tain uzun adımlarla yüzlerce yıllık, neredeyse kilise kadar eski, tozla kaplanmış orga doğru yürüdü. Kapağını kaldırdı, yumruğunu klavyenin üzerine indirdi. Orgun borularından bir toz bulutuyla birlikte berbat bir gürültü yükselerek kalabalığı susturdu.

"Bu genç kızın kim olduğunu unutmayın!" diye gürledi Tain. "Büyükannesinin kim olduğunu unutmayın! Herkesin olanaksız olduğunu düşündüğü bir zamanda öngörüsü ve çalışmasıyla bu adanın hayatta kalmasına yardım eden kadını, Mary Bell'i hatırlayın!"

Yaşlılar o günleri hatırlarken, kiliseyi bir mırıltı kapladı.

Mara utanarak kızardı, annesine bir bakış fırlattı. Ama Mara annesinin yüzünde beklemediği bir ifadeyle karşılaştı. Rosemary aniden kalabalığı yarıp, taş sunakta Mara'nın yanında durdu.

"Hepiniz annemin inanılmaz bir cesarete ve öngörüye sahip olduğunu biliyorsunuz." Rosemary sanki uzun bir merdiveni koşarak çıkmış gibi soluk soluğa kalmıştı, ama berrak sesi kilisenin her yerinde çınladı. "Bu ada için hiç durmadan en iyisini yapmaya çalıştı, hepimizin geleceği olabilmesi için." Rosemary duraksadı, kendini

topladı, sonra büyük bir gururla Mara'ya baktı. "Kızım da annem gibi," dedi. "Ona inanmalısınız."

Mara şaşkınlıkla annesine döndü. "Yeni Dünya'ya inanıyor musun?"

"*Sana* inanıyorum," dedi annesi.

Tain, Rosemary'nin elini kavradı.

"Sanırım bu onları etkiledi," diye mırıldandı, zeki bakışlarla sessiz kalabalıktaki yüzleri tarayarak. "Şimdi oylama yapacağız."

Karar verilmişti. İki gün içinde yaz denizi henüz durgunken, bir başka fırtına ya da deniz kabarması olmadan Yeni Dünya'ya doğru yola çıkacaklardı. Ama havayı tahmin etmelerinin bir yolu yoktu. Fırtınanın yolculukları sırasında patlak vermeyeceğinin ya da Yeni Mungo'yu bulacaklarının veya oraya sağ salim ulaşacaklarının bir garantisi yoktu.

İnsanlar, şimdiye kadar yalnızca Kanat'ın yakınındaki sularda balıkçılık yapmış ada balıkçılarının, büyük okyanusun tehlikelerinde tekneleri götürebilecek beceriye sahip olup olmadığını düşünüyorlardı korkuyla. Yolculuğun bir hafta kadar uzayabileceğini hesaplamışlardı, ama ihtiyaç duyacakları su, yiyecek ve erzak için sıkışık balıkçı teknelerinde yeteri kadar yerleri var mıydı? Deniz yolculuğunu konuşuyorlar, ama sonrasından hiç söz etmiyorlardı, çünkü hiçbiri okyanusun çok çok üzerindeki bir Yeni Dünya kentinde yaşamın nasıl olacağını hayal edemiyordu.

Adanın son günleri bir rüyayı andırıyordu. Yarın geleceklerine doğru tehlikeli bir yolculuğa çıkacaklardı, oysa bugün herkes her zamanki gibi hayvanlarına ve çiftliğine bakıyor, tezekleri istifliyor, yemek hazırlıyordu. 'Başka ne yapacaklarını bilmiyorlar,' diye düşündü Mara. Kendisi de bilmiyordu, bu yüzden Gail ve Rowan'la buluştu, dikili taşların bulunduğu yere tırmandılar, eski taşların üzerine oturup, uçsuz bucaksız denize ve gökyüzüne

baktılar. Kuzey göğünün bütün gece aydınlık kaldığı yaz ortası gecelerinde hep böyle yapmışlardı şimdiye kadar. Gökyüzü, sular altındaki yel değirmeni tarlasını bir zamanlar dolduran unutmabenilerin mavi rengindeydi.

Ama şimdi bu engin boş okyanus manzarasına bakmaya dayanmak zordu.

Eve yürürlerken Gail gelecekleriyle ilgili uzun, saçma bir masal anlatıyordu, Mara ile Rowan sessizdi. Çevrelerine bakınıyor, geride kalan her taşa, her yabani ota, her yabani çiçeğe veda ediyorlardı.

"Yanına ne alıyorsun?" diye sordu Gail. "Ben her şeyi kaybettim sayılır, kış boyunca yaptığım bütün o güzel giysileri. Mara, Yeni Dünya'da giyebileceğim doğru düzgün bir şey verebilir misin bana?"

Rowan başını salladı, yüzünde gülünç bir tiksinti ifadesi vardı. Ama Mara gülümsedi, Gail'in boş konuşmalarının, bu ağır kasvetli havayı biraz olsun dağıtmasından memnundu. Yalnızca Gail böyle bir zamanda giysileri düşünebilirdi.

"Hımm," dedi kaşlarını çatarak Mara. "Şöyle yolculuğa dayanabilecek ve bir balıkçı teknesinde otuz kişi arasında ezilirken buruşmayacak bir şeyler."

"Giysi önemli!" dedi Gail. "Ya büyük yeni bir kente ulaşıp da hantal köylüler gibi görünürsek?"

Gail birden gözyaşlarına boğuldu, gürültülü hıçkırıklarını bastırmaya çalışıyordu. Mara arkadaşına sımsıkı sarıldı. Gail'in akılsız olmadığını çok iyi biliyordu: Bu telaşlı boş konuşmaları yalnızca bir kâbustan kurtulma yoluydu.

"Hadi gidelim," dedi Rowan boğuk bir sesle, kolunu ikizinin omuzuna attı. "Yarın görüşürüz Mara."

"Tamam," dedi Mara ama yarını hayal bile edemiyordu. Arkadaşlarının kilisedeki geçici barınaklarına yönelmesini izledi, sonra kendisi de eve doğru yola koyuldu.

Eve geldiğinde, annesi küçük sebze bahçelerini sulu-

yor, yabani otları yoluyordu. Adadaki hayatının en ufak bir parçasını bile olabildiğince uzun süre elinde tutmak istiyordu.

"Bize bir müzik bul Mara!" diye seslendi Rosemary. Mara yukarı koştu, sibervizini çalıştırıp Doku'ya girdi. Çabucak, ağzına kadar her türlü müzikle dolu titreşen kuleyi buldu, elektronik kataloğundan neşeli bir vals seçti. Tekrar gerçek dünyaya dönüp ses-sitesini odasındaki eski bir hoparlöre bağladı. Penceresini açarak neşeli müziğin Kanat'a ve onu çevreleyen denize yayılmasını sağladı.

Aşağıda Mara, Corey'yi elinden tuttu, kardeşi pes edene kadar bahçede döne döne dans ettiler. Rosemary berrak sesiyle şarkıya eşlik ediyor, ikisine gülümsüyordu. Fakat sonra birden yüzü buruştu ve içeri girdi. Mara annesinin peşinden mutfağa gitti, onun küçük bir saksıya ot dikmesini izledi. Oda yeşillikle doluydu, adını aldığı biberiyenin* zihin açıcı kokusu vardı havada. Annesi biberiye çalılarını kurumaları için ateşin üzerine asmıştı. Mara böyle yapmasının nedenini biliyordu. Büyükannesi Mara'nın annesinin doğduğu gün bu bitkiyi ekmişti. Rosemary yeni yaşamlarına onu götürmeden buradan ayrılmayacaktı. Mara bir parça kurumuş biberiye koparark blucininin cebine koydu, mutfak penceresinden koyunları, keçileri ve sahip oldukları iki atı tepede özgür bırakan babasına baktı.

Mara akşamın ilerleyen saatlerinde, daha önce Doku'da bulduğu filmi indirdi. Kahramanlar ve garip ülkelerin olduğu bir macera filmiydi, insanı rahat ettiren güvenli ve mutlu bir sonu vardı. Mara ışıldayan haleyi küçük kardeşinin gözlerine koydu, onun rahat ve sıcacık yatağında yatarken hikâyenin tadını çıkarmasına olanak sağladı.

Güneş battığında sıcağa rağmen adalılar ateşlerini yaktılar. Neden böyle yaptıklarını kimse açıklayamıyor-

* Rosemary İngilizce'de "biberiye" anlamına gelmektedir. (ç.n.)

du, ama ateşlerini yaktılar. Böylece son gecelerinde Kanat halkı –aklın almayacağı, hatırlanamayacak kadar uzun bir zaman boyunca kış gecelerinde yaptıkları gibi– yine havayı toprağımsı turba dumanıyla doldurdu.

Mara yaşadığı sürece, bugünü her ayrıntısıyla hatırlayacağını biliyordu.

"Git artık Mara," dedi Tain. "Git. Kendine yeni bir gelecek bul."

Tain onu teknelere doğru itti: Adanın sahip olduğu bütün balıkçı tekneleri, denize dayanıklı her araç oradaydı, Güçlü bir biçimde kabaran dalgaların üzerinde birbirlerine çarpıyorlardı.

Mara'nın ailesi bir kişiyi bile alamayacak kadar dolu görünen bir tekneye binmeye başladı.

"Hadi Mara!" diye bağırdı babası, aceleyle. Ama Mara inatla Tain'in yanından ayrılmıyordu. Geri kalan yaşlılar denizin yanındaki tepede duruyorlardı, gözleri cansızdı, ama başları dikti.

"Tain gelene kadar gitmeyeceğim!" diye bağırdı Mara. "Herkese yer *olmalı*. Yer açmak *zorundayız*." Çevresindeki ve teknedeki insanlar onun öfkeli, suçlayan bakışları karşısında gözlerini indirdiler. Annesi dışında. Annesi tehlikeli bir biçimde teknedeki yerinden kalkarak, güvertede birbirini ezen insanların arasından geçip, Mara'ya ulaşmaya çabaladı.

Teknelere yaşlılar binmeyecekti. Her şey kararlaştırılmıştı, ama Mara yine de bu durumu *kabullenemiyordu* ve kabullenmeyecekti. Yaşlıları sular altında kalacak adada bırakamazlardı.

"Bunun için dünya kadar vaktimiz vardı, ama hiçbir zaman yeterli teknemiz olduğundan emin olmadık. En azından bunu yapabilirdik." Mara, Tain'in küçük yardımcısı olduğu zamanlarda yaptığı gibi, giysisinin kolunu kavradı. Ama artık Tain'e yardım edemezdi. Kendini işe yaramaz biri gibi hissediyordu.

Son teknenin kaptanı, Gail'in babası Alex utanmış ve çaresiz bir haldeydi. "Yer yok Mara. Kendin bak istersen. Bana kimi bırakalım onu söyle, yaşlıları mı, çocukları mı? Kahverengi gözlüleri mi, mavi gözlüleri mi?" Alex sesini alçalttı. "Beni dinle. Uzun ve tehlikeli bir yolculuk yapacağız. Yaşlılar bu yolculuğa dayanamaz. Oraya vardığımızda ne olacak? Tain gibi bir insan o kentlerde hayatını nasıl sürdürebilir? Üstelik gelmek istemediklerini söylediler, burada kalmak istiyorlar."

Mara gözlerinden ateş saçarak Alex'e baktı. Tain ona kızgın bir biçimde hemen şimdi gitmesini emrediyordu. Gail, Mara'ya ailesiyle birlikte tekneye binmesi için yalvarıyordu. Annesi Mara'ya, çevresindeki yolunu tıkayan kalabalığa köpürüyordu.

"Tain bırakılması gereken en son kişi!" diye bağırdı Mara. "Hepimizi o uyardı. Bize hazırlık yapmamızı söyledi. Onu hiç dinlemedik, şimdi de boğulması için onu burada mı bırakacağız? Bu yanlış! Tain'den önce onu dinlemeyenlerin, bunun olmayacağını, bir şey yapmaya gerek olmadığını söyleyenlerin bırakılması gerek!"

Mara bir çığlık duydu. Annesiydi. Döndüğünde deniz serpintisiyle ıslandı. Teknelere büyük bir dalga vurmuştu, alabora olacakmış gibi sallanıyor, birbirlerine çarpıyorlardı. Birkaçı çoktan kıyıdan uzaklaşmıştı; okyanusa dağılmış göç halindeki küçük bir grup. Mara annesinin çığlıklarını hâlâ duyabiliyordu, çıldırmış gibi hâlâ dalgaların kıyısında inip çıkan birkaç tekneyi taradı gözleriyle.

Olamaz!

Ailesinin bulunduğu tekne dalga yükseldiği sırada kıyıdan uzaklaşmıştı. Birdenbire aralarına geniş bir deniz parçası girivermişti. Tekne Mara'nın atlayamayacağı kadar uzaktaydı, şimdiden bacasından çıkan turba dumanı bulutlarının arkasına girmişti.

"Hayır bekleyin!" diye bağırdı Mara. "Lütfen bekleyin!"

Böyle olmasını istememişti. Mara annesinin yüzüne odaklanmaya çalıştı. Ne babasını ne de Corey'yi görebiliyordu, ama kardeşinin acı dolu ağlamasını duyabiliyordu.

"Kentte görüşürüz!" diye hıçkırıklara boğuldu, ama haykırışı teknelerin motor gürültüsünde yitip gitti. Saniyeler içinde ailesi onu duyamayacakları kadar uzaklaşmıştı.

Tekne deniz serpintisi ve dumanların içinde gözden kayboldu. Mara şaşkınlıkla ağlayarak Tain'e döndü. Kendini suçlayan Tain üzgün görünüyordu. Çelimsizliğine rağmen Mara'yı kucaklayıp son tekneye koydu. Gail ve annesi Mara'yı yakaladı. Mara, Tain'in elini bırakmıyordu bir türlü. Tekne kıyıdan uzaklaşmadan önce son anda, Mara yüzünü Tain'in yağmurluğunun koluna bastırdı, Tain'in ve adanın bir parçası olan deniz kokusunu, peynir kokusunu, turba kokusunu içine çekti.

"Burada doğdum ve burada öleceğim," dedi Tain yumuşak, ama kararlı bir sesle. "Olmak istediğim yer burası." Sivri çenesini kararlılıkla ileri çıkardı. Şimdi Mara, Tain'in doğruyu söylediğini görüyordu. Yeni Dünya'ya gelmek istemiyordu. Koyu gözlerinde parlayan korku ve umut kendisi için değil, Mara ve teknedeki insanlar içindi.

Güneye yolculuk tehlikeli olacaktı. Belki hiçbiri bu yolculuktan sağ çıkamayacaktı. Belki Yeni Mungo'yu hiç bulamayacaklardı, adanın balıkçıları pusula, Güneş ve yıldızların konumu ve Mara'nın ekrandaki Yeni Mungo haritasını kullanarak seyir haritaları çıkarmaya çalışmışlardı, ama hesaplarının doğru olmasını ummaktan başka yapacakları bir şey yoktu. Oraya ulaşmayı başarsalar bile, ufkun ötesinde onları nasıl bir yaşam beklediğini kimse bilmiyordu. Seksen yaşında bir adam, Yeni Dünya'da nasıl bir yaşam kurabilirdi kendine?

Tain doğduğu günden beri hiç ayrılmadığı adada kalacaktı. Anıları, hikâyeleri, bilgisi ve kendisi; okyanus yuttuğunda adayla birlikte yok olacaktı.

Yaşlılar artık evleri olacak kiliseye doğru gitmek üzere yamacı tırmanmaya başlarken, adayı ve son kalan halkını denize terk eden sığınmacılar yeni başlayan gelgitle mücadeleye giriştiler.

GÖKTEKİ KENT

Güney yolculuğunun uzun günleri ve geceleri sırasında Mara, pek çok kez başaramayacakları kanısına kapıldı. Okyanus her şeyi yutan azgın bir canavardı. Alex onları kocaman, yuvarlanan dalga duvarları, yükselip alçalan deniz dağları arasından bir şekilde geçiriyordu. Mara her dalgayı, derin karanlık vadiye dehşet verici ölüm inişini, sonra da dev bir dalgayla beyaz bir okyanus uçurumuna tırmanışı, korku ve endişeyle bekliyordu. Ahşap tekne çatırdıyor ve adeta inliyordu, gövdesi dalgaların muazzam gücü altında son sınırlarına kadar zorlanıyordu. Mara geminin soğuk küpeştesini, parmakları uyuşana kadar sıkı sıkı kavradı. Midesi korku ve deniz tutması yüzünden allak bulaktı. Yüzünü okyanusun köpürdeyen kara kuyusuna çevirdi. Denizin serpintisi derisini acıttı, gözleri tuzla çapaklandı, ama yüzünü çeviremeden dışarıya dönük tuttu. Günlerdir diğer teknelerin izine rastlamamışlardı. Mara'nın dehşeti o kadar büyüktü ki içine sığmayacağını hissediyordu. Ailesinin bindiği teknenin kaptanı Jamie, Alex'ten daha deneyimsizdi. Ailesinin hayatı acemi bir kaptanın elindeydi.

Başını bir yere koyup uyumayı, Yeni Dünya'yı bulana kadar da uyanmamayı istiyordu, ama bir inip bir çıkan tıklım tıklım dolu teknede bu olanaksızdı. Yolculuğun

sonlanacağına, çocukların ağlamasının yatışacağına, korkunç deniz tutmasının biteceğine, ayaklarının altında bir daha toprağı hissedeceğine inanmak giderek güçleşiyordu.

Teknenin bu kadar kalabalık olması, yeteri kadar su ve yiyecek almak için yerlerinin kalmadığı anlamına geliyordu. Dün son yemek kırıntısını bitirmişlerdi, yalnızca küçük çocuklara ve bebeklere yetecek kadar su kalmıştı. Herkes bugün kente ulaşmak için dua ediyordu. Ulaşmalıydılar. Adada fırtına ayları boyunca yetersiz beslenmek, herkesi sandığından daha zayıf düşürmüştü. Kimsenin gücü kalmamıştı. Ve hiçbiri bunun gibi korkunç bir deniz görmemişti.

Mara bir yandan mide bulantısı, bir yandan uykusuzluk, açlık ve susuzluk yüzünden titriyordu. Zihni bulanıklaşmıştı. Kendinden geçmeye başladı. Gail yanına sokulmuştu, bedenleri o kadar yakın ve iç içeydi ki; diğer kızın hastalık kasılmalarını, korkudan bitmişliğini, hatta ağrıyan, titreyen kol ve bacaklarını bile kendisinin bir parçası gibi hissediyordu. Yolculuğun başında zaman geçirmek için hikâyeler ve masallar anlatan Rowan kız kardeşinin yanına çökmüştü; mavi gözleri cam gibiydi, boğazındaki yanma ve kuruluk artık konuşmasına izin vermiyordu.

Ertesi sabah Mara şafak vakti aniden yarı baygın durumundan silkindi.

"İleriye bakın!" diye bağırıyordu Alex. Dehşet içinde, gözlerini okyanusun ilerisine dikmişti.

Mara'nın çevresinde insanlar uyanıyor, korkuyla çığlık atıyordu. Mara gücü tükenmiş bir halde oturup ileriye baktı, ama tek görebildiği okyanustu.

"Orada!" diye bağırdı Gail, susuzluktan çatallaşmış bir sesle. Titreyerek Mara'nın kolunu kavradı ve işaret etti.

Okyanustan, pusla çevrilmiş, muazzam büyüklükte bir yapı yükseliyordu.

Mara yutkundu. Sesini çıkaramıyordu, boğazına taş dolmuş gibiydi.

Göz alabildiğine yükselen kuleler, kendilerini sabah pusundan sıyırdı. Kuleler o kadar kalm ve yüksekti ki, gerçek olduklarına inanmak zordu. Tekne yaklaşırken, incelen pusun arasından, kulelerin gök-tünellerinin oluşturduğu çarpıcı bir geometriyle birbirine bağlandığını gördüler, ayrı yönlere ayrılan pırıltılı kollardı bunlar. Kırmızı bir güneş doğduğunda, gökyüzü alevlere boğuldu. Güneş sessiz bir patlama gibi kente vurduğunda, yürekleri durduran bir parlaklık oluştu. Güneş bile bu aydınlığın yanında sönük kalmıştı.

"İşte burası!" dedi Mara çatlak bir sesle. "Burası Yeni Mungo." İnsanlar korkuyla mırıldandı, bazıları ağlıyordu. Ama Mara çevresindeki müthiş manzaraya hiçbir şey hissetmeden bakıyordu. Gökyüzündeki bu devasa kent hakkında ne hissettiğini bilmiyordu. Tek düşünebildiği karaya ayak basmak, kasılmış kollarıyla bacaklarını germek ve ailesini bulmaktı.

İyice yaklaştıklarında, geriye kalan sis bulutları da dağıldı. Mara her zaman orada olmasından şüphelendiği şeyi gördüğünde, yüreği sıkıntıyla burkuldu. Olağanüstü büyüklükte bir duvar, denizden yukarıya yükselerek kenti çevreliyordu.

Ne bir kara, ne de bir liman vardı. Kentin çevresinde alçalıp yükselen bulanık bir kitle vardı yalnızca. Büyük, mat renkli, canlı bir şey. Kümelenen şey net olarak görülebildiğinde, açık bir kanalizasyonun kötü kokusu da burunlarına çarptı. Mara bu alçalıp yükselen kitlenin insanlardan oluştuğunu görünce soluğunu tuttu. Kentin çevresindeki denizi, bir kargaşa halindeki sığınmacı tekneleri doldurmuş; bu karmakarışık kitle, sığınmacılara bütün girişleri kapatmış görünen dev duvara mantar gibi tutunmuştu.

Mara çıldırmış gibi hâlâ uzaktaki tekneleri tarayarak ailesini aradı. *Neden* inat etmişti? Neden onlarla gitmemişti?

"Neredeler Gail?" diye panik içinde bağırdı. "Gelmiş olmalılar, öyle değil mi?"

Gail ile Rowan'ın bakıştıklarını gördü. Corey'yi sıkı sıkı tutan annesini gözünün önüne getirdi, keskin gözleriyle şimdi Mara'yı arıyor olmalıydı, babasıysa Mara'nın inatçılığına küfrederek, kızını kaybettiğine inanmak istemiyordu.

Alex tekneyi kenti çevreleyen tekne karmaşasına doğru çevirdi. İnsanlar artık evleri olan balıkçı teknesinde iyice birbirlerine sokulmuştu. Kahredici bir kayıp duygusu hissediliyordu.

"Başınızı eğin!" diye bağırdı Alex birden.

İnanılmaz yükseklikteki deniz köprüsünün ayaklarının arkasından hantal, tehdit edici bir görünüme sahip siyah bir sürat motoru çıktı, sonra aniden hızını keserek durdu. DENİZ POLİSİ yazısını taşıyan silahlı, turuncu üniformalı bir polis ekibi doldurmuştu. Sürat motoru, sirenleri kulak tırmalayıcı bir ses çıkararak önlerini kesti. Ön taraftaki camın üzerinden büyük bir tüfeğin namlusu parladı. Dalgaların üzerinden atlayarak ilerleyen turuncu su motorları çevrelerini sardı. Deniz polisi tüfeğin namlusunu Mara'nın teknesine çevirirken, su motorlarındaki polisler silahlarını onlara yöneltti.

Çevreleri sarılmıştı.

"Geri dönün! Hemen geri dönün!" diye emretti megafondan duyulan sert bir ses.

Alex donup kalmış gibi görünüyordu, ama yolundan sapmadı, geri dönebilecekleri bir yer yoktu. Hatta su motorlarındaki polisler, makineli tüfekleriyle gök gürültüsüne benzeyen bir uyarı ateşi açtıklarında bile cesaretini yitirmedi.

Sonra birden dehşetle bağırarak telaşla tekneyi çevirmeye başladı.

"*Yere yatın!*" diye gürledi.

Mara neler olduğunu göremiyordu. Ama havada bir şeyin ıslık çaldığını, yakınlarında bir yerde suya düştüğünü hissetti, sonra füze denizde patlarken korkunç bir güç teknelerini sarstı.

Tekne çığlıklarla doldu. Mara kendini ezilmekten kurtarıp kaçmak için umutsuzca denize atlamaya çalıştı. Ama kaçacak yer yoktu. Teknenin kenarını yakaladı, gözlerini sımsıkı kapadı. "*Anne! Baba! Yardım edin!*" diye haykırdı, ama haykırışı panik dalgasında kaybolup gitti.

Tuhaf bir sükunet çöktü. Tekne bir dalgayla yükseldi, Mara isabet almalarını bekledi. Bu an uzadıkça uzadı; ezici, boş, karanlık ve sessizdi. '*Öldüm*,' diye düşündü Mara. '*Oldu. Her şey bitti.*' Gözlerini açtı. Hâlâ teknedeydi. Islık çalan füze, patlama, hiçbir şey yoktu. Sonra...

"Gidiyorlar," diye bağırdı Alex, rahatladığını gösteren çatlak bir sesle.

Gerçekten gidiyorlardı. Deniz polisi geriye dönmüş, hızla bir başka yöne gidiyordu. Mara yönlerini değiştirmelerine neden olan şeyi gördü, daha büyük bir hedefti. Polisler güney ufkunda beliren bir grup tekneye yönelmişlerdi. Alex bu fırsattan yararlanarak kentin çevresindeki sulara yayılmış tekne kampının kenarında demir atacak bir yere götürdü onları. "Ne yapacaklardı, hepimizi öldürecekler miydi?" diye fısıldadı Rowan. Yüzü kül rengine dönmüştü, gözleri irileşmiş, şoktan odağını yitirmişti.

Geniş tekne kampına girdiklerinde bu şok daha da derinleşti.

"Bundan hoşlanmadım, hiç hoşlanmadım." Gail ateşlenmiş küçük bir çocuk gibi sayıklıyordu. "Anne, eve dönmek istiyorum. Ne olur eve dönelim."

Balıkçı tekneleri, botlar, paslanmış askeri gemiler, bir zamanların lüks yatları, eski ve yıpranmış araçlar, ezilmiş yatlar, her türlü deniz aracı, hatta kumaş artıklarından dikilmiş yelkenleri olan sallar bile vardı. Zengin fakir, her yaştan, her çeşit insan burada toplanmış, birbirlerini ezerek insan sefaletinden oluşan ortak bir posa oluşturmuşlardı. Deniz, güneşin doğuşuyla kıpkırmızı boyanmıştı, sudan buhar tütüyordu, koku ve gürültü korkunçtu.

Bu gerçek olamaz, diye düşündü Mara. Burası yeryüzünde bir cehennem.

"Nereden gelmişler?" diye fısıldadı.

"Kim bilir?.." dedi Rowan.

Alex teknelerini izdiham yaşanan yere yaklaştırdı.

"Burada durmayın... Burası bizim yerimiz, zaten yeterince kalabalığız!" diye bağırdı kaba bir ses. "Başkasına yer yok."

Sesin sahibi bir zamanlar gösterişli ve lüks olan, ama artık hurdası çıkmış bir yatın dümenindeki öfkeli bir kadındı. Yatın güvertesine plastik poşetler ve yırtık pırtık branda bezlerinden yapılma bir gölgelik asılmıştı. Kadının sert ve bencil yüz hatları bir kir tabakasıyla kaplıydı.

"Başka nereye gidebiliriz?" diye diklendi Brenna. Mara'nın annesinin arkadaşlarından biriydi, kadına aynı derecede öfkeli bakıyordu. "Başka yer yok."

"O zaman daha erken gelseydiniz," diye terslendi kadın. "Bu sizin sorununuz."

Çevreleri saran teknelerde yaşayanlar kızgınlıkla onlara gözlerini dikerken derme çatma yüzen evlerden çirkin, düşmanlık dolu bir homurtu yükseldi. Kimileri hakaret ederken, kimileri de pis çöplerini yeni gelenlerin üzerine atıyordu. Alex çelik gibi gözlerle tekne kampının kenarına yaklaşmaya devam etti. Başka yapabileceği bir şey yoktu, açık denizden başka gidebilecekleri yer kalmamıştı.

Mara başını dizlerine dayadı. Sığınmacı kampının

dehşetini zihninden uzaklaştırmak için gözlerini sıkı sıkı kapadı, yumruklarını kulaklarının üzerine koydu. Kanalizasyonun, ter ve hastalığın mide bulandırıcı, iğrenç kokusu dayanılır gibi değildi.

Yolculukta zayıf ve bitkin düşmesine rağmen Gail, bitişiklerindeki kırık dökük tekneden bir oğlanla konuşmayı başarmıştı. Gail tatlı diliyle bir taşı bile konuşturabilirdi. Bir süre sonra arkadaşının sesiyle Mara başını dizlerinden kaldırıp artık bir parçası olduğu gürültülü, korkutucu kaosa bakacak kadar sakinleşti. "Bakmak zorundasın," dedi kendi kendine. Ailesini bulana kadar bakmaya devam etmeliydi.

"Yiyecek ve temiz su olup olmadığını sor Gail," diye bağırdı Brenna. Aç ve huzursuz çocuklarıyla başa çıkmaya çalışıyordu. "Nereden bulacağımızı öğren."

Birkaç dakika sonra Gail, komşu tekneyle konuşmayı bitirip onlara döndü. Korkmuş, yüzü kireç gibi olmuştu.

"Hiç umut yok," diyerek Gail güverteye çöktü. Herkes teknelerin üzerinden Yeni Mungo'nun aşılmaz duvarına baktı.

"Kentten yardım geliyor olmalı," dedi Rowan. "Bizi burada aç susuz bırakamazlar."

Yeni yürümeye başlayan solgun ve zayıf çocuğunu emziren Brenna, "Öyle bir bırakırlar ki," diye bağırdı. "Neden umurlarında olacak? Yaşlılarla birlikte adada kalmalıydık. Hep birlikte ait olduğumuz yerde olmalıydık şimdi. Bu kokuşmuş denizde ölüp gideceğiz." *Ben de adada kalmış olmayı isterdim*, diye ağladı Mara sessizce. İnsanlar çevresinde panik ve öfkeyle birdenbire patlarken. *Bunun dışında her şeyi tercih ederdim.*

Havanın hiçbir zaman tamamen kararmadığı yaz ortası gecelerinde, Yeni Mungo kendini sisin içine sardı. Gölgeleri suda uzadı, kentin parlaklığı sinsi, tehditkâr bir niteliğe bürünürken, teknelerdeki insanlar sessizleşti.

Diğer sığınmacılar, güve yemiş tentelerin, plastik örtülerin ve battaniyelerin altında birbirlerine sokulmuşken; Mara tekneden tekneye atlayarak annesine babasına sesleniyor, loş alaca karanlıkta gelen yeni tekneleri görmeye çalışıyordu.

Kent, yıldızların doldurduğu mavi yaz ortası göğünün altında ışıldıyordu. Görkemli, güzel, var olması olanaksız bir şey gibi görünüyordu. Mara kulelerin ve gök-tünellerinin kenarlarına iliştirilmiş, çok sayıdaki tuhaf helezon biçimli kıvrıma bakarak, ne olduklarını çözmeye çalıştı. Rüzgârda fırıl fırıl dönüyor, havayı iniltiler ve fısıltılarla dolduruyorlardı. Kentin engin geometrisini incelerken, eski merakının uyandığını hissetti. Ne tür insanlar böyle bir şeyi hayal edebilirdi?

'Neredesin Tilki?' diye düşündü. 'Gerçekten yukarıda bir yerde misin? Oraya nasıl çıkabilirim? Gelirsem seni bulabilir miyim?'

Gecenin ortasında, dünyanın sonu gelmiş gibi bir gürültü koptu. Mara koza gibi içine girdiği battaniyesinin içinde irkilerek uyandı. Kentin duvarının çevresi çok sayıda polis sürat motoru ve su bisikleti kaynıyordu. Işıklar yanıp sönüyor, sirenler ortalığı inletiyordu. Herkesin gözü denizdeydi. Mara büyük beyaz bir geminin ışıklarını gördü. Gemi kente yaklaşırken polisler havaya uyarı ateşi açtı. Herkes başını eğmişti, ama Mara gözlerini yukarı kaldırdığında, kent duvarında bir yarığın açıldığını gördü. Yarık genişlediğinde Mara ne olduğunu anlamak için farkında olmadan ayağa kalktı.

"Yere yat!" diye bağırdı Rowan, ama Mara onu dinlemedi. Ne olduğunu görmek istiyordu.

Denizin çalkantısıyla yanlarındaki tekneye çarptıklarında, Mara düşmemek için teknenin kenarına sıkı sıkı tutundu. Duvardaki genişleyen yarığın çevresinde kıyamet kopuyordu. Kapının açık durduğu birkaç saniye

içinde birkaç sığınmacı teknesi, çevresi makineli tüfeklerle sarılı gemi kente girerken çılgınca bir akma geçtiler. Ateş açıldığında sığınmacı tekneleri ya büyük duvara ya da yakındaki teknelere çarptı. Bazıları geminin yan tarafına çarparak parçalandı.

"Neden bizi içeri almıyorlar?" diye sızlandı Gail. "Çok acıktım. Bize ne olduğu kimsenin umurunda değil mi?"

"Belki burada olduğumuzu bilmiyorlardır," dedi Rowan umutsuzca.

"Nasıl bilmezler?" dedi Mara çaresiz bir sesle. "Tek yapmaları gereken, aşağı bakmak. Neden bir şey yapmıyorlar?"

Ama içinden Rowan'ın haklı olup olmadığını merak etti. Gök kentinde yaşayanların gözleri, kendi Yeni Dünyalarının parlaklığından, duvarlarının dışındaki felaketi göremeyecek kadar kamaşmış mıydı yoksa? Neler olduğunu bilmiyorlar mıydı? Ama birileri biliyordu, çünkü birileri bu kent duvarını inşa etmişti.

"Bakın!" diye bağırdı Mara, "Küçücük bir tekne." O kadar küçüktü ki Mara onu ilk başta görememişti, geminin bıraktığı köpüklü izin ardından son anda içeriye girmişti.

Mümkün müydü o halde? Vurulma ya da erzak gemisi tarafından ezilme tehlikesi göze alındığında, belki de içeri girmenin bir yolu vardı.

TALİHSİZ RÜZGÂRLAR

Saatler ağır ağır ilerledi, gün ağardığında herkes sersemlemiş durumdaydı; her saniye sıcak ve soluksuz, buğulu bir pusun içine batmış haldeydiler.

Gail zayıf bir sesle inledi. "Anne, galiba yine kusacağım."

Balık yüzündendi. Herkes Gail'in, bitişik teknedekilerin zehirli yosun dolu suda yakaladığı, güneşte kurutulmuş küçük balıkları yemesini engellemediği için kendini suçluyordu. Balığın kokusu Mara'nın midesini kaldırmıştı, ama karnının gurultusu ve mide krampları o kadar dayanılmazdı ki, Gail'in yaptığını yapmak istemişti: burnunu tıkayıp leş kokulu balığı başı, kılçığı ve kuyruğuyla birlikte midesine indirmek.

Gece boyunca Gail mide sancısıyla kıvranmış ve şiddetle kusmuştu. Bitişik teknede zehirli balıktan yiyen herkes hastaydı.

Şafak sökerken Gail konuşmaya başladı, iyileşmeye başladığını düşünerek herkes rahat bir soluk aldı. Ama konuşması yüksek ateşten, durdurulamaz bir sayıklama halini aldı. Ateşin etkisiyle mırıldanmaya devam etse de, sesi bir çocuk gibi ince ve cılızdı, bedeni soğumuş ve katılaşmıştı. Mara'yı her şeyden çok, arkadaşının gözündeki uzak bakış korkutuyordu.

"Yola çıkmadan önce saçımı kesmeliydim," diye inledi Gail, perçeminden bir saç tutamını durmadan çekiştirerek. Kate çaresizce kızının elini okşadı. "Tırnaklarımın haline bak, pislik içinde," diye yakındı Gail. "Berbat bir haldeyim."

Gail'in sayıklar durumundan cesareti kırılan Mara, başını çevirip tekne kampına yeni gelen dağınık gruba baktı. Sabahın ilk ışığından beri gözleri ufukta, sıkışık tekneler arasında ailesinin teknesini bulmaya çalışıyordu.

"Annemlere ve Corey'ye bakmaya gideceğim," diye fısıldadı Rowan'a. "Yiyebileceğimiz bir şeyler bulmaya da çalışırım."

"Ben de seninle geleyim," dedi Rowan kederli bir sesle. Gail'i bu kadar hasta görmeye dayanamıyordu. Bütün gece Mara, onun Gail'e Kanat'ta okuduğu kitaplardan hikâyeler anlattığını duymuştu. Gail uyuduğunda bile Rowan hikâye anlatmayı bırakmamıştı, Mara battaniyesinin altında Rowan'ın çatlak boğuk sesini dinlerken, onun hikâye anlatarak ikizini yaşatabileceğine inanmaya çalıştığını anlamıştı.

Bazen erzak gemilerinden sığınmacılara rastgele yiyecek ve su atılıyordu, ama bunlar hiçbir zaman yeterli olmadığından, insanlar tekne kampının çevresindeki kirli zehirli sulardan bulabildikleri balık, deniz yosunu ve deniz kabuklarını yiyorlardı. Sulara kanalizasyonun karışması yüzünden insanlar sürekli hasta oluyordu. Daha ileride balık avlamaya çalışanlarsa kamptaki yerlerini kaybetme ya da var olan sığınmacıları kamp sınırları içinde tutmaya ve yeni gelenlerin girişini engellemeye çalışan deniz polisinin kurşunlarına hedef olma tehlikesini göze alıyorlardı. Bazıları suların sürüklediği ağaç dallarından ok ve mızrak yaparak, arada bir gözüken martıları avlamayı başarıyordu. Suyu tutacak her türlü nesnenin içinde yağmur suyu biriktiriliyordu. Ama günlerdir yağmur yağmamıştı. İnsanların güçlü rüzgârda uçacağını

söyleyip dalga geçtiği kadar zayıf olan Gail, artık en ufak bir esintide uçacakmış gibi görünüyordu. Ama yağmur olmadığı gibi rüzgâr da yoktu, yalnızca ağır, yapış yapış, hastalık türeten bir sıcak vardı.

"Ne oluyor?" diye sordu Mara, Rowan'a. Teknelerden, elden ele battaniyeye sıkıca sarılmış küçük bir bohça geçiriliyordu.

"Birisi ölmüş," dedi Rowan ifadesiz bir sesle. "Denizde yakıyorlar."

Mara küçük bir çocuk büyüklüğündeki bohçaya dehşetle bakakaldı. Tekne kampının çevresindeki sulardaki garip ateşlerin nedenini yeni anlıyordu.

"Su bul Rowan," diye yalvardı Kate. "Gail'in suya ihtiyacı var. Baban daha önce bulmaya çalıştı, ama şimdi arayamayacak kadar yorgun." Böylece Rowan ile Mara, tekneler arasında uzun ve tehlikeli bir yolculuğa başladılar. Tekneden tekneye atlıyor, bir yandan da Mara'nın ailesine sesleniyorlardı. Tekne kampının zihinlerinde bir haritasını çıkarmaya çalışmışlardı; ama yüzen insan enkazı o kadar geniş bir alana yayılmıştı ki, bu olanaksızdı. Mara ailesinin de onu hiç durmadan arayacağını düşünüyordu. Er ya da geç birbirlerini bulacaklardı.

En sonunda açlık ve susuzluğa yenildiler. Mara sırt çantasında bir şişe suya karşılık verebileceği bir şeyler arandı. Sibervizi çantanın su geçirmez cebinde güvendeydi, ama ondan ayrılmaya dayanamazdı. Zaten sibervizi kim isterdi, artık ne yararı vardı? İnsanların tek istediği su ve yiyecekti. Mara başını kaldırıp kente baktı, sıcak havanın pusu içinden parlayan, sıcak esintide tembel tembel dönen garip spiralleri izledi. Bir kez daha Siber-Tilki'yi ve bu devasa kentte nerede olduğunu düşündü. Mara da yukarıda temiz havada, bu cehennemden uzakta olmaya can atıyordu.

Siberviz hâlâ ona anahtar olabilirdi. Ona yardım edebilecek kişiyle, Tilki'yle olan muhtemel tek bağlantısıy-

dı. Bu yüzden sibervizini elinden çıkarmamalıydı, ama bir kâbus ülkesinde saat sahibi olmak, insana vaktin ne kadar ağır geçtiğini söylerdi sadece. Mara saatini bileğinden çıkardı, bir parça yalvarma sonucunda bir matara suyla değiş tokuş etmeyi başardı. Matarayı sırt çantasına koyup tekneye geri götürmekti niyeti, ama susuzluğu o kadar acımasızdı ki kapağını açtığı gibi matarayı ağzına dikti. Aldığı büyük yudumlarla değerli damlalar çenesinden ve boynundan aşağı süzüldü, en sonunda durmaya, suyun bir kısmını Gail ve diğerlerine bırakmaya zorladı kendini.

Rowan küçük çakısını vererek, karşılığında iki kap su aldı. Mara utançla onun tek bir kontrollü yudum alıp, şişenin ağzını tekrar kapamasını izledi. Rowan geri kalan suyu kız kardeşine ve annesiyle babasına bırakmıştı.

Tekneye döndüklerinde temiz su getirdikleri için kahraman gibi karşılandılar. Alex ve birkaç kişi daha, tekneden kırdıkları tahtalarla, martı yakalama umuduyla zıpkın yapıyorlardı. Alex martı eti yemenin balıktan daha güvenli olduğuna karar vermişti. Gail birkaç yudum su içmeye çabalarken Mara bir kez daha, kendi susuzluğundan başka hiçbir şeyi umursamadan aldığı aç yudumlarından utandı. Ve aniden yaşadıkları bütün dehşetiyle içine çöktü. Bu dehşetin yanında daha kötü bir duygu da hissediyordu: suçluluk. Herkesi Yeni Dünya'ya inandırmamış olsaydı burada olmayacaklardı. Suçluluk duygusu o kadar korkunçtu ki, ağırlığı altında ezilerek battaniyesine sarınıp derin bir uykuya teslim oldu.

Saatler sonra kalkıp battaniyenin altından çıktığında; dünyaya öyle net, öyle berrak bir zihin ve gözlerle bakıyordu ki, sanki billurlaşıp bir cam parçası olmuş gibi geldi ona.

"Belki de açlıktandır," dedi Rowan. "Açlık bazen insanın zihnini berraklaştırabilir."

'*Bu berraklığı kullanmalıyım*,' diye karar verdi Mara.

Cebine koyduğu kurumuş biberiye dalını alıp, yeşil zihin açıcı kokusunu içine çekti. Yeni, berrak hisleriyle doğuya uzanan ve bitmeden okyanusun ortasında birdenbire sona eren, büyük köprünün kalın ayaklarının çevresindeki garip su sıçramalarına odaklandı.

"Su farelerine benziyorlar," dedi Rowan, Mara'nın bakışlarını izleyerek. "İnsan su fareleri. Geldiğimizden beri onları izliyorum."

"Gail, bak!" diye özendirdi Mara. Kate başını sallayarak Mara'yı durdurdu. Gail kıpırdamıyordu. Mara dudağını ısırdı, "Özür dilerim," dedi, ama Kate ona öfkeyle bakmakla yetindi.

Mara, Kate'in bakışlarından üzüntüye kapılarak başını çevirdi. Gözü metal çöp bidonu kapakları, küvetler, lastikler, eski kapılar, her türlü tuhaf çöpten sal ve kayık üzerinde oynayan bir grup çocuğa takılmıştı. Polis sirenlerinin çığlığıyla su faresi çocuklar, mıknatısa çekilen metal parçaları gibi köprünün ayaklarına koştular.

"Şu köprü ayaklarının içleri boş mu?" diye merakla sordu Mara.

"Boş olmalı," dedi Rowan. "O çocuklar büyücü değil *ya.*"

Mara neredeyse gülecekti. Sular altında kalan adasından ayrıldığından bu yana, bulduğu hayat dolu ilk gürültüydü. Bir deniz köprüsünün içi boş ayaklarında yaşayan, su faresi çocuklardan oluşan bir mahalle ne tuhaf bir şeydi. *Kim bu çocuklar? Aileleri nerede?* diye meraka kapıldı Mara, ama sonra muhtemelen aileleri olmadığını düşündü. Bu çocuklar sular altındaki dünyanın öksüz kalmış kazazedeleriydi.

Sonra çocuklardan biri küçük bir çöp kapağı salının üzerinde dalgadan dalgaya beceriyle kayarken (bu haliyle pis suratlı bir çocuk meleğe benziyordu), gerçekten gülümsedi. Çocuğun karmaşık manevralar yaparak dalgalar üzerinde dönmesini, oradan oraya uçmasını izledi. Fırıl fırıl döndüğü sırada dengesini kaybederek bir kah-

kahayla suya düştüğünde, Mara da gülümsemekte olduğunu fark etti.

"Su faresi değiller," dedi Rowan'a. "Küçük deniz çocukları yalnızca."

Gök kenti güneşin altında yanıyordu; Mara'nın beslediği umut kıvılcımları ateşlenerek, birden açlık ya da hastalığın olmadığı, Yeni Mungo'da bir yaşamın aydınlık imgesine dönüştü. '*Bu kâbusun içinde daha fazla kalmayacağım*,' diye karar verdi. '*Harekete geçmeliyim, bir şeyler yapmalıyım. Ailemi bulacağım, sonra bir şekilde Siber-Tilki'yi bulacağım, kente girmemize yardım edecek, Yeni Dünya'da yeni bir hayat kuracağız.*'

"Bu durumdan kurtulmamız gerek Rowan," dedi Mara. "Bir şeyler yapmazsak hepimiz öleceğiz."

"Ayakkabılar," diye bağırdı Gail zayıf bir sesle, sarındığı yün battaniyenin içinden. "Doğru düzgün ayakkabılara ihtiyacım var. Yeni Dünya'ya bu eski ayakkabılarla gidemem."

Kate gözlerinde yaşlarla kızına baktı. Rowan ürpererek hıçkırıklara boğuldu. Mara uzanıp Gail'in alnına dokundu. Alev alev yanıyordu. Mara çevresine bakındığında herkesin ne kadar değiştiğini gördü. Gail'in annesi, adada olduğundan yirmi yıl daha yaşlanmış görünüyordu. Yüzü kül rengindeydi ve üzüntüyle çizgilenmişti. Alex adeta küçülüp yaşlı bir adama dönüşmüştü. Rowan, sanki güneşte bronzlaşmış gibi pislikten kararmıştı, Mara parmaklarını kendi keçeleşmiş saçlarına götürdü, yüzündeki korkunç, terli kiri hissetti. Adadan yalnızca bir hafta önce ayrıldıklarına inanmak güçtü.

"Hadi Gail. Uyan!" Mara onu sarstı. Gail gözlerinin önünde eriyip gidiyordu ve yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ama yine de denemeliydi. "Hadi uyan! Buradan gidiyoruz."

Gail battaniyesine daha bir sıkı sarındı; ateşin etkisiyle durmadan, adaya döndüğünde yapacaklarını sayıklıyordu.

"Onu rahat bırak. Buradan kaçış yok," diye mırıl-

dandı Kate. Mara, kadının sesindeki kini hissetti. Kate adadan ayrılmak istememişti, şimdiyse iyileşme umudu olmadan sığınmacı kampında kısılıp kalmışlardı. Hepsi de Mara'nın Yeni Dünya'da sığınacak bir yer bulacakları inancı yüzündendi. Mara titreyerek gözyaşlarını tutmaya çalıştı.

Kentin kapıları bir polis grubunu içeri almak için bir kez daha açıldı. Mara gözlerindeki yaşları silerek, deniz çocuklarının köprü ayaklarındaki saklanma yerlerinden hiç aldırmadan fırladıklarını gördü. Soluğunu tutup, gördüklerini zihnine kaydetti. Sayısız düşüş ve kıl payı kurtuluş, suya isabet eden beş-altı atış. Yalnızca bir ya da ikisi girebilmişti içeriye. İhtimal düşüktü, ama hayatta kalma şansı burada sığınma kampında kalmaktan daha yüksekti yine de.

Başını çevirdiğinde tekneye korkunç bir sessizlik hakimdi. Alex ve Kate, artık sesi çıkmayan Gail'in yanında diz çökmüşlerdi. Rowan ikizinin altında yattığı battaniyeye bakıyordu dehşetle.

"Ne oldu? Neler oluyor?" Mara, Rowan'ın elini yakaladı.

Alex ayağa kalktı. Kızıl sarı saçları ve sakalı güneşin altında alev almış gibiydi. Sessizce sanki artık konuşamıyormuş ya da sözcükler yeterli gelmiyormuşçasına, yumruklarını gökteki kente kaldırdı.

Güneş bulutların arkasına girdi. Çevredeki tekneler sessizdi, herkes nefesini tutmuş bekliyor gibiydi. Hafif bir rüzgâr esti.

Mara ilerledi, kollarını Gail'e doladı.

"Gitme," diye yalvardı kendini bildi bileli arkadaşı olan kıza. Hafif esinti onu taşıyıp götürmeden önce Gail fısıldamaya çabaladı.

"Hiç durmadan ilerle."

BÜYÜK VURUŞ

Gün ağardığında ufukta yeni bir göç dalgası belirdi. Grup yaklaşırken tekne kampındakiler arasında bir mırıltı dolaştı. "*Yer yok, yer yok*," diye mırıldanıyorlardı. Mırıltı büyüdü ve tek bir sert ses haline geldi.

"*Bunlar erzak gemilerini izleyenler değil mi?*" diye bağırdı bir ses. Şimdi insanlar yaklaşan gruba daha büyük bir umutsuzlukla bakıyorlardı. Buraya dönmüş olmalarının tek bir anlamı olabilirdi: Erzak gemilerinin geldiği yerde sığınacak bir yer yoktu.

Tekne grubunun büyüklüğü karşısında alarma geçen bir deniz polisi ekibi, kent kapılarından fırlayarak yaylım ateşi açtı. Tekneler kenti geride bırakmaya zorlandı. Tekneler geçerken, suçluluk duygusu kampın üzerine yoğun bir sis tabakası gibi çöktü.

"*Şimdi nereye gidecekler?*" diye fısıldadı insanlar. Kimse bilmiyordu.

Mara tekne sırasını görmek için boynunu uzattı. Heyecanla titriyor, arkalarından bağırmak istiyordu, ama onu asla duyamazlardı. Ya ailesi o teknelerden birindeyse? Annesinin el hareketiyle ellerini birbirine kenetledi, bütün gücüyle geri dönmelerini diledi. Ama dönmediler.

Daha sonra teknelerde taze bir rüzgâr gibi bir umut

dalgası dolaşmaya başladı. Seçmeler yeniden başlamıştı. Kimse Mara'ya seçmelerin tam olarak ne olduğunu açıklayamamıştı; ama birkaç haftada bir deniz polisi tekne kampının çevresini sarıyor, silah tehdidi altında, genç, güçlü ve sağlıklı olan sığınmacıları seçiyorlar, sonra onları kente götürüyorlardı. "*Ben! Ben! Beni alın!*" diye yalvarıyordu insanlar, Yeni Dünya'ya girebilmek için. "*Oğlumu alın, kızımı alın, bebeğimi alın...*"

Bazıları seçmelerin göründüğü gibi olmadığı hissine kapılsa da, bunu dile getiremiyorlardı.

Mara da tam olarak nedenini açıklayamıyordu, ama ne zaman seçiciler yaklaşsa kanı donuyor, battaniyesinin altına saklanarak hasta ya da bitkin numarası yapıyordu. Yalnızca ailesini bulduktan sonra kentte yeni hayata adım atmak istiyordu. Yanı başında Kate'in sesi de bağırışlara katıldı.

"Oğlumu alın!" diye yalvardı. "Bakın, genç, sağlıklı ve güçlü!"

Ama Rowan annesini aşağı çekip susturdu.

"Gitmeyeceğim," diye diretti. Ve battaniyesinin altında büzüldü.

Seçiciler gittiğinde Mara ayağa kalktı. Ailesini bulana kadar bütün tekne kampını aramaya kararlıydı. Burada kalamazdı. Kate dün geceki korkunç olay yüzünden Mara'yı suçluyor, onun yüzünü görmeye katlanamıyordu.

Mara kendi kendine böyle korkunç bir şeyin olmadığını söylüyordu.

Çok küçük cesetti, teknelerin dışındaki suya ulaşana kadar elden ele nazik bir biçimde geçirilen, battaniyeye sarılmış bir çocuk kadar hafif paket Gail olamazdı. Battaniyeye sarılı ceset, sürüklenmiş odun parçasının üzerine konup dalgaların üzerinde diğerleri gibi yakıldı. Suda yanan güzel bir denizyıldızı haline geldi. Mara gözünün önünde gerçekleştiği halde, yanan bohçanın Gail olduğuna inanamıyordu.

Bütün gece gözünü kırpmadan yatarak, Gail'in söylediklerini kutsal sözler gibi tekrarlamıştı. *Hiç durmadan ilerle.* Mara ailesini bulana kadar hiç durmayacağına yemin etti kendi kendine. Başka yapacak bir şey düşünemiyordu. Küçük sırt çantasına birkaç parça eşyasını koydu. Sonra perişan bir halde battaniyesinin altında büzülmüş Rowan'a döndü.

"Benimle gel," diye ısrar etti. "Lütfen Rowan." Rowan gözlerini belli belirsiz açtı. "Onları bırakamam," dedi. Annesiyle babasını kastediyordu.

"Burada kalırsan *öleceksin*," dedi ısrarla, oğlanın anlamasını sağlamaya çalışarak. Sonra, "Rowan, hepsi benim suçum," diye fısıldadı.

"Hayır, böyle düşünme."

"Eğer buraya gelmeseydik, Gail hâlâ yaşıyor olacaktı."

"Adadan ayrılmak zorundaydık. Senin suçun değil." Rowan uzandı, Mara'nın elini sımsıkı tuttu.

"Lütfen benimle gel," diye yalvardı Mara. "Kente girmenin bir yolunu buldum sanırım..."

"Yeteri kadar zarar vermedin mi, aptal fikirlerinle!" diye patladı Kate öfkeyle.

Mara, Kate'in zehir saçan gözlerine bakamadan çabucak ayağa kalktı.

"Seni unutmayacağım," diye fısıldadı Rowan'a. "Seni almaya geleceğim. Söz veriyorum." Mara eğilip yanağını okşadı, su şişesini kalan suyuyla birlikte Rowan'ın battaniyesinin altına sokup tekneden ayrıldı.

Koca bir gün geçmişti, ama hâlâ tekne kampını dolaşmayı bitirememişti. Ne kadar ilerlediğini güneşin konumundan anlıyordu. Mara sesi kısılana kadar ailesine seslenmişti; her tekneyi aramış, kendisininkine benzeyen bir yüz, el ya da saç teli görmek için yanıp tutuşmuştu. En sonunda yorgunluktan pes etmek zorunda kaldı.

Bu sonuçsuz dönüp dolaşma, hayatının sonuna kadar

devam edebilirdi. Ailesi de mutlaka onu arıyor olmalıydı, şimdiye kadar birbirlerini bulmaları gerekiyordu. Mara içinde büyüyen korkuyu dizginlemeye çalıştı.

"Mara!" diye seslendi biri. Tanıdık bir ses. Teknelerde tanıdık bir yüz arandı.

"Buradayım, burada!" Adadaki komşuları Ruth'tu, ama neredeyse tanınmayacak bir haldeydi. Mara çılgın gibi teknelere tırmanarak kadına ulaşmaya çalıştı.

"Annem babam... buradalar mı?" diye bağırdı Mara, Ruth ona büyüyen karnı yüzünden zorlukla sarılırken.

Ruth dudağını ısırıp başını salladı. "Ama sen buradasın," dedi heyecanla. "Bu iyi haber işte."

"Ama buralarda bir yerdedirler, değil mi Ruth?"

Ruth gözlerini kaçırdı.

"Ona söylemek zorundayız Ruth." Quinn, babasının eski arkadaşı ayağa kalktı. "Boş yere umutlarını besleyemeyiz."

"Ne söyleyeceksiniz?" dedi Mara soluksuz bir halde, ama bütün içgüdüleri ona yanıtı duymak istemediğini söylüyordu.

Ruth hâlâ Mara'nın gözlerine bakamıyordu. "Çok çok üzgünüm Mara. Yolculuğun ikinci günü hayatta kalanları bulmak için geri döndük, inan bana. Ama dalgalar, dağ gibiydi." Mara o korkunç dalgaları hatırlayarak kadına bakakaldı. "Annenle babanın teknesi, o dalgalardan birinde alabora oldu," diye bitirdi sözlerini Ruth kesik bir fısıltıyla.

"Tekne battı. Ah Mara! Bir an suyun üzerindeydi, sonra da... sonra da yok oldu."

Jamie paniğe kapılmış olmalıydı. Deneyimsiz Jamie, acemi kaptan. Böyle azgın sularda seyretmek için Alex'in becerisine sahip değildi.

"Size inanmıyorum," dedi Mara kararlı bir sesle. "Buradalar. Burada olmak zorundalar."

"Burada olsalardı seni bulmak için tekneleri didik didik

aramazlar mıydı sanıyorsun?" dedi Quinn usulca. Elini Mara'nın omuzuna koydu.

Mara'nın artık korkusunu ve acısını saklamasının bir yolu yoktu. Kanat'tan ayrılmadan önce türlü türlü korkutucu şey gelmişti aklına; hep birlikte denizde kaybolacaklarını bile düşünmüştü, ama bu hiç aklına gelmemişti. Bu en kötüsüydü. Ailesini ve en iyi arkadaşını kaybetmişti, ama o hâlâ buradaydı, onların olmadığı bir dünyada yaşamaya devam ediyordu.

"Gençsin, akıllısın ve güçlüsün Mara," diye fısıldadı Ruth, Mara'nın elini sıkı sıkı tutarak. "İyi olacaksın, bunu biliyorum. Seçmelerde şansın var. Kente girebilirsin. Ama şimdi gel ve bizimle kal. Biz seni seviyoruz. Bebek doğdu doğacak. Benimle kal. Çocuklarla iyi geçiniyorsun..."

Mara onu güç bela duyuyordu. Ruth'a ve bir tekne dolusu tanıdık yüze boş boş baktı. Hiçbiri onu teselli edemezdi. Hiçbir şey onun acısını dindiremezdi. Birden kendine ve bütün dünyaya karşı müthiş bir öfke duydu. Böyle bir öfkeyi daha önce hiç hissetmemişti. Ayağa kalktı.

"Kate, Alex ve Rowan kampın kuzey ucundalar," demeyi başardı Ruth'a. "Gail öldü. Lütfen onlara yardım edin."

Mara, Ruth'tan kendini kurtardı; tekneden dışarı tırmandı. Sığınmacı kampının dış sınırına ulaşana kadar tekneden tekneye atladı. Önünde deniz uzanıyor, arkasında kentin dev duvarı yükseliyordu. Açlık ve umutsuzluk içinde inleyen binlerce ses, gece havasındaki esintide tekne kampında dolaştı ve kentin rüzgâr spirallerinin hayalet gibi fısıltılarıyla birleşti.

Artık Mara'nın bütün korkusu ve acısı kaybolmuştu, çünkü birdenbire bu kâbustan nasıl kurtulacağı konusunda düşünceleri netleşmişti. Çok kolaydı. Tek yapması gereken atlamaktı. Geri kalanı deniz halledecekti, çünkü yaşamla ölüm arasında çok ince bir örtü olduğunu keş-

fetmişti, bu bir pervanenin kanadı kadar ince bir örtüydü.

Mara bu örtüyü yırtacaktı.

Aniden patlayan bir kahkahayla irkildi; tiz sesli, kaba, çocuksu bir gülüştü bu. Yuvarlak metal salının üzerinde bir sokak çocuğu, yanından döne döne ilerledi. Deniz çocuklarından oluşan kalabalık bir grup, köprü ayaklarının çevresinde su sıçratarak oynuyorlardı. Bir an Mara, karanlığın içinden gözlerini kısıp, elinde olmadan onların gülünç ve garip hareketlerini izledi. Çocukların gürültülerinin arkasında bir başka ses daha işitebiliyordu, ne olduğunu çıkaramıyordu. Vahşi, ilkel bir tempoydu; sesin kent duvarının ardından gelen garip tangırtı ve şıngırtılar olduğunu fark etti. Bütün tüyleri ürperdi.

Mara başını kaldırıp masif duvara baktı. Arkasında ne vardı?

Hemen yanında bir gümbürtü koptu. Muazzam, ritmik, bir metalin çarpma sesiydi, sanki yüzlerce çöp tenekesi kapağı tuğla bir duvara çarpıyordu. O kadar büyük bir gümbürtüydü ki, Mara az kalsın şaşkınlıktan denize düşecekti. Mara daha önce hiç benzer bir ses duymamıştı, ama böyle bir şey duymayı çok istemiş olduğunu hissediyordu. Bu dünyaya meydan okuyan, durmayı reddeden bir şeyin yürekleri durduran tangırtısıydı; köprü ayağındaki deniz çocuklarının, kent duvarının arkasındaki gizemli sese verdikleri gürültülü karşılıktı.

Mara bir kez daha yaz ortası karanlığında gözlerini kısarak baktı, sokak çocukları ellerine geçirdikleri metal çöplerle köprü ayağının içi boş bacağına saldırıyorlardı.

Mara pis okyanusa atladığında ölmek mi yaşamak mı istediğini bilmiyordu, ama bu tempolu gürültüye doğru atlamıştı.

AŞAĞI DÜNYA

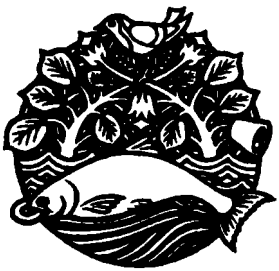
Buradan gidilir acılar kentine...

Buradan gidilir yitmiş insanların arasına...

İçeri girenler, dışarıda bırakın her umudu.

Cehennem, Dante Alighieri

DÖNE DÖNE KENTE

Mara elinde olmadan yüzdü.

Kendine engel olmaya çalıştı, irade gücüyle kollarını ve bacaklarını durdurmak istedi; ama ne zaman dalgaların altına kaysa, iradesinden daha güçlü bir dürtü ona hareket etmesini emrediyordu. Böylece kendini karanlık denizde yüzerken buldu.

Aslında ölmek o kadar kolay değildi. Bu yüzden Mara kendi iradesinden daha güçlü olan o dürtüye teslim olarak güçlü bir biçimde yüzmeye başladı, ta ki köprünün ayaklarına varana kadar. Bir anda çevresi gürültücü, kalabalık bir deniz çocukları dalgası tarafından sarıldı. Araba lastikleri, teneke kapaklar, plastik küvetler ve eski kapıların üzerinde; çevresinde fırıl fırıl döndüler, yüzüne su sıçrattılar, korkutmaktan yorulana kadar işkenceye ve kışkırtmaya devam ettiler. Mara bedeninin uyuştuğunu hissediyordu, gözleri kapandı, artık dalgaların altına kayıp gitmek daha kolaydı.

Saçı sertçe çekildi, Mara acıdan kendine geldi. Çırpındı, tutunacak sağlam bir yer buldu, çarpık çurpuk bir metal salın (bir otomobilin ters çevrilmiş motor kapağıydı) üzerindeki küçük bir çocukla burun buruna geldi.

Çocuk tuhaf bir teknenin üzerinde, açık kabuğundaki

çamurlu bir istiridye gibi oturuyordu. Bebek yüzlüydü, tehlikeli bakan gözleri vardı. Bedeninin çıplak yerleri çamur ve balçıkla vıcık vıcıktı. Omuzuna küçük bir serçe tünemişti. Çocuk kırmızı boyalı yazısının bir bölümünün soyulduğu, ters çevrilmiş bir *DUR* levhasını kürek olarak kullanıyordu. Bir kez daha Mara'nın saçını çektiğinde, Mara da çocuğun saçını yakalayıp sertçe çekti.

Çocuk gürültülü bir feryat kopardığında, serçe ürkerek omuzundan uçtu. Diğer çocuklar iğreti deniz araçları ve kürekleriyle Mara'ya vurmayı, onu dürtmeyi bıraktı. Şimdi Mara'ya düşünme fırsatı doğmuştu.

Bu deniz hastalık kaynıyor. Tekne kampının açık kanalizasyonu. Hemen çıkmalıyım.

Zorunluluk aklına bir fikir getirmişti. Şeffaf kuvars kolyesini dışarı çekti, bu Tain'in ona yaptığı kıvrımlı bir şeride asılı beyaz bir kuvars taşıydı. Mara kolyeyi çocuğun önünde salladı. Çocuk hevesle viyaklayarak kuvarsa atıldı, neredeyse motor kapağından aşağı düşecekti, ama Mara taşın asılı olduğu deri şeridi sıkıca parmaklarına dolamıştı.

"Yo hayır, öyle hemen alamazsın." Taşı gökyüzündeki kente doğru kaldırdı. Çocuk küçük, pırıldayan taştan büyülenmiş gibi gözlerini hiç ayırmadı.

"İstiyor musun?" dedi Mara ısrarla. "İstiyor musun?"

Çocuk ciyakladı, iri, parlak gözleriyle Mara'ya baktı. Mara fırsattan yararlanarak motor kapağına tırmandı. Kolyeyi çocuğun boynuna astığında çocuk neşeyle cıvıldadı.

"Beni kente sokabilirsen..." diye Yeni Mungo'yu gösterdi Mara. "Bu güzel taş sende kalabilir."

Çocuk Mara'nın konuşurken yaptığı el hareketlerini izledi, ama anlamamış gibi boş gözlerle bakıyordu. Homurdandı ve birkaç kez sudan çıkardığı garip bir evcil hayvanmış gibi hafifçe vurarak Mara'yı okşadı. Sonra yine homurdandı, kent kapılarına en yakın köprü ayağı-

na doğru kürek çekmeye başladı. Çocuk şeffaf kuvarsı, gece göğünün pırıltısını yakalayacak biçimde kaldırdı; bir yandan da keyfi yerinde bir bebek gibi anlamsız sesler çıkarıyordu. Mara onu izleyip dinlerken, Corey'nin bebekliğini hatırlayarak içinde derin bir acı duydu. Gözlerine birden dolan yaşlar yüzünden cıvıldayan çocuktan bakışlarını uzaklaştırdı. Mara'nın hıçkırıkları şiddetlenirken çocuk sessizleşti. Mara kederinin şiddetinden korkmuştu. Kendini bu kadar yalnız ve korkmuş hissedeceğini hiç hayal edemezdi.

Yine de, iradesine üstün gelerek yüzmesini söyleyen içgüdü kadar güçlü ve ısrarlı bir güdü bu kez hareket etmesini söyledi. Hiç durmadan ilerle. Tek çıkış yolu buydu.

Mara biraz sakinleşti. Gözlerindeki yaşları silince, çocuğun köprü ayağındaki küçük çatlakta, ağını ören bir örümceği yakalamaya çalıştığını gördü. Yabani otlar ve kır çiçekleri bitmişti, suda üreyen zehirli yosun da buraya uzanıyordu. Tek bir mavi unutmabeni çiçeği de açmıştı. Bu küçük çorak yerde açmış bu hayat, küçük bir mucizeydi. Mara Doku'da bir keresinde harap bir kule yıkıntısında rastladığı çöp yığınını hatırladı. Çöpler arasında, bütün bir adayı yakıp yıkan bir yanardağ patlamasını anlatan, bir Doku hayaletinin bedensiz başını dinlemek için durmuştu. Krakatoa, yanardağın adı buydu galiba. Patlamadan sonra canlı hayat tamamen yok olmuş; yine de, dokuz ay sonra ıssız adada ağını sessizce ören bir örümcek bulunmuştu.

Gecenin geç saatlerinde köprü ayakları titremeye başladı. Yaklaşan bir geminin motor gürültüsü işitildi. Mara suyun ilerisine baktığında, geminin ışıklarını gördü. Çocuğun gözleri parladı, Mara'nın parmaklarını sıkı sıkı salın ucuna yapıştırdı, onu iterek dümdüz yere yatırdı.

Mara itiraz edince de onu hırçınlıkla ısırdı.

'Patron benim,' diyordu çocuk gözleri ve ısırmasıyla.

Gemi tekne kampını yarıp kendine yol açarken, bir kargaşa koptu. Çocuk deli gibi kürek çekmeye başladı. İğreti sal baş döndürücü bir biçimde döne döne gemiye yaklaştı, gittikçe hızlandı, öyle ki en sonunda geminin hemen yanında gidiyordu. Arka arkaya gelen dalgalarla sırılsıklam olan Mara, ya korkudan ya da boğularak öleceğinden emindi. Silah ateşi yakından geliyor, hiç aralıksız devam ediyordu. Bir anda tam önlerinde kent duvarı belirdi, gece göğüne doğru göz alabildiğine yükseliyordu. Mara büyük kapı kayarak açılmaya başlarken gözlerini sıkı sıkı kapadı, başarmaları olanaksızdı, gemiye çok yaklaşmışlardı. Geminin motorlarının gürültüsü, hareketlerinin gücü dehşet vericiydi. Gemiye çarpmasalar bile duvara çarpacaklardı. Artık geri dönmek için de çok geçti. Geminin dümen suyunun kaynayan köpüklerine yakalanmışlardı. Mara'nın sıkıca tutunup çığlık atmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

O kadar çok yükselip alçaldılar ve döndüler ki, Mara en sonunda Dünya yörüngesinden çıktıklarını düşünmeye başladı. En sonunda korkunç dönüş sona erdi. Mara nereye geldiklerini görmek için gözlerini açtı, ama başı o kadar şiddetli dönüyordu ki yalnızca kendine gelene kadar sala sıkıca tutunmaktan başka bir şey yapamadı. Kendine geldiğindeyse şaşkınlıkla soluğunu tuttu.

Yaz ortası gecesinin yumuşak loşluğu kaybolmuştu. Dev duvar tepelerindeki yeni, geniş karanlık gökyüzünü ve bütün ışığı kapatıyordu.

Mara kafası karışmış bir halde başını kaldırdığında, hareketsiz mavi göğün bir parçasını ve yukarıdaki büyük karanlıkta göz kırpan bir yıldızı gördü. Artık nerede olduğunu biliyordu: Yeni Mungo'nun kalın gök-tünelleri ağının hemen altında. Başarmışlardı! Kent duvarının içindeydi!

"Sen bir dahisin!" dedi çevresine bakınan Mara çocuğa.

Erzak gemisi çoktan yanlarından geçip gitmişti. Mara kent duvarlarının içindeki büyük karanlık deniz gölünün karşısına baktı. Geminin ışıklarından nereye doğru gittiğini görebiliyordu. Katettiği mesafeye bakılırsa duvarın içindeki dünya, dışarıdan tahmin ettiğinden çok daha büyüktü. Geminin yavaşlamasını, sonra da karanlıkta görülmesi olanaksız olan bir limanda kaybolmasını izledi. Gözleri karanlığa alışınca, Yeni Mungo'nun merkez kulelerinin devasa gövdelerini de seçmeye başladı. Erzak gemileri kulelerin içinde barınıyor olmalıydı. Bu büyük kulelerin dibinde bir yerde gök kentin girişi de vardı. Hiç kuşkusuz çok iyi korunuyordu. Bu mesafede güvendeydi muhtemelen, ama yine de çevresindeki geniş karanlık boğucuydu.

Şaşırtıcı bir biçimde çocuğun küçük serçe arkadaşı, kent kapılarından döne döne geçişleri sırasında onlara ayak uydurmuş, şimdi de salda tedirgin bir biçimde oradan oraya sıçrıyordu. Mara şaşkınlıkla çocuğun kendinden geçmiş bir halde yanında yattığını fark etti. Ne olmuştu? Karanlıkta görmeye çabalayarak çocuğun üzerine eğildi. Mara oğlanın yüzündeki gölgeye dokunduğunda eline kan bulaştı. Şimdi başının yanındaki derin yarayı görebiliyordu. Panik içinde, kurşun yarası olmamasını diledi. Belki de dalgaların fırlattığı bir hurda parçasıyla yaralanmıştı, belki de dengesini kaybedip başını metal sala çarpmıştı. Çocuğun zayıf kolunda nabzını aradı. Zayıf ve düzensiz atıyordu, ama neyse ki çocuk yaşıyordu.

Çocuğun başından akan kanı durdurmak için sırt çantasından bir tişört çıkaran Mara bu karanlık ve yabancı yerde ne yapacağını düşünmeye başladı. Bildiği tek bir şey varsa, o da onu kent duvarından içeri sokmak için hayatını tehlikeye atan küçük bir çocuğu terk edemeyeceğiydi.

DUVARIN İÇİNDE

Mara perişan bir halde, Yeni Mungo'nun altında yatan Aşağı Dünya'nın karanlık sularında kürek çekmeye başladı. Ne yapacağını düşünmeye çalıştı. Çocukla birlikte duvardan içeri girmek için ani bir dürtü hissetmiş, ama sonrasını hiç düşünmemişti. Artık kent duvarının içinde olduğuna göre iyi bir plana ihtiyacı vardı. Çocuk iyileşir iyileşmez, büyük kulelere yönelip Yeni Mungo'nun tepelerine çıkmayı mı çalışsaydı? Mara pis giysilerini ve saçlarını hatırladı, üzerindeki kir tabakasını hissetti. Bu haliyle hiç şansı yoktu.

Bir kez daha çocuğun nabzını hissetmeye çalıştı. Hareket etmemişti, ama nabzının daha kuvvetli attığından emindi. Mara uzanıp çocuğun ayaklarını gıdıkladı. Çocuğun gözleri şaşkınla açıldı, ama metal kabuğunda zihni bulanık bir şekilde yatmaya devam etti.

"Yaşıyorsun demek," dedi Mara yumuşak bir sesle. "Dünyaya hoş geldin."

Çocuk ona berrak gözlerle baktı. Başına dokunup sızlandı.

"Geçecek." Mara çocuğun uzun keçeleşmiş saçını yüzünden çekti. Çocuk temkinli ve sessizce onun her hareketini izliyordu. Sonra sallanır bir biçimde oturdu.

"Adın ne? Bir şey söyle," diye cesaretlendirdi onu Mara. "Corey'nin yaşında görünüyorsun. Kaç yaşındasın? Beş mi? Altı mı?"

Çocuk karşılık vermeden, zayıf bir sesle serçesine cıvıldadı. Mara çocuğun başına bakmak için kanlı tişörtü sıyırdı, ama karanlıkta bir şey görmek neredeyse olanaksızdı. Yarası ciddi değildi muhtemelen, yoksa oturamazdı. Çocuk homurdandı.

"Konuş benimle," diye yalvardı. "Sadece homurdanma. Hiç konuşamıyor musun?"

Kimse ona konuşmasını öğretmemiş miydi? Ona bakacak kimsesi yok muydu? Nasıl hayatta kalmıştı?

Şimdi telaşlı bir biçimde cıvıldıyor, sanki bir şey görüyormuş gibi önüne bakıyordu. Mara da ileriye baktı ancak bir şey göremedi. Ama Aşağı Dünya'nın derinliklerine doğru ilerledikçe, gözleri karanlığa alıştı ve garip, ne olduğu belirsiz şekilleri seçmeye başladı.

"Bu da ne?" diye soluğunu tuttu. Sudan dev kara bir kol çıkıyordu. Altından geçerlerken bunun yarısı yıkık, hiçbir yere çıkmayan bir köprü olduğunu fark etti. Bu Yeni Mungo'nun altındaki eski, sular altında kalmış dünyadan bir yıkıntı olmalıydı. Bunun gibi başka yıkıntı var mıydı? Salın yanından kara sulara bakmak için eğildiğinde korkuyla geriye sıçradı.

Hayaletler! Suda hayaletler vardı!

Mara sakinleşmeye çalıştı. *'Saçmalama, hayalet diye bir şey yok. Sakin ol ve tekrar bak.'*

Dikkatle salın kenarından suya bir daha baktı. Ama hâlâ oradaydılar, suyun altında hareket eden parlak hayaletimsi şeyler. Derin bir soluk alarak kendini bakmaya devam etmeye zorladı, çok çok daha fazlası olduğu için karanlıkta görmeye zorluyordu kendini. Gümüş renkli, hızla hareket eden şeylerin altında belli belirsiz biçimler ve dalgaların altında ürkütücü bir şekilde parlayan ışık çizgileri vardı.

Mara'nın bakış açısında bir değişiklik oldu ve birdenbire gördüğü şeyin ne olduğunu anladı; çatılar, kuleler ve yıkılmış duvarlardı bunlar. Hemen altında eski, sular altında kalmış kent vardı. Denizde hayaletimsi bir varlık gibi parlıyordu. Hızla hareket eden hayaletler yalnızca balıklardı, onlar da aynı garip, fosforlu ışık tarafından aydınlatılıyorlardı.

"*KİM?*" diye bağırdı karanlığın içinden sert, yüksek bir ses. Mara korkuyla bir çığlık attı. "*KİMSİN SEN? KİM!*"

Tam arkasındaydı. Mara salın üzerinde korkuyla sindi, çocuğu sımsıkı tutarak korkuyla titredi. Bir kez daha kendini bakmaya zorlayarak, karanlıkta sesin kaynağını aradı.

"*KİM!*"

Ses şimdi tam tepesindeydi, ama hâlâ kimseyi göremiyordu. Sonra birden yoktan var olmuş gibi, iri delici gözleri olan, beyaz, hayaletimsi bir yüz üstüne çullandı. Tepesinde karanlıkta hızla ve sessizce hareket ediyordu.

"*KİM!*"

"Mara! Adım Mara!" diye bağırdı korkuyla. "Lütfen... Ne... *Siz* kimsiniz?"

Ama yanıt gelmedi. Hayalete benzeyen yaratık geldiği gibi sessizce kayboldu, korkunç çığlığı ürkütücü yankılara dönüştü. Mara titreyerek karanlığa baktı. Bu da neydi böyle? Duvarın içindeki dünyaya ait tuhaf bir yaratık mı? Yoksa sular altında kalmış kentin bir hayaleti miydi? Bunu düşünür düşünmez kalbi duracak gibi oldu.

Uzun süre kürek çektiler, Mara'nın ne olduğunu anlamadığı çeşit çeşit gölgeli şekilleri geride bıraktılar. Birden çocuk heyecanlı bir biçimde cıvıldamaya başladı. Mara korkuyla karanlığın içine baktı, ama çığlık atan hayaletlerden iz yoktu. Sal sudan çıkan bir direğe tangırtıyla çarptı, Mara direkten uzaklaşırken hemen önlerindeki suyun üzerinde bir başka gölge gördü. Gözlerini kırpıştır-

dı, zorlanarak zifiri karanlıkta görmeye çalışırken hayal gücü çılgınca çalışıyordu. Bu neydi? Kalbi hızla çarpıyordu, sonra daha önce olduğu gibi bakış açısı değişti, gölgenin korkacak bir şey olmadığını gördü. Yalnızca büyük bir tümsek, bir kara kütlesiydi. Sular altındaki kentte bir ada olabilir miydi? Çocuk bu yer hakkında bir şeyler biliyor muydu? Ama bilse bile ona anlatamazdı.

Sal kara kitlesine çarptığında, dışarı tırmandılar. Mara eğilip otlara dokundu. Adanın doruğunda büyük bir yapı vardı. İçeride yanan titrek yumuşak bir ışığı (deniz altından gelen ışık ne kadar soğuksa, bu da o kadar sıcaktı) seçebiliyordu. Çocuk bir kez daha mutluluğunu belli eden bir şeyler geveledi.

"Bir kilise," dedi Mara çocuğa. Tepeyi tırmanırlarken tanıdık, masif bir binanın dış hatlarını seçebiliyordu. Ama yaklaştıklarında bunun öyle sıradan bir kilise olamayacak kadar büyük olduğunu gördü.

Çocuk bir şeyler dinliyor gibi gergindi. Şimdi Mara da onun duyduğu sesi duyabiliyordu. Ciyaklayıp cıvıldadı, Mara'yı binanın büyük ahşap kapılarına doğru çekti. Ama Mara onu izlemeden önce bir saniye durup kapıda kazılı yazıyı okudu:

Glasgow Katedrali

Adı merak eden Mara, ağır kapılardan içeriye yönelen çocuğu izledi. İçeriye girdiğinde karşılaştığı geniş taş mekâna göz gezdirdi. Burasının boyutları ona Doku'nun kule kümelerini hatırlatmıştı; elektronik çöp dağlarıyla dolu o geniş, terk edilmiş salonları. Ama gerçek dünyada hiç böyle bir yer görmemişti. Şimdi uzun sütunlar, kırık vitraylar ve heykellerle dolu girintilerle çevrili büyük taş salonda dururken, Mara yapının dev bir katedral olduğunu anladı. Glasgow sular altında kalmış kentin adı olmalıydı.

Katedralin içi şenlik ateşleriyle aydınlatılmıştı. Yüksek pencere pervazlarına tünemiş, mezar taşlarına tırmanan, uzun sütunların arasında koşuşan, derileri kir kaplı, çıplak çocuklarla doluydu içerisi. Deniz çocuklarıyla dolu bir katedraldi burası! Mara gülmeye başladı, ama burayı düzensiz bir yuva haline getirmiş bütün bu kayıp çocuklara bakan gözleri aynı zamanda yaşlıydı.

Mara'yla birlikte gelen çocuk mutlulukla gülümsedi. Mara gözlerindeki yaşları kuruladı, çocuğun çamurlu uzun saçını kaldırarak ateşin ışığında başındaki yaraya baktı.

"Yaşayacaksın," dedi ona.

Işıkta, çamur ve balçığın altındaki derisinin bu kadar küçük bir çocuk için fazla kalın olduğu ortaya çıktı. Bütün bedeni ipek gibi tüylerle kaplıydı; su faresinin fok gibi suya dayanıklı kalın bir derisi vardı. Ürperen Mara, çocuk merakla yüzüne dokunmak için elini uzatırken bir adım geriledi. Bu küçük tuhaf yaratık onu hem çekiyor hem de itiyordu.

"Saçmalama. O yalnızca bir çocuk."

Sular altında kalmış bir dünyada terk edilmiş küçük bir çocuktu üstelik. Bir şekilde o ve arkadaşları hayatta kalarak, yiyecek ve bu sığınağı bulup ateş yakmayı bile öğrenmişlerdi.

"Ben Mara," dedi çocuğa. "Adım Mara." Çocuk kendi yüzüne dokunup dikkatle Mara'ya baktı.

"Adın yok mu? Her neyse, ben sana bir ad vereceğim." Mara bu garip küçük çocuğa ne ad vereceğini düşündü. Aklına ilk gelen bir çocuk adı değildi ama onun seri hareketlerine, cılız bacaklarına, cıvıl cıvıl sesine uyuyordu.

"Kanat," diye bildirdi kararını. "Sana Kanat diyeceğim."

Kanat cıvıldadı; koşarak başıboş, vahşi, gürültücü çocuk sürüsüne katıldı. Ani bir "*KİM!*" bağırtısıyla Mara donakaldı. Çığlığın geldiği yere, geniş kubbeli tavana baktığında beyaz hayaletin ne olduğunu gördü.

Bir baykuş.* Hepsi bu. Onlarcası eski taşların kuytu köşelerine ve çıkıntılarına tünemişti. Renkleri ve benekleri Kanat'taki peçeli baykuşlardan oldukça farklıydı. Yüksek ve ürkütücü sesleri de öyle. Mara av bulmak için sessizce kanat çırparak penceresinin yanından geçen, ambarda yaşayan baykuşların sessiz tıslayan hıçkırıklarını hatırlıyordu.

Rahat bir soluk alarak, hayalet korkusunu üzerinden atmaya çalıştı. Gürültülü katedralden dışarı çıkıp çimenlik tepede yürüdü, yosun tutmuş bir taş bulunca düşünmek ve dinlenmek için oturdu. Simsiyah deniz, aşağıdaki sular altında kalmış kentin loş ışıkları ve yukarıda yükselen Yeni Mungo'nun koyu yansımalarıyla titreşip, ışıldıyordu. Yeni kentin dev geometrisinin ötesi unutmabeni çiçeği rengindeydi. Mara aşağıda sular altındaki yıkıntılarda ne olabileceğini düşünürken, derin bir uykuya daldı.

Gün ağardığında, hâlâ katedralin bulunduğu tepede, kalın bir yosun tabakasıyla kaplı taşın üzerinde uyuyordu. Gök kentin altındaki bu garip Aşağı Dünya'nın sesleri ve kokuları bitkin bedenine aktı; Mara farkında olmadan usulca içine çekti. En sonunda, kent duvarının üzerinden giren parlak güneşle gözleri açıldı. Güneş kent duvarının üzerine tırmanırken, gök-tünellerinin kalın ağma takılmadan önce, sular altındaki kent bir süreliğine ışıkla doldu.

Mara gözlerini kırpıştırdı, bir anda uyanarak buharı tüten sulardan yükselen Yeni Mungo kulelerinin gövdelerini gördü. Sonra duvarın içindeki dünyanın geri kalanı sabah pusundan silkinirken, şaşkınlık içinde oturdu.

Büyük, karanlıkta tahmin ettiğinden bile daha geniş bir yerdeydi. Mara buranın yalnızca denizden ibaret olmadığını fark edince, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi

* İngilizcede "kim" anlamına gelen "who" sözcüğü, baykuşların çıkardığı bir ses olan "hu" biçiminde okunur. (ç.n.)

oldu. Beş, altı, yedi, tam sekiz ada yükseliyordu! Aşağı Dünya denizini saran yüksek duvarlı çember, Yeni Mungo'nun devasa gövdesinin çevresinde, eski bir sır gibi açıkta ve unutulmuş bir biçimde yatıyordu.

Adaların bazıları küçük, yalnızca birkaç adımlıktı; ama bir-ikisi Kanat'ın küçük köyü büyüklüğündeydi. Bazılarının tepelerinde yıkıntılar, –Mara sevinçle soluğunu tuttu– yıkıntıların çevresinde de uzun yeşillikler vardı. Ağaçlar! Kitaplarda ağaç resimleri görmüştü, ama gerçek bir ağaçla ilk kez karşılaşıyordu.

Şimdiyse sivri cadı şapkasına benzeyen uzun, karanlık biçimler sisin içinden çıkıp, ışıltılı sularda yüzmeye başlamıştı.

Mara gözlerini ovuşturdu. Sonra cadı şapkalarının gerçekte ne olduğunu anladı, sular altındaki kiliselerin çan kuleleriydi. Güldü ve yosunlu taşa uzanarak gerindi. Parlak yeşil renkteki yosunlar yumuşacıktı. Güneşte ısınmıştı. Arı vızıltısı ya da bir esintinin tembel mırıltısı dolaşıyordu havada. '*Ne güzel*,' diye düşündü Mara yumuşak yosunu okşayarak. Yosunun altındaki taşta girintiler vardı. Mara girintilerde parmağını gezdirdiğinde, bunların harf biçiminde olduğunu fark etti, korkuyla yüreği yerinden fırlayacak gibi oldu. *Yo!* Mezar taşı olamaz! Ama gerçekten de bir mezar taşının üzerindeydi. Şimdi çimenlik tepenin aşağılarına kadar sıralanan, yeşil yosunun altına gizlenmiş eski büyük yassı mezar taşlarını görebiliyordu.

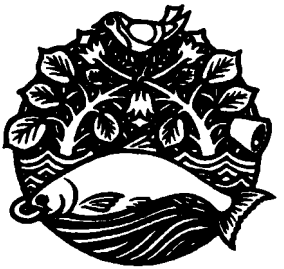
'Bir mezarlıkta uyudum!'

Ama midesini kemiren açlık ve korkunç susuzluk, korkusunu bastırdı. Huzurlu bir mezarlığın korkutucu bir yanı yoktu zaten. Yaşayanların dünyası çok daha berbattı. Mara eski, sıradan hayatında aklına taktığı basit şeyleri, kendi kendisini korkutmaktan hoşlandığı Doku'nun ürkütücü yanlarını aklına getirdi. Gerinerek nereden su ve yiyecek bulabileceğini düşündü.

Birden ortalık gölgelendi. Mara başını çevirdiğinde Yeni Mungo'nun yükselen güneşi kapadığını gördü. Karanlık Aşağı Dünya'daki bütün renkleri yutarken, mezarlık ürkütücü bir görünüm aldı.

Şimdi Mara bir şeyin hızla kendisine doğru yaklaştığını duyabiliyordu, saldırıya geçmiş bir boğanın gücüyle üzerine çıkarken eli kolu bağlı kalakaldı.

GORBALS

Boğa falan değildi bu. Mara'nın üzerine zorunlu iniş yapan uzun boylu, ince yapılı bir oğlandı. Saman gibi saçları, peynir gibi beyaz bir suratı, üzerinde paramparça giysileri vardı. Mezar taşına çarptığı ayağını acıyla tutarak Mara'nın yanındaki çimenlere yuvarlandı.

Hırpani oğlan ayağını çabuk çabuk ovdu, sonra acısını dindirmek için ayak parmaklarını ağzına soktu. Bunu yaparken Mara'yı gördü, ayak parmakları ağzında öylece ona bakakalınca, Mara da elinde olmadan güldü.

Oğlan Mara'ya hem çekingen hem de hayret dolu bir bakış fırlattı. Hızlıca Mara'yı inceledi; her yerine, saçlarına, giysilerine, ayakkabılarına ve sonunda yüzüne baktı. Gözleri baykuş gözü gibi yuvarlaktı, bakışları Mara'yı tedirgin etmişti. Tek yapabildiği çocuğa gözlerini dikerek bakmaktı. Uzunca bir süre gözleriyle birbirlerini incelediler. En sonunda çocuk ayak parmaklarını ağzından çıkardı.

"Gökten mi düştün?" diyerek bakışlarını yukarıya yöneltti.

Mara başını salladı. "Gökten mi?"

"Gök kenti," dedi oğlan sinirli bir tavırla. "Gök insanlarından mısın?"

"Ah, hayır," dedi Mara.

Oğlanın berbat kılığı, düğümlenip bedenine sardığı renk renk plastik poşetlerden oluşuyordu. Plastiğin büyük bölümü yırtılmış, düğümlerin çoğu çözülmüştü, bu haliyle her yanı lime lime dökülen bir korkuluğa benziyordu.

Rahat bir nefes alarak gevşedi.

"O zaman kimsin sen?" diye sordu sıcak, meraklı bir sesle.

"Mara," dedi Mara.

"Nerede orası?" diye sordu delikanlı.

"Neresi nerede?" dedi Mara.

"Mara nerede?"

Mara oğlanın deli olduğunu düşünerek, ona dikkatlice baktı. Yeterince garip görünüyordu. Ayağa kalktı.

"Ben buradayım," dedi Mara. '*Şimdi de gidiyorum*,' diye düşündü.

"Bekle," dedi delikanlı, Mara'nın peşinden gelerek. "Acayiplik yapma. Yalnızca nereden geldiğini sordum."

"Ben acayip değilim. Tam önünde durup adımı söylüyorum, sen de bana nerede olduğumu soruyorsun. Benim geldiğim yerde acayip diye *buna* derler."

"Acayip mi? Ben yalnızca sana Mara nerede diye sordum? Adının yeri nerede? Yani adını aldığın yer nerede? Senin geldiğin yerde insanlar bunu sormaz mı?" diye diretti delikanlı. Plastik paçavralarını hışırdatarak bir adım ilerledi. "Adım Gorbals. Benim adını aldığım yer orada." Heyecanla sular altındaki kenti işaret etti. "Deniz alçaldığında kulelerinin uçlarını görebilirsin. Eski Gorbals kenti yüksek kulelerin olduğu bir yermiş. Bu kulelerde pek çok insan yaşarmış. Onlardan biri gök kentin temel kulesi." Yüzü sertleşti, sonra omuz silkti. "Yine de bu adı taşımaktan gurur duyuyorum."

"Anladım," dedi Mara. "Şey, ben adımı bir yerden almadım. Büyükannem Mary ve annem Rosemary'nin adını vermişler bana. Sanırım Mara acılık anlamına geli-

yor," diye ekledi, bu anlamından hiçbir zaman hoşlanmadığını hatırlayarak.

Gorbals burnunu kırıştırdı. "Çirkinmiş," dedi.

"Eh, ama benim adım bu," dedi Mara yine yavaş yavaş uzaklaşarak. Bu tuhaf oğlan konusunda kararını veremiyordu. Yine de en azından Kanat gibi değildi, konuşabiliyordu.

"Yuvan nerede?" dedi oğlan merakla. Aklına bir düşünce gelmiş gibi baykuş gözleri daha da irileşti.

'Bu çocuk deli,' diye kararını verdi Mara. Ama döndüğünde Aşağı Dünya'nın geniş karanlık gölüyle karşılaştı, bu garip yerde kaybolduğunu, yapayalnız olduğunu hatırladı. Ne yapacağına, nasıl yaşayacağına ilişkin hiçbir fikri yoktu. Kanat katedralden çıkmış mezar taşları arasında gürültülü bir biçimde oynayan çocuk sürüsü arasında herhangi bir yerde olabilirdi. Birden Mara gözyaşlarına boğuldu.

Hırpani çocuk hışırdayarak yanına yaklaştı, kolunu beceriksiz, ama nazik bir biçimde tuttu.

"Gitme," dedi. "Gel ve benim insanlarımla tanış."

"Yine geç kaldım," diye homurdandı Gorbals.

Gorbals'ın bulanık sularda götürdüğü derme çatma kütük salla bir grup sivri çan kulesinden geçtiler, kent kapılarından ve Yeni Mungo'nun gidiş geliş trafiğinden, en uzaktaki bir başka adanın kıyısına gelip indiler. Adanın tepesinde yüksek ağaçlardan oluşan sık bir koru vardı.

"Ne için geç kaldın?" diye sordu Mara, tümseğin tepesindeki bir binanın kavisli yıkıntısını çevreleyen ağaçlara hayretle bakarak.

"Gün doğumu. Sözde ben yönetecektim."

Çocuk tepeyi tırmanmaya başladı, bodur elma ağaçlarından oluşan meyve bahçesinden geçip adanın tepesindeki koruya ulaştılar. Mara onu izledi; uzun, kalın

gövdelerin arasına, dalların oluşturduğu geniş gölgeliğe girdiğinde, bu yaşlı ağaçların görkemi karşısında hayranlıkla kalakaldı.

"Çok güzeller," diye fısıldadı. Taze yeşillik kokusunu içine çekip bir gövdenin soğuk, canlı sütununa dokunmak için elini uzatarak.

Gorbals korunun içinde kaybolmuştu, Mara onun plastik hışırtılarını izledi. "Özür dilerim!" diye seslendiğini duydu oğlanın. Ona yetiştiğinde, yirmi kişilik bir grubun ortasındaydı. Ağaçların altındaki küçük açıklıkta, dumanı tüten güzel kokulu kor ateşin çevresinde oturdukları yerlerden kalkıyorlardı. Gorbals gibi onların da giysileri plastik döküntülerden yapılmaydı. Hâlâ ateşin yanında oturan çok yaşlı bir kadın dışında; onun giysisi yosun, yaprak ve otlardan örülmüştü.

İnsanlar ağaçların aralarında dağılmaya başlarken, "Hayır bekleyin!" diye seslendi Gorbals arkalarından. "Bütün gece güneş şiirim üzerinde çalıştım. Sözcüklere dalıp uzaklara gidince, vakti unuttum. Sonra otların üzerinde uyuyakalmışım, uyandığımda geç olmuştu. Bekleyin, dinleyin lütfen! Bir şey daha var, ne bulduğuma bir bakın!"

"Yapacak bir sürü işimiz var Gorbals. Güneş batana kadar bekleyiver," diye güldü güzel yüzlü genç bir kadın. Sırtına poşetlerle bağladığı uyuklayan bir bebek vardı. Mara ağaçların arasından çıkarken genç kadın şaşkınla olduğu yere mıhlandı, sonra da korkuyla bir çığlık attı.

"Ama gün batımında bir anlamı olmaz. Bu bir gün doğumu şiiri," dedi Gorbals yakınarak.

"Sana neyin anlamlı olacağını söyleyeyim çocuk," dedi doğal giysili kadın. Bir ağaç kadar yamru yumru, peynir kadar beyaz yüzlüydü. "Geç kalman hoş değil. Güvenebileceğim bir şair lazım bize. Her zaman geç kalıyorsun."

Yaşlı kadın Mara'yı gördüğünde, gözleri fal taşı gibi açıldı, dikkatle onu süzdü. "Kim bu?"

"Bir daha geç kalmayacağım," dedi bocalayarak Gor-

bals. "Söz veriyorum. Sadece bazen sözcüklerin götürdüğü yerlerde kendimi kaybediyorum ve nerede olduğumu..."

"Kim bu?" dedi yaşlı kadın. Gözünü kırpmadan ona bakması Mara'yı ürkütmüştü. Plastik hışırtılarıyla grubun kalanı çevrelerine toplandı.

"Evet, birini buldum!" diye bağırdı Gorbals. "Geç kalmamın bir nedeni de buydu."

Giysileri hışırdayan kalabalık Mara'nın çevresini sardı. Gorbals'ınki gibi iri, baykuş gözlerine benzeyen gözleri ve beyaz yüzleri vardı. Aşağı Dünya'nın loş ışığında o kadar kararlı ve hareketsizdiler ki, insan onları hayalet sanabilirdi.

"Bu Mara Acılık," dedi Gorbals. "Bir yer değilmiş. Gök insanlarından da değil. Ne olduğunu bilmiyorum."

"Mara Bell," diye düzeltti onu Mara.

"Bell mi?" dedi yaşlı kadın şaşkınlıkla.

Bebekli genç kadın yaklaşarak Mara'nın anorağını inceledi. Loş ışıkta düzgün örülmüş toprak rengi saçları ve gözleri hatta teni bile, otların ve yaprakların yeşil tonunu taşıyordu.

Çekingen bir tavırla elini uzatıp, kolunu elledi. "Tüy kadar yumuşak ve sessiz, ay ışığı kadar parlak." Mara'ya iri açık renk gözlerinde beliren yoğun bir merakla baktı. "Neden yapılmış bu?" diye mırıldandı genç kız.

"Naylon sanırım," dedi Mara. Ceketi, diğer bütün giysileri gibi dünya değişmeden önce yapılmış, çok kez onarılmış, geri dönüştürülmüş eski bir giysiydi.

"Naylon mu?" dedi kaşlarını çatarak kız.

Mara, Tain'in sular altında kalmış dünyada kullanılan malzemeler hakkında anlattıklarını hatırlamaya çalıştı. "İnsanların çok uzun zaman önce yaptığı bir şey, sizin plastik giysileriniz gibi."

Kız Gorbals'ın birbirine karışmış uçuşan paçavralarının aksine, düğümlerle üzerine düzgünce tutturulmuş plastik giysilerine dokundu.

"Giysilerimizi ağaçlarda, yıkıntılarda ve suda buluyoruz," dedi kız. "Islakta iyi ama sıcakta zor. Sen bunu nereden buldun?"

Mara gülümsedi. "Evdeki bir giysi dolabında. Büyükannemindi. Çok eski."

"Sana açıklamaya çalıştım Broomielaw," dedi ottan yapılmış giysiler içindeki, yüzü buruşuk yaşlı kadın. "Plastik, naylon ve bütün o kimyasal kötü şeyleri anlattım, ama dinlemedin. Ne de olsa yaşlı bir kadın dünyadan anlamazdı değil mi?"

Yaşlı gözler ışıldarken Broomielaw kıpkırmızı kesildi.

"Ama, *her şey* yeryüzünden geliyor olmalı," diye diretti kız. "Gözlerini Mara'dan ve giysilerinden ayıramıyordu. "Yoktan bir şey var edemezsin ki."

Yaşlı kadın inatçı bir "Hah!" sesi çıkararak güldü, ama dikkati Mara'nın üzerindeydi. Mara bakışlarına karşılık verdiğinde yaşlı kadın aniden soluğunu tuttu.

"Yeter Broomielaw," dedi Gorbals. "Mara bizim gibi değil. Mara garip."

"Garip değilim!" dedi Mara.

"Bizim için öylesin," dedi gülümseyerek Gorbals. "Çok garipsin hem de. Senin gibi birini daha önce hiç görmedik." Mara'nın burnuna dokundu. "Burnunun üzerinde turuncu benekler olan kahverengi bir yüz."

"Benekler mi?" Mara burnuna dokundu ama bir şey hissetmedi. "Çillerimi mi kastediyorsun?"

Beyaz yüzlü kalabalık kahkahalara boğuldu. "*Çiller, çiller,*" diye mırıldandılar.

"Çiller nedir?" diye sordu Gorbals. O da diğerleri gibi gülüyordu. "Çiller, çiller, çiller."

"Şey, güneş yüzünden olurlar." Mara karanlık Aşağı Dünya'da çevresine bakındığında birden iri baykuş gözlerin ve beyaz yüzlerin anlamını kavradı. Güneşi görmemelerinden kaynaklanıyor olmalıydı.

"Çiller, küçük güneş benleridir," diye açıkladı.

Kalabalıktan bir mırıltı yükseldi, heyecanla hareketlendiler. Yaşlı kadın kor ateşin yanında oturduğu yerden kalktı.

"Dışarıdan mı geliyorsun? Güneş dünyasından?"

Mara başını salladı. "Güneydeki bir adadan."

"Büyük duvarın ötesindeki dünyadaki bir ada mı?" diye sordu yaşlı kadın, titreyerek.

"Evet," dedi Mara. "Atlantik Okyanusu'nda Kanat adında bir ada."

Çevresindeki herkes soluğunu tuttu.

Gorbals açıkladı. "Buranın dışında Dünya'da başka yer kalmadığını düşünüyorduk." Kent duvarına baktı. "Uzun zaman önce insanlarımız görmek için büyük duvarın dışına çıkmaya çalıştılar, ama çoğu geçemeden gök insanları tarafından yakalandılar, duvarın dışına çıkmayı başaranlarsa... Hiçbiri geri dönmedi."

"Gök kentleri dışında başka bir yer kaldığını sanmıyorum," dedi Mara. "Benim adam sular altında kaldı."

Hepsi iri baykuş gözlerini acımayla Mara'ya dikti.

"Uzun yıllardır fare-vuruculardan başka kimse girip çıkamadı," diye ekledi Mara'nın gördüğü en uzun saçlara sahip olan bir kadın. Saçları kalın, koyu renkli bir örgü halinde topuklarına kadar uzanıyordu.

"Fare-vurucular mı?" dedi kaşlarını çatarak Mara. "Çocukları mı kastediyorsunuz? Başıboş çocuklar?"

Yaşlı kadın öne doğru bir adım attı. Mara kadının uzattığı yamru yumru eli tuttu. Kadının eli avcunda hafifçe titriyordu, ama kavrayışı sıcak ve güçlüydü.

"Hoş geldin Atlantik Okyanusu'ndaki Kanat Adası'ndan yola çıkan Mara. Güvercin Tepesi'ne, Ağaççıların adasına hoş geldin. Ben en yaşlı Candleriggs. Seni uzun zamandır bekliyorduk."

Mara bir adım geriledi.

"Beni mi? Özür dilerim, ama bir yanlışlık oldu sanırım. Buraya gelmem tamamıyla şans eseri oldu. Ölmekten kıl payı kurtuldum."

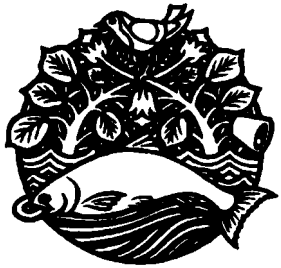
"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Gorbals, Mara'nın üstünde kıl arayarak.

Yaşlı Candleriggs, Gorbals'a susmasını işaret ettikten sonra Mara'ya parlayan gözlerle baktı, konuştuğunda sesi duygu yüklüydü.

"Taşlar bir gün geleceğine dair söz vermişti." Diğerlerine dönerek Mara'nın yüzünü işaret etti. "Bakın! Ne görüyorsunuz? Bu 'taştaki yüz' – beklediğimiz kişi. Ağaççılar, zamanımız geldi. Taş kehaneti başladı."

Ağaççıların hepsi Mara'ya dikkatle baktı. Mara, Candleriggs'in baykuş gözlerine baktığında, kadın titremekten kendini alamadı. "Taş senin geleceğini haber verdi Mara Bell. Şimdi burada olduğuna göre taşın söyledikleri gerçekleşecek."

TAŞIN KEHANETİ

Mara, kalabalığın saygı ve korku karışımı bakışlarından kaçabilmek için Gorbals'a döndü.

"Taşın kehaneti nedir?"

Ama Gorbals da iri gözlerindeki aynı saygılı ve korkulu bakışlarla ona bakıyordu.

"Çok büyük bir hata yapıyorsunuz," dedi Mara onlara. "Ben düşündüğünüz kişi değilim. Evimi, ailemi, sevdiğim bütün insanları yitirdiğim için buradayım, çünkü gidebileceğim başka yer yoktu. Duvarın ötesindeki dünyada geriye hiçbir şey kalmadı."

"Takılıp üzerine düştüğüm için özür dilerim. Kim olduğunu bilmiyordum," dedi Gorbals sessizce.

Mara başını sallayıp geriledi.

Yaşlı Candleriggs, elini nazikçe Mara'nın koluna koydu. "Seni kalmaya zorlayamayız, ama benimle gelirsen sana kehanet taşını gösteririm, böylece kim olduğunu görebilirsin."

'*Kim olduğumu bilmiyorum*,' diye düşündü Mara. '*Sandığınız kişi olmak istemiyorum.*'

Yine de kehanet taşını merak etmişti. Bu garip ve loş Aşağı Dünya'da onunla ilişkili ne olabilirdi?

Mara sırf bunu görmek için yaşlı kadını izledi.

Küçük bir grup halinde, sallarla buharı tüten sularda ilerlediler. Çan kuleleri ve küçük adaların arasından kürek çektiler. Kimi zaman Yeni Mungo'nun gök-tünellerinin gölgesinde, kimi zaman güneşte ilerlediler. Hiçbir Yere Gitmeyen Köprü'nün altından geçtiler. Köprü çocuklarla doluydu; Mara'nın otobüs olduğunu gördüğü eski bir aracın paslanmış iskeletine tırmanıyorlar, köprünün kırık ucunu dev bir tramplen olarak kullanıp, umarsızca bulanık sulara atlıyorlardı.

Sıcaklık artıkça Ağaççılar giysilerinin büyük bölümünü bedenlerinden çözdüler. Rüzgârdan eser yoktu, büyük duvar düdüklü tencere görevini görüyor, gök kentin metalik ağı dev bir ızgara olarak Aşağı Dünya'yı öğlen sıcağının tabakaları altında pişiriyordu. Yalnızca ottan giysileri içindeki Candleriggs rahatsız olmamış görünüyordu.

"Çok uzak mı?" diye sordu Mara soluklanarak. Açlık ve susuzluktan başı dönüyordu. Ceketini çıkarıp attı. "Dayanılır gibi değil."

Candleriggs pelerinindeki derin bir cepten çıkardığı deri kesenin tıpasını açtı ve Mara'ya uzattı.

"İç."

Mara bir yudum aldı. Kurumuş ağzını bir tat doldurdu, o kadar yoğun bir tattı ki sinir kanallarında dolaşıp ensesini ürpertti ve gözlerini yaktı. Yoğun içecek içini sakinleştirici bir sıcaklıkla doldurdu. Kana kana içti. Keskin ama tatlıydı; susuzluğu gideriyor, insanı yatıştırıyordu. Nefis bir şeydi.

"Bu da nedir?" dedi keskin bir soluk alarak Mara. İçeceğin hepsini bitirmeden durmaya zorladı kendisini.

"Ballı elma likörü," dedi Candleriggs. "Bal, ot ve yaban elması likörü. Azı yatıştırır, kararında içersen iyi gelir, çoğu da uyutur."

"Elbette, Pollock'san o zaman başka," dedi Gorbals. "O zaman o kadar çok içersin ki, yanar kavrulur ve herkesle, ördeklerle bile kavga etmek istersin."

Mara'nın Pollock olduğunu tahmin ettiği tembel bakışlı genç dışında herkes güldü. Pollock, gözlerinde şimşekler çakarak Gorbals'ın ensesine baktı.

Gorbals buharın içinden dev kara bir cadı şapkası – masif bir çan kulesi– sudan yükselirken ileriyi işaret etti. Büyük bir bölümü sudan yukarıda olduğu için, bir tepenin üzerinde olması gereken karanlık, kalemsi bir binanın büyük ana kulesinin tepesindeydi. Karşısında tepesi kuleler ve burçlarla kaplı, pencereler ve kemerlerle göz göz geniş bir binanın yarısı sular altında kalmış yıkıntısı yatıyordu. Ağaççıların sal filosu dosdoğru burçlu binaya yaklaştı.

"Bu binalar nedir?" diye sordu Mara. Taş ve boşluktan yapılma göz alıcı bir kafes işi gibi görünen, bu kara cadı şapkasından gözlerini ayıramıyordu.

"Buraları kehanet taşının olduğu yerler. Sular altında kalmış dünyanın bize taşta işaretler ve hikâyeler bıraktığı eski yerler," dedi Gorbals. "Şimdi yukarıya, Thenew heykeline bak!"

Küçük kulelerden birindeki kemeri işaret etti. Burada eski taşa oturtulmuş, bir genç kadın figürü vardı. Bir elinde çekiç, diğer elinde küçük bir kayık tutuyordu, kucağında açık bir kitap duruyordu. Ayaklarına büyük bir ağacın taştan oyulmuş kökleri dolanmıştı, gözleri kent duvarlarının ötesine bakıyor gibiydi. Mara heykelin yüzüne baktığında soluksuz kaldı.

Taştan yüz Mara'nın yüzüydü.

"Yalnızca tesadüf," diye itiraz etti Mara. "Tesadüf eseri yüzü bana benziyor o kadar."

Ama boğucu sıcağa rağmen heykel tüylerini ürpertmişti. Zamanla heykelin yüzünün bir yanında çirkin bir çatlak oluşmuştu, ama Mara, Thenew'un kendisine çok benzediğini görebiliyordu. Heykel kendi yüz hatlarının

taştan bir aynası gibiydi. Gözlerini ne kadar kaçırmak istese de, heykele bakmaktan kendini alamıyordu.

"Yüzün yalnızca burada değil," dedi Gorbals. "Sular altındaki kentin her yerinde taşlara kazınmış."

Ağaççılar ona baktılar; Mara loş, buğulu ışıkta üzerine dikilen gözlerden kaçamadı.

"Nasıl ben olabilirim? Bu olanaksız. Bu bina yüzlerce yıllık. Bense yalnızca on beş yaşımdayım."

Ağaççılar bir konuşma yapmasını bekliyorlarmışçasına, Mara'ya bakmaya devam ettiler.

"Ne söylememi istiyorsunuz? Benden ne istiyorsunuz?" Mara paniklemeye ve çaresizlik hissetmeye başlıyordu.

Yaşlı Candleriggs yavaşça Mara'nın koluna dokundu. "Neden burada olduğunu bilmiyorsan, o zaman biz de her zaman yaptığımız gibi yaparız."

"O nedir?" diye sordu Mara.

"Beklemek," dedi Candleriggs. "Kehanet taşı her şeyin olacağına varmasını sağlayacaktır. Artık buradasın. Taşa yazılmış olan gerçekleşecek."

"Ama taşa yazılmış olan *nedir*?" diye merakla sordu Mara, kendi yüzünü taşıyan taş kıza bakarken. "Bu yalnızca bir heykel," diye ısrar ettiyse de, kendisinin bu ürkütücü görüntüsünden gözlerini kaçıramadı.

Candleriggs kemikli elini kaldırarak, binanın bir başka bölümündeki taş oymayı işaret etti. "Taşa kazınmış şu hikâyeye bir bak. Halkalı bir balık, bir çan, kuş ve bir ağacı gösteriyor. Bu hikâye kentin her yerine oyulmuş. Biz bu hikâyeye göre yaşarız. Onların bir araya geleceği güne inanıyoruz. Bu olduğunda kehanet taşı gerçek olacak, bu ölümcül dünyadan kurtulacağız. Dünyadaki gerçek yuvamızı bulmak için özgür olacağız. Artık burada olduğuna göre ilk adım atılmış olmalı, çünkü Thenew bütün hikâyenin anahtarı ve sen de onun kopyasısın."

"Ama bu o *olduğum* anlamına gelmez ki!" diye itiraz etti Mara, fakat Ağaççılar yumuşak seslerle monoton bir

şarkıya başladıklarında, sustu ve bir kez daha ürperdiğini hissetti:

"Halkalı balık
Çan, kuş ve ağaç,
Bir araya gelince hepsi
Olacak taşın dediği."

"Hâlâ anlayamadım. Kehanet taşı *tam olarak* nedir?" diye sordu Mara. "Halkalı balık ve diğerleri ne anlama geliyor?"

"Gerçekleşene kadar ne olduğunu bilemeyeceğiz," dedi Gorbals. "Senin bildiğini ve bize söyleyebileceğini düşünüyoruz."

"Ama bilmiyorum," dedi Mara çaresizce.

"Sen taştaki yüzsün. Bunu bilmen *gerek*," dedi Gorbals, bir parça suçlayıcı bir sesle.

"Ama *bilmiyorum* işte," diye yineledi Mara. "Affedersiniz, ama bu düşündüğünüz kişi olmadığımı kanıtlamıyor mu? Eğer o kişi olsaydım bunların ne anlama geldiğini bilirdim değil mi?"

"Bu şart değil," dedi Candleriggs. "Hepimiz kendi yaşamlarımızda birer yolcuyuz. Yolculuğu sırasında hangi yoldan geçeceğini kimse bilemez. Ve artık bizim de ağaçlara doğru yola çıkmamız gerek," dedi diğerlerine. Yeni Mungo'nun kalın ağının ardında yatan gökyüzüne dikkatle baktı. "Gökyüzü tehlikeli görünüyor, korkarım fırtınadan önceki sakinlik bu."

Ağaççılar hemen Candleriggs'in emrine uydular. Sallar yönlerini geriye doğru çevirirken, Mara taş görüntüsüne son bir kez baktı. Tain'in de her zaman yaklaşan fırtınayı hissettiğini hatırladı. Uzun yaşamakla ilgili bir şey olmalıydı, insan o zaman dünyayı içgüdüleriyle anlıyordu. Hava kapalı ve boğucuydu. İyi bir fırtına bu havayı dağıtabilirdi. Mara teninde bir parça serinlik hissetmek için parmaklarını suya daldırdı. O kadar sıcaktı ki, artık

sudaki pisliği umursamıyordu. Sular altındaki kentin suyu dışarının suyundan daha temizdi, tekne kampının kanalizasyonlu suları gibi kokmuyordu, ama yine de pis, ekşimsi bir koku dolaşıyordu havada.

Mara burnunu buruşturdu. Ağız kokusuna benziyordu.

"Dinleyin, Mara'ya Thenew efsanesini anlatacağım," dedi Candleriggs. Küçük sal gurubundaki Ağaççılar rahatça yerlerine yerleştiler. "Bir zamanlar bir adada yaşayan genç bir kız varmış," diye başladı sözlerine. Eski bir kralın hamile kızı Thenew'un hikâyesini dinlerken, Mara'nın tüyleri diken diken oldu. Kız derme çatma bir sala yerleştirilip, haksız yere evinden kovulmuştu. Ama rüzgâr onu yeni bir karada güvenli bir limana sürüklemiş, Thenew burada bir oğlan çocuğu doğurmuştu. Oğlu büyüyerek yeni bir kent kurmuştu.

"Oğlanın adı Mungo'ydu," dedi Candleriggs. "Kurduğu kent altımızda sular içinde yatıyor. Ama adı gökteki kentte yaşamaya devam ediyor."

Mara'ya döndü. "Thenew, Mungo'nun annesinin adıydı. Eski kentin her yerinde bulunan taş yüz, yanında halkalı balık, çan, kuş ve ağaçla birlikte. Hikâyeyi başlatan o. O olmadan eski kent asla burada kurulamazdı. Sen de Thenew'un yüzünü taşıyorsun Mara, bizim için yeni bir hikâyeyi başlatacak kişisin. Sen bizim kurtarıcımızsın."

"Yalnızca o değil!" diye bağırdı Gorbals. "O aynı zamanda çan, Mara Bell!"

Candleriggs, düşünceli bir biçimde başını salladı. "Yeni bir günü başlatacak olan çan," dedi.

Mara, Ağaççıların beklenti dolu yüzlerine sırtını döndü. Yüzüne biraz soğuk su çarpmak için salın kenarından suya eğildi. Ne düşüneceğini bilmiyordu. Olan biten her şeyden sonra, bu fazlasıyla garip, akıl almaz ve sıkıcıydı. Suda bir şeyin yüzdüğünü görünce, dikkatini ona çevirdi. Bir kitap! Bir sonraki kürek çekişte kitaba ulaşabilecekti. Mara kitaba doğru atıldı, sal dalgayla ilerlerken onu

yakaladı. Ama kâğıt o kadar çok ıslanmıştı ki, elinde parçalanan kitaptan geriye bir deste sayfa kaldı.

"Bakın!" diye bağırdı diğerlerine. "Bir kitap!"

"Onlardan çok var," dedi Broomielaw çekingen bir sesle. Mara'yla sabahtan beri neredeyse hiç konuşmamıştı. Candleriggs onun taştaki yüz olduğuna karar verdiğinden beri; Ağaççılar Mara'ya özel bir varlık, dünyaya inmiş bir melek gibi davranmaya başlamışlardı.

"Kitaplar kötü yerden düşüyor." Broomielaw tepesinde büyük bir cadı şapkası olan kocaman kara kuleyi işaret etti. "Suda boşuna yer kaplıyorlar. Onları kurutup ateş yakmakta kullanıyoruz."

"Onları yakıyor musunuz?" dedi şaşkınlıkla soluğunu tutarak Mara. "Ama kitaplar hikâyelerle doludur, her türlü bilgi, resimler, fikirler..."

Mara, Rowan'ın böyle bir şeyi öğrense nasıl bir dehşete kapılacağını hayal etti. Sonra Rowan'ı tekne kampında son görüşünü anımsayarak çok daha somut bir korku duydu. Hâlâ hayatta mıydı? Ona yardım etmenin bir yolunu bulana kadar hayatta kalmasını diledi içinden. Şu anda onu bir sihirle kent duvarından geçirebilmeyi ne kadar çok isterdi.

"Kitaplara ihtiyacımız yok," dedi Candleriggs ters bir tavırla. Ama Mara korkunç düşünceleri bölündüğü için ona minnettardı. "Bol bol kendi hikâyemiz var ve onları sakladığımız güçlü, sağlıklı zihinlerimiz. Eğer istersek daha fazla hikâye yaratırız. Şiir için de Gorbals var."

"Belki Gorbals'ın kitaba ihtiyacı vardır," dedi gülümseyerek uykulu gözlerle bakan genç Ağaççı. Broomielaw'un yanına uzanmış, bebekle oynuyordu. "Belleği bile işe yaramaz!"

"Kitaplara ihtiyacım yok, sözcükler bana yeter!" diye konuştu Gorbals. Pollock'a öfkeli bir bakış fırlatmak için dönünce, ani hareketiyle sal tehlikeli bir biçimde sallandı. "Sakın beni aşağılamaya kalkışma, sen de bütün

zamanını fare-vurucular gibi çalıların içinde sürünerek geçiriyorsun çünkü!"

"Ben avcıyım, ama sen şair falan değilsin," dedi diklenerek Pollock. Fare-vurucu hakaretiyle yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Sen işe yaramaz sakarın tekisin, sözcüklerle iş yapıyorsun, çünkü gerçek bir erkeğin yapacağı avlanmak gibi bir işi beceremezsin."

"Şair olmak için bir ömür gerekir. Avlanmayı bir günde öğrenebilirim. Sen avcı olabilirsin, ama aynı zamanda hırsızsın!" diye patladı Gorbals.

"Benim olan benimdir," diye alay etti Pollock.

"Pollock, yeter artık!" diye fısıldadı Broomielaw. Başı öne eğikti, ama Mara kızın yüzündeki sıkıntıyı görünce meraka kapıldı.

"Pollock Yarım Yarar, adına layık olmaya çalış," diye emretti Candleriggs. "Yoksa adını Hiçbir Şeye Yaramaz'a çeviririm ona göre. Sivri dilini tut. Kavganızın hepimizi ve bebeğini suya düşürmesini mi istiyorsun?" Gorbals'a döndü. "Sen de sakin ol ve rahat dur. Şair dediğin enerjisini sözcüklere harcar, övünç tartışması yapmaya değil. Gün batımına yetişebilecek misin, yoksa bu sabahki gibi kendi başımızın çaresine mi bakalım?"

Gorbals utanarak oturdu, Pollock dilini tutmayı başardı, ama sal Ağaççıların adasına ulaşana kadar birbirlerine öfkeli bakışlar fırlatıp durdular.

"Kuruttuğumda kitaba bakmak ister misin?" diye sordu Mara, Gorbals'a. Elma bahçesinin içinden, Güvercin Tepesi'nin zirvesinin yakınlarındaki ağaçlara doğru ilerlerlerken, Mara kâğıtların suyunu özenle silkeledi.

Gorbals ıslak sayfalara bakmadı bile, hâlâ Pollock'un arkasından öfkeyle bakıyordu. "Ölü-çürüğü fare!" diye haykırdı arkasından.

"Gorbals!" Broomielaw dehşete kapılmıştı. "Taştaki yüz seninle konuşuyordu." Ama gözleri ıslak sayfaların arasından her an zehirli bir yılan fırlayacakmış gibi kitabın üzerindeydi.

"Lütfen beni böyle çağırma." Mara kıza endişeyle gülümsedi. "Ben taştaki yüz değilim. İnan. Bana yalnızca Mara de."

Broomielaw dudağını ısırdı. "Mara o zaman. Yemek hazırlayacağız, kalacak mısın?" Güvercin Tepesi'nin zirvesindeki koruya ulaşmışlardı. Bir meşe ağacının kovuğundan aldığı kil kabın içinden az miktarda havuç, patates ve ot çıkardı. "Büyük bir fırtına gelecek sanki," dedi Broomielaw. "Candleriggs bu gece lütfen bizimle yuvalasın diyor. Burada güvende olursun."

Mara ağaçlara baktı. '*Yuvalamak*?' Ne demek istiyordu? Gorbals'ın ona yuvasının nerede olduğunu sorduğunu anımsadı. Sonra yuvaları gördü. Ağaçların dallarında, insanları alabilecek büyüklükte kuş yuvaları vardı. Hayretle onlara baktı.

Yemek kokusuyla düşüncelerinden sıyrıldı. Broomielaw ve diğerlerinin yemek hazırladıklarını gören Mara'nın karnı guruldadı. En son ne zaman yemek yemişti? Günlerdir ağzına aldığı en besleyici şey ballı elma likörü olmuştu. Açlık ve yorgunluktan zayıf düşmüş bir halde titriyordu. Ağaçlardaki yapraklar da hava değişimiyle birlikte titremeye başlamıştı. Su da hareketliydi. Fırtına yaklaşıyordu, Mara havadaki titreşimi hissedebiliyor, rüzgârda fırtınanın tuhaf metalik kokusunu alıyordu.

Aklına yine Rowan ve tekne kampındakiler geldi. Fırtınada güvende olurlar mıydı? Kendisi artık güvende olduğuna göre, onlara nasıl yardım edebilirdi? Yarın bunu iyice düşünmeliydi. Ama bu gece Aşağı Dünya'da araması gereken biri vardı; bir kuşu andıran küçük Kanat.

"Beni buraya getiren çocuğu bulmalıyım," dedi Broomielaw'a. "Yaralıydı, iyi olduğundan emin olmalıyım." Mara Ağaççılara o kadar dalmıştı ki, bütün gün Kanat'ı görmemişti.

"Senin adandan küçük bir çocuk mu?" diye sordu Broomielaw endişeyle.

"Hayır, terk edilmiş çocuklardan biri. Katedralde kalabalık bir çocuk grubu var."

"Fare-vurucular mı?" Broomielaw'un yüzü tiksintiyle buruştu. "O vahşi, pis yaratıklardan uzak dur. Tehlikeli küçük hayvanlar, sulardan ve yıkıntılarda oynadıkları farelerden kaptıkları hastalıkları saçıyorlar. Çocuklukları biter bitmez çiftleşirler, ama neyse ki henüz çocukken ölüyorlar. Hiçbirini bebeğimin yanma yaklaştırmam!" Broomielaw efsanevi taştaki yüzle konuştuğunu anımsamış göründü, yanakları kıpkırmızı kesildi ve sustu.

Mara kaşlarını çattı. "Kanat dediğin gibi bir fare yaratık değil. Yalnızca bakacak kimsesi olmayan bir çocuk. Ölmesine izin vermeyeceğim, ona bakacağım. Garip olduklarını biliyorum, ama benim için *hepiniz* garipsiniz. Benim insanlarıma benzemiyorsunuz."

"Fare-vurucular korkunçtur," dedi ısrarla Broomielaw. "Ama lütfen bize senin insanlarını anlat," dedi heyecanla, sebzeleri taş bir bıçakla doğrarken. "Şimdi yapacak işlerimiz var, ama gün batımında bize hikâyeni anlat."

Gorbals havayı koklayıp, Yeni Mungo'nun ardındaki göğü tereddütlü gözlerle süzdü. "Eğer kötü bir fırtına çıkarsa, bu gece gün batımı olmayabilir," diye uyardı. "Doğruca yuvalara çekilmemiz gerekebilir."

"O zaman mutlaka Kanat'ı bulmalıyım," dedi Mara telaşla. "Kötü bir fırtına geliyorsa, onun güvende olduğunu bilmek istiyorum." Birden aklına bir fikir geldi. "Broomielaw, eğer taştaki yüz Ağaççılardan beni size getiren çocuğu barındırmasını istese, bunu yapardınız değil mi?"

Broomielaw gözlerini indirdi. Hâlâ tereddütteydi. "Elbette," dedi sonunda. "Ama dikkatli ol," diye uyardı, Güvercin Tepesi'nden sallara doğru koşan Mara'nın arkasından.

Dünya elektrikle yüklenmiş gibiydi. Şimşekler çakıyor, gök gürlüyordu. Yeni Mungo fırtınanın şiddetiyle sarsı-

lıyordu. Artık kendi yüzünün kopyası olan eski taş yüzü düşünmek Mara'yı ürpertmiyordu. Tam tersine bu fikir bütün bedenini çılgınca bir güçle dolduruyordu.

'Yalnızca fırtınanın etkisi,' dedi kendi kendine, sonra aklından bir düşünce gelip geçti. *'Ya hepsi doğruysa ve ben söyledikleri kişiysem?'*

Bu güç her neyse, adadan ayrıldığından beri ilk kez Mara yaşadığını hissetti.

VURUŞ

Aşağı Dünya'nın loş gün ışığında katedral, solgun renkler ve gölgelerle doluydu. Mara, geniş kemerli tavana kadar uzanan kırık vitrayların düşürdüğü renkli gölgelerin arasından dikkatle baktı. Havada ufacık fenerleri andıran binlerce toz zerreciği süzülüyordu. Çocukların gürültülü oyunları ve kavgalarına rağmen, içeride yüzlerce yıllık taşın süzdüğü derin ve saf bir huzur duygusu vardı.

Mara Kanat'ı görebiliyordu. Katedralin her yerinde bulunan girintilerin içindeki heykellerden birinin dibindeydi. Yumuşak yüzlü taş adam, çocuğa dikenli bir tacın altından gülümsüyordu. Dikenlerin acısına ve kirden kapkara yüzlerce çıplak çocuğa aldırmaz görünüyordu. Kanat heykelin ayaklarının dibine hediye getirdiği renkli cam parçalarını saçmıştı, adam gerçekmiş gibi ona gülümsüyordu.

Mara, Kanat'taki eski dinin hikâyelerini anımsadı. Dikenli taçlı bu adam sözde Tanrı'nın oğluydu. Ama ne yazık ki kendini çarmıhta acılı bir ölümden kurtaramamıştı ya da kurtarmamıştı. Mara bu hikâyeye hiçbir zaman bir anlam verememişti, neden insan kendini kurtarabilecekken kurtarmazdı ki?

"Kanat!" diye seslendi büyülenmiş bir halde heykele bakan çocuğa. "İyi misin? Seni bıraktığım için çok üzgünüm. Ama bazı insanlarla karşılaştım, başka bir adada ağaçlarda yaşıyorlar..."

Mara durdu. Ne yararı vardı? Kanat söylediklerinin tek sözcüğünü bile anlamıyordu. Mara çevresine bakındı, her yer çocukların bıraktığı çöpler ve döküntülerle doluydu.

"Aç mısın? Yemek yedin mi?" Derdini anlatmak için ağzını işaret edip karnını ovuşturdu.

Kanat elindeki parçalanmış güvercini gösterdi. Mara tiksintiyle çocuğun diğer elinde tuttuğu küçük başı gördü. Çenesinden aşağı salyalar ve kanlar akıyordu. Kuşu çiğ çiğ yiyordu. Ama daha da korkunç olan Mara'nın kendi açlığıydı, o kadar amansız ve şiddetliydi ki neredeyse Kanat'ın barbarlığı karşısında duyduğu tiksintiyi hafifletecekti. Mara çocuğun elindeki kuşu alıp çiğ ete saldırmamak için başını çevirdi.

Arkasından gelen çığlıkları duyunca Mara döndü. On yaşlarında bir kız çocuğu daha küçük bir kıza saldırmış, onun elindeki yeşil plastik şişeyi almaya çalışıyordu. Parlak çöpler çocukların oyun aracıydı, katedralin her yerinde renklerine göre bir araya getirilmiş yığınlar vardı. Çocuk grupları bu döküntülerle oynuyor, bunlar için kavga edip birbirleriyle didişiyordu. Ama bu kızın saldırısı farklı bir yırtıcılık taşıyordu.

"Hey!" diye bağırdı Mara.

Kızı küçük olanın üzerinden çekti, ama bu kez kendini kızın ısırıkları, tekmeleri, yumrukları ve sivri tırnaklarıyla karşı karşıya buldu. Mara öfkesine yenilerek kızın saldırısına karşılık verdi, o da kızı hırpaladı. Bir grup çocuk onları izlemek için toplandı. Kanat da aralarındaydı, meraklı ve heyecanlıydı, ama Mara'ya ne olduğuna karşı ilgisizdi. Umursamazlığın yarattığı şaşkınlık, bu vahşi çocukların yırtıcılığı karşısında duyduğu ani korkuyla

birleşince Mara'nın öfkesi yatıştı. Katedralin kapısına koştu. Dışarıdaki fırtınaya doğru fırladı, koşarak suyun kenarına indiğinde Gorbals'ı kendisini beklerken buldu. Gorbals elinde Mara'nın onu karanlıkta görebilmesi için yukarı kaldırdığı titrek ışıklı bir fener tutuyordu.

Mara sarsılmış ve şoke olmuş bir halde ona koştu. Gorbals elini tutup sala binmesine yardım etti. Somurtkan tavrı geçmişti, Mara'ya büyük bir endişeyle baktı.

"Ne oldu?"

Mara'nın dudakları titredi, ağlamamaya çalışırken yanıt veremedi.

"Fırtına suları azdırdı, bu yüzden seni geri götürmeye geldim," dedi Gorbals sonra, içini çekti. "Mara, farevurucular tehlikeli ve vahşidir!"

Mara titreyerek başını salladı. Gorbals, Mara'ya vahşi kızın açtığı, yüzünü yakan yarayı sormayacak kadar düşünceliydi. Otların arasından bir karabuğday yaprağı koparark, serinliğiyle iyileştirmesi için Mara'nın kanayan yanağına bastırdı. Mara mırıltıyla teşekkür etti. Çok kısa bir süre öncesine kadar hissettiği umut ve canlılığın yerini şok almıştı, Aşağı Dünya bir kez daha karanlık ve yabancı bir yer gibi görünüyordu gözüne.

"Oradan nefret ediyorum. Ölü-çürüğü dolu." Gorbals feneri Mara'nın dizleri arasına yerleştirerek, salı mezar taşları ve katedralden fırtınayla karışan sulara doğru uzaklaştırmaya başladı. Onları sudan çıkan direklerin arasından ustalıkla geçirdi. Titrek fener ışığı, her bir direğe asılı balık, kuş, çan ve ağaç belli belirsiz görülebiliyordu. "Oradan uzak durmalısın. Tabii ben de uzak durmalıyım," diye ekledi.

"Ne demek istiyorsun? Ölü-çürüğü de ne?" dedi Mara, Gorbals'ın kucağına bıraktığı dallardan örülme garip feneri inceleyerek. Fenerin içi ay ışığı gibi parlayarak, hafif, titrek bir ışık veren büyük pervanelerle doluydu.

"Ölü şeylerden bahsediyorum, bütün o boğulmuş,

çürümüş şeyler. Katedral tepesi ve sular onlarla dolu. Bak, geceleri görebilirsin."

Mara suyun içine baktığında bir kez daha sular altındaki kentin pırıltısını gördü.

"Bu Fos."

"Fos mu?" dedi Mara merakla.

"Bütün ölü şeylerden gelen ışık. Sakın dokunma," diye uyardı Gorbals onu. "Ölüm doludur."

Mara'nın arkasında insanın kanını donduran tiz bir çığlık koptu. İri, kara bir yaratık aniden üzerine çullanarak kanatlarını yüzünde çırptı. Mara bir çığlık atarak yaratığı uzaklaştırmaya çalıştı, sonra onun küçük saldırgan suratını gördü. Küçük, aç ve sivri dişleriyle fenerin ince dalları arasındaki boşluklardan pervaneleri yakalamaya çalışıyordu.

"Defol git, seni pis kemirgen!" Gorbals küreğiyle yaratığa vurduğunda, havaya yükseldi. Sonra Mara karanlıkta yaratık suya düşerken içini rahatlatan bir 'plop' sesi duydu.

"Yarasalar," dedi Gorbals öfkeli bir sesle. "Ay-pervanelerinin peşindeler."

"O yarasa mıydı? Hiç bu kadar iri ve saldırgan bir yarasa görmemiştim," dedi Mara soluğunu tutarak. Kanat'ta da yarasalar vardı ama onlar kilisede ve çiftlik binalarında yaşayan zararsız küçük yaratıklardı. Oysa bu kanatlı bir kedi büyüklüğündeydi.

Gorbals Güvercin Tepesi'ne yaklaşırken fırtınanın hareketlendirdiği ağaçlara kaşlarını çatarak baktı. "Bu gece gün batımı olmayacak. Fırtına ateşimizi söndürür, ama yine de hikâyelerimizi anlatacağız. Sen de seninkini anlatmalısın mutlaka. Hikâyeleri her zaman dinlemek isteriz."

"Benim hikâyem mi?" dedi Mara karaya çıkarlarken. Hikâyesini anlatmaya dayanabileceğini sanmıyordu.

Gorbals'ın salı suyun ulaşamayacağı bir yere çekmesi-

ne yardım etti. Ürkmüş üç koyun yamaçtaki bodur elma ağaçlarının arasında koşuyordu. İri yağmur damlaları yüzünü ıslattı, aniden tepesinde kopan büyük gümbürtüyle Mara şaşkınlıkla başını kaldırdı: Gök kenti yağmur dövüyordu.

Gorbals oflaya puflaya rüzgâra karşı bir çapa olarak salın üzerine birkaç kaya koydu.

"Hikâyelerin olmalı," dedi Mara'ya. "Hikâyeler dünyanın kalp atışıdır. Bizi hayatta tutan şeylerdir. Ama Mara, fare-vurucular konusunda Broomielaw haklı. Onlar hayvan gibi yaşar. Kısa, acımasız bir hayatları olur. Ortak bir dilleri yok, ama tıpkı hayvanlar gibi sürü halinde yaşarlar. Onlar bizim gibi değiller."

"Ama bizimle birçok benzerlikleri var. Üstelik onlar insan, çocuklar. Vahşi olabilirler ama herkes onları terk etmiş, bu yüzden nefret yerine sevgi görmeyi hak ediyorlar."

Gorbals ona düşünceli bir biçimde baktı. "Hiç böyle düşünmemiştim ama..." Mara ay-pervanelerinin ışığında onun gülümsediğini gördü. "Yüzünü tırmalayan o vahşi yaratığa sevgi duyuyor musun gerçekten?"

Mara üzüntüyle Gorbals'ın gülümsemesine karşılık verdi. "Şu anda değil."

Mara Gorbals'ın fenerinin titrek ışığını izleyerek Güvercin Tepesi'ne tırmandı, sık ağaçlığa geldiler. Ağaççılardan iz yoktu, açıklık bomboştu. "Yuvalanmışlar bile," dedi Gorbals. Bir keçiyi hafifçe dürterek yanından geçti; kestane ağacının yanından sarkan merdivene tırmanarak, Mara'nın daha önce gördüğü dev yuvalardan birinin içinde kayboldu. Çevredeki ağaçların fırtınada savrulan dallarından, ona bakan bir grup baykuş gözüyle karşılaştı. Ağaççılar, pervane fenerin titrek, loş ışığıyla aydınlanan dev yuvalarına yerleşmişlerdi.

"Hadi yukarı gel," dedi Gorbals yumuşak bir sesle. "Burada yer var."

Diğer yuvalardan boğuk gülüşmeler duyuldu. "Burada iyiyim," dedi bocalayarak Mara. Kestane ağacının

kırışık gövdesinin dibinde kıvrıldı. İki yanında koltuk kolları gibi iki kök uzanıyordu. Yanında ağacın korunaklı bir köşesinde, iki tavuk birbirine sokulmuştu.

"*Seninle* aynı yuvada kalmak istemiyor," diye azarladı Candleriggs, Gorbals'ı. "Mara!" diye seslendi yaşlı kadın rüzgârın giderek yükselen iniltisini bastırarak. "Lütfen buraya gel ve büyük yuvayı birlikte paylaşalım."

Mara böylece büyük meşenin yanından sarkan dayanıklı otlardan yapılmış merdiveni tırmanarak, Candleriggs'in geniş yuvasına adım attı. Pervanelerin ışığında, yuvanın güvenli bir biçimde dallara tutunduğunu, kalın bir yosun tabakasıyla kaplı olduğunu görebiliyordu. Tepesine dallardan bir tavan örülmüştü.

Candleriggs yaprağa sarılmış sıcak bir şey tutuşturdu eline. Mara önce kokladı, sonra açlıkla yaprakları açıp otlu sebze suyuyla dolu kalın bir patates böreğini iştahla ısırdı. Dünyadaki en lezzetli yemek gibiydi tadı. Karnı doyduğunda başını yere koydu, hafifçe üzerine yosundan yapılma bir yorgan atıldı. Mara mutlulukla kıvrıldı. Sonra suçlulukla gözlerini açtı. Rüzgâr Aşağı Dünya'da yankılanan ürkütücü bir uğultuyla esiyordu. Kuvvetli bir esinti şiddetle ağaçları döverken, Mara, rüzgârda tekne kampında olan Rowan ve diğerlerini düşündü. Fırtınanın tekneleri büyük duvara fırlattığı geliyordu gözünün önüne. Bu görüntünün yerini başka bir tanesi aldı. Tek bir dev dalga küçük balıkçı teknesini yutuyordu bu kez. Dalga çaresiz teknenin üzerinde bir dağ gibi yükseliyor, sonra da olanca ağırlığıyla onu eziyordu. Geriye bir tek kabaran okyanusun zifiri karanlığı kalıyordu.

Mara kaybettiği ailesine ağladı. Rüzgâr haykırışlarını alıp Aşağı Dünya'nın uzak yerlerine götürdü.

Hikâyesini duymak için can atan Ağaççıların sabırsız mırıltıları sona erdi. Candleriggs eğilip Mara'nın elini kavradı, yorganı iyice tıkıştırarak hikâyenin beklenebileceğini artık uyumasını söyledi.

Mara bütün yorgunluğuna rağmen uykuya yenilmemeye çalıştı. Ailesine olanların uykusunda onu hiç rahat bırakmayacağından korkuyordu. Önce, kendini uyanık tutmak için, okyanusun yuttuğu adasının hikâyesini anlatmaya başladı. Tain'i, kaybettiği arkadaşlarını, büyük duvarın diğer tarafına tutunan tekne kampını anlattı. Ağaççıların dünyasına nasıl geldiğini, yabani çocuk Kanat olmasa bunu hiçbir zaman başaramayacağını anlattı.

Ailesine olanları onlara anlatmadı. Henüz bunu yapabileceğini sanmıyordu. Ağaççılar bir şey söylemeyince, Mara uzun hikâyesini anlatırken uyuyakaldıklarını ya da belki rüzgârın sesinden kendisini duymadıklarını düşündü. Candleriggs yanında gözleri kapalı, dudakları ince bir çizgi halinde oturuyordu. Sonra Mara büyük yuvadan dışarı baktığında, pervanelerin aydınlattığı dalların arasında parlayan gözleri gördü. Ağaççıların onun için hissettiği tarifsiz acıyla doluydular.

"Gorbals," dedi Candleriggs, en sonunda gözlerini açarak. Çatlak sesi titriyordu. "Mara'ya bu acımasız dünyada tutunabileceği şöyle güzel güçlü bir hikâye anlat."

"Yuvanın uçmayacağından emin misiniz?" diye sordu Mara; rüzgâr güçlü bir yumrukla ağaçları döverek, öfkeyle yuvaları sarsarken.

"Elbette eminim," dedi Candleriggs yumuşak bir sesle. "Burası kuş yuvası kadar güvenli. Hem böyle gecelerde boğulanların ruhları sulardan yükselerek bizi korur. Dalların arasında güçlü ve yüksek sesleriyle şarkı söylediklerini duymuyor musun?"

Mara yalnızca rüzgârın uğultusunu ve bir baykuşun ötüşünü duyabiliyordu. Ama dinledikçe rüzgârın korkunç sesi değişmeye başladı. Gerçekten de ağaçların arasında görünmez bir koro şarkı söylüyormuş gibiydi. Mara dallar arasında anne babasının ruhlarının kendisini koruduğunu, ona ninni söylediğini hayal ettiğinde yatıştığını hissetti.

"Bir zamanlar," diye başladı Gorbals, "bir kız varmış." Güçlü bir rüzgârla dünyasından savrulan, garip farklı bir ülkeye gelen kızın hikâyesini anlattı. Kız yabancı topraklarda kayboluyor, sonra dolaşırken bir gökkuşağı görüyordu. Ne yapacağını bilmediği için gökkuşağının bittiği yere kadar gidiyordu. Nedenini bilmese de, bunu yapması gerektiğini bildiği için yapıyordu.

"En sonunda gökkuşağının bittiği yere geldiğinde, bir çanak dolusu altın bulmuş," dedi Gorbals.

"*Bir çanak altın, bir çanak altın*," diye mırıldandı Ağaççılar mutlu mutlu. Mara mırıltılar, rüzgârın sesi ve yuvanın sarsıntısından oluşan beşikte uyuyakaldı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Mara'yı uyandıran ne fırtına ne de bir kâbustu. Ağacın altında sessiz bir varlık vardı. İçgüdüsü ona orada bir şey olduğunu söylüyordu. İrkilerek uyandı, yuvadan aşağı baktığında bir tilkinin kehribar rengi bakışlarıyla karşılaştı. Tilki gözünü kırpmadan, hareket etmeden heykel gibi ona bakıyordu. Siber-Tilki'yi ve mıknatıs gibi çeken gözlerini hatırlayan Mara, tüyleri ürpererek bu bakışa karşılık verdi. '*Seni yine bulacağım' – öyle ya da böyle bulacağım*,' diye yemin etti. Göz kapakları kapandı, tekrar uykuya daldı.

Sabahleyin güneş bulutların arasında beyaz bir benekten ibaretti, ama fırtına dinmişti, ölüler dünyası ıslak gri bir pus içinde yatıyordu. Güvercin sesleri ve çeşitli kuşların cıvıltılarıyla uyanan Mara, geçen gecenin şiddetli rüzgârından sonra, onların böyle tasasız bir neşeyle ötebilmesine şaşırdı. Kendini dinlenmiş ve canlanmış hissederek gerindi. Bugün baştan aşağı bir güzel yıkanacak, giysilerini yıkayacak, bu sıcakta serinlemek için uzun saçlarını örecekti. Sonra Aşağı Dünya'yı keşfedecek, bir sonraki adımını düşünecekti.

"Candleriggs."

"Clyde."

"Molendinar."
"Springburn."
"Firhill."
"Parkhead."
"Ibrox."

Ne yapıyorlardı böyle? Mara yuvanın kenarından baktı. Aşağıda Ağaççılar bir halka oluşturmuş, oturuyorlardı. Sırayla her biri ayağa kalkıyor, adını söyledikten sonra sular altındaki kentin farklı bir yerini işaret ediyordu.

"Gorbals."
"Cowcaddens."
"Trongate."
"Gallowgate."
"Possil."
"Pollock."
"Partick."

Sıra Broomielaw'a geldiğinde tören sona erdi, kız bebeğini havaya kaldırdı.

"Bu da değerli Clayslaps'im," dedi Broomielaw.

Clayslaps kollarıyla bacaklarını oynattığında, herkes neşelenerek güldü. Sonra bir şarkı söylemeye başladılar. Mara büyük yuvada sırtüstü uzanıp gülmeye başladı. Saçmaydı. Ağaççılar bir grup yürüyen yer adıydı, kayıp bir kentin canlı uzuvlarıydılar.

Gorbals, Mara'nın kahvaltısını büyük yuvaya getirdi. Tabağı hasırdan yapılmıştı, kaşık yerine bir kuş gagası, çatal yerine kuş pençesi kullanması gerekiyordu. Mara parmaklarıyla yemeye karar verdi. Mantarlı omlet gibi görünen yiyecekten bir lokma aldı. Mantarlarda Aşağı Dünya'nın tadı ve kokusu vardı; toprak ve ağaç, karanlık ve tuz tadı.

Gorbals ona içinde buharı tüten, güzel kokulu bir içecek olan kil bir kupa uzattı. "Kuşburnu çayı, ama istersen ısırgan, hindiba ya da nane çayı da içebilirsin. İçine biraz bal koydum."

"Hayır bu iyi," dedi Mara. "Biraz önce ne yapıyordunuz?"

"Gün batımında ve gün doğumunda adını taşıdığımız kayıp yerleri anarız," diye açıkladı Gorbals. "Her yıl eski kentin birazını daha sular alıyor, her yıl adamız biraz daha suya gömülüyor, bir gün geriye hiçbir şey kalmayacak."

"Tıpkı benim adam gibi!" diye çığlık attı Mara.

Gorbals başını salladı. "Evet," dedi ciddi bir sesle. "Bu yıl su her zamankinden daha çok yükseldi. Gelecek yıl da aynı şey olursa hiç toprağımız kalmayacak. Tıpkı sizin gibi." Mara'ya dikkatle baktı. "Burada olmanın nedeninin bu olduğuna inanıyoruz. Kehanet taşı yakında gerçekleşmeli, yoksa sular bizi alacak. Ama artık işaretlerin bir araya geleceğini, kurtulacağımızı biliyoruz. Sen bizi kurtaracaksın." Mara ona bakarak çaresizce başını salladı, ama Gorbals'ın gözleri inanç doluydu. Çekingen bir tavırla Mara'nın yüzüne dokundu. "Molendinar yarayı ağaçların öz suyuyla iyileştirecek. Ha bir de Candleriggs dün gece rüya görüp görmediğini sordu."

"Rüya mı?" Mara yüzündeki acıyan sıyrığa dokunup hatırlamaya çalıştı. "Emin değilim. Neden?"

"Rüyalar işaretlerle doludur. Candleriggs dün bir rüya gördüysen, ondan yararlı bir şey öğrenebileceğini düşünüyor."

Mara içini çekti. Sonra hatırladı.

"Bir tilki vardı," dedi heyecanla. "Ama rüya olup olmadığını bilmiyorum."

"Tilki mi!" Gorbals bu haberi büyük yuvanın altında toplanmış olan diğer Ağaççılara iletti. "Bir tilki görmüş ama emin değil."

Mara rüyasının ayrıntılarını hatırlamaya çalışırken sabırla bekledi.

"Şey, tilki bana baktı yalnızca. Hepsi bu. Şimdi kesinlikle eminim, gerçek bir tilkiydi."

Bir kez daha Siber-Tilki'yi hatırladı, ona ulaşabilme-

yi diledi. Belki de hâlâ bir umut vardı. Mara çevresine bakındı. Sırt çantasını buldu ve sibervizin zarar görmediğinden emin oldu.

"Bir zamanlar bir tilki tanıyordum," dedi Gorbals'a. "Gerçek bir tilki değil, ama arkadaşım olduğunu hissediyordum. Gözleri dostça bakıyordu. Gorbals Mara'nın yanında bir dala oturdu, bir hikâye dinleyecekmişçesine sabırsızlıkla bekledi.

"Büyük okyanustaki adanda mıydı?" diye anlatması için teşvik etti Mara'yı.

"Tam olarak değil." Ağaçtaki bir yuvada yaşayan, giysileri plastikten oluşan bir oğlana, siber-uzayı açıklamanın bir yolunu düşündü, ama bulamadı.

"Sanırım bir tür rüyaydı ya da oyun gibi bir şey. Gerçek, ama gerçek değil. Tilki başka bir dünyadaydı."

"Başka bir dünyaya mı gittin?" Gorbals şaşkınlık içinde ona bakakaldı.

"Öyle de denebilir," dedi Mara. "Ama bedenim hâlâ bu dünyadaydı. Yalnızca zihnim başka bir alemdeydi. Bilgisayar denen bir makineyle yapılıyor. Siberviz."

"Sihirli bir makine!" diye çığlık attı Gorbals.

"Hayır," dedi Mara. Sibervizini şimdilik sırt çantasında bıraktı. Gorbals'a gösterirse, ona Doku'yu anlatırsa, oraya küre, hale ve çubuğu kullanarak ulaştığını açıklarsa, gerçekten sihir yapıyormuş gibi görünecekti. Büyük yuvadan aşağı inerken, aslında yaptığının sihirden çok da farksız olmadığını düşündü. Normal hayatının önemsemeyeceği kadar bir parçası olmuş bir sihirdi yalnızca.

"Belki de tilki bir işarettir," dedi Gorbals daha sonra, Mara tepede bir yıkıntıdaki yağmur suyuyla dolu bir küvette temizlenmeyi bitirince.

"Neyin işareti?" diye sordu Mara. Teni soğuk suyla parlayıp kızarmıştı. Kendini tazelenmiş ve arınmış hissediyordu.

"Bilmiyorum," dedi Gorbals. "Bekleyip göreceğiz."

"Bekleyip görmek istemiyorum ben. Annem her zaman sabırsız olduğumu söyler dururdu." Mara annesinin sözlerini hatırlayınca gözleri dolu dolu gülümsedi. "Siz bir şey olmasını beklemekten başka bir şey yapmaz mısınız burada?" diye kızdırdı Gorbals'ı.

"Doğru," dedi Gorbals itiraz etmeden. "Yaşamımızı sürdürürüz, olacakların işaretini bekleriz. Tek yapabildiğimiz bu."

"Buradan gitmeyi düşünmediniz mi? Kent duvarlarının arkasında ne olduğunu kimse merak etmedi mi? Ya da kente çıkmayı denemediniz mi? Ya da bir okyanusa açılmayı? Dışarıdaki dünyayı hiç merak etmediniz mi?"

Mara bu sözleri söylerken üzüntü duyuyordu, gerçekte Ağaççılar ile Kanat Adası'nın sakinleri arasında bir fark olmadığını görebiliyordu.

"İlk başlarda evet," dedi Gorbals üzüntülü bir sesle. "Sonra merak etmemeyi öğrendik. Çok kişi öldü ya da kayboldu. Yaşamanın tek yolu sessiz sedasız hayatta kalmak ve bir gün kurtarılacağımıza inanmaktı. Kehanet taşma güvendik," dedi basitçe. "Ve işte her şey gerçekleşiyor, sen buradasın, işaretler bir araya geliyor, yakında bir şeyler olacaktır."

"Ah Gorbals, işaret falan yok, lütfen bana inanma. Kendi insanlarıma yardım edemedim, her şey benim yüzünden daha da kötü oldu, çok daha kötü. Şimdi onlara nasıl yardım edeceğimi bile bilmiyorum," dedi Mara umutsuzlukla.

"Kehanet taşına inanıyorum," diye diretti Gorbals. "İşaretlere inanıyorum, işaretler bir araya geliyor, sen ne dersen de. Tıpkı yüzündeki yara gibi."

Mara yanağına dokundu. Molendinar'ın öz suyundan yaptığı merhem acısını yatıştırmıştı. Mara irkilerek taş kızın yüzündeki çirkin çatlağı hatırladı. Vahşi kızın yüzünde açtığı yara, taştaki yüzdeki çatlağın kopyasıydı.

Mara başka bir şey daha hatırladığında buz kesti: Sırt çantasında duran, Tain'in yaptığı küçük oyma kutunun aynasındaki kırık. Aynaya baktığında, yüzünde aynı yara izini görmüştü. Yarası ve heykelin yüzündeki çatlak gibi aynadaki kırık da sol taraftaydı.

Mara ne kadar istese de bu ürkütücü tesadüfleri açıklayamıyordu. Ama birkaç çatlak ve yara izi Ağaççıları kurtaracak kişi olduğu anlamına gelmezdi.

"Dünyanın işaretlerini okumadan adanızda yaşamayı nasıl başardınız?" diye sordu Gorbals birden.

Mara karşılık vermedi, çünkü tam da bu nedenle, işaretleri okumadığı için her şeyini kaybetmişti ve şimdi buradaydı.

Mara günü yönünü belirlemekle geçirdi. Ağaççıların adasını keşfe çıkınca, neden yaşamak için burayı seçtiklerini anladı. En büyük ve en çok ağacın bulunduğu yerdi, aynı zamanda Yeni Mungo'nun merkez kulelerinden ve hiç eksik olmayan deniz polisi tehdidinden en uzak adaydı. Arada sırada duyulan siren çığlıkları ve erzak gemilerinin yarattığı dalgalar bu nemli, kasvetli dünyayı gölgeleyen Yeni Dünya'nın varlığını sürekli hatırlatıyorlardı.

Mara, Kanat'ı aramak için salla katedral adasına, sonra da Hiçbir Yere Gitmeyen Köprü'deki otobüs enkazına gitti. En sonunda Ağaççıların adasının tepesindeki kavisli bina yıkıntısında buldu onu. Kanat'ın kirli suratını binanın yıkık dökük balkonuna dayanmış, kırmızı sarı büyük plastik tabelanın arasından dışarıyı gözetlerken gördü. Parlak sarı *M*, altından ikili bir kemer gibi duruyordu. Bu bir zamanlar özel, kutsal bir yerin tabelası mıydı?

Kanat kuş avlamak için çatılara tünemiş çocuk kalabalığının arasında oturuyordu. Yıkıntının kavisi bir amfitiyatro gibi çocukların ve kuşların ıslıklarını, cıvıltılarını uzaklara yayıyordu. Çocuklar kuşlara karşı acımasızdı; onlara saldırıyor, işkence ediyor, onların cıvıltı-

larını taklit ederek taşla vurduklarında parçalayıp, canlı ya da ölü çiğ çiğ yiyorlardı. Mara çocukların kuşların kanatlı özgürlüğünü kıskandıkları için böyle yaptıklarından emindi. Yalnızca Kanat'ın gözü gibi baktığı küçük serçesi bu zalimlikten kaçabiliyordu.

Mara yıkık binanın içindeki kemik, şişe ve otlardan oluşan yığını tırmandı. Duvarları ve tavanı olmayan bir odanın ortasında parçalanmış bir televizyon duruyordu, iç kısmını hindibalar ve kuşotları bürümüştü. Bir kedi yavrusu çorak ülkedeki kaybolmuş bir çocuk gibi ağlıyordu, ama Mara Kanat'ın yanına çıkmak için tırmanırken buranın hiç de çorak bir ülke olmadığını gördü. Burası hayat kaynıyordu: at sinekleri, kuşlar, böcekler, bir yabani köpek, tavuklar, eşek arıları, solucanlar, sümüklü böcekler, örümcekler ve karıncalar. Doğa insanların dünyasını yeniden ele geçirmişti.

Mara dikkatli bir biçimde bir merdiven kalıntısını tırmandı. Sendeleyerek bir yığın ısırgan otunun arasına düştü. Dalanan yerlerini ovuşturmak için bir yaprak arandı, tam birine uzanacakken elini az kalsın geniş bir örümcek ağından geçiriyordu ki, durdu. Yıkık bina boşluklar ve girintilerle doluydu, kapıları ve pencereleri doğaya ardına kadar açıktı. Yine de ağ dün geceki fırtınada bozulmadan kalmıştı. Böyle harap bir yerde bu kadar çok yaşamın nasıl sürdüğünü merak etti Mara, sonra Kanat'ı gördü.

"Seni arayıp durdum," dedi, çocuk en sonunda aşağı indiğinde. "Meğer hep buradaymışsın."

Çocuk Mara'nın ağzına baktı, kuşu omuzlarının çevresinde kanat çırparken cılız bacaklarının üzerinde hoplayıp zıplayarak sözlerinin anlamını kavramaya çalıştı.

"Bana arkadaşlarını getirmeni istiyorum," dedi Mara. Çatıdaki çocukları, sonra da kendini gösterdi. "Aklıma bir fikir geldi ama," diye ekledi, yüzündeki yara izini işaret edip başını sertçe salladı. "Böyle şeyler istemiyorum."

Kanat ona dikkatle baktı. Uzanıp parmağını Mara'nın

dudaklarına koydu. Mara isteğini tekrarlayıp bir kez daha işaretlerle anlattı. Çocuk gözlerini kırpıştırıp uzaklaştı.

Kısa bir süre sonra peşinde kalabalık bir çocuk sürüsüyle geri geldi. Demek söylediklerini anlamıştı. Mara çocukların önünden aşağı indi. Gergin ve meraklı çocuklar çevresinde toplandı. Yüzlerce gözün bakışı üzerine kitlenirken irkildi, bu çocuklarla burada buluşmakla kendini tehlikeye atmıştı. Gerçekten yabaniydiler, başına her şey gelebilirdi.

"Aranızda adı olan var mı?" diye sordu tedirgin bir tavırla. "Aranızda beni anlayan var mı?"

Gözler üzerinden ayrılmadı.

"İsterseniz size ad verebilirim," dedi Mara. "Duvarın ardındaki artık var olmayan adaların adlarını. Adınız olsun ister miydiniz?"

Elbette söylediklerinin tek sözcüğünü anlamamışlardı, ama sormak ona doğru görünmüştü.

Mara kendini gösterdi. "Mara."

Kanat'ı işaret etti. "Sen Kanat'sın, hatırladın mı? Kanat. Şimdi söylemelisin," dedi ona. "Söyleyemezsen bir adının olmasının anlamı yok. *Kanat.*"

Mara parmağını çocuğun ağzına koydu. Çocuk onu dikkatle izledikten sonra dudaklarının aldığı biçimi taklit etmeye çalıştı.

"Kaaah," diye homurdandı en sonunda, sesi çıkarmayı deneyerek. Başına vurup tekrar denedi. "Kah-naaat. Kahnat!"

Mara ellerini çırptı. "Güzel! İşte, işte adın bu: Kanat." Sekiz yaşlarındaki gürültücü bir kız çocuğuna döndü. "Senin kesinlikle Yell olman gerek. Babam orada doğmuş."

Katedralde kendisine saldıran kızla yüz yüze geldi. Mara'yla kız bir an bakışlarıyla birbirini tarttı.

"Scarwell," diye güldü Mara. "Senin adın bu." Mara

çocukların arasında dolaşarak adlarını dağıttı. Çocuk öğrenene kadar adını tekrar ediyordu. Jura, Skye, Iona, Barra, Benbecula, Tiree, Orkney, Harris, Foula, Hoy, Unst, Copinsay, Stroma, Lewis, Fetlar, Muckle Roe ve daha birçoğu. Bunlar sular altında kalmış adaların adlarıydı. Adalar bitince köylere, daha küçük köylere geçti. Sonra birden güçlü bir duygunun etkisi altında çocukların ortasına oturuverdi. Sanki bu ana, onların miras kalan adlarını verene kadar, adaların yok olduğuna gerçekten inanmamış gibiydi.

Aşağı Dünya'da berrak ve kulakları tırmalayan bir ses çınladı. Kanat yerinden fırladı, çocuklar heyecanla bağırarak bayırdan aşağı, suya koştular. Mara sesi dinlediğinde, geçen gece fırtınanın içinde ve deniz köprüsünde Kanat'la karşılaşmadan önceki gece aynı kulak tırmalayıcı sesi duyduğunu hatırladı. Yıkıntılardan ve sular altındaki kentin her yerine dağılmış gizli yerlerden başka çocuklar fırladı. Hiçbir Yere Gitmeyen Köprü'den, batan güneşin kırmızıya boyadığı sulara atladılar. Mara, gözüne giren ani ışıkta şaşkınlık içinde baktı. Çocuklar suyun yüzeyinde hızla koşuyormuş gibi görünüyorlardı.

Yüzlerce çocuk suyun üzerindeki alev tabakasında oradan oraya ok gibi fırlıyordu.

Mara suyun kıyısına koştu. Dalgaların altında gümüş renkli bir ağ belirmişti. İlk başta Mara sudaki bu pırıltılı izinin ne olduğunu anlayamadı. Sonra bunun geçen gece karanlıkta hayalet gibi parladığını gördüğü, sular altındaki kentin çatıları olduğunu anladı. Suyun çekilmesiyle birlikte çatıların uçları meydana çıkmıştı, ayağını yere sıkı basan çocuklar, kızıl bir renk almış denizdeki gizli gümüş labirent üzerinde aniden yükseliyor, oradan oraya hızla atlıyorlardı. Bir baca ormanında karmakarışık bir şekilde hareket ediyorlardı.

Ama bu karmaşıklığın yalnızca çocukların bildiği bir düzeni vardı. Kiliselerin çevresinde kümeleniyor, son-

ra çan kulelerine tırmanıyorlardı. Kızıl güneş dev cadı şapkasının arkasına inip, taş ve boşluktan oluşan örgüsünü kırmızıya boyarken, çocuklar sopalar ve taşlarla sular altındaki kiliselerin çanlarını çalmaya başladılar. Mara bu çan sesinin iliklerinde yankılandığını hissetti, Aşağı Dünya karmakarışık kızıl bir pusun içinde fırıl fırıl dönerken Mara sersemledi.

"Yeni Mungo'da bu gürültüyü duyuyor olmalılar," diye düşündü Mara. Sanki bu düşüncesini işitmiş gibi Aşağı Dünya'da sirenlerin çığlığı yükseldi. Suyun diğer tarafında Mara bir erzak gemisinin ışıklarını gördü. Siren sesleri yaklaştı.

Gorbals ve Broomielaw ağaçların arasından koşarak çıktılar, Mara'yı tuttukları gibi yamaçtan yukarı sürüklediler.

"Hemen büyük yuvaya çık! Burası güvenli değil! Gök insanları seni görürlerse götürürler!" diye bağırdı Broomielaw ve Molendinar'ın Clayslaps'i susturmaya çalıştığı kendi yuvasına tırmandı.

Mara şimdi Ağaççıların kendilerini nasıl gözden uzak tuttuklarını görebiliyordu. Dışarıdan bakan bir gözün görebileceği hiçbir hayat belirtisi yoktu ortalıkta. Gün batımı ateşi söndürülmüş, pervaneler, dal fenerlerden bırakılmıştı. Mara bilmese ağaçların arasından görünen plastiklerin, rüzgârla ağaçlara takılmış çöp parçaları olduğunu sanabilirdi. Ağaççılar, Yeni Mungo ve polisinin meraklı gözlerine karşı kendilerini görünmez kılmışlardı.

Ama Kanat ve arkadaşları açıktaydı. Sirenlerin patlayan gürültüsüyle birlikte çanlara vurmayı da sona erdirdiler.

Sirenler uzaklaşır uzaklaşmaz Ağaççılar yuvalarından aşağı indi, hemen fenerlerine koymak için pervane avına çıktılar, gün batımı ateşini temizleyip canlandırdılar. Sonra da ateşin çevresine çöktüler. Mara Kanat'a bakmak istiyordu, ama ona bunun tehlikeli olduğunu söyleyip

oturttular. Şimdi Gorbals sözcüklerle kendi yumuşak müziğini yaratmaya başlamıştı. Mara, Gorbals'm şiirinin yatıştırıcı ritmine kendini bıraktı, yüreğinin yatıştığını, bedeninin gevşediğini hissetti. Şiir bittiğinde diğer Ağaççılar ayağa kalktı, teker teker sular altında kaybolmuş yerlerin adının anısına adlarını haykırdılar.

Güneş, kızıl bir küre halinde birden kent duvarının arkasına girdi. Ortalık karardı, bir an bütün dünya ışıkla birlikte kayboldu. Ama sonra Ağaççıların gün batımı töreni havayı inatçı bir yaşam çığlığıyla yırttı.

CADI ŞAPKASININ İÇİNDE

Dünya döndü. Günler geçti. Mara Aşağı Dünya'da kısılıp kalmıştı.

Yağmur buğulu sıcağı yok etmişti. Günlerce, gecelerce bardaktan boşanırcasına yağdı. Milyonlarca damlanın Yeni Mungo'ya düşerken çıkardığı inanılmaz güzellikteki sesi, kentin rüzgâr türbinlerinin iniltilerini ve iç çekişlerini bastırıyordu.

Kuşlar güneye uçuyordu. Mara gök-tünellerinin arasından onları seyretti, yılın bu döneminde adanın üzerinden her zaman farklı bir şekil alarak uçan kuş sürülerini hatırladı. Ne zaman kuşların özgürlüğüne tanık olsa hırsı daha da artıyordu. Öyle ya da böyle ölümün kol gezdiği Aşağı Dünya'dan kurtulmalı, Dünya'da okyanusun ulaşmadığı güvenli bir yer bulmalıydı. Ama gidecek neresi vardı ve oraya nasıl ulaşabilirdi?

Zamanla günler belli bir düzene oturdu. Karanlık günler yuva yapmak, yiyecek toplamak, yemek hazırlamakla geçiyordu. Mara geleceğinin belirsizliğine bir an önce bir çözüm bulmaya çalışırken, kendini o anla oyalıyordu. Hangi köklerin ve mantarların yenebileceğini, hangilerine dokunmaması gerektiğini, hastalık taşıyan sivrisinekleri kovmak için hangi keskin kokulu yaprak-

ların deriye sürüleceğini öğrendi. Kendi yuvasını yaptı, Broomielaw'un küçük Clayslaps'in altını bağlamakta kullandığı yumuşak, kokulu yosunu ve parmaklarından emmeyi sevdiği tatlı fıstıkları aramasına yardım etti. Molendinar ona ağaçların öz suyundan, şifalı bitkilerden yaptığı ilaçları gösterdi. Ateşten sorumlu Ibrox'la birlikte suların sürüklediği odunları toplayıp kuruttu. Akşamları yuvaları loş titrek bir ışıkla dolduran dal fenerlere koymak için, ay-pervanesi avlamaya yardım etti.

Geceler karanlık ve uzundu. Ağaççılar uzun saatleri müzik, şarkı, şiir ve çok sayıda hikâyeyle geçiriyorlardı. Mara ateşin yanında oturmuş dinlerken, patlak ayakkabılarının yerine gelgitin sular altında kalmış kentten Güvercin Tepesi'ne sürüklediği eski, ıslak ayakkabı yığınından bulduğu bir çift ayakkabıyı yamamaya çalışıyordu. Ya da hikâyeler anlatılırken yuvasında kıvrılıp, eski kentin hayaletlerinin denizdeki pırıltılarını izliyordu. Clyde sert bir ilkbahar fırtınası sırasında, bir ağaç kovuğundaki akıl almaz doğumunu anlattı. Broomielaw uzun zaman önce bir gece ağabeyi ile babasının aniden kayboluşunu anlattı, annesi de kısa süre sonra kederden ölmüştü. Gorbals sebze yetiştirdikleri arazide toprağı zehirleyen ölü-çürüğü mantarlar yüzünden pek çok Ağaççının öldüğünü, kendisinin de yetim kaldığını anlattı. Ağaççıların hayatı acımasız ve trajikti. Ağaççıların gösterdiği sevecenlik ve güç, Mara'nın olgunlaşmasına, kaybettiklerine karşı dayanabilecek duruma gelmesine yardım ediyordu.

Her günün sonuna doğru güneş yüksek kent duvarı ve gök-tünellerinin şemsiyesi arasındaki boşluktan yüzünü gösteriyordu. Ağaççılar buna "güneşlenme zamanı" diyorlardı. Mara, Güvercin Tepesi'nin yosunlu bayırında güneşin alçak kehribar rengi ışığını yakalamak için toplananlara katılıyordu. Akşam güneşi altında soluk benizleri biraz olsun renkleniyor, baykuş gözlerini parlak ışıkta

kısarak ballı elma likörü içerek neşelenmiş bir halde yamaçta geziniyor, bu tuhaf yeraltı dünyasının güneşin göründüğü her anının keyfini çıkarıyorlardı.

'Tek özgürlükleri,' diye düşündü Mara, 'bir başka dünyadan gelen ışık.'

Bütün boş zamanını parçalanmış kitabın sayfalarını toparlamakla geçiriyordu; onları kurutup, sayfaları taşın altında düzleştiriyor, sonra da yuvasında ay-pervanelerinin titrek ışığında okuyordu. Bütün bu zaman boyunca düşünüyor, düşünüyor, fikirleri kafasında ölçüp tartıyor; sular altında kalmış bu dünyada, gelecekleri için bir kurtarma planı oluşturmaya çalışıyordu.

En şaşırtıcı olanı da, kesinkes bir geleceği olmasını istemesiydi. Kaybettiği ailesi için duyduğu üzüntü o kadar acı vericiydi ki; düşüncelerini bu gerçeğe hiç dokunmadan, onun çevresinde döndürmeyi çabucak öğrenmişti. Henüz o kadar açık bir yaraydı ki dokunmaya dayanamazdı. Herkesi Yeni Mungo'ya getirmek için oynadığı rol aklına geldikçe, sürekli korkunç bir suçluluk duygusu altında eziliyordu, ama inanılmaz bir biçimde artık ölmek istemiyordu.

Rowan ve diğerlerine tekne kampında neler olduğu, onu derin bir korkuya sürüklüyordu; ama duvardan bir kez daha çıkmayı başarsa bile, diğerlerini Aşağı Dünya'ya getirmesi neredeyse olanaksızdı. Üstelik Aşağı Dünya belirsiz geleceklerinin yanıtı değildi. Ağaççılar adalarındaki yükselen suların altında kalmaktan endişe ediyor, ama bundan kurtulmak için hiçbir şey yapmıyorlardı. Mara'nın harekete geçmesini bekliyor, onun kendilerini kurtaracak kişi olduğunu iddia ediyorlardı. Bu varsayımları Mara'yı hem rahatsız ediyor hem de bunaltıyordu, ama aynı zamanda onda bir amaç duygusunu pekiştiriyordu. Umutsuzca tekne kampındaki dostlarının, onlara yardım edebilmenin bir yolunu bulana kadar hayatta kalmalarını umdu. Bütün kalbiyle hepsinin hâlâ yaşıyor olmasını diledi.

Herkesin iyiliği için mutlaka bir plan yapmalı ve bir an önce uygulamalıydı.

Mara şafaktan hemen sonra yuvasından indiğinde Ibrox sabah ateşini yakıyor, geçen gecenin korları üzerine taze çam iğnelerini dağıtıyordu. Mara gecenin büyük bölümünü düşünce içinde uyanık geçirmişti. Sudan kurtardığı kitap parçasında okuduğu inanılmaz bir fikir, hayal gücünü harekete geçirmişti. Bu gelecekleri için bir anahtar olabilir miydi? Ama henüz bunun nasıl mümkün olacağını göremiyordu.

Havayı çam iğnelerinin zihin açıcı kokusu doldururken, Mara kitabın kayıp sayfalarını bulmayı diledi. Belki bu sayfalar zihnindeki soruların bazılarını yanıtlayabilirdi. Elbette Doku'yu araştırabilirdi, ancak orada bir şey bulmak samanlıkta iğne aramaya benzerdi, Mara'nınsa bu kadar çok zamanı yoktu. Gerçek dünyanın yıkıntılarında daha çabuk bulabileceği yanıtlar yatıyor olabilir miydi?

"Bu durumda taş olsa çatlar insan!" diye patladı Ibrox. Çocuklardan biri koşa koşa ağaçların arasından fırlamış, yarısı tutuşmuş bir kütük alarak adamın özenle dizdiği kütüklerin düzenini bozmuştu.

Küçük kız çocuğu çaldığı değerli ateşle birlikte adanın en tepesindeki yıkıntıya koştu.

Mara kıkırdadı. Çocuklar bulabildikleri her şeyi yağmalıyordu, ateş de buna dahildi.

"Üzülme sen Ibrox. Yardım edebileceğim bir şey var mı?" dedi esneyerek. Clayslaps'i keyiflendirmek için renkli cam kırıklarından yapılma rüzgâr çanını salladı. Broomielaw çocuğun sallanan beşiğini, yuvasına yapışkan yosundan örülmüş sağlam bir iple bağlıyordu bu sırada.

"Tepedeki kuvetlerden yağmur suyunu toplamama yardım edebilirsin," diye bağırdı Partick omuzunun üzerinden. "Bir kova kap. Possil ile Pollock bütün gece dışarıdaydı, iş benim gibi ihtiyar bir adama kaldı."

"Sonra suyu kaynatıp çay yapabilirsin," diye sırıttı Molendinar, eline çay yapılacak otları tutuşturarak.

"Keçileri de sağabilirsin," diye bağırdı sürüyü toplayan Springburn.

"Gorbals kalkıp koca sakar ayaklarıyla üzerlerine basmadan önce yumurtaların toplanması lazım," diye kıkırdadı haylaz genç Clyde.

"Sonra da yumurtaları çırpabilirsin," diye ekledi Trongate.

"Sonra çırpılmış yumurta yapman gerek."

"Ben rafadan yumurta isterim," diye itiraz etti Gallowgate, yeni yıkanmış plastiği kuruması için dikenli çalıların üzerine asarken.

"Benimki lop olsun," diye homurdandı, yuvasında yosundan yorganını silken Gorbals.

"Sen ne istersin Candleriggs?" diye sordu Trongate. "Bizim için sen seç. Çırpılmış mı olsun, rafadan mı, yoksa lop mu?.."

"Sessizlik!" diye seslendi Yaşlı Candleriggs, yuvasından aşağı inerken. "Sabah sabah ilk isteyeceğim şey bu. Amma şamata yaptınız!"

"Mara burada kalıp bebeği sallayacak," diye gülümsedi Broomielaw. "Hâlâ ayakta uyuyor."

Ağaççılar artık Mara'ya dünyaya inmiş bir melek gibi davranmıyorlardı.

"Söylediğim ninniyi seviyor," dedi Mara. "Annem bu ninniyi küçükken bana ve kardeşime söylerdi."

Mara bebeğin yuvasını sallayarak ninni söylerken, rüzgâr da tepelerinde Yeni Mungo'yu sallıyordu.

"Lütfen daha fazla devam etme!" dedi Broomielaw, "Korkunç bir şarkı."

Mara şaşkınlıkla irkildi, ama ninninin sözlerinin vahşiliğine ilk kez dikkat ediyordu. Ağaççı bir bebeğe; rüzgâr estiğinde ağacın dalı kırılınca beşiğinin aşağı düşeceğini anlatan bir ninniyi söylemekten daha kötü bir seçim olamazdı.

"Fare-soyu burada," dedi Broomielaw. Mara'nın hatırı için nefretini saklamaya çalışıyordu, Kanat'a fare-vurucu demeyi bırakmış, onun yerine daha nazikçe fare-soyu diyordu. Mara çocuğun daha çok küçük bir kuş gibi olduğunu söylese de, Broomielaw onun bebeğin yanına yaklaşmasına kesinlikle itiraz ediyordu.

Mara, Kanat'a gizlice, közlenmiş patates verdi. Aynı zamanda çocuğun çok sevdiği parlak çöplerden (parlak şişe kapakları ve renkli cam parçaları) bir yığın biriktirmişti. Bunları, Ağaççıların asla yaklaşmaması konusunda uyardığı yere kendisiyle birlikte gelmesi için rüşvet olarak kullanacaktı. Yalnız da gidebilirdi, ama o göz korkutucu yere giderken yanında birinin ona arkadaşlık etmesini tercih ederdi. Ağaççılar kendisiyle gelmeyeceği için geriye bir tek Kanat kalıyordu.

Çocuğun gidiş gelişlerine alışmıştı. Bazen Aşağı Dünya'da diğer çocuklarla gezerken onu günlerce görmediği oluyordu. Ne kadar denese de onu bir türlü küçük kardeşi yerine koyacak şekilde ehlileştiremiyordu. Kanat vahşiydi. Aklına eseni yapıyordu. Ne kadar yumuşak olmaya çalışsa, ona ne kadar sözcükler ve dil öğretmeye çalışsa da, Kanat hiçbirini umursamadığını açıkça belli ediyordu. Ama Mara'nın ona verdiği adla çağrıldığında tepki veriyor ve onu seviyor görünüyordu ya da en azından Mara'nın ikramları hoşuna gidiyordu.

Bu sabah umulmadık bir şey yaparak Mara'ya hediye getirmişti: kucak dolusu midye, şeytanminaresi ve deniztarağı. Mara kabuklu deniz hayvanlarına bayılırdı, ateşte pişirilince nefis olacaklarını düşünerek onları sevinçle kabul etti.

"Hayır!" Broomielaw kabukluları Mara'nın elinden aşağı attı. "Onlara dokunma. Ölü-çürüğü dolular."

Mara yere saçılan kabuklulara içi giderek baktı.

"Yemene izin vermeyeceğim," diye diretti Broomielaw. Mara kızın yüzündeki korkuyu görünce fazla üstelemedi.

"Kanat yiyor ama, ona bir şey olmuyor."

"O pis bir fare-vurucu," dedi Broomielaw. "Onun yedikleri seni öldürebilir." Broomielaw'la çocuklar konusunda tartışmak yararsızdı. Mara, Kanat'ın patatesi aç kurt gibi yiyip, serçesini kırıntılarla beslemesini izledi. Kanat patatesi son lokmasına kadar bitirip, parmaklarını yaladığında Mara onu yanma çağırdı.

"Bunlar senin." Parlak çöp yığınını işaret etti. Kanat mutlulukla cıvıldadı ve sarı renkli şişe kapağına saldırdı. Mara çocuğa engel olup parmağını salladı. "Hemen değil. Benimle birlikte oraya gelirsen hepsini alabilirsin."

Sisli sulara tepeden bakan büyük cadı şapkasını işaret etti.

"Hayır Mara!"

"Of Broomielaw, lütfen bana sürekli hayır demeyi bırak," diye içini çekti Mara hayal kırıklığıyla. "Ben Clayslaps değilim."

"Ama Candleriggs bize her zaman oranın, ölü-çürüğü kötü şeylerle dolu tehlikeli bir yer olduğunu söyler."

"Olabilir. Ama yalnızca kötü şeyler değil, orada kitaplar da var. Kitapların oradan geldiğini söylemiştin, benim de kitaplara ihtiyacım var. Bunda bir şey buldum..." Mara yırtık pırtık sayfaları kaldırdı. "Bunu okuduğumda, aklıma inanılmaz bir fikir geldi. Ama burada yazılandan daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Üstelik..." Hınzırca gülmemek için kendini zor tuttu. "Taştaki yüz, Thenew'un kucağında kitap yok muydu? Belki bu da taşın kehanetinin bir parçasıdır."

Mara buna inanmasa da, Broomielaw'un böyle düşünmesinin bir sakıncası yoktu. Kız sessizleşti, irileşmiş gözlerini Mara'dan büyük kara kuleye çevirdi. "Dikkatli ol," diye fısıldadı korkuyla.

Bina yakından baş döndürücü görünüyordu. Sanki durmasını bilmeyen bir el ve zihin tarafından sabit

fikirli bir hırsla yapılmış gibi vahşi bir nitelik taşıyordu. Mara taşa verilmiş şekillere, kafesli pencerelere, büyüklü küçüklü kulelere baktı. Sivri kulelerin tepesindeki altın renkli hareketli rüzgâr gülleri, kafeslenmiş gökyüzüne atılan mızraklar gibi görünüyordu.

Alçaktan geçen bulutlar Yeni Mungo'yu tamamen sildi. Bulut yüzünden aniden hareket ettiği yanılsamasına kapıldı, kara kule sanki dünyadan kopmuş, ilerleyen bulutlar değil de kendisinin de içinde olduğu kuleymiş gibi geldi. Ama çıkan rüzgârla bulutlar dağılıp, gök kenti yeniden ortaya çıktığında Mara hâlâ Aşağı Dünya'daydı.

Mara salı, tepesinde büyük külahı olan, dev ana kuleye giden kemerli geçitten geçirdi. Karanlık, taştan bir ormana girdiler. Yeraltı geçidinde deniz, şişmiş kitaplarla dolu sular obur bir insan gibi yutkunup şapırdıyordu. Suyun melodisi, sütunlar ve mağaralarda, kemerli bölmelerde ve geçitlerden oluşan petek petek yapıda yankılanıyordu. Mara mağaranın tavanına çarpmamak için sala uzanmak zorunda kaldı. Kanat kürek çekmesine yardım ediyordu. Durup bulanık suya atladı, sonra soğuk mavi ışık saçan bir lambayla dışarı çıktı. Mara ürpertiyle bunun ölü-çürüğüyle parlayan ölü bir balık olduğunu gördü. Ama bir kez karanlık mağaralara girdiklerinde Mara, bu ölümcül ışık için şükretmeye başladı.

Çamurlu suların altındaki bir zamanlar sayısız insanın yürümüş olması gereken taş zemine bakarken, '*Burası daha önce neydi acaba?*' diye merak etti. İnsanlar burada ne yapmıştı?

Bir duvara ulaştıklarında, Kanat metal küreğiyle bir çatırtı duyana kadar duvara darbeler indirdi. Vurmaya başladığında Mara onun ahşap bir kapıyı kırmaya çalıştığını gördü.

"Asla içeri giremeyeceğiz," dedi Mara. "Çok sağlam."

Ama Mara yanılıyordu. Çürümüş ve yumuşamış ahşap yavaş yavaş çözülüyordu. Mara çıplak elleriyle

büyük bir ahşap parçasına asıldı, Kanat'ın yanında kapıyı tekmeleyip uğraştı, sonunda kendilerine bir yol açmayı başardılar. Sal açtıkları yerden sığmayacaktı, Mara onu birbirine düğümlenmiş plastiklerden oluşan iple bir taş sütuna bağladı, aşağı inip kapıdaki yarıktan yüzerek geçti. Kapıdan henüz geçmişti ki, kendini kıvrılan geniş bir merdivenin basamağına serilmiş buldu. Mara ayağa kalktı, Kanat peşinde kıvrımlı merdiveni tırmandı, geniş bir koridordan geçti, sonunda dev bir kapıya ulaştı.

"Kanat!" Mara birden böyle kocaman bir kapının arkasında neyin yattığını düşünerek ürktü ve çocuğun elini yakaladı. Mara derin bir soluk aldı, paslı menteşelerini gıcırdatarak kapıyı itti.

Çok büyük, harap olmuş bir salondaydı.

'Bunu yapan insanlar dev miydi?' diye düşündü şaşkınlık içinde Mara.

Böyle pek çok geniş salon vardı. Bir sonraki, taş sütunlara oturtulmuş altın adlarla doluydu. Yanlarında bir sembol vardı. Beethoven, Wagner ve Mozart adlarının yanındaki müzik sembolüydü. *'Müzisyenler,'* diye düşündü Mara. Michelangelo, Cezanne, Van Gogh ve benzerlerinin yanında birer ressam fırçası, yazar ve şairlerin adlarının yanındaysa kalemler ve kâğıt tomarları, krallar ve kraliçeler için taçlar vardı. Bundan başka eski tarihler taşıyan pek çok altın ad vardı, onların büyüklükleri zamanla kaybolmuştu, ama varlıkları asla yok olmayacak taşlarda kalmıştı.

Duvarın daha yukarısında altın harflerin sahiplerinin portreleri vardı. Mara onları birer birer inceleyerek yürüdü.

Duvarlarda başka taş oymalar da vardı. Ekmekçilerin anısına altın levhalı bir somun ekmek, şapkacılar için şapkalar, dokumacılar için yün, terziler için kumaş, bahçıvanlar için bitkiler, inşaatçılar için tuğlalar. Bunlar da adları belirtilmemiş sıradan zanaatçı erkek ve kadınlardı.

Mara şimdi cam vitrinlerle dolu bir salondaydı. Her birinin içine insan icadı olan her çeşit nesne konmuştu. Mara birden burasının amacını anladı. Bu salonlar insanoğlunu tahta sopalardan uzay teleskoplarına, kemik bıçaklardan metal silahlara, ekmek pişirmeden katedral inşa etmeye, pişmiş toprak vazolardan kemanlara ve yağlı boya tablolara, kırık dallardan yapılma taraklardan pusula ve termometrelere, sonra da bilgisayarlara ve siber-uzaya taşıyan hayalleri kuran uzun zaman önce ölmüş insanların altın adlarını muhafaza ediyordu.

Mara hayaller tarihinin içinden geçiyordu.

Birden Ağaççıların doğa teknolojisinin, Yeni Dünya'yı inşa eden yaratıcılık kaynağından geldiği kafasına dank etti. Çocukları çöpten kayıklar yapmaya iten de, Kanat Adası'ndakileri turbalı topraklarında yakıt aramaya, yetiştirdikleri koyunun yününden giysi yapmaya, evlerini adadaki taş ve kayalardan inşa etmeye iten de aynı insani güdüydü. Mara'nın güneş enerjisinin kanatlarıyla siber-hayaller evrenindeki serüvenlerini ateşleyen de aynı kıvılcımdı.

Cam şangırtısıyla düşüncelerinden sıyrıldı.

"Kanat!"

Kanat ortaya çıktığında kanayan elinde bir bebek ve kama vardı. Sonra gözü istediği başka bir şeye takıldı, kamasıyla camı kırarak vitrinden dışarı bir balık ağı çıkardı. Tahta bebeği ağın içine atarak, yağmalayacak başka bir şeyler arandı.

"Yapma!" diye kızdı Mara. Ama ne önemi vardı ki?

Bu unutulmuş rüyaları görecek kimse yoktu. Burası dışında insanlık tarihinin tümü deniz yatağında yatıyordu, bir gün sular burayı da yutacak kadar yükselecekti. Kanat'ın istediğini alması belki de daha iyiydi.

Kendi muhafazası olan küçük bir nesneye takıldı Mara'nın gözü. Mara metal tabelasını okuduktan sonra Kanat'ın küreğiyle camı kırdı, içeri uzanıp yeryüzünden

daha yaşlı nesneyi eline aldı, bu evrenin ham maddesinden yapılma küçük bir meteor taşıydı.

Kanat ne olduğunu görmek için koşarak yanına geldi, ama küçük siyah taşı görünce ilgisizce homurdandı. Bir maymun adamın gerçek boyutlardaki maketi, ilgisini çok daha fazla çekmişti. Büyük salonların sonunda Mara kendini sayısız kapının sıralandığı bir koridorda buldu.

Hangi yöne gitmeliydi? Bu salonlar ve kapılardan oluşan labirentin bir yerinde kitaplar olduğundan emindi, ama neredeydiler?

Her kapı bir başka odaya ve başka kapılara açılıyordu. Mara duvarın kavisli bölümünde alçak bir kapıya rastladığında, Doku'dayken her zaman uyduğu ilkeyi hatırladı:

Tereddüt ettiğinde her zaman en ilginç olan yolu izle.

İlginç olduğuna şüphe yoktu. Bedenini kapıdan içeri sığdırdığında, dar kıvrılan bir merdivenin ilk basamağına takıldı. Mara dik merdivenleri izleyerek tırmandıkça tırmandı. Basamaklar sanki hiç bitmeyecek gibiydi.

Binlerce baş döndürücü basamaktan sonra son kapıdan içeri girdi, soluk soluğa bacakları titreyerek durdu. Yüksek kitaplıklarla dolu fırtınaya uğramış görünen bir odadaydı. Devrilen kitaplar zeminde kâğıt dağları oluşturmuştu. O kadar çok kitap vardı ki bir an gözlerine inanamadı.

Keşke Rowan bunu görebilseydi!

Bu odanın gerisinde başka odalar da vardı. Mara bir odadan diğerine geçti, kapılarla birbirine bağlanan kare biçimindeki kule odaları, yuvarlak odalar, hepsi ağzına kadar kitapla doluydu. Her kapıda sıkıcı bir sessizlikle karşılaşıyordu. Bazen bir esneme ya da öksürme, bir ayak sesi veya çevrilen bir sayfanın hışırtısını duymuş gibi geliyordu. Ama ondan başka kimse yoktu, sesler kitaplar arasında yuva yapmış kuşlardan geliyordu. Her yer kuş pislikleri ve tüyleriyle kaplıydı.

Mara en sonunda bir kâğıt dağının başında durdu. Rüzgâr odada kitapları dövüyor, kopmuş yaprakları taş duvarlara savuruyordu. Mara'nın başı dönüyordu. Dünyada bu kadar çok kitap olabileceği hiç aklına gelmemişti. Dünyadaki bütün kitapların e-metinleri Doku'daki yüksek kule yığınlarından birinde depolanmıştı. Sibervizine yükleyip okuyabileceği küçük, hareket eden tomarlarla doluydu. Ama Mara bunu hiç yapmamıştı. Çok düz ve sıkıcı görünmüşlerdi ona. Doku sitesine bir daha hiç bakmadan başka bir yere gitmişti.

Bütün bunlar, bilgi ve hikâyelerle dolu bütün bu kitaplar, siber-uzayda neredeyse hiç yer kaplamıyordu.

Ve kim bilir sular altındaki dünyanın geri kalanında daha ne kadar kitap vardı? 'Ne çok kayıp hayal,' diye düşündü Mara. Bin yıl yaşasa bile bu kadarını elden geçiremezdi.

Mara eline rastgele bir kitap aldı, pencere yanındaki bir koltuğa oturdu. Bu kitaplıklar arasında aradığı bilgiyi nasıl bulacaktı? Koltukta arkasına yaslandı, birden elinde tuttuğu şeyi fark etmişti. Ağır, kenarları altın yaldızlı bir kitaptı, bu, içeride bir hazine olduğuna işaret ediyordu. Toz, ahşap ve deri kokuyordu. Ciltli kapağının üzerindeki güzel desenlere dokundu. Kitabı açtı, krem rengi sayfalarda sözcükler hareketsiz ve sakindi. Yine de bu sakinlikten bir hikâye oluşuyordu. Mara hikâyeye kendini kaptırdı.

Bizden önce her şey, bizden sonra hiçlik...

Sözcükler resimler oluşturuyordu, ama okuyacak zaman yoktu. Araştırmasına başlamalıydı. Mara istemeyerek kitabı bıraktı, beline sardığı plastik poşeti çözdü. İçinde ona kafasındaki fikri veren kitabın değerli parçaları, dağılacak hale gelmiş kâğıtların ıslanmaması için ikinci bir plastik tabakasına sarılı olarak duruyordu.

"*Athabaskalar*," diye okudu. "*Kuzey Kutup Dairesi'nin dev, dağlık, kutup altı ormanlarında yaşayan göçe-*

be halktır. Kuzey Kutbu'nun kutup altı ormanları yeryüzündeki en boş ve unutulmuş yerlerden biridir. Athabaska halkı çevrelerini sözde uygar toplumların yaptığı gibi tahrip etmek yerine, doğada, toprak ve hayvanlarla binlerce yıldır denge içinde, bir arada yaşamış."

Hepsi buydu. Kâğıt parçasının bundan sonrası hırpalanmış, suyla lekelenmişti. Mara çok uzun zaman önceki bir tufan hakkında birkaç cümle çıkarabiliyordu ancak. Ama Athabaskalar hakkındaki bu birkaç satır hayal gücünü harekete geçirmişti. Ağaççıların doğal akrabaları gibi anlatılmışlardı. Yeryüzünün en kuzeyinde hâlâ o ormanlık alanlar olabilir miydi? Tain eski atlasında yaşanabilir, dağlık bölgeler aramıştı ancak onların Kanat'ın eski balıkçı tekneleriyle ulaşılamayacak kadar uzakta olduklarını söylemişti. Ama Tain her zaman güneye bakmıştı, neden hiç kimsenin aklına kuzeye, Kuzey Kutup Dairesi'ne bakmak gelmemişti?

Mara, kilisedeki toplantı sırasında ailesinin bindiği teknenin kaptanı Jamie'nin bu fikri dile getirmeye çalıştığını, ama Kuzey Kutbu'nda erimiş buzdan başka bir şey olmadığını, öyle bir yerde yaşanmayacağını söyleyen yaşlı balıkçılar tarafından susturulduğunu anımsadı suçlulukla. Sonra Mara onlara Yeni Dünya'dan söz edince, kuzeye gitme fikri tamamen unutulmuştu.

Mara başını elleri arasına aldı. Ya Jamie en başından beri haklıysa? Ya ulaşabilecekleri tek kara parçası Dünya'nın tepesindeyse?

Eh, bunu öğrenmekten başka çare yoktu. Ve burada, bu kâğıt dağlarının arasında bir yerde bir yanıt yatıyordu.

ÖLÜ-ÇÜRÜĞÜ DÜŞLERİ VE MÜCEVHER KALPLER

"*Kent Şarkıları*, James MacFarlan," diye fısıldadı kitap kapağındaki altın yaldızlı yazıyı okuyan Gorbals. "Bana hediye mi? Sağ ol Mara." Ama Gorbals kitabı almadı.

"Neden hepiniz kitaplardan korkuyorsunuz?" Mara kitapla birlikte otların üstüne attı kendini. Uzun ve sonuçsuz bir arayıştan sonra yorgun ve morali bozuk bir haldeydi.

"Zehirli ölü-çürüğü dolular," diye hatırlattı Broomielaw ona. Endişeyle bir kitaba bir de yakında otların üzerinde emekleyen Clayslaps'e bakıyordu. "Candleriggs öyle diyor."

"Bu zehirli değil, suyun yakınında değildi. Büyük kare kulenin tepesindeki bir odada buldum."

"Broomielaw bize oraya gittiğini söyledi," diye fısıldadı Gorbals. "Dikkat et Candleriggs öğrenmesin."

"Ama öğrenecek," diye diretti Mara, "çünkü neden o binadan ve içindeki kitaplardan korktuğunu bilmek istiyorum. Gorbals..." Gözleri parlayarak oturdu. "Yarın benimle gelmelisin. Kitaplarla, eski dünyadan kalan şeylerle dolu inanılmaz bir yer. Lütfen Gorbals. Bana yardım edecek birine ihtiyacım var – önemli. Bir gelecek istiyorsan, *mutlaka* gelmelisin." Mara kitabı tekrar eline aldı,

ona uzatarak ısrarla teşvik etti. "Bu senin için yazılmış olabilirdi, oku şunu!"

Gorbals tereddütlü bir biçimde kitabı aldı. Bomba tutar gibi tuttu. "Annem sözcükleri severdi," diye mırıldandı. "Tıpkı senin gibi sudan çıkardığı sayfalardan bana okumayı öğretti. O da Candleriggs'i dinlemezdi." Gorbals dikkatle sayfaları çevirdi. Vuruş başlarken Mara gün batımı için diğerlerinin yanında yerini aldı. Ateşten sorumlu Ibrox alevlere lavanta yaprakları atmıştı, Vuruş'un bütün gürültüsüne rağmen lavanta kokusu Mara'nın zihnini ve bedenini sakinleştirdi.

Gorbals aniden bir hayret çığlığı kopardı, gözleriyle kitaptaki sözcükleri yutar gibiydi.

"Mara haklıymışsın! Ağaççılar şunu bir dinleyin. '*Duyularım bir kez daha kentin dalgamsı vuruşuyla sızlıyor,*'" diye okudu. "Bu şair Vuruş'u yazmış, o da gürültüden nefret ediyor."

Mara kaşlarını çattı. "İki yüzyıl önce basılmış o kitap. O zaman Vuruş falan yoktu."

"Ama olmalı," dedi Gorbals. "Yoksa böyle bir şeyi nasıl yazabilirdi? Dinleyin, sözcükleri mücevher gibi: '*Değerli taşlar gibi, cesur yürekler*'den söz ediyor. Peki ya şu ne anlama geliyor?

Varlıklarının düş olmadığını gösterecek
Başyapıt kalmadı mı geriye?

Başyapıt mı? Ölü-çürüğünün olduğu bir şey mi?"

"Önemli kitapları kastediyor," dedi Candleriggs sessizce. Gorbals'ın elindeki kitaba öfkeyle bakıyordu. Mara'ya döndü, ama Mara kendini yaşlı kadının öfkesine hazırlamıştı. "Üniversitenin kütüphanesinde miydin? Orada ne işin vardı?"

"Üniversite mi?" diye sordu Gorbals merakla.

"Üniversite," dedi tersleyerek Candleriggs. "Eski öğrenim yeri."

"Orası üniversite demek," diye mırıldandı Mara.

"O zaman neden hep bizi oraya gitmememiz konusunda uyardın Candleriggs?" diye bağırdı Gorbals. "Bize her zaman orada ölü-çürüğü olduğunu, oranın üzüntü ve keder getirdiğini söyledin. Kitapları zehir dolu dedin. Neden?"

"Çünkü doğru," dedi yaşlı kadın. "Oraya bir daha geri dönmeyeceksin Mara."

"Dönmek zorundayım," dedi Mara. "Çünkü orada geleceğimizin, sizin ve benim geleceğimizin ne olacağını bulacağıma inanıyorum. İstediğin şey bu değil miydi?"

Yaşlı Candleriggs ona öfkeyle baktı, sonra iri baykuş gözleri üzüntüyle gölgelendi.

"Ama öğrenmek neden keder getirsin Candleriggs? Bunda üzüntü verecek bir şey yok ki," dedi Molendinar. "Eğer o kitaplarda bilgi varsa, bana ilaç yapmamda yardımcı olabilir. Bilmediğim, öğrenmem gereken çok şey var."

Candleriggs başını umutsuzlukla salladı.

"Thenew heykelinin kucağında bir kitap olduğu için, Mara üniversitedeki kitapların taşın kehanetinin bir parçası olabileceğini söylüyor," diye söze girdi Broomielaw. "Heykelin kucağında bir kitap olduğu doğru."

Yaşlı kadın titreyerek ayağa kalktı, gök kentini işaret etti. "*İşte*, öğrenmenin sonunda gelen üzüntü ve keder. Kendi hayal dünyasında, yalnızca kendisi için yaşayan, dünyanın geri kalanını unutan bir yer. Artık bana daha fazla soru sormayın. Bu anlatmaya dayanamayacağım bir hikâye." Candleriggs kendini toparladı. "Ama Mara bunun taşın kehanetinin bir parçası olduğunu söylüyorsa, o zaman hoşuma gitse de gitmese de ona güvenmeliyim."

Candleriggs bitkin bir halde yerine oturdu tekrar. Bro-

omielaw ve Molendinar onu rahatlatmaya çalıştılarsa da, yaşlı kadın onları uzaklaştırdı.

Gorbals boğazını temizledi. "James MacFarlan yeryüzü hakkında yazmış. Şiirleri benimkinden çok daha güzel. Bu yüzden, eğer Candleriggs izin verirse bugünkü gün batımı için onun sözcüklerini kullanmak istiyorum."

Candleriggs gün batımı ateşine bakarak mırıldandı, ama Gorbals'a itiraz etmedi.

Pollock kıs kıs güldü. "Kendine ait bir sözcük kalmadı mı Gorbals? Başkasının sözcüklerini mi aşıracaksın?"

"Ben hırsız değilim," dedi Gorbals soğuk bir sesle. "İhtiyacım olan şeye sahibim, bana ait olmayan bir şeyi almam."

İki genç adam birbirlerini alaylı bakışlarla süzdüler.

"Kesin şunu," dedi Broomielaw soluksuz bir biçimde. "Hoşuma gitmiyor. Neden bu gece herkes gergin?"

"Güneş neredeyse battı, ikiniz hâlâ kedi köpek gibi kavga ediyorsunuz," diye homurdandı Candleriggs. "Ee, şu eski şairin sözlerini okuyacaksan oku Gorbals. Bakalım sözleri bir hazine miymiş yoksa zehir mi?"

Güneş batıp hava kararırken, Vuruş'un gürültüsü azaldı. Gorbals sayfaları karıştırdı, birden durup kitabı yüzüne yaklaştırdı.

"*Yıkık Kent*," diye okudu yüksek sesle. "Buradan okuyacağım."

Ağaççılar rahat rahat ateşin kor pırıltısının içine yerleşip sustular ve kıpırdamadan oturdular. Gorbals okumaya başladı.

"Bu ölüler kentinde
Hâlâ yankılanmaz adımlar."

Mara, sözcükler zihninde görüntüler oluştururken ürperdi.

"Güneş kızıl ve alçaktayken
Erimiş göklerde kamaştırır gözü

Büyüktür sütunların gölgesi
Karanlık bir devin eli gibi..."

"Nasıl bilebilir?" diye düşündü Mara. "Bu şair uzun zaman önce geleceği haber veren nasıl bir rüya gördü?"

"Gün öfkeli bir bakışla doğduğunda
Kızgın, ateşten mızrağını fırlatır
Ölüme mahkum kentin açık alnına
Gün batımının uçuşan vahşi saçları
Bir kuyruklu yıldızın yelesi gibi akar geriye
Derin ve somurtkan pırıltısından
Çöker, titreyen sütunlar boş yere
Gazap dolu yılların enkazından
Acımasız sırtlan avlanır gülerek."

"Bizim kentimizi biliyor," diye başını salladı Broomielaw, şiirin okunmasını izleyen sessizlikte. "Ama sırtlan nedir?"

"Çığlık atarak gülüyormuş gibi korkunç bir ses çıkarır," dedi Candleriggs.

"Onları biliyoruz değil mi?" dedi Ibrox, Mara'ya. "Duvardaki kapı her açıldığında, beyaz gemiler her girdiğinde sinsi sırtlanın çığlığını duyuyoruz. Onlar dünyamızı ele geçirip, fare-vurucuları götüren gök kentin turuncu insanları."

"Sırtlan çığlığına benzeyen sirenleri ve turuncu üniformalarıyla deniz polisi," diye düşündü Mara. "Çocukları mı götürüyorlar? Nereye?"

"Gökteki yüksek kente," dedi Gorbals.

"Ne için?" diye sordu Mara.

"Fare-vurucular derin sularda yüzebildikleri için onları çalıştırıyorlar. Fareler gibi hızlı ve yükseğe de tırmanabiliyorlar," dedi Possil. "Pollock'la ben bazen suyun diğer tarafındaki adaların tehlikeli yerlerine gittiğimizde onları görüyoruz. Gök kulelerinin ya da büyük duvardaki kapının yakınında oluyorlar."

"Fare-vurucular baş belasıdır," diye ekledi Pollock dudak bükerek. "Gök insanlarının onları alıp götürmesi ve kullanması iyi bir şey. Onlar alıp götürmese, ben avlamaya başlayabilirim."

Mara, Pollock'un acımasızlığı karşısında çok öfkelenmişti, ama daha fazlasını öğrenmek istediği için öfkesini dizginledi.

"Ne işinde kullanılıyorlar?"

Possil ile Pollock kararsızca bakıştılar.

"Tünellerde," diye esnedi Pollock.

"Köprülerde," diye omuz silkti Possil.

Mara tekne kampındaki seçmeleri düşündüğünde midesi bulandı. Eğer gök kenttekiler Kanat gibi çocukları köle olarak kullanıyorlarsa, tekne kampından güçlü ve yaşı küçük olanları seçmeleri de aynı amaç içindi. Köle yapmak için. Mara seçiciler ne zaman tekne kampına gelse, hissettiği buz gibi duyguyu hatırladı; düşüncelerinde haklı olduğundan emindi.

Tepede kent parlıyordu. Arkada yıldız ışığından bir labirent vardı. Elmas gibi parlayan yıldızlar.

"*Ruhlar Tanrı'nın yıldızları gibi parladılar,*" diye mırıldandı Gorbals.

"Bataklığın gece yarısından
Hiçbir saray büyük değil, hiçbir şato büyük değil
Hiçbir görkemli sütunlu salon."

Mara üniversitenin sütunlu salonlarında, terk edilmiş görünen zengin düşleri düşündü. Yeni Dünya kaybolmuş, boğulmuş dünyanın sığınmacılarını imparatorluğunu inşa etmek için kullanıyorsa; o zaman burası kötü ve ölü-çürüğü dolu bir yerdi ve onun hiçbir parçasını istemiyordu. Bu kenti gökten söküp almak istiyordu.

Yarın yine Athabaskaların yaşadığı Kuzey Kutbu'nun dağlık bölgelerini araştıracaktı. İhtiyacı olan yanıtı bulana kadar da aramaya devam edecekti. Rowan'ın tekne kampında battaniyeye sarınmış hali gözünün önüne

gelince, her zamankinden daha büyük bir istekle onun yaşıyor olduğunu umdu.

Yanıtı bir an önce bulmalıydı.

Mara Broomielaw'un bebeği emzirmesini izliyordu. Kız, Mara'nın anlamadığı ama gıpta ettiği bir huzur ve mutluluk içinde görünüyordu. Broomielaw bebeği uyuttuktan sonra Mara'ya gülümsedi.

"Clayslaps yarın iki yüzüncü gün doğumunu görecek," dedi gururla. Bebeğin yuvasını, diğerlerinin ince dallar, kemik ve tüyler, metal parçaları, plastik ve camdan yaptıkları tuhaf enstrümanlarla çaldıkları savruk, hızlı müziğin ritmine uygun bir biçimde salladı.

"Clayslaps'in kutlamasını yapacağız," diye açıkladı Candleriggs. Yaşlı kadının keyfi yerine gelmiş gibi görünüyordu. İnce bir biçimde örülmüş otlardan biçimlendirdiği yuvarlak nesneyi kaldırdı. "Bak Broomielaw. Ona yumuşak bir top yapıyorum."

Broomielaw gülümseyerek toprak bir kabı kaldırdı. Mara kızın daha önce kaba biçim verdiğini, kurutup böğürtlen suyuyla kırmızıya boyadığını görmüştü. "Ona ilk kabını yaptım." Broomielaw Mara'ya döndü. "Sen kaç gün doğumu gördün Mara? Benden bin gün doğumu az görmüş olmalısın."

"Buraya geldiğimden beri mi?" Mara soruyu anlamamış gibi boş gözlerle baktı.

"Hayır, demek istediğim kaç gün doğumu yaşadın?" dedi gülümseyerek Broomielaw. "Bunu nasıl bilebilirim?" diye güldü Mara.

"Bilmiyor musun?" dedi Broomielaw. "Ben tam altı bin altı yüz otuz dört gün doğumu gördüm."

"Ben de altı bin iki yüz yetmiş sekiz," dedi Gorbals. "Candleriggs otuz binden fazla görmüş olmalı."

"Benim geldiğim yere biz yılları sayarız," dedi Mara. "Ben on beş yaşımdayım."

"Yıllar mı?" diye kaşlarını çattı Gorbals. "Annem

bana küçükken yılın ne olduğunu anlatmıştı. Yılın Güneş'le ilgisi var."

"Bir kıştan diğerine kadar olan zamana bir yıl denir," dedi Mara. Dünya'nın Güneş'in çevresinde mi döndüğünü, yoksa tam tersi mi olduğunu anımsamaya çalışıyordu. Kitap okudukça, Dünya hakkında ne kadar az şey bildiğini fark etmek onu deli ediyordu.

Gorbals başını salladı. "Bir yılı akılda tutmak zor, ama insan bir günü kolayca aklında tutabilir."

"Ama günleri hatırlamak epeyce zor," dedi Mara.

"Kolay," dedi Gorbals. "Her günü birbirine ekliyorsun. Hem her günün sonunda o günü nasıl geçirdiğini de düşünebilirsin. Bir yılı sayınca bunu yapmana imkân yok, çok uzun bir zaman."

"Yeryüzü yıl düzenine göre işliyor, biz de öyle," diye açıkladı Mara.

"İnsanlar gün batımı ve gün doğumuna göre yaşar," diye diretti Gorbals. "Kirpiler ya da sincaplar yaşamlarını yıla göre sayabilirler, çünkü kışın uyuyup yazın uyanırlar, ama bizler gün batımında uyur gün doğumunda uyanırız. Bu durumda bizler günlerin hikâyesinin bir parçasıyız."

Pollock yere uzanmış, kızarmış bir tavşanı yiyordu. Tavşanın ayağını Broomielaw'a git başımdan dercesine salladı. Oğlanın durgun bir su kadar uyuşuk iri gözlerinde, Mara'nın hoşlanmadığı bir şeyler vardı. Broomielaw'un onunla ilişkisi olmasını anlamıyordu. Clayslaps, Pollocks'un da çocuğuydu, ama arada sırada beşiğini sallayıp rüzgâr çanlarını tangırdatmak dışında hiçbir şey yapmıyor, çocuğa Broomielaw bakıyordu. Pollock ise tedirgin görünüşlü, huzursuz Possil'le gece avına çıkmayı tercih ediyor, sonra da bütün gün uyuyordu. Mara, Possil'i de sevip sevmediğinden emin değildi, ama kafasında biçimlenmeye başlayan planın işe yaraması için ikisinin av becerisine ihtiyacı olacaktı.

"Pollock'a bir şey sormak istiyordum," dedi Mara.

"Pollock mu?" dedi Gorbals oğlana pis pis bakarak. "O ancak kötülük yapmaya yarar."

Pollock sıyırıp bitirdiği tavşan bacağını Gorbals'ın bakışlarına karşılık ona fırlattı, kafasına çarpınca da keyifle kahkaha attı. Gorbals buna karşılık bir dal kaptı, Pollock'un üzerine yürümeye hazır görünüyordu ki Ibrox araya girerek ikisini birden ateşin üzerinde kızartmakla tehdit etti.

"Gorbals ile Pollock arasında ne var?" diye fısıldadı Mara, Broomielaw'a. "Birbirlerinden nefret ediyorlar gibi."

Broomielaw'un yumuşak yüzü sertleşti. Eğilip ateşi karıştırdı. "Ben varım," dedi belli belirsiz.

"Sen mi?" dedi Mara hayretle. "Ama nasıl?"

Broomielaw diğerlerinin duymaması için Mara'ya doğru eğildi.

"Gorbals bir zamanlar beni seviyordu, ama ben onun sevgisini yok ettim," dedi Broomielaw üzüntüyle. "Artık yapabileceğim hiçbir şey yok. Pollock'tan nefret ediyor, ama bana ve Clayslaps'e karşı yeterince nazik. Onu suçlayamam."

"Ne oldu?"

Broomielaw, Gorbals ve Pollock'a tedirgin bir bakış fırlattı, ama iki genç adam da başka işlerle meşguldü.

"Bir gece yuvaya girmek yerine Pollock'la gezmeye gittim. Sıcak bir geceydi, ben de huzursuzdum. Gökyüzü mavi çimenler gibiydi. Yazın ortasındaydık, böyle bir geceyi harcamak yazık olacak gibi gelmişti bana. Gorbals her zamanki gibi şiirleriyle meşguldü, ben de yalnızdım ve sıkılmıştım. Pollock adaya giden gizli bir yol bildiğini söyledi, yalnızca deniz çekildiğinde ortaya çıkan eski köprü yolundan gidiliyordu. Oraya gidip duvardaki büyük kapıdan giren gemiyi izleyebileceğimizi söyledi. Adanın sırlarla dolu büyülü bir yer olduğunu söyledi; öyle bir gecede insanın arzu edeceği bir büyü. Yalnızca o adada yetişen

garip bir bitkiden söz etti, özel bir ot, benim denememi istiyordu. Bu yüzden onunla adaya gittim. Meraklanmıştım, söyledikleri de heyecan verici gelmişti.

Ama ot çok güçlü ve tehlikeliydi. Beni kendimden aldı, Pollock'u olduğundan çok daha iyi gösteren bir rüyaya götürdü. Sabahleyin kendimi halsiz ve hasta hissediyordum, Pollock da aynı Pollock oluvermişti. Ondan kaçmak, olan her şeyi unutmak istiyordum. Gorbals'ın bilmesini istemiyordum, Pollock'a olanları ona anlatmaması için söz verdirdim. Ama bunu sır olarak saklayamadım, çünkü bir süre sonra o garip gecenin büyüsü Clayslaps'i dünyaya getirdi. İşte Pollock ile Gorbals'ın arasındaki bu."

"Hayatını mahvetmiş," dedi Mara, lafı dolandırmadan. "Hayatını çalmış. Gorbals haklı. O *bir* hırsız."

"Hayatım mahvolmadı," dedi Broomielaw. "Clayslaps başıma gelen en güzel şey. Kendimi sahte bir büyüye kaptırmam benim hatam."

"Ama hâlâ Gorbals'ı seviyorsun değil mi?" diye sordu Mara.

"Sevsem de bir önemi yok," dedi Broomielaw acı acı. "Beni sokmamak için yüreğine kalın bir duvar ördü! Sözcüklerden oluşan bir duvar!"

Bir kapta otlarını ezen Molendinar başını sallayıp içini çekti. Mara onu anladığını göstermek istercesine bir elini Broomielaw'un omuzuna koydu. Ne diyeceğini bilemiyordu.

"Pollock'a ne soracaktın?" dedi Broomielaw.

Yumuşak yüzü sıkıntıyla kızarmıştı, yine de biraz gülümsemeyi başardı.

"Benim için bir ava çıkmasını istiyorum," dedi Mara.

"Koca bir tavşanı mideye indirdi, şimdi mutludur," diye dikkatini çekti Molendinar. "Bol bol ballı elma likörü de içti, onu içince iyice sinir bozucu olur, ama sen taştaki yüzsün ne de olsa, bu yüzden dilini tutabilir."

Mara dikkatle Pollock'a baktı. Pollock, Mara'nın bakışlarını üzerinde hissederek kaşlarını çattı, oturduğu yerde kıpırdandı. "Ben yapmadım, Possil yaptı!" dedi dayanamayarak en sonunda. "Bugün sen yokken baktı."

"Bakmadım!" diye ciyakladı Possil. "Sen yaptın Pollock. Sen dedin ki, hadi..."

Possil, Pollock'un kendisine fırlattığı zehir gibi bakışın altında huzursuzca kıpırdandı.

"Büyülü makineme mi baktınız?" diye tahmin etti Mara. "Bu işin altında senin olduğun belli Pollock."

Pollock bir tuzağa yakalanmış gibi kıvranmaya başladı.

"Yani çantamı açıp, ben yokken eşyalarıma mı baktınız?"

"Pollock!" diye öfkeyle soluğunu tuttu Broomielaw.

"O halde, bana bir konuda yardım etmenizi istiyorum," dedi Mara, Pollock'a. "İstediğimi yapmayı kabul ederseniz, ben de bu konuyu unuturum."

"Mara'nın istediğini yapacaksınız Pollock Yarım Yarar. Hiçbir Şeye Yaramaz'a değiştirmeden önce, adına layık olman için sana son bir şans veriyorum. Beni duyuyor musun?"

Pollock somurtkan bir tavırla başını salladı.

"Bana gök insanlarından birini yakalamanı istiyorum," dedi Mara.

Diğerleri soluklarını tuttu. Pollock dimdik oturdu.

"Ölü mü, diri mi?" diye fısıldadı. Mara'ya bakan solgun, aksi gözleri şimdi fal taşı gibi açılmış, parlıyordu.

"Canlı," dedi Mara. "Yalnızca giysilerine ihtiyacım var. Sonra onları bırakacaksın."

"Zor iş," dedi Pollock, Possil'e.

"Çok zor," diye yineledi kıpır kıpır Possil. "Bir şeyi yakalamak için ulaşabileceğin bir yerde olması gerek. Bütün mesele bu. Ele geçirmek için ona gizlice yaklaşmalısın. Ama bu işte Possil'den iyisi yoktur."

"Ya da tuzağına düşmesini sağlarsın." Pollock'un sin-

si gülümsemesi bütün yüzüne dağıldı, parmağını şaklattı. "Sadece yakalamak istediğin şey için hangisinin en iyi tuzak olduğunu bilmelisin. Önemli olan, doğru tuzağı bulmak. Kimse Polllock'tan iyi tuzak kuramaz," dedi.

Mara, Broomielaw'un keskin soluğunu duydu.

"Örümcek gibi düşüneceksin," diye devam etti. "Örümcekler gördüğüm en iyi pusu kurma tekniklerine, en güzel tuzaklara sahip. Kimseyi kovalamazlar, avlarının özenle yaptıkları tuzaklarına düşmesini beklerler."

Broomielaw hıçkırığını bastırdı, ayağa kalkıp ağaçların arasında kayboldu.

Mara kendine engel olamadan sıçrayıp, şaşkınlıkla bağıran Pollock'u tekmeledi. Mara bir pervane ışığı kaptığı gibi hıçkırık sesini izleyerek Broomielaw'un peşinden gitti. Bina enkazının arkasındaki tepede ona yetişti.

"Ondan nefret ediyorum," diye ağladı Broomielaw. "Onun çocuğunu doğurdum, ama yalnızca bir av talimiymişim. Onun tuzağına düştüm."

"Pollock fare-soylarından çok daha berbat," dedi Mara. "Onu güzelce tekmeledim. Sence bu da taş kehanetinin bir parçası mı? Taştaki yüz, Pollock'u tekmeler."

Broomielaw gözyaşlarına rağmen kıkırdadı. Sonra Mara'ya işaret etti. "Gel de şuna bir bak. Bir sır."

Aşağı Dünya Yeni Mungo'nun rüzgâr türbinlerinin ağır inlemeleri ve fısıltılarıyla doluydu. Broomielaw'un karanlıkta gören baykuş gözleri rahatça yol almalarını sağlıyordu. Mara ağaçların arasında kızın arkasından koşarken, bir yandan da bir ağaç dalıyla, pervanelere saldıran yarasaları kovuyordu. Baykuşlar beyaz hayaletler gibi ağaçların dalları arasında oturuyor, yumuşak seslerle ötüyor, bir fare gördüklerinde gülle gibi aşağı iniyorlardı. Ateş böcekleri fenerin ışığı dışındaki tek ışıklardı, Mara ateşin başında olup yuvasına girmeye hazırlanmak için can atıyordu. Broomielaw onu nereye götürüyordu?

En sonunda sık bir böğürtlen çalılığında durdular.

Broomielaw dikenlerin ve yemişlerin altına uzanarak plastiğe sarılı, geniş, düz bir pano çıkardı. Plastiği açtığında büyük kırık bir ayna çıktı ortaya. Mara daha yakından baktığında bunun küçük ayna ve cam parçalarından oluşan bir mozaik olduğunu gördü. Bütün parçalar bir yapboz gibi dikkatle birbirine eklenmişti. Ay-pervanelerinin ışığı, düzensiz biçimlerinin üzerinde titrek bir büyü etkisi yapıyor gibiydi.

"Bunu sen mi yaptın?"

"Evet," dedi Broomielaw. "Gördün mü, bütün hayatım mahvolmadı. Bir bebeğim var, kim olduğum hayaline de hâlâ tutunuyorum. Yalnızca bugünlerde bunun için fazla zamanım yok. Clayslaps bütün zamanımı ve gücümü alıyor, ama biraz büyüdüğünde belki bana yardım edebilir."

"Nedir bu?" dedi Mara, dev mozaiğe saygıyla dokunarak.

"Güneş enerjisi. Uzun zamandır güneşi dünyamızda tutmanın yollarını hayal ediyordum. Bu ayna her sabah güneşi yakalayıp, ışınlarıyla ateşimizi yakmak için düşündüğüm bir şey. Henüz ayarlarını tam yapamadım, kış için yeterince güçlü değil, ayrıca güneş her sabah yerini biraz değiştiriyor, ama bir gün doğru şekilde yapacağım. Başka bir hayalim daha var, güneşin ısısını yakalamak için metal paneller yapmak." Broomielaw, dümdüz dövülmüş metal parçalarla dolu plastik bir torba çıkardı. "Buna henüz başlayamadım bile. Ama bir gün her sabah kalktığımızda ateşimizi ve sıcak suyumuzu hazır bulacağız. Düşündüğüm başka şeyler de var."

Broomielaw düşüncelerine dalarken Mara üniversitenin geniş salonlarında, altın harflerle yazılmış adların portrelerine bakarak yürürken, kendisini rahatsız eden şeyin ne olduğunu hatırlıyordu. Aralarında hiç hayal kurmuş kadın yoktu. Tek tük mitolojik kişilikler ya da kraliçeler dışında, altın harflerle yazılmış adların hiçbiri kadınlara ait değildi. Bütün büyük hayalperestler erkekti.

Mara bunun nasıl olabileceğini anlamaya başlıyordu. Kadınlar da erkekler kadar, tıpkı şimdi Broomielaw'un yaptığı gibi çok hayal kurmuşlardı; ama hayalleri günlük yaşamın işleri, yemek hazırlamak, bebek bakmak, yuva yapmak arasında kaybolup gitmişti. Yine de küçük Clayslaps bu yaldızlı adların hayal ettiği her şeyden daha olağanüstü değil miydi?

"Bunun üzerinde çalışmaya devam etmelisin," diye cesaretlendirdi Mara onu. "Gerçekten iyi."

Broomielaw gözlerinde bir umut ışığıyla Mara'ya baktı. Mara sözlerinin kızın üzerinde yarattığı etkiyi görebiliyordu, Broomielaw bunun taştaki yüzün isteği olduğunu düşünüyordu.

"Sakın vazgeçme."

"Vazgeçmem," diye mırıldandı Broomielaw, ayna mozaiğine dokunarak. "Artık hiç vazgeçmem. Clayslaps'le birlikte yapacağız bunu."

Yuvaya girmek için koruya döndüklerinde, Mara büyük salonlardaki yaldızlı adların, annelerinin hayalperest olup olmadığını, onların bir hayal bulup izlemelerine yardım edip etmediklerini düşündü. Belki gelecekte bir gün Clayslaps annesinin başlattığı güneş enerjisi hayaliyle ünlü olacaktı. Ama Broomielaw da hatırlanacak mıydı?

'Eğer bu konuda yapabileceğim bir şey varsa, mutlaka yapacağım,' diye ahdetti Mara.

Ama kendi hayali ne olacaktı? Hayal ettiği plan yavaş yavaş, büyük bir mozaik gibi şekilleniyordu. Bu herkesi kurtarabilecek ve bir gelecek bulabilecekleri bir plandı. Ama hâlâ bulamadığı, mutlaka bulması *gereken* çok önemli parçalar vardı. Mara bir an yuvasının bulunduğu kayın ağacının dibine oturdu; sular altında kalmış bu dünyada, gerçekten bir gelecekleri olabileceğine inanmaya çalıştı. Altında otlar ağaç kökleriyle kabarmıştı. Sırtüstü yatarak, ağacın gökyüzüne uzanan dallarına baktı, toprağın derinliklerine uzanan köklerinin aynası gibiydi-

ler. Her ağaç bir hayat patlamasıydı. Gezegen canlıydı! Bu inancı asla yitirmemeliydi.

Hâlâ taşın kehanetine ya da taştaki yüz olduğuna inanmıyordu; ama planının parçalarını birleştirebilirse, gerçekten taştaki yüzmüş gibi Ağaççıları kurtarabilirdi.

Mara yorgunlukla iç geçirdi. Taşın kehaneti ayakkabısının içine girmiş, bir türlü kurtulamadığı küçük bir taş gibiydi.

Ama planı tamamen uygulanabilirdi; hayallerle, batıl inançlarla, kuşlarla ya da ağaçlarla, halkalı balıklarla bir ilgisi yoktu. Ağaççıların taşın kehaneti olduğunu söylediği diğer işaretlerle ve heykellerle de. Yalnızca üniversitedeki kâğıt dağları, bir harita ve Kuzey Kutbu'nun yüksek yerleri hakkında bilgi bulması gerekiyordu. Bir de kendini Yeni Dünya sakinlerinden biri gibi gösterecek üniformayı ele geçirebilirse, tek yapması gereken yüksek kulelerde bir rıhtıma yanaşan gemilere ulaşmanın bir yolunu bulmaktı. İşte planın düşünmediği kısmı da buydu.

Keşke Siber-Tilki'yi bulabilse ve ona yardım etmesini sağlayabilseydi.

Mara yuvasına tırmanıp sibervizini çıkardı. Aşağı Dünya'ya gelen kıt güneşten yararlanarak onu doldurmuştu. '*Daha sonra*,' dedi kendi kendine. Doku'nun tanıdık siber-dünyasına dalma düşüncesiyle eski heyecanını duyarak ürperdi. Belki, ama belki Tilki'yi bulabilirdi. Ancak şimdi Ağaççıları hazırlamaya başlamalıydı. Cesaret gerektiren planını anlatarak onları hazırlamalıydı.

"Ağaççılar," diye bağırdı yüksek sesle diğer yuvalara. "Dinleyin! Size anlatacak bir hikâyem var. Dünyanın tepesinde unutulmuş bir ormanda yaşayan Athabaska halkıyla ilgili. Size çok benzeyen insanlarla ilgili."

KALAALLİTLERİN ÜLKESİ

Ertesi sabah Mara ateşten sorumlu Ibrox'tan bile önce uyandı, üniversitenin kitap dolu odalarında bütün gün araştırma yapmaya hazır ve istekliydi. Kendisiyle gelmeye ikna etmeyi umarak Gorbals'a seslendikten sonra, gün batımı ateşini canlandırmak için yere düşmüş ince dalları toplamaya başladı. Pollock'un küçük av baltası yerde duruyordu. Mara cılız ateşin başında titremeye başlayınca baltayı yerden aldı. Gök kentinden aşağı kasvetli bir şafak ışığı süzülüyordu. Aşağı Dünya ıslak ve ıssızdı. Mara kayın ağacının alçak dallarından birini kesecekken, birisi acı verecek kadar sıkı bir biçimde bileğini yakaladı. Döndüğünde Gorbals'la karşılaştı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Gorbals şaşırmış bir sesle.

"Oduna ihtiyacımız var," dedi Mara ona. "Ateş çok güçsüz ve üşüdüm. Neden, ne oldu ki?"

Gorbals, baltayı Mara'nın parmaklarından sökercesine aldı. Mara'ya Clayslaps'i kızartmayı teklif etmiş gibi bakıyordu.

"Biz ağaçları öldürmeyiz," dedi sert bir sesle, sonra dikkatli gözlerle Mara'yı süzdü. "Belki de sen haklısın. Taştaki yüz belki de gerçekten sen değilsin. Ağaç öldürmek korkunç bir suçtur." Şimdi yüzünde temkinli, endi-

şeli bir ifade vardı. "Daha önce bir ağaç öldürdün mü yoksa?"

"Adamda ağaç yoktu," diye karşılık verdi Mara. "Hem zaten onu öldürmüyordum, yalnızca bir-iki dalını kesecektim."

"Bu öldürmek demek," diye ısrar etti Gorbals. "Ben baltayı alıp senin kolunu ya da bacağını kessem nasıl olur? Ağaç öldürmek dünyanın sular altında kalmasının nedenlerinden biri. Candleriggs gençken ağaç cinayetleri çağında yaşamış. Dünyanın ağaçlara ihtiyacı var." Kaşlarını çattı. "Adanda ağaç yok muydu? Bir tane bile mi?"

"Buraya gelene kadar hiç ağaç görmedim," diye itiraf etti Mara.

Gorbals sersemlemiş bir halde başını salladı.

"Belki adan bu yüzden sular altında kalmıştır. Ağaçsız bir yer ölüdür. Yuvamıza girmeden ağaçlara saygılarımızı sunarız. Evet, gülüyorsun, ama onlara yiyecek bırakırız, ağaçlar da bıraktıklarımızı yer. Bizler..."

"Yiyecekleri kuşlar yiyor aptal," diye karşı çıktı Mara, ama sesi yumuşaktı. Sonra Tain'in söylediği bir şeyi hatırladı. "Kanat'ta da bir zamanlar ağaçlar vardı. Hem de bir sürü. Ağaçların kökleri toprakta turba oluşturdu, turbayı ateş yakmakta kullanıyorduk. Uzun zaman önce Kanat'ın her yeri ormanlıkmış."

"Peki o ağaçlara ne olmuş?" diye sordu Gorbals. "Eğer ağaçlar öldürülüp ölü kökleri toprakta bırakılmışsa, o zaman adan ölü-çürüğü bir yermiş."

Öfke Mara'yı gafil avladı. Gorbals adası hakkında böyle korkunç bir şey söylemeye nasıl cesaret ederdi? Her şey yüzlerce yıl önce olup bitmişti. Olanların onunla bir ilgisi yoktu. Eski orman ekilecek toprak elde etmek için yakılmıştı.

Mara ayağının dibindeki küçük dalları toplayarak öfkeyle ateşe attı. Gorbals'ın sözleri içine işlemişti.

"Mara, özür dilerim," dedi Gorbals. "Çok kötü şeyler söyledim."

Mara dudağını ısırıp, gözyaşları içinde konuştu. "Ama adamızı bizden çok önce yaşamış olanların yaptıkları yüzünden kaybettiğimizi düşünüyorsun."

Gorbals içini çekti. "Biz de kentimizi bu yüzden kaybettik. Candleriggs insanların yeryüzünün kaynaklarını tükettiğini söylüyor, yalnızca ağaçlar değil, başka pek çok yararlı kaynağı tüketince yeryüzü ısınmış, büyük buz dağları erimiş ve karalar sular altında kalmış. Candleriggs hepsini görmüş."

"Atalarımız geleceğimizi çalmış."

"Evet, gök kenttekiler okyanusun üzerinde, kendilerine güvenli bir ada inşa ettiler. Bizim için bir ada bulmak onların işi değil." Gorbals omuz silkip altında hapsolduğu kente baktı. Mara'nın koyu gözleri Gorbals'ın bakışlarını izledi, artık ne düşüneceğinden emin değildi.

"Benimle üniversiteye gel," diye yalvardı Mara. "Lütfen Gorbals, yardımına ihtiyacım var. Sözcükleri tanıyorsun, ben de sözcükleri arıyorum. Buradan kaçıp, yeryüzünde kendimize güvenli bir yuva bulmak için bilmem gerekeni söyleyecek sözcükleri."

Gorbals üniversitenin sivri kulesine baktı, yüzünde Mara'dan kitabı aldığında oluşan hevesli, ama korkulu ifade vardı.

"Sana verdiğim kitabı," dedi ona Mara, "tepeleme kitap dolu, yuvarlak, büyük bir odada buldum. Şiirlerle dolu binlerce kitap. Bir düşünsene Gorbals, şiir dağlarıyla dolu bir oda."

"Geleceğim," diye başını salladı Gorbals. "Dün gece dünyanın çatısındaki insanlarla ilgili anlattıkların beni ikna etti. Seninle geleceğim ve yapabildiğim her türlü yardımı yapacağım."

Gorbals, Mara'yla birlikte, yüksek pencerelerine

bakarak düşler salonunda yürüdü. Yeni Mungo'nun gece ışıklarının pırıltısı, renkli camdaki adları okumalarına ancak yetiyordu. Mara dünyanın en büyük hayalperestlerinin bir yoklamasını yapmaya başladı.

"Galileo. Newton. Einstein. Fleming. Vergilius. Platon. Shakespeare. Milton. Byron. Dante. Burns. Tolstoy. Rousseau. Marx."

Gorbals uzayıp giden salonun arkalarına baktı. "Kim bunlar?"

"Yaratıcılar," dedi Mara. "Ve görünüşe bakılırsa hepsi de erkek." Büyük adların portrelerini gösterirken, Gorbals'a yaratıcılar mozaiğinde kadınların olmamasına ilişkin varsayımını anlattı.

"Ama kadınlar canlı düşleri yetiştiriyorlar, insan olanları," diye karşı çıktı Gorbals. "İnsan en büyük yapıttır. Her birimiz yeni bir yaşayan hayaliz."

"Ama yaşayan birer kâbusa dönüşmüşüz," dedi Mara. "İnsanların düşledikleri korkunç biçimde yanlış gitmiş. Dünya tarihinde büyük düşleri olan kadınlar olmamasına inanamıyorum. Eminim düşleri olan çok sayıda kadın vardı. Peki neden hiçbiri burada anılmamış?"

Geniş salonlarda ağır ağır yürüdüler. "Adları ve hayalleri kaybolmuş pek çok erkek de olmalı," dedi Gorbals bir süre sonra.

Mara acıyla babasını, sonra Tain ile Alex'i, toprağı ekip biçen bütün o adsız sıradan erkekleri düşündü.

"Doğru," dedi usulca. "Ama yine de hiç kadın yok."

"Cesaret, sabır, güç," diye okudu Gorbals eski bir savaşın anlatıldığı cam resimlerden.

Mara onları son büyük salondan, küçük kuledeki alçak kapıdan geçirdi, döner merdivenin yüzlerce baş döndürücü basamağını tırmandılar, en sonunda dev cadı şapkasının altındaki büyük kuleyi dolduran kitap odalarına ulaştılar.

"Mara!" Gorbals devrilmiş kitaplıkların ve devasa

kitap dağlarının arasından yürürlerken, Mara'nın elini korkuyla kavradı. "Ne kadar çoklar, inanamıyorum."

Mara yedinci odanın kapısında durdu.

"Şiir kitaplarının olduğu oda burası," diye fısıldadı.

Şaşkınlık içinde titreyen Gorbals, çevresine bakındı.

"Seni burada bırakayım," dedi Mara. "Ben de araştırmaya başlarım."

"Beni yalnız bırakma!" dedi Gorbals soluksuz bir halde.

"Gorbals, bunlar yalnızca kitap. Sana bir şey yapmazlar."

"Candleriggs öyle demiyor." Ama Gorbals çoktan yere çökmüş, hazine dolu sayfaları karıştırıyordu.

Mara bitişikteki odaya geçti. Nereden başlamalıydı? Bütün bunların arasında Kuzey Kutbu'yla ilgili bilgiyi nereden bulacaktı? '*Tarih*,' diyordu kapının üzerindeki yazı. Elbette ya! Kitap odaları farklı konulara ayrılmış olmalıydı. Mara geriye döndü, kapıların üzerindeki tabelaları tek tek okudu. Felsefe? Bu da ne demekti? Sanat, edebiyat, antropoloji, tarih – hepsi için de bir sürü kitap vardı. Arkeoloji, coğrafya...

Mara durdu. Coğrafya. Aradığı bu değil miydi? Coğrafya atlaslarla ve yeryüzüyle ilgileniyordu. Odaya dalıp, aramaya başladı. Yeryüzündeki her ülke, yani bir zamanlar var olan her ülke hakkında kitap vardı. Çin ve Uzakdoğu, Amerika, Rusya, Ortadoğu. Afrika, Asya, İskandinavya, Avrupa, Avustralya...

"Bir şey bulabildin mi?" Gorbals kapıya gelmişti. O anda, her zamankinden daha çok plastik bir korkuluğa benziyordu. Her yerinden kitap fışkırıyordu, plastik paçavralarının cepleri kitaplarla şişmişti. "Candleriggs'in ne söylediği umurumda değil," dedi heyecanla. "Bunları mutlaka almalıyım! Ama şimdi sana yardım edeceğim," dedi Mara'nın yüzündeki yorgun ifadeyi görünce.

Kitaplıkları, rafları, yerlere saçılmış, devrilmiş ciltleri saatlerce arayıp taradılar. En sonunda Mara tavana kadar uzanan kitaplıklardan birine yaslandı.

"Yararı yok!" diye bağırıp, gözyaşlarına boğuldu. "Hiçbir işe yaramam ben. Ama bir yanıt bulmak *zorundayım*, yoksa annem, babam, Corey ve Gail boşu boşuna ölmüş olacak!"

Gorbals yanına koştu. "Mara, Mara ağlama, biz – *ufff*!"

Gorbals devrilmiş bir kitaplığa ayağını çarpıp acıyla zıplarken bu kez yanındaki her an devrilecekmiş gibi duran bir kitaplığın üzerine düştü. Kitaplar raflardan aşağı saçılıp eski sayfalar dağılırken, ortalık toz ve örümcek ağlarından oluşan yoğun bir toz bulutuna gömüldü.

Mara kitaplar üzerine yağarken bir yandan aksırıp tıksırıyor, bir yandan da başını korumaya çalışıyordu.

"Ah Gorbals," dedi hem ağlayıp hem gülerek. "Seni salak, koca – *uff*!"

Sonuncu kitap da *pat diye* Mara'nın kafasına indi.

Gorbals toz dumanın içinde hapşırıp gözlerini kırpıştırarak, Mara'nın kucağına düşen kitapları aldı.

Bir kitabın gümüş başlığına gözü takıldı. "Grönland,"* diye okudu içi giderek. Kitabın kapağını merakla açtı. "Ne güzel bir ad. Belki de ağaçlarla dolu bir yerdir. Nerede acaba?"

"Bilmiyorum," diye iç geçirdi Mara. "Ama diğer ülkeler gibi sular altında olduğuna kuşku yok. Biz Kuzey Kutbu'nu arıyoruz."

Mara gözlerini ovuşturup yaşları ve tozları temizledi, kendini aramaya devam etmeye zorladı.

"Mara," dedi Gorbals bir süre sonra.

"Hımm," dedi kitap adlarını gözden geçiren dalgın Mara.

Sonra Gorbals'ın sesindeki heyecanı fark ederek ona döndü. "Ne oldu?"

Gorbals hâlâ gümüş başlıklı kitabı okuyordu.

"Grönland Kuzey Kutbu'nda. Milyonlarca yıl boyun-

---

* Grönland'ın sözcük anlamı "yeşil ülke"dir. (ç.n.)

ca buzun altında kalmış dağlık bir yer. Ama burada yaşayanlar buraya Grönland demiyorlar, çünkü tuhaf bir biçimde yeşillikle değil, kar ve buzla kaplı. Oraya Ka-laal-lit Nu-na-at diyorlar," diye tuhaf sözcüğü dikkatle heceledi. "Kalaallit Nunaat. Kalaallitlerin Ülkesi demek."

Gorbals, Mara'ya baktığında kızın gözlerinin kendisininkiler kadar irileştiğini gördü. "Ama orası da sular altında kalmıştır," dedi Mara.

"Hayır, dinle bak. *Grönland buz tabakasıyla kaplı dağlık, geniş bir adadır,*" diye okudu Gorbals. "*Devasa buz tabakasının ağırlığı altında dağlar deniz düzeyinin altına çökmüştür. Bu buz tabakası bir gün eriyecek olursa, dünyanın bütün ülkeleri kişi başına düşecek bir milyar litre suyla sular altında kalacaktır. Ancak bir kez devasa buz ağırlığından kurtulan Grönland, bir mantar gibi su yüzeyine çıkacak, Buzul Çağı'nda donan yüksek tepeleri, o zamandan bu yana ilk kez ortaya çıkacaktır.*"

Mara şaşkınlık içinde sessizce dinledi.

"Bu ada tam olarak nerede?" diye sordu en sonunda. Yeryüzü hakkında daha fazla bilgisi olmadığından, bir kez daha cahilliğinden utanıyordu. Gorbals kitabı ona götürerek bir harita gösterdi. Mara umutsuzlukla haykırdı, çünkü Grönland Kuzey Atlantik'i, Kanat'ın kuzeyindeki Kuzey Buz Denizi'nden ayıran dev adaydı. Yeni Mungo'dan çok uzakta, güney yerine kuzeydeydi, ama orayı hedefleseler belki de ulaşmış olacaklardı. '*Ah, kuzeye gitmeliydik! Herkes beni dinlemeseydi, kuzeye gidebilirdik.*'

"Ama nereden bilecektik," diye teselli etti Mara kendi kendini. "Buzulun eriyip karayı sular altında bıraktığını düşünüyorduk. Buz tabakası eridiğinde karanın mantar gibi deniz yüzeyine çıkacağını bilemezdik. Nereden bilebilirdik?"

Mara kitabı karıştırdı, gözleri okuduğu bütün her şeyi yutuyordu.

"Ah Gorbals!" Mara sevinçle kitabı göğsüne bastırdı. Sonra kalkıp neşeyle Gorbals'ı kucakladı. "İşte bu! İşte ihtiyacım olan şey!"

Gorbals mutlu bir şaşkınlık içindeydi. "O halde yeryüzünde Ağaççılar için bir yer var? Grönland'da? İnsanların ülkesinde."

Mara gözleri parlayarak başını salladı. "Sanırım."

"Ama oraya nasıl gideceğiz? Okyanusun çok ötesinde!"

Mara başını salladı, saçları yüzüne düştü. "Henüz bilmiyorum."

"Dün gece gök insanlarından birinin giysilerini istedin, sonra Broomielaw'un peşinden gidince nedenini söylemedin."

"Şey, gemilerin yanına yaklaşabilmemin tek yolu gök insanlarından biri gibi gözükmek. Benim gibi üstü başı dökülen bir sığınmacının başka şansı yok. Sorun şu ki gök kentine girebilsek bile, sonrasında ne yapacağımı bilmiyorum. Bir gemi ele geçirebilmek için kent muhafızlarını ve polisi etkisiz kılmalıyız. Ancak bu kadarı yetmez, birden fazla gemiye ihtiyacımız olacak, çünkü tekne kampındaki insanlara da yardım etmeliyiz. Ama bunun için sayımız yetersiz, hepimizi öldürürler. Ah Gorbals, bir türlü bir çıkar yol bulamıyorum! Ama şimdi bunu bulduğumuza göre..." Grönland'ı anlatan kitabı sıkıca göğsüne bastırdı. "Vazgeçemem. Bir yol bulmak için düşünmeye devam etmeliyim."

"Bulacaksın," dedi Gorbals sıcak bir sesle. "Çünkü sen taştaki yüzsün."

"Değilim Gorbals, gerçekten değilim. Ben yalnızca Mara'yım, bir şekilde bu tuhaf yere düştüm."

"Mara o halde. Ma-ra. Ma-ra. Kıyıya çarpan dalgaların sesi gibi." Mara gülümsedi. "Bu hoşuma gitti işte."

Gorbals, Mara'nın gülümsemesine karşılık verdi. "Artık gitmeliyiz," dedi, ama ikisi de yerinden kıpırdamadı. Ortalık sessizleşti, kitaplıklar kadar derin ve karanlık bir

sessizlikti. Geniş salonlarda, merdivenlerde ve dik kuledeki kitap odalarında gölge gibi gezindi.

Gorbals plastik paçavralarının yırtık pırtık cebinden bir kitap çıkardı. Mara, Gorbals bulduğu şiiri okumaya başlarken onun yanına sokuldu. Şiirin adı "Kuzey Denizi'nin Yanında"ydı. Bir yıkıntıdan daha yalnız bir ülkeden, ölümden daha tuhaf bir denizden söz ediyordu.

Şiir bittiğinde "Deniz böyle bir şey mi?" diye sordu Gorbals korkuyla. "Ölümden daha mı tuhaf?"

Mara'nın aklı başka bir şeye takılmıştı. "Gorbals, ya gök insanları Grönland'ı kendileri için ele geçirmişlerse?"

Gorbals kaşlarını çatıp başını salladı. "Candleriggs bana bir keresinde artık onların yeryüzünde yaşamak istemediğini söylemişti. Yalnızca gökyüzünde olmak istiyorlarmış, belki onun da ötesinde."

"Ötesinde mi? Gökyüzünün ötesinde ne var ki?"

"Yıldızlar. Candleriggs onların gözlerinin yıldızlarda olduğunu söylemişti. Yıldızlarda da Yeni Dünyalar yaratmak istiyorlar," dedi Gorbals.

Mara hayretle uzayda uzak bir gezegende bir Yeni Dünya kenti hayal etmeye çalıştı.

"Candleriggs bütün bunları nasıl bilebiliyor?"

"Çok şey görüp geçirmiş, ama bunlar hakkında konuşmaz," diye omuz silkti Gorbals. "Dünyanın sular altında kaldığı zamanlarda korkunç şeyler yaşamış."

Gorbals'ın karnı gürültüyle guruldadı. Mara sırt çantasına uzanıp, yanlarında getirdikleri yağmur suyu ve ballı elma likörü dolu şişeleriyle birlikte plastiğe sarılı yiyeceği çıkardı. Otlu patates gözlemelerine aç kurt gibi saldırdılar. Erken kalkmak, suda yaptıkları yolculuk ve kitap odalarındaki uzun aramadan sonra yedikleri yemek ve ballı elma likörü uykularını getirmişti.

Mara uykulu bir halde bir kitap tepeciğine sokuldu.

"Azıcık kestirelim," diye esnedi Gorbals gürültüyle. "Vuruş başlamadan ve gemiler içeri girmeden önce geri

dönmeliyiz. Burada gök insanlarına çok daha yakınız." O da kısa bir süre kestirmek için kitaplara sokuldu.

Mara sıçrayarak uyandığında, ona çok az uyumuş gibi geldi. Onu bir tilki uyandırmıştı, bu kez bir düş tilkisiydi, Doku'nun yıkıntıları ve çöp dağları arasında gözleri ve parlak kuyruğuyla ona işkence ediyordu. Ne zaman Tilki'ye yaklaştığını düşünse, elinden kaçıp kayboluyordu. Sonra tam bulduğunda ve sarımsı kahverengi tüylere dokunmak için elini uzattığında, Tilki birden tehlikeli bir hale geliyor, üzerine atlamaya hazırmış gibi hırlıyordu.

"Yarasalar mı?" diye mırıldandı, Mara'nın irkildiğini hisseden Gorbals. Sesi uykulu ve boğuktu. "Fare-vurucular mı?"

Mara ürperdi. "Hayır, benim. Bir şey yok."

Şimdi tamamen uyanmış, kendini terk edilmiş hissediyordu. Aşağı Dünya karanlığa gömülmüştü, Mara vakti merak etti. Kırık pencereden dışarı baktı, ama bulutlar güneşi göstermeyecek kadar kalındı, bu yüzden vakti anlayamadı. Çok geç olmasına imkân yoktu. Çok erken kalkmışlardı.

"Sarmısak ve safirler var çamurda," diye sayıkladı Gorbals uykusunda.

Mara sırt çantasının ceplerini yokladı, siberviz küresini çıkardı. Aygıta dokunmasıyla birlikte parmakları karıncalandı. Adadan ayrıldığından beri, ilk kez çubuğu eline alıp ışık halkasını gözüne takarken kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Sibervize güç vererek Doku dünyasına daldı. Pırıltılı bir büklümden Doku'nun ta ortasına indiğinde bir an paniğe kapıldı. Her yer yabancı ve garip görünüyordu. Bir zamanlar avcunun içi gibi bildiği kule yığınları ve çöp dağlarının gürültülü elektronik vızıltısı ve titrek ışıkları içini korkuyla doldurdu. Eskiden yaptığı hızla ilerleyip yükselmek istedi, ama hız cesaretini kırdı. Nesi vardı böyle? Sanki Doku'ya yüzyıldır gelmemiş, yabancı biri gibiydi. Sonra birden ne olduğunu anladı.

Daha önce korku onun için bir oyundu. Şimdiyse fazlasıyla gerçekti. Mara kendini bir tikinin gezinip avlanabileceği arka sokaklara gitmeye zorladıysa da, bunu yapamadı. Solunda çöp dağından aşağı yuvarlanan elektronik dökümtüler arasında bir şey kıpırdadı. Uzun elektronik bir dokunaç ona doğru uzandı. Mara çığlığını bastırarak, sıçramaya çalıştı; ama nasıl yapıldığını, ona hiçbir çaba göstermeden güç ve hız veren gizli sembolleri unutmuştu. Dokunaç, zehirli çürükler saçarak tepesinde asılı durdu.

Mara ışık halkasını başından attı ve gerçek dünyaya düştü. Sibervizi sırt çantasına soktu, oturup sessizce ağlamaya başladı.

Artık Doku'yu da kaybetmişti. Oradan da nefret ediyordu. Yaşadıkları onu her şeyden korkan beceriksiz biri haline getirmişti. Tilki'yi bu şekilde asla bulamayacaktı.

Mara ayağa kalkıp, kitap kümelerinden oluşan loş ormanda gezindi. Ortalık her zamankinden daha boş ve sıkıcı görünüyordu. Gorbals'ı uyandırması gerekiyordu, ama bir dakika. Uzun bir raf sırasının sonundaki kitaplar arasında bir kapı tokmağı görmüştü. Kararmış pirinç tokmağın açacağı bir kapı yoktu.

'Tuhaf,' diye düşündü Mara. Neyse, yapacak tek bir şey vardı. İki eliyle tokmağa asıldı ve en sonunda bir şeyin esnediğini hissetti. Kitaplık ya da en azından bir bölümü hareket etti. Mara, başının üzerine patırtıyla yağacak kitapları bekledi ama hiçbir şey olmadı. Kitaplar rafın bu bölümünde sıkışmış görünüyorlardı. Sahte bir kitaplık mıydı?

Gizli bir kapıydı.

Mara kapıyı çekip içeri girdi. Heyecanı bir anda uçup gitti. Burası yalnızca geniş bir dolaptı. Boş bir dolap için niye gizli kapı koyma zahmetine girmişlerdi? Ama hayır, dolabın arka duvarında ilk kapıdan daha küçük bir başka kapı vardı. Mara bu kapıyı da çekti, arkasında bir başka

dolap, onun içinde yine bir kapı görse şaşırmayacaktı. Ama bu kapı yerinden kıpırdamıyordu. Üstte ve altta paslı sürgüler, kilide sıkışmış bir anahtar vardı. Mara kitaplıklara baktı, gördüğü en kalın ciltli kitabı alıp sıkışmış sürgülere vurmaya başladı. Sonra parmaklarını korumak amacıyla ceketinin kolunu kullanarak, anahtar ile kilidin kaynaştığı yeri kırdı ve kapıyı ardına kadar açtı.

Mara büyük kulenin en tepesindeki açık külahtaydı. Şiddetli bir rüzgâr eserken, Mara şaşkınlık içinde yukarıya baktı. Taş ve boşluktan oluşan geniş bir ağ biçimindeki dev bir külahın tam ortasındaydı.

'Cadı şapkasının içindeyim!'

Tam tepesinde devasa bir çan asılıydı. Önünde bir döner merdiven daha vardı, ama buna çıkmak için ya çok cesur ya da deli olmak gerekti. İnanılmaz derecede dik ve dar merdiven tamamen açıktaydı, döne döne gökyüzüne tırmanıyordu. Çanı geride bırakarak, kulenin en ucuna çıkıyordu. Sonrası da boşluktu. Peki kulenin tepesine tırmanmak için ölmeyi ya da sakat kalmayı neden göze alsındı? Sonuçta gidecek bir yer yoktu. Mara merdivenin ilk basamağına çıkmayı denedi. Öte yandan, neden çıkamasındı?

'Sırf yapabildiğimi görmek ve kendime, bütün cesaretimi ve gücümü kaybetmediğimi kanıtlamak için yalnızca birkaç adım atacağım...'

Mara tırmanmaya başladı. Fırtınalar, merdivenin ahşap tırabzanını çoktan kullanılmaz hale getirmişti. Dört bir yandan kırbaç gibi inen rüzgâr, tırmanışı iyice tehlikeli hale getiriyordu. Merdivenin tamamı tehlike bölgesiydi. Tek bir dikkatsiz adım, gevşek bir taş ya da bir anlık bir baş dönmesi ölümüne yol açabilirdi.

"Mara!"

Gorbals şaşkınlıktan bembeyaz bir yüzle kapıdan dışarı bakıyordu.

"Ne yapıyorsun? Çabuk aşağı in!"

"Gel de yakala beni," diye sırıttı Mara, tepedeki tüneğinden titrek bir sesle.

"Aşağı in Mara," diye yalvardı Gorbals. "Hemen şimdi!"

Mara en tepeye varmak üzereydi. Bu kadar çıkıp da geri dönerse yazık olacaktı. Gorbals'a aldırmadan merdivenin son kıvrımını da çıktı, kulenin ötesine baktı. Ama çok büyük bir hata yapmıştı. Sular altındaki dünya altında dönüp sallandı, yukarıdaki kent üzerine düşüyor gibi geldi. Mara sıkı sıkı tutundu, hareket edemiyordu. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, Gorbals'ın sesini duymakta zorluk çekiyordu.

"Daha fazla çıkamam Mara. Basamaklar sallanıyor, ikimizin ağırlığıyla merdiven çökebilir. Basamakları teker teker inmeye çalış."

Mara gözlerini sımsıkı kapayarak titreyen bacaklarla aşağı inmeye başladı, iki basamak arasındaki boşluk hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. En sonunda Gorbals onu yakalayıp sağ salim aşağı çekti.

Gorbals öfkeden deliye dönmüştü. "Mara çıldırdın mı? Ne yapıyorsun?"

Mara içinden ağlamak geldiği halde gülüyordu. Korkudan eli ayağı tutmuyordu. Gorbals'ın yanma sokularak sakinleşmeye çalıştı. Gerçekten de ne yaptığını sanıyordu?

Alçalan akşamüstü güneşi, bulutların arasında bir boşluk bularak kent duvarından içeri sızmıştı. Karanlık dünya birden kırmızıya boyandı. Gorbals Aşağı Dünya'nın altın manzarasına baktı. Sonra keskin bir soluk alarak ayağa kalktı, kent duvarının üzerini işaret etti.

"Bak! Duvarın üzerini görebiliyorum, dünya capcanlı! Kımıl kımıl kımıldayıp ışık saçıyor!"

Mara ayağa kalktı. "Okyanus," dedi ona.

"Okyanus!" diye soluğu kesildi Gorbals'ın. Baykuş gözleri şaşkınlık içinde açıldı. "Ama okyanusun şiirde

söylediği gibi karanlık ve cansız bir şey olacağını düşünmüştüm. Güzel olacağı hiç aklıma gelmemişti."

"Ah, okyanus çok güzeldir," dedi Mara özlemle. "Uçsuz bucaksız gökyüzü de güzeldir. Gorbals, hele yıldızlı gecelerde ya da gün batımında veya dev bulutlarla kaplandığında görsen."

"Bir gün görebilecek miyim dersin?" dedi Gorbals. "Yoksa hayatımın sonuna kadar burada mı kısılıp kalacağım."

Mara arkadaşının gözünde daha önce hiç görmediği dış dünyaya duyduğu özlemi şimdi görebiliyordu. Gorbals'ın elini kavradı. "Yalnızca bekle," dedi ona.

Kulenin içinden erzak gemilerinin barındığı, ana kulelerini net bir biçimde görebiliyorlardı. 'Gemiyi oradan nasıl çıkarıp duvardan geçirebiliriz,' diye düşündü Mara. 'Geçirebilsek bile Grönland'a kadar nasıl götürebiliriz?'

'Çaresi yok,' diye kararını verdi Mara. Sonra kent duvarına baktı. O kadar yüksekti ki, diğer tarafında tekne kampının olduğunu gösteren hiçbir işaret yoktu. Ama kamp oradaydı, bu yüzden Mara bir yol düşünmeye devam etmeliydi.

Sular altındaki kentin çatıları deniz alçaldığında batık gemilerin gövdeleri gibi ortaya çıkmıştı. Aşağıda solmuş, paçavraya dönüşmüş bir bayrağın dalgalandığı uzun bayrak direği, Aşağı Dünya'da mahsur kalmış bir geminin direği gibi gıcırdıyordu.

"Artık gitmeliyiz Mara," dedi Gorbals endişeyle. "Geç oldu, birazdan Vuruş başlar."

Salı bağladıkları lıkırdayan sularla dolu, yer altı kemerlerinin bulunduğu mağaralara döndüler. Gorbals, gölge ve güneş ışığıyla yol yol olmuş suda, hızlı hızlı kürek çekmeye başladı.

"Bir şey olmaz," dedi Mara, Gorbals'a. "Çocuklar bizimle değil Vuruş'la ilgileniyorlar."

"Yalnızca fare-vurucular değil," diye başladı Gorbals, "bir de..."

Aniden Aşağı Dünya korkunç bir uğultuyla doldu. Mara korkuyla sıçradı. Yeni Mungo'nun büyük kulelerinin yakınında su ışıklarla dövülüyordu. Gürültü ve parlak ışık dehşet vericiydi.

"Gök insanları!" diye bağırdı Gorbals. "Saklanacak bir yer bulmalıyız!"

Küreğini suya daldırdı, bir dalganın üzerinde yükseldiler, denizden bir kol gibi çıkıp havada asılı kalan Hiçbir Yere Gitmeyen Köprü'nün yoluna çıktılar.

"Otobüs!" diye bağırdı Mara. Uzun zaman önce terk edilmiş, otobüsün paslanmış iskeletine koştular. Pencerelerden birinden su motorları ve sürat motorlarından oluşan bir birliğin Aşağı Dünya'da çığlık çığlığa ilerlemesini izlediler. Sirenleri ve ışıldakları açık olan birlik ortalığı çınlatarak yanlarından geçti.

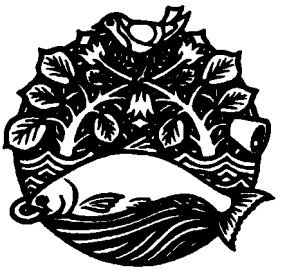
"Katedrale gidiyorlar," dedi Gorbals.

"Çocuklar!" dedi Mara soluksuz. "Olamaz!"

"*Sinsi yılanların çöreklendiği gösterişli kovan,*" diye yumruğunu salladı Gorbals, gök kentine doğru. "*Ah soğuk, umarsız, kısır gürültü!* Hayır Mara!" diye bağırdı, ama Mara köprünün üzerinden geldikleri yoldan koşmaya başlamış, köprünün yıkık kolunda bıraktıkları sala atlamıştı bile.

Gorbals dehşet içinde onun peşinden koştu ve deniz polisinin geride bıraktığı köpüren sulara doğru kürek çeken Mara'nın yanına atladı.

YIKIM

Katedralin arkasında suyun kenarındaki sık çalıların arasına çömeldiler. Şimdilik güvendeydiler. Gorbals, kamışların arasındaki güvenli yerlerinden fırlayıp mezar taşları arasından, deniz polisinin göz kamaştırıcı ışıklarının ve siren seslerinin odaklandığı katedralin ön kapısına koşmaması için, Mara'nın kolunu sıkı sıkı tutuyordu.

"Daha fazla yaklaşamayız Mara. Çok tehlikeli. Yakayı ele vermeden buradan gitmeliyiz. Fare-soyunun burada olup olmadığı belli değil, başka bir yerde olabilir. Ama burada olsa bile, yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Kanat'ı almalarına izin veremem! İzin veremem."

"Çok fazlalar, biz yalnızca iki kişiyiz. Ne yapabiliriz? Bizi götürürler ya da öldürürler!"

"Gorbals, ailem öldü, küçük kardeşim yalnızca altı yaşındaydı. Kanat kadar," diye hıçkıra hıçkıra ağlıyordu Mara. "Sonra en iyi arkadaşım öldü. Öbür arkadaşım da çoktan ölmüş olabilir. Hiçbirine yardım edemedim, ama hepsi benim suçumdu, çünkü onları buraya ben getirdim. Öylece bekleyip, Kanat ve diğer çocukların ölmesine göz yumamam!"

"Sen kimsenin ölmesine neden olmadın Mara. Sadece olaylar böyle gelişti. Yapabileceğin bir şey yoktu."

Katedralden çocukların çığlıkları ve silah sesleri yükseldi.

"Buna dayanamam!"

Mara, Gorbals'ın elinden kurtuldu, sazların arasından zorlukla ilerledi. Gorbals bir küfür savurarak, Mara'nın ardından bata çıka yürüdü. Mara yamaçtaki mezar taşlarının arasından koştu, güvenli bir biçimde katedralin arkasına ulaşmayı başardı. Mezar taşlarından birinden kırık bir taş parçasını alıp alçaktaki bir pencerenin camına indirdi. Gorbals, kızın kalan son cam parçalarını tekmeleyerek temizlemesine yardım etti. Mara pencereden içeri karanlığa atladı.

Yukarıda, katedralin ana salonunda dehşet verici bir gürültü vardı. Korkunç çığlıklar, inlemeler, çatırtılar ve silah sesleri.

Mara burada olmasının bir yararı olmadığını biliyordu.

"Gorbals, onları öldürüyorlar!" diye hıçkırdı.

Ama Gorbals karşılık vermedi. Mara karanlığa baktı. Gorbals yanında değildi.

Dehşetin sonu gelmeyecek gibiydi. En sonunda çığlıklar ve silah sesleri sustu. Mara karanlığın içinde oturuyordu. Girdiği şoktan ve korkudan hareket edemiyordu. Birden yalnız olmadığını fark etti.

"Gorbals?" diye fısıldadı.

Karşılık gelmedi. Mara üzerindeki iki parlak ışık noktasını fark etti. İki göz. Soluğunu tutup karanlıkta görmeye çalıştı. Sonra sivri kulakları seçti, tozlu zemine çarpan kuyruğun hışırtısını duydu.

Mara şaşkınlıkla bir tilkinin gözlerine baktığını fark etti.

Tilkinin varlığı onu şaşırtıcı bir biçimde canlandırdı. İçeri atladığı pencereye ulaşmak için, ses çıkarmadan ağır ağır şapelin kırık sıralarından, derme çatma bir merdiven yaptı. Titreyerek yukarı tırmandı, boş ve karanlık

yamaca çıktı. Deniz polisinin sirenleri hafif bir yankıya dönüşmüştü.

Mara katedralin ön tarafına yürüdü. Derin bir soluk alarak ağır, meşe kapıyı itmeye hazırlandı. İçeri adımını attığında mide bulantısıyla sarsıldı. İçerisi bomboştu, geniş taş mekânda yankılanan çınlayan bir sessizlik vardı. Sonra tam olarak boş olmadığını gördü.

"Kanat!" Mara yerde büzülmüş bir gölge görünce hıçkırıklara boğuldu, ama yanına koştuğunda onun Kanat değil başka bir çocuk olduğunu anladı. Mara sütunların arasındaki kanlı, parçalanmış bedenleri gördükçe şiddetle titremeye başladı. Bütün bedenleri kontrol etmeye zorladı kendini. Bu korkunç görevi bitirdiğini düşünüyordu ki, gözleri eski mezarlardan birinin arkasındaki bir ayakkabıya takıldı. Mara dikkatli adımlarla mezarın çevresinde dolandı, çocuklar ayakkabı giymezdi.

Ayakkabılar bir deniz polisine aitti. Mara onun nabzını kontrol etti. Ölmüştü. İyi! Tam dönüp gidecekti ki, düşünmeden tuhaf bir açıda duran kolunu düzeltmek istedi. Cesedin üzerine eğildiğinde onun genç bir kadın olduğunu görerek donakaldı. On sekiz-yirmi yaşında var ya da yoktu, daha fazla büyük değildi. Mara karmaşık duygularla sarsılmış bir halde doğruldu.

Meşe kapıdan dışarı çıktı, boş boş bakarak, yılgın bir halde mezar taşlarının arasında durdu.

Kendinde olmadan yürümeye başladı. Bir şekilde kamışların arasında salı buldu ve Ağaççıların adasına ulaşmayı, sendeleyerek Güvercin Tepesi'ni çıkmayı başardı.

Koruluğa derin bir sessizlik hakimdi. Mara panik içinde bağırdı.

"Buradayız Mara!" diye seslendi Broomielaw dalların arasından. Ağaççılar güvenli yuvalarından aşağı inerken dallar hışırdadı.

"Seni çok merak ettik!" Molendinar ona sıkıca sarıldı.

"Ama Gorbals nerede?" diye sordu Broomielaw heyecanla.

Mara kıza bakakaldı. "Buraya gelmedi mi? Gelmiş olmalı." Ama sal olmadan nasıl gelebilirdi?

Mara'ya yanıt veren olmadı. Loş ışıkta Mara dehşetle, Ağaççıların kendisi üzerinde toplanan baykuş gözlerine baktı.

Broomielaw hıçkırıklara boğulurken, Mara başını çevirdi. Yere çökerek, yüzünü ellerine gömdü. *Bu doğru olamazdı! Gök insanları Gorbals'ı almış olamazdı!*

Mara kimsenin yüzüne bakamıyordu. Bir kez daha yaptıkları yüzünden sevdiği birini felakete götürmüştü. Kayın ağacına tırmandı, yuvasında iki büklüm yattı. Utanç, suçluluk duygusu ve Gorbals için duyduğu endişe dayanılmayacak kadar ağırdı.

Bir süre sonra yuvasına birinin çıktığını hissetti. Clayslaps'in yumuşak, bebek soluğunu kulağında işitti.

"Onu kucağına al. Yararı olacaktır," diye fısıldadı Broomielaw. Clayslaps'in yumuşak, uyku rahatlığındaki bedenini Mara'nın yanma bıraktı. Mara bebeğe sıkıca sarılıp koynuna aldı, bir süre sonra onun bedeninin sıcaklığıyla yatışmaya başladı.

"Gorbals katedral adasında bir yerde korkmuş, saklanıyor ya da yaralı olabilir. Birkaç kişi silahlanıp bakmaya gitti," dedi Broomielaw alçak bir sesle.

"Seslerini duyuyorum!" diye seslendi Candleriggs. "Geri dönüyorlar."

Mara yuvasından fırlayarak, yamaçtan aşağı koştu, ama umutsuz yüzlü Ağaççıların yanında Gorbals yoktu. Ibrox başını salladı. "Bütün cesetlere baktık, her yeri aradık," dedi. "Demek onu götürmüşler, hâlâ yaşıyor olmalı."

Mara gök kentine baktı. Gorbals Yeni Dünya'da köle olmaya götürülmüştü. Kanat da mı? Yere çöktü.

"Senin suçun değil Mara," dedi Molendinar.

Ama Mara, Gorbals'ın söylediğini yapıp bir yere sak-

lanmak yerine, onu katedral adasına götürenin kendisi olduğunu biliyordu.

Gece bir tabut kapağı gibi üzerlerine çöktü. Deniz hafifçe kıpırdanıyordu, suyun karanlığındaki tek ışık Yeni Mungo'nun yansıyan soğuk pırıltısıydı. Ağaççılar güneş ateşinin çevresinde sessizce oturuyorlardı.

"Ye Mara," diye ısrar etti Broomielaw ona. Ama kendisi de hiçbir şey yememişti ve şiddetle titriyordu.

"Kızgın ve mutsuz," dedi, yemeğini önünden iten Ibrox. "Ben de öyleyim."

"Bize bir hikâye anlat Candleriggs," diye yalvardı Broomielaw. "Bu gece bir hikâyeye öyle çok ihtiyacımız var ki."

"Evet," diye mırıldandı diğerleri de. "*Hikâye, Candleriggs, lütfen bir hikâye.*"

"Bu gece hikâye anlatmaya yüreğim elvermiyor," diye içini çekti yaşlı kadın. "İmparatorluğunu zalimlik üzerine kuran, yurttaşlarını dünyadaki tek insanlar sayarak, geri kalanların yok edilmesi gereken zararlı yaratıklar olduğuna karar veren, bu Yeni Dünya midemi fazlasıyla bulandırıyor." Candleriggs zamanın yarattığı katlar arasına gömülmüş gözleriyle bakıyordu. "Bazı hikâyeler asla anlatılmamalıdır."

Yaşlı kadın düşünceli bir sessizliğe gömüldü.

Mara ayağa kaktı, kendini konuşmaya zorladı. "Belki artık anlatmanın zamanı gelmiştir," diye söze girdi.

Candleriggs başını kaldırıp Mara'ya baktığında, yaşlı kadının yüzündeki sert ifade karşısında Mara ürktü.

"Belki de haklısın Mara. Belki de bu hikâyeyi anlatmanın zamanı geldi," diye bağırdı Candleriggs en sonunda. Sesi sert ve güçlüydü. "Ağaççılar size bu en zalim akşamda, en zalim hikâyeyi anlatacağım."

Ağaççılar heyecanla kadına yaklaştılar.

"Bir zamanlar," diye başladı Candleriggs, "kalbimi

hayallerle dolu bir genç adama verdim. Eski öğretim yerinde, kitapları bulduğun tepedeki üniversitedeyken, gelecek için pek çok büyük hayaller kurmuştuk," dedi Mara'ya. "Ama Fırtına Yüzyılı bütün öfkesiyle gelip geleceğimizi alıp götürdü."

Candleriggs derin bir iç geçirdi.

"Doğa mühendisliği, o zamanlarki adıyla gelecek bilimi öğrencileriydik. Caledon, aşık olduğum genç adam, aramızdaki en parlak öğrenciydi. Doğada görülebilecek şekillerden esinlenen, inanılmaz yapılar inşa etmeyi hayal ederdi. Sel olaylarını ele almak üzere kurulan Dünya Özel Görev Grubu'na kabul edildi. Onlara su baskınlarına dayanabilecek gökyüzü kentleriyle ilgili fikirlerini göndermişti. İlk tasarımlarını gördüğümde yüksek sesle güldüğümü hatırlıyorum, yapılması o kadar olanaksız görünüyorlardı. Ama gördüğünüz gibi olanaklıymış."

Ağaççılar tepelerinde yükselen geniş yapıya baktılar. Candleriggs devam etti.

"Cal yeryüzünü ve onun sorunlarını terk etmemiz gerektiğine inanıyordu, böylece gökyüzü yaratıkları olarak yeniden doğabilecektik.

İnsan melekler olacağız, diyordu. Başlarda parlak bir rüyaydı, ama kısa sürede kâbusa dönüştü. Kâbusu kıyısından gördüğümde, ona durmasını söyledim; ama yararı yoktu. İkimiz de genç, öfkeli ve inatçıydık, hayali onun yüreğini taşa dönüştüren zalimlikle doldurmuştu."

Yaşlı kadının yüzünde gördüğü tanıdık acı Mara'nın içini yaktı.

"Bilgi, hayalini gerçekleştirebilmesini sağlayan ateşti. Bilgi onu gerçek dünyadan aldı, gerçek kişiliğinden çıkardı." Candleriggs boş gözlerle karanlığa baktı. "Her şeyi üniversitede öğrendi. O kitaplarda bulduğu fikirler olmasa, bizim dünyamızla gökyüzü arasında bir engel olmazdı. Bizi içeride diğerlerini dışarıda bırakacak bir duvar da, o imparatorluğu inşa etmek için insanları köle

yapan polisler de olmazdı. Şimdi üniversiteden ve içindeki her şeyden niye nefret ettiğimi anlıyor musunuz?" Başı öne eğildi, sesi titredi. "O ölü-çürüğü yer, bir zamanlar bütün kalbimle sevdiğim erkeği, Yeni Dünya'nın zalim gök kentlerini hayal eden adama dönüştürdü!"

Ağaççılar şaşkınlıktan sersemlemiş bir halde, çıt çıkarmadan oturuyorlardı. Ama Mara kafasını kurcalayan bir şeyi sormaya cesaret etti.

"Candleriggs, ama o genç adam pek çok insanı kurtardı. O kentlerde binlerce kişi yaşıyor, üstelik bütün dünyada çok sayıda gök kentleri inşa ettiler, öyle değil mi? O zaman hayali binlerce insanı boğulmaktan kurtardı. Bütün dünyayı kurtaramazdı. Ama neden seni kurtarmadı Candleriggs? Neden Yeni Dünya'da onunla birlikte olman gerekirken buradasın?"

"Başlangıçta," dedi Candleriggs. "Yeni Dünya'nın herkes için olması kararlaştırılmıştı, evet, Cal'ın istediğinin bu olduğuna eminim. Mümkün olduğunca çok sayıda insanı kurtarmak istiyordu. Ama 30'lardaki ve 40'lardaki kavurucu yaz sıcakları sırasında, okyanuslar kimsenin beklemediği kadar hızlı yükseldi. Bütün tahminler yanlış çıkmıştı. Küresel ısınmayı engellemesi gereken bütün siyasi anlaşmalar sözde kalmıştı. Dünya hükümetleri ortak bir karar alamıyor, karar kıldıkları anlaşmalara uymuyorlardı. Birden her şey için çok geç olduğu anlaşıldı. Dünya'nın her yerinde büyük seller meydana geldi. Başta Avrupa fazla zarar görmedi. Ama dünyanın en güçlü iki kenti New York ve Tokyo sellerde haritadan silindiğinde, kitlesel bir panik çıktı. Her yerde hükümetler yıkılmaya başladı. Ülkelerin ekonomileri çöktü, toplumu bir arada tutan her şey darmadağın oldu. İnsanlar soğukkanlılıklarını kaybettiler. Dünya sanki aniden hızla batan büyük bir gemiye dönüşmüştü. O zamanlar yaşanan kaos ve korkuyu size anlatmama imkân yok.

Yeni Dünya'nın ilk gök kentleri yeni inşa ediliyordu. Yeni Mungo prototipti, Cal ilk kentin doğduğu yer üze-

rinde yapılması konusunda ısrar etmişti. Artık insanlar mümkün olduğu kadar denizden uzakta yaşıyorlardı. Eski kentin en yüksek yerlerinde, yüksek binalarda ve tepelerde, çatılarda, kabaran denizden kaçabilecekleri her yerde bir araya toplanmışlardı. Tepemizde dev kuleler ve bütün o gök-tünellerin inanılmaz bir hızla inşa edilmesini hayretle izliyorduk. Çok tuhaf, korkutucu ve... muhteşemdiler. O zamanlar herkes umut doluydu, hepimiz kurtulacaktık. Artık Cal *benim* Cal'ım değildi. Çok güçlü bir genç adam olmuştu. Yeni Dünya fikrinin sahibiydi. Fikirleri okyanusun hızlı yükselişi gibi yayıldı. Bütün dünyada hükümetler, bir an önce kendi gök kentlerini inşa ederek halkın güvenini tekrar kazanmaya çabaladılar. Sonra..."

Candleriggs'in sesi gücünü kaybetti, ama kendini toparlayıp devam etti. "Sonra Cal ve her şey değişti. Bu sırada Yeni Mungo'da onunla birlikteydim. Dostlarımız ve ailelerimizin her an yanımıza taşınmasını bekliyorduk, sonra herkesin asla gerçekleşmeyeceğini söylediği şey bir gün oluverdi. Dev bir dalga Avrupa kıtasını vurdu. Bütün kıta haritadan silindi."

Uzun bir duraksama oldu. Candleriggs gözünü kırpmadan ateşe bakıyordu.

"Her zaman içimde Yeni Dünya kentlerinin dünyadan kaçanların tümünü alamayacağını biliyordum, ama kurtarabileceğimiz herkesi kurtarmak ve mümkün olduğu kadar çok insanı bir araya toplamak yerine, mümkün olduğu kadar çabuk daha çok kent yapmak için inşaat programını hızlandıracağımıza, barındıramadıklarımıza bir tür barınak ve koruma sağlayacağımıza inanmıştım – sellerden artakalanlarla kendilerine sallar, yüzen barınaklar yapan zavallılara en azından tekneler, yiyecek ve su verebilirdik. İşte bunları yapmak yerine Yeni Dünya kapılarını dışarıya kapadı. Kenti denizden korumak için inşa edildiğini düşündüğüm büyük duvar sığınmacıları dışarıda tutan bir kale oldu.

Artık Yeni Dünya'da yalnızca en iyi olduğuna karar verilen insanlar olacaktı: En parlak beyinler, teknik açıdan en becerikli olanlar. Kente giriş için bir zekâ testinden geçmek gerekiyordu, yalnızca en yüksek puanı alanlar kabul ediliyordu. Geri kalan herkes yabancı, toplum dışı olarak görülüyordu; aile bireyleri ve dostlar bile. Cal kendimiz için farklı kurallar koyamayacağımızı söyledi, ama annesi babası ve kız kardeşini kentte bir yere sakladığından emindim. Onları ne olursa olsun terk etmezdi," dedi Candleriggs acı acı.

"Sulardan kurtulanlara, dışarıya yardım eli uzatmak yerine, Yeni Dünya sakinlerinin bütün enerjisi ve hayal gücü içeriye döndü. Olanlara inanmakta güçlük çekiyordum. Cal'a meydan okudum, bu konuda şiddetli bir kavga koptu. Haklı olduğumu bildiğini görüyordum, ama Yeni Dünya hayaline ondan vazgeçemeyecek kadar çok kaptırmıştı kendini. Yardım edemediklerimizi unutmam için yalvardı, o kadar çok insan vardı ki yardım etmeyi deneyemezdik bile. Hepsini alırsak Yeni Dünya bunu kaldıramazdı. Yeni kentler istila edilir, hepimiz ölürdük. Dünyanın geri kalanını aklımızdan çıkarmak en iyisiydi. Kendimizi kurtardığımıza şükretmeli, gelecek için yaşamalıydık, bu gelecek de yükseklerde, gökyüzünde en parlak insanların doldurduğu bir dünyada yaşanacaktı."

Yaşlı kadın acıyla ellerini ovuşturdu.

"Ama ben bu hayali paylaşamazdım. Bu yüzden başkaldırdım. Benim gibi başka insanlar da vardı. Dünyanın geri kalanını unutmayan bir avuç insan. Karşıt bir grup oluşturup, dünyanın geri kalanı, terk edilmiş insanlar için sesimizi duyurmaya çalıştık. Ama insanlar dinlemeyi reddetti. Boğulmaktan kurtuldukları için fazlasıyla minnet doluydular, tekrar dışarıdaki dünyanın kâbusuna atılmaktan korkuyorlardı. O zamanlar onların kötü olduklarını düşünmüştüm, ama şimdi... şimdi yalnızca sığınmacılara ne olduğunu umursayan, iyi yürekli insan-

lar olduklarını düşünüyorum. Ama kendi gelecekleri için duydukları korku, onları bencillik ve zalimliğe itmişti. Davamızı savunmak için biraz daha zamanımız olsaydı, soğukkanlı davranıp insanlarla korkularını sakinlikle tartışabilseydik, o zaman belki de onlara yardım eli uzatmanın, geleceklerini mahvetmek anlamına gelmediğini anlatabilirdik... Daha çok kişi bize katılır, çoğunluğun sesi olarak düşüncelerimizi dile getirebilirdik. Sonra Caledon ve diğer kent yöneticileri harekete geçmek zorunda kalırlardı. Ama çok az kişi düşüncelerini yüksek sesle dile getirdi, bizi yok etmek kolaydı."

Candleriggs bir an duraksadı, sonra büyük bir kederle ürperdi.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Mara.

"Bizi yakaladılar. Cal hapse atıldığımda beni ziyarete geldi, isyancılardan ayrılmam için yalvardı. Beni hâlâ sevdiğini söyledi. Gökyüzündeki imparatorluğunda sonsuza kadar mutlu yaşayabilirdik. Tek yapmam gereken dışarıdaki dünyayı unutmaktı," diye fısıldadı Candleriggs. "Neredeyse unutacaktım, çünkü onu çok seviyordum. Onunla olmak istiyordum. Çok da korkuyordum. Ama sonra onu eski haliyle sevdiğimi anladım. Elinden gelen bir şey olmadığını, düşündüğüm türde bir gücü bulunmadığını söyledi. Yeni Dünya'nın denetimi başkalarının elindeydi. Kendisini elinden bir şey gelmediğine *inandırmıştı.* Ama gerçekte Yeni Dünya onu yutmuştu, gözü ondan başka hiçbir şey görmüyor, görmek istemiyordu."

Bütün olanların anısının içinde tutamayacağı kadar korkunç olduğunu gösterircesine Candleriggs başını elleri arasına aldı.

"Ondan nefret ettiğimi söyledim. Onu kalbinden bıçaklamışım gibi baktı bana. Ama nefretim sevgiyle karışıktı. İçimde bütün şiddetiyle vahşi bir savaş veriyordum sanki. Diğer isyancılarla birlikte Yeni Mungo'dan

atıldım. Cal en azından bizi vurulmaktan kurtarmıştı. Bunun yerine boğulmamız için aşağı atıldık, ama hayatta kaldık, dünyamızı burada ağaçların ve eski dünyanın kalıntılarının arasında kurduk."

Boş gözlerle karanlığa baktı.

"Başta kederden öleceğimi düşünüyordum. Ölmek istiyordum. Uğrunda yaşayacağım bir şey kalmamıştı. Ailem ve dostlarım yoktu, yeryüzünde benim için önem taşıyan kimse kalmamıştı. Ama sonra ağaçların arasına yerleşip hayatta kalmanın yolunu bulduğumuzda, çevremizde dünyadan kalanları aradık. Eski kentin taşlarına kazınmış işaretleri görmeye başladık. Her yerdeydiler. Bize uğrunda yaşamaya devam edip inanabileceğimiz bir hikâye verdiler. Unutulmaması için eski kentin adlarını aldık, taşın kehaneti inancımız ve umudumuz oldu. Elimizdeki tek şey oydu."

Mara'nın yanaklarından aşağı gözyaşları süzülüyordu. Ağaççıların birçoğu sessizce ağlıyordu. Broomielaw yaşlı kadına sarılmak istedi, ama Candleriggs yaşadıklarının acısını dünya yüzünde dindirebilecek hiçbir şey yokmuş gibi, omuz silkerek kızı uzaklaştırdı.

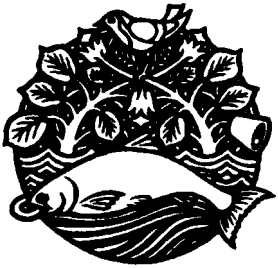
"Cal, benim canım hayalperestim, sana ne oldu?" diye mırıldandı Candleriggs. Başı öne düştü, gözleri dalgındı.

"Yuvaya girme zamanı geldi," dedi Molendinar usulca.

Yaşlı kadın Ibrox ve Molendinar ayağa kalkmasına yardım ederken, bir kez daha Cal'ın adını mırıldandı. Sonra döndü. Şimdi yüzünde, Mara'nın bu yaşlı kadının bir zamanlar ne kadar coşkulu bir genç kadın olduğunu görmesini sağlayan bir ifade vardı.

"Ama onun kalbini kırdım! Bencil Yeni Dünya'sında kalmayı reddettiğimde taş kalbi paramparça oldu!" dedi Candleriggs. "Bunu biliyorum, çünkü veda ettiğinde kalbinden kopan bir parça benimkine sapladı ve hâlâ orada. Onu hâlâ hissedebiliyorum." Sonra yuvasına gitti. Eli taş parçasının kırık kalbine saplandığı yeri tutuyordu.

UZUN UMUT

Gecenin geç saatlerinde, baykuşlarla yarasaların bile sessizleştiği bir zamanda, Mara yuvasında yatan Broomielaw'u kaldırdı.

"Ne oldu?" dedi Broomielaw telaşla.

"Benimle katedrale gel," diye yalvardı Mara.

"Şimdi? Karanlıkta mı? Sakin ol Mara, şimdi yuvada olma zamanı."

"Çok önemli Broomielaw. Oraya gitmeliyim."

Broomielaw içini çekti, ama yuvasından aşağı indi. "Bekle," dedi. "Geri gelene kadar Molendinar'ın Clayslaps'le ilgilenmesini sağlamalıyım."

Broomielaw uzaklaşırken, Mara yarasalardan korunmak için bir ağacın kovuğuna konan pervane fenerini aldı. Sonra bir sal alıp suyun karşısına, katedral adasına geçtiler.

"Ne yapacağız?" diye sordu Broomielaw.

"Gorbals ile Kanat'ı geri getirmek için yapmam gereken bir şey var," diye karşılık verdi Mara.

"Ah Mara," diye tekrar ağlamaya başladı Broomielaw. "Gorbals'ı da, Kanat'ı da asla geri alamayacağız. Götürülen hiç kimse geri gelmedi. Onları kaybettik. Sonsuza kadar!"

Mara onu sakinleştirdi. Sonra onu oyalamak için, Thenew'un taş yüzündeki çatlağın kendi yüzündeki ize uyduğunu, büyükannesinin aynasındaki kırığın da yüzündeki ize denk geldiğini anlattı. Bütün izler yüzünün sol tarafındaydı.

"Çok tuhaf Broomielaw. Küçük bir şey belki, ama çok tuhaf," diye bitirdi sözlerini. "Gerçekten ne düşüneceğimi bilemiyorum. Taştaki yüz olduğuma inanmıyorum, çünkü ben yalnızca Mara'yım. Yine de hepimizi kurtaracak bir yol bulmaya kararlıyım. Ama bunun taştaki işaretlerle bir ilgisi yok, böyle yapmam gerektiğini hissediyorum. Ancak bunu yaparsam hayatıma devam edebilirim. Gorbals ve Kanat'ı bulmak da yapmam gerekenin bir parçası, çünkü bunu onlara borçluyum. Daha sonra size açıklamam gereken başka şeyler de var."

Broomielaw karaya çıkabilmeleri için saldan aşağı atladı.

"İzler taş kehanetiyle ilgili," dedi Broomielaw. "Bundan eminim. Katedralde sana yardımcı olacak bir şey olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?"

"Evet," dedi Mara.

Karanlık, boş katedrale girdiler. Pervane ışığında taş zemine yayılan kanlar karanlık gölgeler olarak görünüyordu.

"Ne arıyoruz?" diye sordu Broomielaw tedirgin bir sesle.

"Bir kız," dedi Mara. "Gök insanlarından biri. Onu geride bırakmışlar. Deniz polisi onu görmemiş olmalı, mezarlarda birinin arkasında."

Broomielaw dehşet içinde kalmıştı.

"Kız yaşamıyor," diye sakinleştirdi onu Mara. "Giysilerine ihtiyacım var."

Geniş taş sütunların arasında yatan küçük bedenlere basmamaya gayret ederek ilerlediler. Broomielaw eğilip küçük bir çocuğun gözlerini kaparken, şiddetli bir hıçkırığı bastırdı.

"Haklısın Mara. Onlar yalnızca çocuk ve bu yapılan şey çok korkunç," dedi Broomielaw üzüntüyle. Sonra yerden bir şey almak için eğildi. Pervane ışığını Mara'nın görmesi için kaldırdı. "Şuna bak! Kanat'ın değil mi bu?"

Mara şaşkınlıkla bir çığlık attı. Kanat'ın üniversitenin salonlarından aldığı kemik saplı bıçaktı. Mara sevinerek silahı aldı. Eski kemik sapı sağlam ve güven vericiydi. Keskin taş bölümü soğuk ve ilkeldi. Yine de binlerce yıldan sonra bile insan etine saplanabilir, hâlâ öldürebilirdi.

"Bu taraftan," dedi Mara, katedralin arkasındaki ölü bedenler arasından dikkatle geçerek.

"Bu bir işaret," dedi Broomielaw. "Bunu bulmamız iyi bir işaret."

"Umarım," diye fısıldadı Mara. Ama Kanat'tan bir iz yoktu. Yine de elinde oğlanın bıçağını tutarken kendini daha güçlü, yapacağı şey konusunda daha emin hissediyordu.

"Burada," dedi Mara sessizce, mezarın arkasındaki kızın tuhaf bir açıda duran bedenine uzanarak.

"Vurulmuş mu?" diye sordu Broomielaw merakla. Pervane ışığında kızın alnında küçük karanlık bir kurşun deliği gördüler. Başının çevresine yayılan kan gölü kırmızı bir hale gibi duruyordu.

"Yanlışlıkla kendilerinden birini vurmuşlar," diye başını salladı Mara, ama bu durum onu hiç de sevindirmemişti.

"Giysilerini mi istiyorsun?" dedi Broomielaw.

Mara bir kez daha başını salladı, birlikte sessizce kızın üzerindeki turuncu su geçirmez üniformayı, altındaki yumuşak ipek gibi giysileri ve ayağındaki ayakkabıları çıkardılar. Sonunda Mara yanında getirdiği yosun yorganla genç kızın üstünü örttü.

"Onu gömmeliyiz," dedi Broomielaw. "Hepsini gömmemiz gerek ama tek başımıza yapamayız. Diğerleriyle birlikte ilk ışıkta geliriz."

Mara kızın bedeninden uzaklaştı. Çevresindeki ölümün kekremsi, yoğun kokusu Mara'nın midesini bulan-

dırdı. Bu berbat yerden uzaklaşıp temiz havaya çıkmalıydı, hem de hemen *şimdi*. Mara kızın üzerinden çıkardıkları polis giysilerini kapıp kapıya koştu, ama kaçmak için acele ederken çocuk cesetlerinden birine takıldı. Dehşet içinde, dengesini bulmak için kalın bir sütunun gövdesine yaslandı. Soğuk taş ruhunu ve bedenini yatıştırdı. Bir saniyeliğine alev alev yanan yanağını taşa yasladı. Sonra göz hizasında taşa kazınmış bir sözcük gördü: *Unutma* sözcüğü derin bir biçimde taşa kazınmıştı.

Arkasında duran Broomielaw'un pervane feneri taşın üzerine kazınmış yazının tamamını titrek bir ışıkla aydınlattı:

Geçmişin öyküsünü oku
Ders al onlardan
Ve sakın düşünme terk etmeyi
Umutlandırmadan kalbini

Mara taşlara kazılı işaretlere inanmamasına rağmen, esrarengiz bir biçimde aldığı kararı biliyormuş gibi bu eski sözler karşısında ürpermekten kendini alamadı.

Mara bütün dünyasını küçük sırt çantasına doldurdu. Grönland hakkındaki kitap, Charles Dickens'ın *İki Kentin Hikâyesi*, Kanat'ın kemik saplı bıçağı, küçük siyah göktaşı ve içinde birkaç parlak, küçük, incecik disk bulduğu kız polisin cüzdanı çantasındaydı.

Güvercin Tepesi'nin enkazındaki küvette kendini Aşağı Dünya'nın kirinden arınmış, dişlerini elma nanesiyle temizlemiş, düğüm düğüm olmuş saçlarını karanlık sular gibi parlayana kadar, dallardan yapılmış sert bir tarakla taramıştı. Şimdi ağaçların arasında, çantasına yerleştirmeden önce Tain'in küçük oyma kutusundaki aynada görüntüsünü kontrol ediyordu. Aynada yanağındaki yavaş yavaş kaybolan ize paralel kırığa bakmaktan kendini alamadı.

En son, sibervizini kontrol etti.

Ağaççılar onu gördüklerinde tedirgin bir biçimde fısıldaşıp bir araya toplandılar. Pollock, Mara'nın çantasında

gördüğü sihirli makineden diğerlerine söz etmişti. Mara küreyi, gümüş haleyi ve küçük siber-çubuğunu çıkardı. Küreyi avcunda tuttu, dokunmasıyla birlikte canlandığını hissetti. Renkler ve gölgeler kürenin yüzeyinde hızla dönerken, Ağaççılar soluklarını tuttular. Mara yüzleşmek zorunda olduğu en zor şeyin, bir Doku iblisinin elinden kurtulmak olduğu o eski, güvenli hayatına karşı güçlü bir özlemle doldu.

Sibervizi Aşağı Dünya'da yakalayabildiği kadar güneş ışınıyla doldurmuştu, ama bir kez daha kontrol etmeliydi. Birden aklına hınzırca bir fikir geldi. Sırıtmasını saklamak için başını küreye eğdi, elektronik pad'in üzerine hızlıca bir siber-komut karaladı. Sonra gümüş ışık halkasını Pollock'un gözüne taktı.

"Bunu avla bakalım," dedi ona.

Pollock bir an hayretle Mara'ya baktıktan sonra, gözleri yalnızca kendisinin görebildiği bir görüntüye odaklandı, yüzünü bir dehşet ifadesi kapladı. Uzun ve gürültülü bir çığlık kopardı, ışık halkasını yüzünden söküp Mara'ya fırlattı.

"Canavarlar!" diye bağırdı çalılara doğru koşarak.

"Canavarlar mı?" Broomielaw temkinli bir biçimde gümüş halkayı taktı, takar takmaz da korkuyla bağırıp kaçmaya hazırlanırken, Mara onu durdurdu ve halkayı gözünden çıkardı.

"Ca-canavarlar," diye tekrarladı kız sersemlemiş bir şekilde.

"Gerçek değiller," dedi Mara özür dileyerek. "Resimli bir kitap gibi düşün."

Pollock çalıların arasından dehşetle çevresine bakınıyordu. Diğer Ağaççılar da geri çekilmişlerdi.

"Bir canavar beni neredeyse yutuyordu," diye ağladığı duyuluyordu.

"Artık gitti Pollock," dedi Mara ona alaycı bir tavırla. "Broomielaw canavarı korkuttu."

Mara polisin giysilerini alarak üzerini değişmek üzere bir ağacın arkasına gitti. Broomielaw, kızın başındaki yaradan akan kanla lekelenen turuncu üniformayı titizlikle temizlemişti. Mara kendi giysilerini ve su geçiren yırtık pırtık ayakkabılarını çıkardı. Üniforma üzerine uydu, ama ayakkabılar ayağını sıkıyordu. Yine de idare etmek zorundaydı. Eski ayakkabıları onu anında ele verirdi. Ama güzelce temizlenmiş naylon sırt çantası kız polisin üniformasına benzer bir malzemeye sahip olduğu için dikkat çekmezdi.

"Candleriggs ne yaptığını bilmek istiyor Mara," dedi Molendinar ağacın diğer yanından.

"Yapmak zorunda olduğum şeyi yapıyorum," dedi Mara.

"Hayır Mara, hayır!" diye haykırdı Broomielaw. "Bu taşın kehaneti değil."

"Nereden biliyorsun?" dedi Mara ağacın arkasından çıkarak. Yeni Mungo polisinin parlak turuncu üniforması içinde temiz ve derli toplu görünüyordu. Ağaççılar ona bakakaldı.

"Çok garip görünüyorsun." Broomielaw kaygıyla başını salladı. İri gözlerinde korku ve endişe okunuyordu. "Bizim Mara'mız gibi değilsin. Onlar gibi görünüyorsun."

"İyi," dedi Mara. "Tıpkı onlar gibi görünmeliyim, çünkü Yeni Dünya'ya gidiyorum." Ağaççılar dehşet içinde, aralarında konuşmaya başladılar. Mara elini kaldırarak *onları* susturdu.

"Kararımı verdim. Dinleyin! Gorbals ve Kanat'ı geri almalıyız. Gemilere de ihtiyacımız var. Size Athabaskaları anlatmıştım. Gorbals götürülmeden önce üniversitede bir kitap buldu. Kuzeyde Grönland denen yerde kara parçası var. Burası buzullar eriyip okyanuslar taşmadan önce, buzla kaplı olan büyük bir kara parçası. Yüksek yerleri var ve oradaki buzlar erimiş olmalı. Yeni bir hayat kurabileceğimiz bir yer, ama oraya gitmek için gemiye ihtiya-

cımız var. Birden çok gemiye, çünkü duvarın dışındaki tekne kampında kalan insanları da kurtarmalıyız. Bu yüzden gemilere ulaşmanın bir yolunu bulmak için gök kente çıkmalıyım. Buradan bir şey yapmamız imkânsız."

"Çok tehlikeli!" diye itiraz etti Broomielaw.

"Bak," dedi yalvarırcasına Molendinar. "Gorbals ile Kanat'ın sağ salim geri gelmesi için yuva ağacının her yerine armağanlar astık. Peşlerinden gitmek zorunda kalmaman için. Ve yeni bir kuş geldi, fare-soyunun kuşu olabilir, bu yüzden kalıp ona bakmalısın."

Mara parlak renkli paçavralar, plastik kurdeleler, yiyecekler ve dileklerin yazılı olduğu kâğıt parçalarıyla süslenmiş kayın ağacına baktı. Camdan rüzgâr çanlarının ahenkli tatlı müziği, ağacı dilekleri yerine getirecek bir ruh haline sokacaktı.

"Sağ olun," dedi Mara. "Bana gerçek birer dost oldunuz. Şimdi bana şans dileyin, çünkü *gitmeliyim*." Mara içinde yükselen duygulara teslim olarak gözyaşları içinde Broomielaw'a, sonra Molendinar'a, Pollock ve Possil dahil bütün Ağaççılara tek tek sarıldı. "Gorbals'ı geri istiyorsunuz, öyle değil mi? Ben de öyle, Kanat'ı da geri istiyorum. Tek yolu bu. Broomielaw, Clayslaps'e benim için her gün sarıl. Serçeye de iyi bakın, belki gerçekten Kanat'm serçesidir."

Broomielaw konuşamadan başını salladı.

"Bunu al," dedi Molendinar. Mara'ya kurutulmuş bir ot filizi uzattı. "Kekik. Cesaret getirmesi için."

Mara kekik kokusunu içine çektiğinde, unuttuğu bir şeyi hatırladı. Sırt çantasının küçük gözünden çıkardığı annesinin biberiye filizinin yanına kekiği bağladı.

"Açık bir zihin ve cesaret," dedi Molendinar'a.

Broomielaw, Mara'nın elini kavradı. İri, yeşil gözleri yaşlıydı. "Mara'nın 'acılık' anlamına geldiğini söylediğinde yanılıyordun bence. Bence Mara hiç yılmayan, güçlü, 'büyük umut' demek."

"Büyük umut." Mara gülümsedi, bu Kanat'taki küçük çiftlik köylerinin adıydı. Broomielaw'un elini kavradı. "Onu bulacağım Broomielaw. Bulana kadar geri dönmeyeceğim."

Broomielaw gözyaşları içinde başını salladı. "Sana ilk günden beri inanıyorum. Ama bekle bir dakika." Yuvasına fırladı, sudan korumak için sarılmış bir tomar kâğıt verdi. Kâğıtlar bir kenarlarından dayanıklı otlarla dikilerek bir kitap haline getirilmişti. "Bunları yanma al. Gorbals'ın şiirleri."

"Alamam," diye itiraz etti Mara. "Onları senin almanı isterdi."

Ama Broomielaw şişkin kâğıt tomarını Mara'nın eline tutuşturdu. "Gorbals her zaman bir şiirin kimin ihtiyacı varsa ya da kim isterse ona ait olduğunu söylerdi. İstemiyor musun? İhtiyacın olabilir..." Korkuyla başını salladı. "Yukarıda."

Mara dudağını ısırdı. Gorbals'ın el yazması şiir kitabını alarak dikkatle çantasının iç gözüne koydu.

Ibrox onu uyardı. "Olabilecek her şeye karşı hazırlıklı olmalısın."

Artık Mara gitmeliydi, yoksa duygularını kontrol edemeyecek ve gidemeyecekti. Ama Candleriggs'e henüz veda etmemişti. Mara meşe ağacına yürüdü. Candleriggs'in yaşlı baykuş gözleri büyük yuvadan aşağı baktı.

"Hayatını kaybedebilirsin Mara Bell," dedi Candleriggs usulca.

Mara başını kaldırıp ona baktı. "Biliyorum Candleriggs, ama ailemi ve en iyi arkadaşımı kaybettikten sonra da ölmek istiyordum. Tıpkı senin Yeni Dünya'dan atıldığında ölmek istediğin gibi. Ölmek istedim, ama yapamadım. Ama Kanat beni tekne kampından çıkarmamış olsa, şimdi ölmüş olabilirdim. Gorbals'ı götürmeleri benim suçumdu, bu yüzden onu geri almaya çalışmalıyım. Dünyada kendimize güvenli bir yuva bulmak için bu tehlikeyi

göze almamız gerek. Ama başka bir şey daha var Candleriggs. Uğrunda yaşayabileceğim bir şey buldum. Garip, ama onun için hayatımı tehlikeye atmaya değer. Ve en önemlisi de..." Mara duraksadı, yutkundu. "Bunu ailem için yapmalıyım, böylece yaşamlarını boş yere yitirmemiş olacaklar."

Candleriggs yavaşça başını salladı.

"Artık sana söyleyebileceğim bir tek şey var," dedi Candleriggs. "O da şu: Bir insana sözlerinle ya da yaptıklarınla ihanet edebileceğin gibi, hiçbir şey yapmayarak veya sessiz kalarak da ihanet edebilirsin. Neredeyse otuz bin gün doğumu gördüm, eski zamanda bu seksen yıla denk geliyor, ömrüm boyunca öğrendiğim en önemli şey bu. Ama tam tersi de doğru olabilir. Bu yüzden evet, başka birini kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atmaya değer. Şunu da biliyorum: Gelecek insanların aklına bağlı olmayacak, insanların kalbine ait olacak. Ama Mara, bu taş kehanetinin bir parçasına bile inanmıyor musun?"

"Şey, muhtemelen, yani tam olarak değil. Ah *bilemiyorum*!" diye bağırdı Mara aklı karışmış bir halde.

"Serçe gibi çırpınıp durma," dedi Candleriggs. Sesi güler gibiydi. "Bana gerçekten ne düşündüğünü söyle."

"Şey," diye kıvrandı Mara. "Belki bunu yapacak kişi benim, kim bilir? Geleceğin taşa yazılmış olduğuna inanmıyorum sadece. Elbette bir şeylerin gerçekleşmesini seçimlerimiz sağlıyor. Bunu yapmak da benim seçimim, çünkü *yapabilecek* olan tek kişi benim. Ama taştaki işaretler yüzünden değil, yapmam gerektiğini hissettiğim için. Taştaki işaretlerin benim için bir anlamı yok." Ama Mara başka bir şey hatırlamıştı. Candleriggs'e Athabaskalar hakkındaki kitabın lekeli, parçalanmış sayfalarında okuduğu cümleyi anlattı. Geri verilmesi gereken armağandan söz ediyordu kitap. Kanat ve Ağaççıların onun için yaptıkları, Mara'nın geri vermesi gereken armağandı.

"Ve belki de..." Mara koyu gözleri parlayarak Candleriggs'e sırıttı. "Belki de sırf görmek için oraya çıkmak istiyorum."

Candleriggs güldü, büyük yuvanın derinliklerine çekilirken iri baykuş gözleri kayboldu.

"O halde hoşça kal Mara Bell," diye seslendi yaşlı kadın yumuşak bir sesle. "Benim hiçbir zaman yapamadığım şeyi yap ve yüreğini ateşli, aklını serin tut."

Mara birbirine doladığı biberiye ve kekik filizlerini kaldırarak, kokularını almak için avucunda hafifçe ezdi. "Berrak bir zihin ve cesaret," dedi titrek bir sesle. "Candleriggs," diye duraksadı. Hep merak ettiği ama hiç sormadığı bir şey vardı. "Gerçek adın neydi?"

Yaşlı kadının yanıtı dalların hışırtısı arasında hafif bir fısıltı olarak geldi.

"Lily."

Mara her bahar Kanat'ın kıyısında açan beyaz zambakları* anımsadı.

"Çok güzel."

"Bir zamanlar ben de öyleydim," dedi fısıltı.

"Hoşça kal Lily," diye fısıldadı Mara.

Mara karanlık yamaçtan aşağı koştu, Güvercin Tepesi'nden aşağı indi, ay-pervaneleriyle ışıl ışıl bodur elma ağaçlarının arasından geçti. Sonra bir sala atlayarak kürek çekmeye başladı.

Lily İngilizcede "zambak" anlamına gelmektedir. (ç.n.)

ZİHİN-BOŞLUĞU

Taş ve çürümüş şeylerde inanmadığını,
yoktan biçimlendir.

Sonsuz An, Sandor Weores

TİLKİ İZİ BİR

Gece Tilki'nin zamanı.

Her şeyin ucuna sessizce süzülme zamanı. Bir zamanlar Doku olarak bilinen ilkel siber-dünyanın, eski terk edilmiş ağlarında gizlice dolaşmanın, araştırmanın zamanı. Ara sıra bir tilkinin şansının yaver gideceği ve geçmişin bir yerlerde unutulmuş ve sağlam kalmış değerli bir parçasını kazıp bulabileceği, köşe bucağı dolaşabileceği zamandı. Yalnızca bir tilkinin bulabileceği yerler vardı. Kayıp ve ölü şeylerle dolu yerler. Tilki geceleri buralara gidiyordu işte.

Tilki ender rastlanan türde bir varlıktı, iş bilir bir hayalperest. Gündüz siber-uzayda hızla ilerliyordu, Yeni Dünya'nın Stellarka Projesi'nde zihin-koşucusuydu. Yeni Dünya'yı bir gün uzaya, yıldızlardaki bir kente götürecek bilimsel araştırmanın, yeni ışıltılı mikro devrelerini ve fikirlerini araştırıyordu. Ama bu yalnızca bir işti. Tilki gerçekte geceler için yaşıyordu. Gerçek hazineyi, geçmiş denen kayıp altını o zaman arıyordu.

Tilki çok şey istiyordu. Bazen hiper hızın rüzgârında olanaksız, olmayacak şeyler hayal ediyordu. Zor olanın yalnızca hayal etmeyi bilmek değil, ne hayal edeceğini bilmek olduğunu keşfetmişti. En zoru da ikisinin de yanı-

tını bulduğundaydı. Sonra hayallerine inanmaya başlıyordu, gerçekleşmemesi olanaksız hayallere.

Tilki, Yeni Mungo çocuklarındandı. Ender olarak evde olan, iki en üst siber-mühendisin tek çocuğu. Ailesi Yeni Dünya'nın bütün kentlerini yöneten, büyük küresel gücün kalbindeydi. Tilki akıllı, sıkılgan, yalnız bir çocuktu. On yaşındayken insanların beyin güçlerinin çok azını kullandığını, dünyada her şeyin ters gittiğini biliyordu. Şimdiyse yalnızca Doku'nun ufalanan yıkıntıları arasında bulduklarına inanıyordu.

Tilki bir asiydi. Geçmişi diriltmek istiyordu; 'Kurucu Babaların' attığı yerde duran çöp yığınlarındaki terk edilmiş gerçek geçmişi. Geçmiş bir karnavala, gerçekte olan şeyin bir pandomimine dönüşmüştü. Yeni Dünya sentetik konulu bir parkı geziyor onu yağmalıyordu, gerçek umurunda değildi, tek ilgilendiği eğlenmekti.

Tilki geçmişi biliyordu. "Kurucu Babalar," gerçek geçmişin yalnızca 'şok yaratmayacağı kesin bölümlerini' gizlememişti. Tilki'nin bulduğu şey bütün benliğini sarsıyordu oysa.

Geceleri Tilki hiper hızda dolaşıyordu. Aklına güvenerek, her şeyi merak ederek, fazla bir şeyden korkmadan yaşıyordu. Tilki içgüdüsü ona ne zaman durup saklanması gerektiğini, garip siber-yaratıkların ve Doku-hayaletlerinin dolaştığı loş geçitlerden ne zaman kaçması gerektiğini söylüyordu. Gölgelerde yatan ıssız sokaklarda dolaşmayı tercih ediyordu, bulabileceği her gerçek izini hiç durmadan sürüyordu.

Bir kez, yalnızca bir kez, başka biri daha vardı. Cesur birinin becerisiyle Doku'da hızla yükselip alçalan bir gezgin. Tilki onu uzun bir zaman izlemişti, ta ki bir gün Doku ile Zihin arasında bir okyanus gibi uzanan geniş bir siber-pus uçurumu olan Hiçbir Yer'e düşene kadar. Tilki onun geçmişin anahtarını taşıdığına inanıyordu. Tilki yalnızca bir kez, kızı kayıp ve çaresiz gördüğünde

kendini göstermişti. Ama fazla kuşkulu, fazla tilki temkinliliği içindeydi ve kız bir anda yaşadığı sürece unutamayacağı bir umutsuzluk çığlığıyla kaybolmuştu. Bir daha da hiç geri gelmemişti.

Tilki geçmişin kırıntılarını bulmak için arka sokaklardaki çöp tenekelerini, unutulmuş köşe bucağı ararken artık hep yalnızdı. Bulduklarını siber-belleğin gizli ceplerinde saklıyordu. Her kırıntıyı, her saklanma yerini bir gün kullanabileceğini düşünerek yapıyordu bunu. Tilki geçmişten kalan bu gerçek altın parçacıklarının, bir kez daha anlamı olacağı güne inanmaya çalışıyordu. Kendi geçmişini anlamadan, kör bir halde geleceğe doğru yalpalayan bir dünyada, kendini kaybolmuş hissediyordu. Her geçen gün yüreği bu dünyaya karşı katılaşıyordu, kendini bir tek geçmişin gölgeleri arasında rahat hissediyordu.

Gece, Tilki'nin zamanıydı. Siber-uzayın sonsuzluğunun bir yerinde vakit hep geceydi.

DAHA MERAKLI DAHA MERAKLI

Mara az kalsın son dakikada cesaretini yitiriyordu.

Gök kente giden asansör kapsülünün kapısı ardına kadar açıktı. Sabahın erken saatlerinde erzak gemisiyle gelen; terli, kir pas içinde ve yorgun işçiler bir deniz polisi birliğiyle birlikte dalga dalga ilerliyorlardı. Turuncu üniforması sayesinde kalabalığa karışmak kolaydı. Asansör kapsülüne yaklaşırken bir an duraksadı. Bir adım daha attığında, iki dünyayı ayıran eşiği geçmiş olacaktı. Arada inanılmaz büyük bir uçurum varmış gibi geliyordu ona. Sonuçta kapıdan geçip asansör kapsülüne girmesine yol açan kendi iradesi değil, arkasındakilerin onu itmesiydi.

Asansör düzgün bir hızla yukarı çıkarken Mara'nın yüreği ağzına geldi, bir an yükselmek yerine aşağı düştüğünden emindi. Ama yalnızca aşağıdaki dünya düşüyordu ve çekim çok güçlüydü. Hızın en yüksek olduğu anda, Mara Aşağı Dünya'yı oluşturan her şeyi gördü, hissetti ve kokladı. Sonra her şey karardı ve gözden kayboldu.

İlk fark ışıktı. Aşağı Dünya'nın karanlığına alışmış gözler için neredeyse kör ediciydi. Mara'nın asansör kapsülünden indiğinde, gördüğü ikinci şey sıralanmış kent

muhafızlarıydı. Kalbi hızla çarpa çarpa, onlarla göz göze gelmemeye çalışarak yanlarından yürüyüp geçti. Sırtlarında ve göğüslerinde taşıdıkları güzel, beyaz, çiçek gibi sembollere rağmen, muhafızların gri üniformaları ürkütücüydü. Sanki denizde bir teknedeymiş gibi, Mara'nın midesi kalktı; bunun nedeni yalnızca heyecan değildi, kent amaçlandığı gibi rüzgârın ritmiyle hafifçe, ama ürkütücü bir biçimde sallanıyordu.

"Hey sen! Oradaki!" diye bağırdı bir muhafız. Mara başını çevirip bakmamak ve diğerleriyle birlikte yürümek için kendini zorladı. Hissettiklerinde haklı olduğu anlaşıldı. Başka birini istiyorlardı. Mara erzak gemisinden inen kalabalığı izleyerek kısa bir koridordan geçti, sıranın kendisine gelmesini beklerken rahat görünmeye çalışıyor, ama bir yandan da çevresindeki her şeyi müthiş bir dikkatle inceliyordu.

"Girmek için lütfen kimlik diskinizi takın," diyordu tekrar tekrar sıranın başındaki ses.

Konuşan düzgün, neşeli ve tamamen yapay bir sesti. Sesin sahibi boş bir ifadeyle gülümseyen genç bir kadındı. Yeni Mungo'nun resmi giriş kapısı gibi görünen koridorun başında bekliyordu. Genç kadının kısa elbisesinin renkleri gökkuşağının her rengine bürünüyor, sırayla bütün renkleri aldıktan sonra en başa dönüyordu. Mara kadının ışıktan yapılma bir varlık olduğunu görerek rahat bir nefes aldı. Genç kadının, amaçsızca dolaşan ve anlamsız verileri durmadan geveleyen bozuk atalarıyla Doku'da karşılaşmıştı. Mara bu bozuk siber-varlıkları sırf eğlence olsun diye rahatsız ederdi. Işık kız, duvardaki yarığı işaret etti, Mara'nın kimlik diskini buraya sokması gerekiyordu. Uzun, gürültülü kuyruk ona düşünecek zamanı vermişti. Genç kız polisin cüzdanındaki bozuk para büyüklüğündeki iki parlak disk elinde hazırdı.

"Girmek için lütfen kimlik diskinizi takın," dedi ışık kız. Mara disklerden birini tahmine dayanarak taktı.

Genç kadın bir an titreşti, ışıktan bir varlığın sabırsız kaş çatışıydı bu. "Yanlış disk."

Duvardaki yarıktan ilk disk dışarı çıktı. Mara'nın arkasında bekleyenler sabırsızca mırıldandı. Mara, kent muhafızlarından oluşan sıraya bakmaya cesaret edemiyordu. Telaşla parmakları titreyerek ikinci diski taktı, bütün kalbiyle doğru olmasını diledi. Kayar kapılar açıldı. Mara kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atarak kapılardan girdi.

İçerideydi! İnanamayarak uzun gümüş rengi bir tünelde durdu.

Mara altındaki sürekli değişen dünyaya alışmaya çalışarak, pırıltılı geçitte yürümeye başladı. Kendini tamamen kaybolmuş hissediyordu.

Sakin, berrak bir zihin ve cesaret. Adım adım.

İlk adım turuncu polis üniformasından kurtulmaktı, çok fazla göze çarpıyordu. Mara yavaşlayarak, erzak gemisinin mürettebatının, önündeki tünelin köşesinden dönmesini bekledi. Sonra arkasına hızlıca göz atarak, turuncu üniformayı üzerinden çıkardı, çantasına koydu. Altında genç kız polisin yumuşak, rahat günlük giysileri vardı. Bitişikteki bir tünelin içindeki platformda duran, yeni gelenlere yetişmek için koştu. Bir şey bekliyor gibi göründüklerinden, Mara da onlarla birlikte bekledi ve kalabalığın oldukça azaldığını fark etti.

Diğerleri nereye gitmişti? Bir elektrik kıvılcımının cızırtısını duydu. Sonra azalan seslerin yankısı geldi. Mara çabucak sesleri bitişik tünele doğru izledi, tünelin içine bakarken, tek bir akıcı hareket halinde köşeyi dönen, arkasında yalnızca dumanı tüten kıvılcımlardan bir iz bırakarak kaybolan kalabalığın son birkaç kişisini gördü.

Mara keyfi kaçmış bir biçimde bekleyen küçük grubun yanına döndü tekrar. Kıvılcımlar saçan grup nasıl bu kadar hızlı hareket edebilmişti? Mutlaka öğrenmeliydi. Bu hıza imrenmişti, bu güç ve özgürlüğün kendisinde de olmasını istiyordu.

Birkaç saniye sonra tünele –neredeyse hiç ses çıkarmadan– kırmızı gümüş bir tren girdi. Mara herkesle birlikte bindiğinde, tren hızla gök-tünellerinin oluşturduğu labirente daldı, birkaç dakikada bir istasyonlarda duruyordu. Mara'nın nerede ineceğine dair bir fikri yoktu, her istasyonu anons eden sesi dikkatle dinledi. Diğer yolcuların yanlarında ebeveynleri bulunan küçük ya da büyük çocuklardan oluştuğunu fark etti.

Fidanlık, Yaşlı Bakım Çiftliği, Büyük Batı Uyum Bloğu, Arkadya'dan geçtiler. Sonra son durağa, kent merkezine geldiler. Mara geri kalan yolcularla birlikte trenden aşağı indi.

İstasyon peronundan çıkan insanları izledi, kısa bir tünelden yürüyüp geniş, havadar bir salona çıktı. Tam önünde, iki saniyede bir girip çıkan insanlarla dolu açılıp kapanan kapıları gördü. *Siber-kat*, diye yanıp sönüyordu işaret. Mara tedirgince kapıya yaklaştı. Burası hareketliliğin merkezi gibi görünüyordu, pekâlâ keşfe buradan başlayabilirdi.

Bir an büyük metal bir kapıya kazınmış resimli hikâyeyi incelemek için durdu. Kapının en altında, kabarık okyanusun üzerindeki fırtınaları aşma mücadelesi veren bir gemi vardı. Bunun üzerinde çeşitli işlerle meşgul insanlar çizilmişti. Bina inşa ediyor, yaratıyor, icatlar yapıyorlardı. Figürler, matematik sembollerine benzeyen işaretler ve çeşitli aygıtlar yağmuru altında çalışıyorlardı. Resimli hikâyenin en tepesinde iki melek gibi varlık, kanatlı bir adamla bir kadın duruyordu.

Koca kapı kayarak açıldı. Parlak, çiçekli bir gömlek giymiş bir ışık-varlık Mara'yı içeri çağırdı. "Gel de bedava bir kapsülü yakala," diye üsteledi. "İlginç bir gün geçir!"

Mara büyük kapıdan içeri, kapıdaki çocuk ve karşılaması kadar sahte bir soğukkanlılıkla girdi. Tam olarak ne yaptığını ve nereye gittiğini biliyormuş gibi yürüyordu ki

sonuçta zaten biliyordu. Geriye bir tek nasıl yapacağını bulması kalıyordu.

Mara Yeni Mungo'nun siber-katı olan büyük salonda dehşet içinde durdu. *Siber-kat.* Bu sözcüğü iyice düşündü. Siber-katedralin kısaltılmışı olması gerektiğini düşündü, çünkü burası tam olarak bir katedrale benziyordu, ama Aşağı Dünya'nın katedralinden çok daha büyüktü. Orası gibi on katedral sığardı buraya. Üstelik bu katedral, taş yerine boşluk ve ışıktan; cam, ayna, kristal ve daha fazla ışıktan yapılmışa benziyordu. Geniş, açık bir yerdi. Yükseklere tırmanan duvarlar ve tavan, insanı sürekli yukarı bakmaya zorluyordu.

Asla aşağı ve dışarı bakmıyordunuz.

Binlerce alçak çalışkan ses, havayı uyumsuz mırıltıların gürültüsüyle dolduruyordu. Ses tuhaf bir biçimde bir müziğe, hatta bir koronun sesine benziyordu. '*Tilki burada mı?*' diye merak etti Mara, sıra sıra eğilmiş başlara bakarak. Siber-katı dolduran, arı kovanına benzer bölmelerde oturmuş, binlerce kişiden herhangi biri olabilirdi. Mara'nın gözü bir kent muhafızına takıldığında, korkuyla irkildi. Normal ve oraya bir amaç için gelmiş gibi görünmeye dikkat etmeliydi.

Çabucak geniş arı kovanında kendine boş bir bölme buldu. Oturduğunda iskemle onu sıcak bir kucak gibi sardı. '*Buradan nasıl çıkılıyor?*' Ayağa kalkmaya çalıştığında iskemle onu hafif bir iç çekişiyle serbest bıraktı. Mara tedirgin bir gülümsemeyi bastırarak tekrar oturdu ve bu kez iskemlesinin kucaklamasından memnun kaldı.

Şimdi herkesin neye mırıldandığını anlayabiliyordu, göğüs hizalarında broşa benzer küçücük kutular vardı. Alınlarındaysa renkli kristaller göze çarpıyordu. Bölmesinin parıldayan masasında tek bir talimat yazılıydı.

İlham-kutusunu ya da baş-taşını bölmeden çıkarmayınız.

İlham-kutusu. Mara bir iğneye iliştirilmiş küçük kutuyu eline aldı. Bu olmalıydı. İlham-kutusunu diğerlerinin yaptığı gibi göğsüne taktı. Sonra alnına baş-taşını koydu. Kendiliğinden yapışmıştı. Bedenini mıknatıs olarak mı kullanıyordu?

İlk yapması gereken Kanat ile Gorbals'ı bulmaktı. Sonra da gemilere ulaşmanın bir çaresine bakmalıydı. Bunun için de kentin nasıl işlediğini öğrenmeliydi. Siber-Tilki'yi bulup kendisine yardım etmesini sağlayabilseydi keşke. Ama bunu yapabilmesinin tek yolu da Yeni Dünya teknolojisini kavrayabilmekti. Hemen atması gereken ilk adım bu olmalıydı. Çevresindeki uyumlu mırıltılara bakılacak olursa, ses, anahtarın bir parçası olmalıydı.

Mara ilham-kutusuna sistemin nasıl çalıştığını sormaya çalıştı. Kutudan tepki gelmedi. Farklı ses tonlarıyla sormaya çalıştı, yine hiçbir şey olmadı. Bütün bu melodik mırıltının işlevini anlayamıyordu, ama Mara Yeni Dünya'nın siber-sisteminin, bildiği bütün teknolojilerden ileri olduğunu tahmin ediyordu. Hiç bitmeyen mırıltı ve her yüzde gördüğü dikkat ifadesi; siber-kattaki binlerce insanın burada oyun oynamak için değil, çalışmak için bulunduğunu gösteriyordu, ama ne tür bir iş yapıyorlardı? Kimseye soramazdı çünkü bilgisizliği onu hemen ele verebilirdi.

Başının çok yukarısında devasa büyüklükte, dönen bir ışık küre vardı. Mara başını kaldırıp küreye baktığında, Yerküre'yi kaplayan Yeni Dünya kentlerinden oluşan büyük imparatorluğu gördü. Bu nefes kesici bir görüntüydü. Her bir gök kent kristal bir ağaçla temsil edilmişti. Kaç tane vardı? Elli? Seksen? Kürenin her yerine dağılmış parlayan kristal ormanına uzun uzun baktı.

Mara çevresine göz gezdirdi. Siber-katın pırıldayan duvarlarında, *Yeni Dünya Ticaret Dizini* başlığı altında sürekli bilginin aktığı, elektronik duyuru panoları vardı. Siber-çalışanlar duyuru tahtalarını dikkatle izliyorlardı,

heyecanlı bir haberle topluluğun mırıltısı yükseliyor ya da üzüntüyle alçalıyordu.

Mara Ticaret Dizini'ni okuyarak anlamaya çalıştı.

Globus geomagna 5,20 yükselişte, Texan Temiz-petrol 8,6 inişte, Avrupa Denizi okyanus mineralleri – süper-titanyum 28,4 yükselişte! Megalumen phosfission 2,4 indi, Greenex kireç taşı sabit, Yeni Mevsim Afrika su yosunu, yakında küresel açık artırmayla satışta! Hint Denizi silikon-dioksiti sabit-maden ve mineralleri Çin-kayası silikonu
–SATIŞTA!

Her bir adın yanında bir ad daha vardı. Su yosunu ve petrol gibi sözcükler tanıdıktı, ama bütün bunlar ne anlama geliyordu? Mara yanıp sönen duyuru tahtalarına kaşlarını çatarak baktı, Kanat ve civar adalarda var olan ilkel ticaret ağını anımsadı. Bu da o ağın geniş, karmaşık bir türü olmalıydı, gök-kentler arasında malların alınıp satıldığı, bir Yeni Dünya elektronik pazarı.

Mara çevresindeki çalışanları dinleyip, tekrar tekrar sisteme girişini sağlayacak sözcükleri ve doğru ses tonunu bulmaya çalışırken epeyce bir süre geçti. En sonunda açlık onu durmaya zorladı. Öğle ortası olmuştu, Gorbals'la üniversitede geçirdiği evvelsi günün öğle vaktinden beri, ağzına bir lokma koymadığını söyleyen sancılara artık daha fazla aldırmamazlık edemezdi. Üzerinden haftalar geçmiş gibiydi şimdi. Çantasında patates gözlemesi ve ballı elma likörü vardı, ama onları burada yiyemezdi. Belki bir tuvalet bulup orada çabucak midesine indirebilirdi...

Mara manyetik baş-taşını alnından çıkardı, ilham-kutusunun klipsini açtı. İkisini avcunda tutup kaşlarını çattı. Karnı gürültüyle guruldadığında teslim oldu. Şu anda kendini toparlaması gerekiyordu, yemek yemeye ve

uyuyacak bir yer bulmaya ihtiyacı vardı.

Tedirginlikle tir tir titremesine rağmen, yüzüne ışık-varlığınki kadar kibar bir gülümseme yerleştirerek, siber-kattan çıktı.

Tek yapması gereken hayatını gök-kentte geçirmiş gibi görünmekti, ama her adımda karşılaştığı olağanüstü şeylere durup bakmak isterken, bunu yapmak pek kolay değildi. Mara kent merkezini belirleyerek, yolunu bulmaya çalıştı. Görünüşe göre siber-kat bütün gök-tünellerinin kesiştiği noktada, Yeni Mungo'nun tam merkezindeydi. Tüneller Arkadya'ya (ışıl ışıl dükkânlar ve garip eğlencelerle dolu geniş, çevreyi kuşatan geçitlere) doğru gidiyordu. Büyük bir pencerenin üzerinde *Zoominlum* yazısı okunuyordu. Mara içeri baktığında derin bir havuza benzeyen bir şey gördü, ama insanlar su yerine renk çağlayanları arasında pedal çevirip yuvarlanıyorlardı. Biraz daha ileride, bununla bağlantısı olan bir başka geçitte, altın renginde ışık çubuklarından inşa edilmiş sahnede, bir grup ışık-varlık, kalabalık için inanılmaz akrobasi hareketleri sergiliyordu. Loş Aşağı Dünya'dan sonra Mara bu gürültü, göz kamaştırıcı ışıklar ve hareketlilik tarafından kendini köşeye sıkıştırılmış hissediyordu.

Yine de Yeni Mungo güzel bir yerdi. Uzun gümüş tünelleri pırıl pırıl parlıyordu, geçitleri tıpkı ışık-varlıklar gibi, yalnızca ışıktan yapılmış gibi görünen geniş havadar yerlerdi. Mara bu iyi beslenmiş, sağlıklı insanlara bakarken, ne kadar zayıf olduğunu fark ederek sarsıldı. Yeni Dünya giysilerinin esnek kumaşı, düzgün, hafif üzerine yapışan üstü ve pantolon, aşırı kilo kaybını gözler önüne seriyordu.

Candleriggs, Cal'ın parlak varlıklardan, insan meleklerden oluşan bir dünya yaratmak istediğini söylemişti. Mara 'Gerçekten de başarmış' diye düşündü. Hayatı boyunca hava şartlarının getirdiği zor koşullara alışmış

adalılar, tekne kampındaki yetersiz beslenen hasta insanlar ve soluk benizli, güneşe aç Ağaççılardan başka kimseyi görmemiş birine, bu insanlar gerçekten de birer melek gibi görünüyordu.

Siber-Tilki gerçek hayatta böyle biri miydi? Mara onun da bir melek insan olup olmadığını merak etti.

Mara'nın yaşlarında kızlı oğlanlı neşeli bir kalabalık, patenlerin üzerinde yanından hızla geçti. Demek güçlerinin ve hızlarının sırrı buydu! Mara güçlü bedenlerine, neşe içinde gülümsemelerine, ipek gibi tenlerine gıptayla baktı. Kristal göğün altındaki kambur bir köprüde durdu, köprü korkuluğunun üzerinden eğilerek bir gölün kıpırtısız aynasına baktı. Eskiden yumuşak hatlı ve yuvarlakken, artık zayıf ve keskin hatlara sahip yeni yüzünü gördü. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, neyse ki hâlâ gür ve sağlıklıydılar. Kanat'ın fırtına mevsiminde aylarca içeride kapalı kalmak, ardından deniz yolculuğu ve tekne kampının travması, sonra karanlık Aşağı Dünya'da geçirdiği haftalar sonucunda; bir zamanlar parlak olan rengi, Yeni Dünya sakinlerinden çok farklı olmayan bir biçimde solgunlaşmıştı.

"Eğik köprüye yaslan," dedi bedensiz bir ses. "Ayna Göl'ün büyüsüne bak. Dilek Kuyusu'nun büyüsünde gizli dileğini fısılda."

Mara Ayna Göl'de yüzen balıkları izleyip, köprünün yanındaki ağaçtan gelen kuş cıvıltılarını dinlerken, kentin rüzgârdaki hafif sallantısıyla gevşedi.

Şimdi göl, uçuşan kuşlarla dolu mavi göklere karışan ışıltılı gökkuşağı renkleriyle bezenmişti. Su perdesinin üzerine yayılan parlak gün batımı, göl gece yarısı karanlığına bürünüp yıldızların ışığıyla dolana kadar, kararmaya ve koyulaşmaya devam etti.

Dünyanın geri kalanını unutmak, bu büyüye kapılıp gitmek, dışarıda olup biteni görmezden gelmek ne kadar kolay olurdu.

Mara esnedi, sonra Ayna Göl'ün büyüsünü bozan bir çan çaldığında gözlerini kırpıştırdı. Çanın çalmasıyla –Aşağı Dünya'daki vuruşun derin, çınlayan gürültüsü değil de, tiz elektronik bir tını taşıyan kulak tırmalayıcı bir sesti– siber-katta çalışan işçiler dışarı boşaldı. Çoğu tünellerden patenlerin üzerinde kayarak uzaklaştı. Mara kentin diğer işçilerini, kölelerini düşünmeye başladı. Gorbals ile Kanat'a neler olmuştu? İçi endişe ve yalnızlıkla kaplanan Mara, Aşağı Dünya'ya dönmek için güçlü bir istek duydu. Güneş kent duvarının arkasında batarken, ateşin başında toplanmış, ısınmaya çalışan Ağaççıları hayal etti. Şimdi kaybettiği ailesinin anısıyla birlikte, duvarın diğer tarafındaki tekne kampının dehşeti de aklına takılmıştı.

Göle inceleyici gözlerle baktı. Yapay balıklar durmadan elektronik bir daire çiziyordu. Ağaç, kuş, kristal gökyüzü, gün batımı da sahteydi. Köprü bile yapay taştan yapılmıştı. Bu sahte bir büyüydü. Mara artık acıyla dolmuştu. Bu ona ihtiyacı olan enerjiyi sağladı. Sakin, berrak bir zihin ve cesaret. Adım adım ilerlemeliydi. Bir sonraki adım, yiyecek ve kalacak bir yer bulmaktı. Bütün gece kentte dolaşamazdı.

Dilek Kuyusu'nun mor derinliklerinde, tek bir yıldız titrek bir ışıkla parlıyordu.

"Bir dilek tut," diye şırıldadı Dilek Kuyusu'nun sesi. "Hayallerin gerçek olsun."

"Kendime şans diliyorum," dedi Mara yıldıza, "dünyadaki bütün şansı."

"Dileğin gerçek oldu," dedi ışıldayan yıldız tiz bir sesle. "İşte! Ne güzel değil mi?"

Kentin eğlenceleri ve tesisleri, ışık-varlıklar tarafından her köşede duyuruluyordu. Kıvrılan merkez tüneller –yayalara ait olduğunu söyleyen uyarılar olmasına rağmen– silindir biçimindeki duvarların köşelerini, kıvıl-

cımlar saçarak pervasız bir hızla dönen patencilerle dolu olduğu için tehlikeliydi. Aşağı Dünya'nın ağır ilerleyen günlük yaşamından sonra, bu durum tedirgin ediciydi. Neden gök trenlerinin yaşlı insanlar ve aileleriyle birlikte yolculuk eden küçük çocuklarla dolu olduğunu, Mara şimdi anlamıştı: Kentin gençleri, tehlikeli bir paten sahasına dönüştürerek tünellere el koymuştu.

Mara en sonunda bir kantin buldu. Burası geniş, mağara gibi bir yerdi. Kantin neredeyse tüneller kadar korkutucu bir karmaşıklıktaydı, ama Mara sistemi anlamaya çalışarak kapıya yürüdü.

Bir ışık-varlık önünde belirerek girişini engelledi.

"Yiyecek payı diskinizle giriş yapmayı unuttunuz!" dedi ışık-varlık neşeli fakat azarlayan bir sesle.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Mara, sırt çantasında kız polisin disklerinin durduğu cüzdanı bulmaya çalışarak. Kente girmek için hangisini kullanmıştı? Pırıl pırıl altın renkli olanı mıydı? O halde yiyecek diski şu buz mavisi rengindeki olmalıydı...

"Yiyecek diskinizi mi unuttunuz?" diye azarladı ışık-varlık o sinir bozucu neşeli sesiyle.

"Yanımda," diye mırıldandı Mara. Diski ışık-varlığın yanındaki yuvaya soktu.

"Teşekkürler!" diye ışık saçtı ışık-varlık. "Afiyet olsun!"

Mara ışık-varlıktan kaçarak boş bir yer arandı. Bir masanın ucunda, kafasında bir tutam sarı saç uçuşan, boş bakışlı donuk bir kız oturuyordu. Yanında boş bir yer vardı. Bu işimi görür, diye düşündü Mara. Bir tutam saçı kalmış, donuk bakışlı bu kız işine yarayabilirdi. Donuk bakışlar onun için bulunmaz bir nimetti. Ne kadar donuk ve boş olursa o kadar iyiydi.

"Merhaba," diye rahat bir biçimde gülümsemeye çalıştı Mara.

"Merhaba," dedi kız onunla hiç ilgilenmeden. Mor tüylerle kaplı, gülünç bir mantara benzeyen ve sinir bozucu bir biçimde sızlanan bir yaratığı okşuyordu kız.

"Buraya oturabilir miyim?" diye sordu Mara. Kız boşluğa bakarak tabağından aldığı parlak renkli yiyeceği çiğnedi. "Ziyarete geldim, burada fazla insan tanımıyorum."

"Oturun."

Mara çevresine bakındı. Gidip yiyecek bir şey mi alması gerekiyordu?

"Adın ne?" diye sordu kıza, zaman kazanmak için. Kızın adının da kendisi gibi sıkıcı olacağı kuşkusuzdu.

"Dolores," dedi kız beklenmedik bir biçimde. Kabarık mantar, havladı.

'Bu ad onun için fazla egzotik,' diye düşündü Mara. Kabarık tüylü, mantara benzeyen yaratığın adını sormadan, kızın parlak renkli yiyeceğine aç gözlerle baktı.

"Kısaca Dol."

Mara gülümsemesini gizlemeye çalıştı. Bu da yeterince *donuktu* zaten.

Kantine giren insanları, yiyecek disklerini takmalarını, bir yemek seçip oturmalarını izledi. Demek yapılması gereken buydu. Mara cesaretini toplayıp yemek tezgâhına gitti, egzotik görünümlü yemeklerden seçerken, Dol'un göründüğü kadar donuk ve boş kafalı olmasını diliyordu. Çünkü ihtiyacı olan, ona istediği yanıtları verebilecek ve mümkün olduğu kadar az soru soracak birisiydi.

"Zapidoların yok mu?" diye sordu Dolores biraz şaşırarak. Kalabalık kantinden karmaşık gürültülü bir tünele çıkmışlardı.

Mara bir başka kentten geldiğini ve kendini kaybolmuş hissettiğini söylemişti kıza. Dol da sakince ona ziyaretçi uyum alanını göstermeyi kabul etmişti.

"Neksusta bir yere gidip gelmek için zapidolara ihtiyacın var." Dol başıyla tünelleri işaret etti. "Sizin kentte de zaplanıyordur herhalde?"

"Ha, evet," dedi Mara. "Zapidolarımı yanıma almayı unutmuşum yalnızca."

"Yaya dolaşırsan biçilebilirsin, gök trenlerine de takılıp kalmak istemezsin herhalde."

"Kesinlikle hayır," diye onayladı Mara.

"Ah iyi. Sen yürürken gücü kapatsam iyi olur, yoksa bana asla yetişemezsin." Dol patenlerinin topuğundaki bir düğmeyi kapadı.

"Zapidolar," dedi Mara bu terimi ezberleyerek. Tünellere de neksus diyordu. Kız sonra da mor mantarın başına dokundu, bu hareketiyle nesnenin saçma sızlanmasını durdurmakla kalmayıp, aynı zamanda üzerine basılmış gibi içine göçmesini sağladı. Aynı şeyi yapmak için dayanılmaz bir istek duyan Mara da böylelikle rahat bir nefes aldı. Dol artık dümdüz olan animatronik evcil hayvanını pantolonunun cebine koydu.

Yükselip alçalan elektronik müziğin duyulduğu tünellerde Mara, paten kayan Dol'a yetişmek için koştu. Mara Doku'da da aynı tür müziği bulduğunu hatırladı, annesi insanı hem sakinleştirdiği hem de neşelendirdiği için *vals* denen bu müziği severdi. Adadaki o en son günde vals müziği çalarken, bahçede küçük Corey'yle birlikte dönüp durmuştu. Şimdi gümüş tünelleri dolduran zapçılar, müziğe uyarak yanlarında çılgınca zikzaklar çiziyor, hızla döne döne yerden tavana fırlıyor, sonra tekrar yere iniyorlardı.

"Siber-katta mı çalışıyorsun?" diye sordu Mara kıza, bilgi almak için kıvrılıp bükülerek.

Dol başını salladı.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?"

Dol bu soru üzerine canlandı. Gururla bir zihin-koşucusu olduğunu söyledi. Heyecanla konuşurken Mara ticaret ağı konusundaki tahminlerinin doğru olduğunu anladı. Yeni Dünya yeni fikirler ve icatların yanında, daha sıradan temel ürünlerin ticaretini yapıyordu. Dol

yaratıcılıkta birbirleriyle yarışan, Yeni Dünya için yeni harikalar yaratacak fikirler hayal eden, fikir üretici ekipleri anlatıyordu. Yeni enerji, iletişim ve denizaşırı ulaşım biçimleri, deniz kimyasallarının yeni bileşimleri, yeni metaller, yiyecek maddeleri, eğlence, her tür aygıt; hatta zamanla, belki bir gün Yeni Dünya'yı Dünya dışına, uzaya götürecek fikirler. Tıpkı Candleriggs'in tahmin ettiği gibi.

Dol gibi zihin-koşucular uzman siber-simsarlardı. Siber-uzayda bu yeni fikirlerin en iyilerini arayıp buluyor, Yeni Dünya kentleri arasında alıp satıyorlardı.

"Çin Denizi pazarlarından birinde yeni bir alaşım gördüm," dedi Dol. "Henüz hiç kimsenin haberi yok, ne olduğunu sana da söylemeyeceğim, ama yükselişe geçerse en üst primi kazanabilirim."

Dol tünelin başından dışarı çıkıp, alçak ve geniş bir diğer tünele girdi. "Bunlar konuk bölmeleri, bir tane boş mutlaka vardır."

Mara kıza zar zor yetişebiliyordu. Dol'un zapidolarının topukları, kız boş pembe bir bölmenin yanına gelip durduğunda bir tık sesiyle birleşti.

Bölme, alçak tünelin ta ucuna kadar duvarları dolduran, uzun bir arı kovanının parçasıydı. Bazı bölmeler kapalıydı, hafif bir ışık saçıyorlardı, bazıları da karanlık ve açıktı.

"Uyku bölmeleri mi?" Mara'nın kalbi sıkıştı. Bu pembe bir tabutta uyumak gibi bir şeydi.

Dol başını salladı. İlk kez yüzünde şüpheli bir ifade görünüp kayboldu. 'Dikkatsiz davrandım,' diye suçladı Mara kendini. Yeni Dünya'da yaşayan bir konuk, bunların uyku bölmeleri olduğunu bilmeliydi.

"Ah, benim kentimde de aynıları var," diye geveledi Mara. "Yalnızca biçimleriyle renkleri farklı. Biz bunlara tabut diyoruz." Bu kulağa hoş gelmiyordu. Bir şeyler uydurdu. "Sıcak tabutlar." Bu daha da kötüydü.

Dol tekrar başını salladı. Her yalanı çarpıcı bir ilgisizlikle yutuyor gibiydi. Mara yalnızca diğer adalardan insanların gelmesine rağmen, Kanat'a gelen her ziyaretçiyi aç bir biçimde karşıladıklarını anımsadı. Ağaççılar onu merakla karşılamış, dışarıdaki dünyanın hikâyelerini dinlemek istemişlerdi. Aşağı Dünya artık çok aşağıda ve ulaşılamaz olmasına rağmen, ona bu donuk, güzel ve parlak dünyadan daha gerçek ve canlı geliyordu.

Mara, Pollock ve sibervizi hatırlayınca kendi kendine güldü. Şimdiye kadar bu olay Ağaççı efsanesi olarak belleklerde yer etmiş olmalıydı. Taştaki yüzün, böbürlenen Pollock Yarım Yarar'ı çalılara kovaladığı gecenin hikâyesi. Dol keskin bir bakışla kendisine bakınca, Mara yüksek sesle güldüğünü fark etti.

"Siber-zaman farkı," diye mırıldandı Mara. "Dünyanın farklı bir bölgesinden geliyorum. Çok teşekkürler Dol. Şey..." duraksadı. "Yanında fazladan bir çift zapido var mı acaba? Bir düzene girene kadar."

"Var tabii," diye kafasını salladı Dol.

"Yarın siber-katta görüşürüz," diye seslendi Mara kızın arkasından. Ama Dol çoktan zaplayıp gitmişti.

Mara merdiveni tırmanıp boş pembe bölmeye girdi. İçerisi süngerden bir kuş yuvası gibi, sıcak ve yumuşaktı. Bölmenin kapısı kayarak kapandığında huzur verici pembe ışık Mara'yı sardı.

Dol'un anlattıklarından, Yeni Dünya'nın çalışanlarının ücret olarak diskler aldığını anlamıştı. Bu disklerle bol miktarda yiyecek, giysi ve geniş çeşitlilikteki eğlencelerden satın alabiliyorlardı. İyi performans gösteren işçiler fazladan disk kazanıyorlardı. En iyi zihin-koşucuları ile fikir üreticilere, ödül olarak daha iyi kalacak yerler veriliyordu. Dol kulelerin tepesindeki bu şık dairelerden imrenerek söz etmişti. Dol merkez kulelerin alt seviyesinde, daha basit bir yerde kalıyordu. Ama üste çıkmak konusunda hırslıydı.

"Yarın daha fazlasını öğrenirim," dedi Mara kendi kendine. *İki Kentin Hikâyesi*'ne kaldığı yerden devam etmek için, pembe bölmesinin içine rahatça yerleşti. Polis kızın ayakkabılarını ayağından çıkardığında oh diyerek rahat bir nefes aldı. Fazla sıkı oldukları için ayakları su toplamıştı. Artık kentin sallantısı daha belirgin ve sürekli hale gelmişti. Okyanusa açılmış bir geminin kamarasında gibiydi. Dışarıdaki dünya rüzgârlı olmalıydı. Ağaççılar yuvalarında şiddetle sallanacaklar, tekne insanları suda yüzen tahta parçaları gibi oradan oraya savrulacaktı.

Mara içini çekti. Kitap ellerinden düştü.

"Artık uyuma zamanı," dedi tatlı, sevecen bir ses.

Mara irkildi. Döndü ve korkuyla bir çığlık attı.

Bir ışık-varlığın büyük, anaç yüzü yatağının üzerindeki rafta gece lambası gibi parlıyordu.

"İyi geceler," dedi Mara kızgınca, ışık-varlıktan kurtulmanın şifresinin bu olduğunu umarak.

Yüz soluklaştı, pembe bölme karardı. Ama anaç ışığın ışıktan gözleri, karanlıkta kıpırdamadan parlamaya devam etti.

"Harika," diye inledi Mara.

Şimdi karanlıkta ve yalnız kalmıştı, ürkütücü ışık gözler üzerine dikilmişken uyuyamıyordu. Yatağında huzursuzca yatarak süngerimsi yorganı üzerine çekti. Bu gözler aklına başka gözlerin anısını sokmuştu. Çocukken her gece kendisini yatağa yatıran, gerçek annesinin gözlerini özlemle hatırladı. Mara bir hikâye daha dinlemek, bir kucaklama, bir ninni ya da bir gülümseme için örtülerin altında kıpırdanıp durur, kıkırdardı.

O gerçek anne gözleri, her zaman geceleri uyumadan önce gördüğü en son şey olurdu. Mara o gözlerin hayalini aklından çıkarmaya çalıştıysa da, her ışıktan daha güçlü bir biçimde zihninde parlıyorlardı.

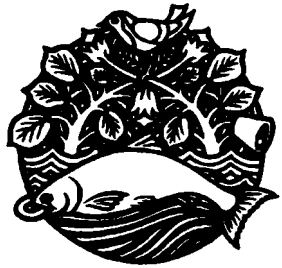
TİLKİ İZİ İKİ

Mara rüya görüyordu. Hiçbir zaman tam olarak izleyemediği gizli, sinsi rüyalar. Gece uykusunda sinsice peşindeydiler, pembe bölmesinde terden yapış yapış bir halde uyandı. Sanki bir şey zihnindeki kilitli bir kapıdan, başka bir dünyadaki kapıdan gizlice girmeye çalışıyordu. Yalnızca uyuduğunda aralanan bir kapıydı bu.

Mara bütün gece rüya gördü, sonra bir başka tuhaf güne uyandı.

KAPILMA

Ertesi gün Mara'nın, siber-kattaki binlerce insan arasında Dol'u araması saatler sürdü, ama en sonunda kızı arkalara yakın bir oyukta heyecanlı, yumuşak bir ses tonuyla mırıldanırken buldu. Yakınında boş bir oyuk bulan Mara, çalışacakmış gibi yerine yerleşti, ama aslında Dol ve çevresindekileri can kulağıyla dinliyordu. Sabah saatleri ilerlediğinde siber-işçiler mola verdiler.

Mara oyuğundaki gizli bir bölmeden çıkan köpüklü, sıcak, acı-tatlı içeceği yudumladı. Tadını sevdiğinden emin değildi, ama en azından ona çok ihtiyacı olan bir enerjiyi sağlamıştı.

Dol yukarıya işaret ediyordu, Mara yukarı baktığında, siber-kattaki çalışanların başlarının üzerinde ışıyan, *Günün Fikri* sloganını gördü. Dev *Yeni Mungo'da Kötüler Yok* sloganı değişmeye başlamıştı.

"Korsanlar," diye sırıttı Dol. "İzle."

Harfler son hızda değişiyordu. Herkes soluğunu tutarken, siber-katı dolduran mırıltı kesildi. Harfler yerine yerleşirken büyük bir tezahürat koptu. İşçiler *Yeni Mungo'da Öcüler Yok* diyen *Günün Fikri*'ni görünce kahkahalarla güldüler.

Mara da gülümsedi ve Dol hazır olana kadar kucak sandalyesine rahatça yerleşti. Dol, Mara'ya hızlı bir eği-

tim vermeyi kabul etmişti. Görünüşe göre Dol göründüğü kadar da donuk değildi. Donukluğu bir sıkıntı perdesiydi, arkasındaysa usta bir gezgin yatıyordu. Mara siber-uzaya daldığında nasıl canlandığını görünce, gerçek hayatın Dol'u sıktığını anlamıştı. Kızın yüzündeki zapt edilemez heyecanı acıyla fark etti. Bir zamanlar Doku'da dolaşırken, o da kendini böyle hissederdi.

Belki de Dol, Yeni Mungo'nun duvarları arasında kendini kapana kısılmış gibi hissediyordu, tıpkı Kanat'ta fırtına mevsiminde Mara'nın kendini evde hapsolmuş hissettiği gibi. Belki de dünyada gerçek bir özgürlük olmadığında lüksün de bir anlamı kalmıyordu.

Dol'a, yeni inşa edilmekte olan kuzeydeki Yeni Kanat kentinden, pratik yapmak üzere gelen bir siber-işçi stajyeri olduğunu; eski bir sisteme takılıp kalmaları nedeniyle, buraya Yeni Dünya teknolojisindeki son gelişmeleri öğrenmek üzere geldiğini söylemişti. Dol hikâyesini sorgulamamıştı. Çalıştığı siber-dünya dışında fazla bir şeye ilgisi yok gibi görünüyordu. Mara da olabildiğince çabuk bir şekilde sistemi öğrenme endişesi duyuyordu. Siberkatın Yeni Mungo'nun sinir merkezi olduğu açıktı, köle işçileri bulabilmek ve Gorbals ile Kanat'ı kurtarmak için en iyi yol da sisteme girebilmekti.

"İlham-taşını tak, bağlantı kurmana yardım edeyim," dedi Dol.

Mara küçük kutuyu ve yeşil taşı eline aldı. "İlham-kutusu ve baş-taşı olduğunu sanıyordum," dedi, oyuğundaki duyuruya bakarak.

Dol büyük bir sabırla küçük ilham-kutusunu işaret etti. "Senin gücün bu, sana istediğin her şeyi getirir." Sonra kristal baş-taşını gösterdi. "Bu zihin gözün. Sana siber-görüş verir. İlham-kutusu, baş-taşı, kısaca ilham-taşı. Herhalde *bunu* biliyorsundur?" dedi Dol biraz aksi bir tavırla. "Yeni gelenlere temel eğitim bile vermiyorlar mı?"

"Affedersin," dedi Mara yumuşak başlılıkla, ilham-taşını başına takarken.

"Geçen gün bir türlü anlayamadım. Kentimdeki öğretmenim beni buraya gönderdi, çünkü en iyi zihin-koşucularından öğrenmemin daha kolay olacağını söyledi," diye kızı övdü Mara, "yani tıpkı senin gibi birinden."

Dol'un yüzü bu iltifatla aydınlandı. "Gerçekten mi? Peki o halde, sende benim şifremle oturum açalım. Şimdi tek yapman gereken ilham-taşına 'ol' demek..." Dol'un sesi konuşurken müzikal bir tona büründü. "Sonra içeri atla, ses yönlendirmesiyle aradığın şeye ya da yere git. Bak sesinin tonuyla yönlendirirsen daha iyi denetleyebilirsin. Takılırsan bir platforma atla. Zihnin her yerinde onları bulabilirsin, ne aradığını biliyorsan bir arama topu gönderebilirsin." Dol, Mara'ya baktı. "Ama bu konuda bir fikrin yok değil mi? Her neyse, o zaman çevreni kavrayana kadar serbest düşeceksin. Kendin olabilirsin ya da bir yardım sihirbazı çağırıp istediğin başka bir şey de olabilirsin, herhangi bir yaratığa ya da biçime dönüşebilirsin. Hazır mısın?"

"Hayır," diye içini çekti Mara kendi kendine. Dol foyasını anlayacaktı, ama bu tehlikeyi göze almalıydı. Mara'nın ona ihtiyacı olan şeyi öğretebilecek bir gezgine, sorgulamayan donukluktan bile daha çok ihtiyacı vardı.

Dol da içini çekti, Mara kendisini aptal gibi hissediyordu.

"Neyse, seni sisteme sokacağım," dedi sabrı tükenmiş bir halde. "Ama yanında duramam, sana söylediğim şu yeni maddeyi takip ediyorum, bir rağbet olursa olabildiğince çabuk araya girmek istiyorum."

"Ama sen sadece, ah her neyse..." dedi Mara, Dol'un sabırsız bakışlarını görünce.

"Başlamana yardım ederim, sonra tek başınasın," dedi Dol, böyle deneyimsiz birinden kurtulmaya can attığı belliydi. "Şimdi atla!"

"Nereye atlayacağım?" dedi paniğe kapılarak Mara. "Ol!" diye emretti ilham-taşına, sonra daha önce hiç yaşamadığı kadar tuhaf bir deneyimin içine serbestçe düşmeye başlarken korkuyla haykırdı.

Yeni Dünya'nın ilham-taşları çevresinde, altında, üstünde, gözünün alabildiği uzaklığa kadar renk ve desenden oluşan organik bir çılgınlık oluşturmuştu. Tüyler, buzlar, eğrelti otları, çiçekler, kristaller ve mercanlar, takımyıldızlar, sağanaklar ve galaksiler, kabuklar, yıldızlar, tabakalar, bayraklar ve helezonlar, kuş sürüleri, kabarcık kümeleri, kelebek kanatları, güller ve meşe palamutları, çemberler ve küreler, yosunlar, gökkuşakları ve bal kovanları, mantarlar, kar taneleri, küreler, prizmalar ve piramitler, ağlar ve orman dokuları, örgüler ve düğümler. Hayal edilebilecek her şey ve ötesi buradaydı. Hepsi de sonsuz bir bağlantılar ağıyla birbirine bağlıydı. Her desenin içinde canlı bir bilgi ve veri dünyası yaşıyordu. Hepsi de hiç durmadan değişiyor, dönüşüyor ve tekrar biçimleniyordu. Her mikro-saniyede bir ölüyor ve canlanıyorlardı.

Bu Evren'in zihnine bakmak gibi bir şeydi.

Bu vahşi ve el değmemiş güzellik karşısında Mara'nın gözleri doldu. Mucizevi bir şeydi. Bunu görebilmesi için koca bir dünyanın sona ermesi gerekmişti.

Burası Zihin-boşluğu'ydu, çarpıcı yeni evren. Buraya Zihin diyorlardı. Yeni Dünya kentleri arasında var olan küresel Süper-zihin'in inanılmaz eseriydi. Tıpkı lambadan çıkan cin gibi güzel Zihin, dünyanın çevresini görünmez güçlü kollarla sarmıştı. Ve dünyayı kendi büyüsü altında tutuyordu.

Mara müziğe uyarak, ama diğer insanların hareketlerine uymadan zapçılar arasında vals yapıyordu. Neksusun pırıltılı labirentlerinde korkutucu hızda ilerlerken,

ayaklarından kıvılcımlar saçılıyordu. Ayaklarını sıkan küçük ayakkabılar ve Dol'dan aldığı birkaç numara büyük zapidoların içinden sürekli kayması, Mara'nın işini zorlaştırıyordu. Ayağına uyacak bir çift ayakkabı ve zapido almak istiyordu, ama çalıntı diskleriyle ne alabileceğini bilmiyordu. Üstelik dikkatli olmalıydı, genç polis kızın yokluğu şimdiye kadar fark edilmiş olmalıydı. Eline geçen diskler iptal edilir miydi? Belki hemen değil, ama Mara kendisini ele verecek fazladan bir alışveriş riskini göze alamazdı. Ayağına uymayan ayakkabılar ve zapidolarla idare etmeli, diskleri yiyecek için kullanmalıydı.

Mara şimdilik Dol ve arkadaşlarının çevik hareketlerine ayak uydurmaya çalışıyordu, ama bu neredeyse imkânsızdı. Birkaç kez sağa sola kötü bir biçimde çarpmıştı. Ama en sonunda ayakları üzerinde durmayı başarmıştı.

'En azından dengemi buldum,' diye kendi kendini tebrik etti Mara. *'Şimdi nasıl hızlanacağımı ve yön değiştireceğimi öğrenmeliyim.'*

Sakin Kanat'ta geçirdiği on beş yıl ile loş Aşağı Dünya'daki birkaç haftadan sonra, Yeni Mungo'nun parlak ışıkları ve hızından gözleri sızlıyor, başı dönüyordu. Doğal ışığı, Kanat'ın geniş, sakin ufuklarını özlüyordu. En azından, zapçıların kenarlara tırmanıp duvarların çevresinde tehlikeli dönüşlerle takla atarken; birbirlerinin kıvılcımlarından korunmak için gözlerine taktıkları, renkli vizörlerden birine sahip olsaydı işi kolaylaşabilirdi. Mara'nın neksusa bakarken görebildiği tek şey bedenlerdi; dik, tepetaklak, yanlamasına, her türlü açıdaki bedenler. Gümüş tüneller sürtünmenin yol açtığı çatırtılar, duman ve kıvılcımlarla doluydu.

Birden Mara'nın zapidoları da kıvılcımlar saçmaya başladı, bir virajı fazlasıyla hızlı ve geniş bir açıyla aldığını fark eden Mara bir çığlık attı. Ama bir dakika, inanılmaz bir biçimde başarmıştı! Mara virajı dönüp ayakta kalabilince zaferle sırıttı.

"Hey, Dol, bak! Bu işi öğrendim galiba!"

"Mara! Dur!"

Mara yanından hızla geçerken, Dol bulanık bir görüntüden ibaretti. Mara yapabileceği en kötü şeyi yapıp, tünelin ortasındayken dönmeye çalıştı. Ve metal duvara çakılıp, yakınındaki bir grup zapçıya çarptı. Tünel yere düşen bedenlerle dolarken, Mara bir çığlık daha attı. Dol yanına doğru hızla ilerledi, ama Mara o gelene kadar ayağa kaldırılmış, oradan uzaklaştırılmıştı.

"Tehlikeli birisin," dedi onu kurtaran, dağınık saçlı oğlan. Alnındaki kırmızı şişliği ovuşturdu.

"Özür dilerim," dedi Mara soluksuz bir halde.

"Yeni öğreniyor," dedi Dol özür dileyen bir tavırla. Elini oğlanın başına koyarak, gözlerine baktı. "İyi misin David?"

"Beyin sarsıntısı dışında evet," dedi oğlan tok bir sesle.

Mara kekeleyerek özür dilemeye çalıştı, ama Dol onu

'Kapı(lma)'

yazan bir kapıya doğru itti.

Yazı, nabız gibi atıyordu. Parlak renkli giysiler giymiş insanlardan oluşan kalabalık içeri girip çıkarken, kapılar birkaç saniyede bir vızıldayarak açılıp kapanıyordu.

"Bu nerenin girişi?" diye sordu Mara sersemlemiş bir halde.

Dol, Mara'nın sık sık gördüğü boş bakışlarla baktı ona. '*Amma kalın kafalısın*,' diyordu bu bakışlar.

"Kapı değil, *kapılma*," dedi Dol, Mara'yı kapıdan içeri iterken. "Yeni Mungo'daki en iyi duyu-dalga kulübü."

"Ha," dedi Mara, kendini Dol'un yakıştırdığı kadar kalın kafalı hissederek.

İçeri girdiklerinde Mara, Zihin-boşluğu'nun çılgın, elektronik karmaşasına ayna tutan bir dünyada olduğunu fark etti. Serbest düşüşte olduğu gibi başı dönerek, Dol'un kolunu tuttu.

"*Kapıldın* mı?" Dol zapidolarını ayağından atarak güldü. Sonra da dans eden kalabalığa doğru hızla ilerledi.

Mara duvar kenarına sokularak çevresine bakındı. Kulaklarını ses doldurmuştu. Renkler üzerine yağıyordu. Canlı desenler, çevresinde ve tepesinde durmaksızın dönüyordu. Kokular ve duyular ayaklarını yerden kesiyordu. Renk, ses ve desenlerin karışımı, dalga dalga ritmik olarak heyecanın yükselmesine yol açıyordu. Dansçılar sürekli büyük bir olay olacakmış gibi bir tavır içindeydi. Mara bu büyük olayı görmeyi beklediyse de hiçbir şey olmadı. Heyecan sürekli aynı şekilde devam ediyordu.

Mara duvara yaslandı, hiçbir şey hissetmiyordu. Sırtüstü düştü.

Sersemleyerek ayağa kalktı. Duvar ışıktı. Yüzeydeki desenleri canlı bir varlıkmışçasına değişiyordu. Mara çevresine bakındı, şansına herkes çevrelerindeki sahneyle büyülenmiş bir halde olduğu için kimse fark etmemişti. Tek bir kişi, tüneldeki çarpışmadan onu kurtaran oğlan dışında herkes. Mara ayağa kalkmaya çabalarken, gülmemek için kendini zor tutan oğlanın dudakları titriyordu. Mara utançtan kıpkırmızı oldu. Oğlan onun beceriksiz bir soytarı olduğunu düşünmüş olmalıydı.

Gail'in sesi çok uzak bir yer ve zamandan gelir gibiydi: *Ya büyük yeni bir kente ulaşıp da hantal köylüler gibi görünürsek?*

"Oldu işte Gail," diye düşündü Mara. Hantal köylü bana tam da uyuyor, oysa Kanat'ta kendimi ne kadar becerikli görürdüm, herkesten fersah fersah ilerideydim.

Mara ışık duvardaki kapıdan baktığında, açık bir dağ doruğu gördü. Işık oyunuyla duvarlar ve zemin; çatısını sonsuz, pırıltılı bir göğün oluşturduğu sahte bir dünya manzarasına dönüşüyordu. Serin bir esintide, dansçılar başlarının üzerinde renkli ışık çubuklarını döndürüyor, kat kat parlak dalgalar oluşturuyorlardı. Işık, ses ve

illüzyonun karışımı burada daha yumuşaktı, elektronik büyü hafifçe gelen insan sesleriyle kesiliyordu. Basit ve sonsuzdu. Çok algılı, zihin dışı, anlık varlık, başı ve sonu olmayan, hiçbir yere gitmeyen.

"Güzel bir gece," dedi arkasında bir ses.

Mara kendini toparlayıp, sesin sahibine ışık-varlık gülümsemesini sunmak için elinden geleni yaptı. Pürüzsüz, bronz bir tene sahip, yaşça büyük görünen bir oğlandı. Ama Yeni Mungo'da insanların yaşını tahmin etmek kolay değildi. Nedenini tam olarak anlayamasa da, genç görünen insanlar aslında göründüklerinden çok daha büyüktü. Seslerinde, hareketlerinde, en çok da gözlerinde bir şey vardı. Bir şeyi kaybedip, gençliğin doğasından tamamen farklı bir şey kazanmışlardı. Zihin-koşucuların hepsi aşağı yukarı aynı yaşta görünüyordu; ne çok yaşlı ne çok genç. Örneğin bu oğlan. Aslında yakından bakınca oğlandan çok, orta yaşa merdiven dayamış bir adam olduğunu anladı; on sekiz, en çok yirmi gösteriyordu, ama içinden bir ses Mara'ya onun çok daha yaşlı, otuz, hatta kırk olduğunu söylüyordu.

"Bizden biri değilsin öyle değil mi?" dedi.

Mara bir kez daha korkuyla irkildi. Adam ne kadarını anlamıştı? Oradaki herkes gibi görünmek için elinden geleni yapmıştı.

"Eğitim ziyareti yapıyorum," diye yanıtladı Mara biraz fazla sert bir sesle.

"Ah!" dedi adam. "Senin kentin nerede?"

"Kuzeyde," dedi Mara. "Henüz çok yeni, hâlâ inşa ediliyor."

"Adı ne?"

"Yeni Kanat," dedi Mara hiç teklemeden.

"Hiç duymadım. Her neyse, ne kadar çok olursa o kadar eğlenceli olur," dedi adam. Koluyla çevresini gösterdi. "Ee,Yeni Kanat'a benziyor mu burası?"

"Hepsi aynı dünya," dedi Mara, siber-kattaki işçilerin başlarının üzerinde okuduğu Yeni Dünya sloganlarından birini söyleyerek.

Adam gülümseyip başını salladı. "Bu arada adım Tony. Tony Rex."

Mara'ya doğru eğildi. Saçları parlıyordu. Mara bu ince telli güzel, uzun siyah saçların gerçek olmadığından emin oldu. Fazla parlak ve kaygandı. Giysileri Mara'nın gördüğü en düzgün kumaştan yapılmıştı, bir hayvanın yağlanmış postuna benziyordu, ama yine de ipek gibi dalgalanıyordu. Adam şehvetli bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi.

"Bana adını söylemedin."

Mara adını söylememişti. Adamdan kurtulmak istiyordu, ama kendisini diğerlerinden farklı gösterecek bir şey söylemek ya da yapmaktan da çekiniyordu. İsteksizce adamı yanıtladı.

Adam ona uzun uzun baktı. Mara'nın kalbi hızla çarpıyordu. Adam Mara'yı yavaşça, tembel bakışlarla tepeden tırnağa süzdü, sırıtıp ona biraz daha yaklaştı.

"Zihin-yıldızlarının denemelerine katılmalısın."

Mara ona ne demek istediğini sormadı, başını salladıktan sonra adama sırtını döndü ama adam buna aldırış etmedi.

"Denemelisin," diye ısrar etti. "Bu yılki kotayı dolduramadılar. Bir hayal etsene, bütün bir gece Yeni Dünya'nın her yerinde ünlü olacaksın! Şarkı söyleyebilir misin? Söyleyemiyorsan da önemli değil. Önemli olan görüntü. Seni hemencecik baştan aşağı değiştirirler, bir de ses verirler."

Neyse ki bu sırada birisi adamı kolundan tutup dansçıların arasına çekti. Mara rahat bir soluk alarak kapıya gitti. *Kapılma* sahnesi görecek hali kalmamıştı. Kapıdan çıkarken Tony Rex'i bir kez daha gördü, kalabalığın içinden onu süzüyordu, bir an için Mara adamın donuk,

neşeli yüzünden onu rahatsız eden bir ifadenin gelip geçtiğini gördü.

Şüphe miydi bu?

Mara neksusun içinden geri döndü. Uyku bölmesine tırmanırken, dans müziği tünel valslerinden kulakları çınlıyor, kentin sallantısından başı dönüyordu. Ama düşünmeliydi. Atacağı adımlara dikkat etmeliydi. Tony Rex'in bir şeyi onu rahatsız etmişti. Keskin bakışlı, dikkatli gözleri parlayan hoş genç –ama bir şekilde o kadar genç olmadığı– yüzünden dışarı yansıyan bir şeydi bu. Mara bunun tehlikeli olduğundan kesinlikle emindi.

BİR ZAMANLAR

Mara önünde duran bir tabak dolusu parlak renkli, güzel görünüşlü zihin-besinine baktı.

İğrenç.

Kafede çevresindeki insanlar mutlu bir şekilde, garip görünümlü maddeden tabak tabak yiyorlardı, ama bu şey Mara'nın midesini kaldırıyordu. Gerçek yemeğin tadını ve kokusunu arıyordu. Geceleri yatağında yatarken; Ağaççıların yaptığı otlu mantar güvecini yiyip, insanın içini ısıtan ballı elma liköründen içmeye özlem duyuyordu.

Zihin-besininde garip bir şey vardı. İştah kabartacak kadar güzel görünüyordu, gökkuşağının her rengini taşıyordu, ama insanın dilinde tuzlu tuhaf bir tat bırakıyordu. Ağızda bir posaya dönüşüyor, küçük bir tabak yiyince bile hemen doyuluyordu, ama insanın açlığı geçmiyordu, çünkü midede balon gibi şişiyordu.

Yeni Dünya yurttaşlarının ona bu konuda katılmayacağı kesindi, ama mavi fasulyeler ve pembe patateslerde Mara'nın iştahını kaçıran bir şeyler vardı işte.

Zihin-besini; deniz ürünleri, balık, su yosunu ve plankton karışımından elde edilen bir yiyecekti; içeriğindekilerden son ikisinin, deniz çiftliklerinde yetiştirilip hasat

edildiğini öğrenmişti Mara. Her kentin kendine ait bir zihin-besini fabrikası vardı. Karışım onu kabartan, lifli bir dokuyla şişiriliyor, içine besin değeri yüksek maddeler, tatlandırıcılar ve renk katılıyordu. Sonra da eski dünyanın yemeklerinin yerini alan, bu parlak tatsız gıdaya dönüşüyordu.

Kent birden sallandı. Mara mide bulantısıyla önündeki tabağı itti. Yalnızca yiyecekler değil, kentin sürekli hareketi de midesini altüst ediyordu. Bu gece sanki fırtınaya yakalanmış bir gemide gibiydi. Ayakları, dar gelen ayakkabılar yüzünden su toplamış, yara bere içindeydi.

Mara bulanan midesini ve acıyan ayaklarını aklma getirmemek için, son birkaç gündür kentin işleyişi hakkında bütün öğrendiklerini zihninden geçirmeye başladı.

Yeni Dünya kentlerinin tümü neredeyse aynı plana göre inşa edilmişti. Hepsi de Candleriggs'in kayıp aşkı Cal'ın Dünya'nın sular altında kalmaya başladığı ilk yıllarda geliştirdiği doğal mühendislik başarısına dayanıyordu. Her kent güneş, rüzgâr ve denizin güçlü bir karışımıyla enerji sağlıyordu. Kent, kendi yönünde gelen bütün enerjiyi ağıyla topluyordu. Güneş enerjisi kentin titanmera dokusundaki mikroskobik gözenekler tarafından emilerek, ışık enerjisine dönüştürüldüğü büyük güneş değirmenlerine yönlendiriliyordu. Dalga enerjisi destek kulelerindeki büyük değirmenlerde çalkalanıyordu. Rüzgâr enerjisi kule-spirallerinde, Mara'nın tekne kampımdayken ne olduklarını merak ettiği gök-tünellerinin, neksusunun kenarlarındaki yüzlerce tuhaf kıvrımlı bobin aracılığıyla kullanılıyordu. Dev kule-spiralleri büyük kulelerin yanlarından, karışık bir biçimde ta aşağıya kadar iniyor, kentin kullanılmış havasını Aşağı Dünya'ya pompalıyordu.

Mara'nın midesi bir kez daha kalktı. Aşağı Dünya'nın kötü nefes gibi kokan ekşi kokusunun nedeni şimdi anlaşılıyordu.

Masif merkez tünellerin erzak gemilerini barındırdığını çoktan öğrenmişti. Kulelerin üst seviyelerinde kent sakinleri otururken, alt seviyelerde erzak depoları, zihinbesini ve her türlü malın üretildiği fabrikalar yer alıyordu. Diğer her şey, Yeni Dünya'nın ihtiyacı olan ya da istediği şeyleri üreten erzak kentlerinden geliyordu.

Mara siber-katta en yakın Avrupa Denizi kentleriyle bağlantı sağlayacak deniz köprüleri geliştirmek için oluşturulmuş üç boyutlu ışık planlarını izlemişti. Okyanusun fırtınalı saldırısı altında yapılacak bu tehlikeli, riskli iş için daha çok köle gerekeceğine kuşku yoktu. Ancak parlak ışık planda, fırtınaları ya da köleleri akla getirebilecek hiçbir şey yoktu. Bütün tehlike ve zalimlik, Yeni Dünya yurttaşları için görünmez kılınmıştı.

Mara kendisi rahat ve lüks içinde yaşarken, Gorbals, Kanat ve daha birçok kişinin böyle bir hayata katlanmasını düşünmeye dayanamıyordu. Tek umudu, okyanusun başka bir yerindeki bir projede çalışmak için götürülmemiş olmalarıydı. Ya da daha kötüsü –Mara'nın kalbi bu düşünceyle duracak gibi oldu– Yeni Dünya'mn kavramcıları uzayda sömürge kurma fikirlerini ne kadar ilerletmişlerdi?

Planımı hemen toparlamalı ve harekete geçmeliyim.

Mara düşüncelerinden sıyrıldı. Kafede Dol ve arkadaşlarının arasında oturuyordu. Masalarda oturmuş, gece ne yapacaklarını tartışıyorlardı; kulağa takılan düğme bağlantıları olan ses kontrollü parmak telefonlarında gevezelik ederek, yumruklarına mırıldanıyor ya da görünmez varlıklarla konuşuyor gibi görünüyorlardı. Mara Siber-Tilki'nin onlardan biri olamayacağına emindi. Hepsi de fazla sığ ve kendileriyle ilgiliydi. Şimdi, burası ve eğlenmek dışında hiçbir şey düşünmüyorlardı. Mara acımasız duygularını yuttu. Bu onların suçu değildi. Mara'nın yaşadıklarını ve gördüklerini bilmiyorlardı. Bu hayatın içinde doğmuş olsaydı, muhtemelen kendisi

de tıpkı onlar gibi olurdu. Boş zamanlarını alışveriş merkezlerinde ya da Zihin'deki manzaralı sohbet kafelerinde geçirirdi. Dol, bir gökkuşağının ışınları altındaki bir kafeyi düzenli olarak ziyaret ediyordu. Sonra siber-ziyaretler ve safariler, gerçek-sporlar, dokunma-sinemaları, mutluluk havuzları, güneş salonları, renk-fıskiyeleri, duyu-dalga kulüpleri, korku sirkleri ve yüzlerce başka eğlence bulunuyordu.

Yeni Mungo'da insanların tek sorunu, ne yapacaklarına karar vermekti. Yine de Mara istemeyerek de olsa, onlara karşı saygıyla karışık bir korku duyuyordu. Dünyanın geri kalanı sular altında kalırken, Kanat ve adaların halkı ancak hayatta kalmayı başarırken, Yeni Dünya ve harikaları yaratılıyordu.

"*Tam olarak* ağır yaya değil, tam anlamıyla berbat bir başlangıçtan sonra oldukça hızlı çıktı. Bu yeni gelenlerin iyi duruma kavuşabilmek için bizim gibi üst düzey zihin-koşucularının uzmanlığına ihtiyaçları var," diye övünüyordu Dol. Mara dönüp baktığında, Dol ince telli sarı saçının bir tutamıyla oynuyordu. Mara'nın Kapılma'nın dışında çarptığı oğlanla, David'le hiç soluk almadan gevezelik ederken yüzü heyecandan kızarmıştı. David usta bir zihin-koşucusu olmalıydı, kızlar sürekli çevresindeydi; ona ilah gibi davranıyor, ilgisini çekmek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Oğlansa hepsine karşı mesafeli ve soğuk davranıyordu, hatta Mara'ya göre tavırları iticiydi. Ama şimdi Dol'un kendisini üstün gören bir edayla sözünü ettiği ağır yayanın muhtemelen kendisi olduğunu çok iyi bildiği için, Mara iyice kulak kabartarak dinledi.

"Diğer kentlerin koşucularının ne kadar ağır yaya olduğunu görünce, Yeni Dünya'nın merkezi gerçekten de biz olmalıyız," diye mırıldandı Dol. David'e doğru biraz daha eğilerek gözlerine baktı. 'Biraz daha yaklaşırsa şaşı olacak,' diye düşündü Mara.

"Kim o?" diye sordu David, zihin-içeceğinin turuncu

posalarına bakmayı, Dol'un baştan çıkarıcı bakışlarına tercih ederek.

Genç adamın sesi boğuk ve çekiciydi. Geceye uygun bir sesti, 'Hikâye anlatmaya uygun bir ses,' diye düşündü Mara özlemle, beklemediği bir ürperti hissederek. Çenesini eline yasladı, dinlediğinin anlaşılmaması için saçlarını yüzüne düşürdü. Hem zaten oğlanı dinlemek, izlemekten daha iyiydi. Öyle bakılacak fazla bir şeyi yoktu, gayet sıradan görünüyordu. Solgun yüzlü, ciddi, karışık ve açık kahverengi saçları olan bir oğlandı. Diğer kızların onu neden bu kadar beğendiğini merak etmekten kendini alamıyordu. Ama karışık saçlarının altında, Mara ona kendi koyu düz saçlarının arkasından kaçamak bir bakış fırlattı, hülyalı gözleri vardı.

Dol gözlerini David'in yüzünden ayırmadan, Mara'ya doğru başını salladı. "Mara," diye yanıtladı oğlanı.

David dönüp dosdoğru Mara'ya baktı. Uzun uzun düşünceli bir biçimde baktıysa da, gözlerinde aklının bambaşka bir yerde olduğunu söyleyen bir mesafe vardı. Tam Mara bu bakışlardan rahatsız olmaya başlıyordu ki, oğlan hızla gözlerini tekrar içeceğine indirdi. Mara kendini, onun kafe masasında huzursuzca tempo tutan parmaklarını izlerken buldu. Hızlı, kesin hareketleri dalgın gözleriyle çelişiyordu.

"Nereden gelmiş?" diye mırıldandı Dol'a. Mara kaskatı olduğunu hissederek dikkat kesildi. David göründüğü kadar da mesafeli değildi.

"A, şey, Yeni Kanat, galiba öyle demişti," dedi Dol, sohbet konusunu tekrar kendisi yapmak için dayanılmaz bir arzu duyuyor gibiydi.

"Yeni Kanat mı?" Oğlanın huzursuz parmakları sakinleşti. Köpüklü içeceğine sertçe baktı. Mara'ya bir saniyeliğine göz attı, ama Mara oğlanın dalgın gözlerinin odaklandığını ve kısılarak kendisine ateşten bir ok gönderdiğini hissetti. Kalbi acı verecek kadar hızlı çarpmaya

başlamıştı. Bu neydi? Oyunu anlaşılmış mıydı? Bu usta zihin-koşucusu böyle bir kent olmadığını biliyor muydu? Ama David çoktan başını çevirmiş, dikkatli ifadesi anında sıkıntıya dönüşmüştü. Mara rahat bir soluk aldı, ama bir yandan da bu ilgisizlikten incindiğini hissetti.

Ne kadar korkunç bir ada mantığı taşıyorlardı, Yeni Mungo'nun dışındaki herkes ikinci sınıf yurttaştı. Yeni Mungo yurttaşı olmayan herkes değersizdi, en temel insani ihtiyaçları bile Yeni Dünya'nın gereksinimleri için feda ediliyordu.

Mara kafedeki kalabalıktan uzaklaştı. Zapidolarını giyip gümüş neksusa çıkarken, sessiz bir öfkeyle köpürüyordu. Öğrendikten sonra zaplamak, onun için bir deşarj yolu olmuştu. Ölü hava yüzüne esen rüzgâr oluyordu, hızı da özgürlük. Tünel partisinin tesadüfi heyecanından bile hoşlanıyordu, insanı canlandıran şeylerdi. Ama bu gece kaymanın hızı bile, karanlık ruh haline çare olamıyordu. Adrenalinle enerji bulan Mara, bir kurtarma planına yoğunlaşmaya çabaladı. Zihninde bütün resimler tamamlanmıştı, ama bir türlü onları bir bütün oluşturacak şekilde birleştiremiyordu.

Uzun bir kayıştan sonra Mara kendini siber-katta buldu. Burası bu geç saatte ışıklar loşlaştırılmış ve yalnızca siber-işçilerin alçak, melodik mırıltıları duyulurken bir kilise kadar huzurluydu. Mara zapidolarım çıkardı, herkesten uzakta bir çalışma oyuğu seçti. Sonra umutsuzlukla bir kucak iskemlesine yığılıp kaldı.

Tilki neredesin? Sana ihtiyacım var.

Onu bulmalıydı. Nasıl yapılacağını bir bilebilseydi. Zihin'e tek bir yolculuk onu orada bulacağı umudunu yok etmişti. Engin, karmaşık ve sürekli genişleyen Zihinboşluğu'nu, ömrünün geri kalanında durmadan arasa bile onu asla bulamayabilirdi. Ama bir dosta, güvenebileceği birine ihtiyacı vardı. Tek başına nasıl bir kurtarma planını gerçekleştirebileceğini bilmiyordu. Bilmesi gere-

kenlerin ayrıntılarını öğrenene kadar yıllar geçebilirdi. Ama onun hiç zamanı yoktu. Gorbals ile Kanat şu anda bir yerlerde acı çekiyorlardı, tıpkı tekne kampındaki bütün sığınmacılar gibi. Rowan'ın ve Kanat'tan gelen diğer insanların hayatta olduğunu ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Ne zaman Rowan'ı ve tekne kampındaki diğer insanları düşünse, onları orada bıraktığından beri geçen zaman aklına gelerek paniğe kapılıyordu. Panik onu işe yaramaz bir hale getiriyordu, dikkatini toplayamıyor, bir plan yapıp harekete geçemiyordu. Tek yol kampı düşünmemek, onu gerçek dışı ve uzak görünene kadar zihninin bir köşesine itmekti, ancak o zaman önündeki işe yoğunlaşabilirdi.

İhtiyacı olan; kenti gerçekten anlayan, sistemini uzman bir biçimde çözebilen, kölelere ulaşmanın bir yolunu bulabilecek, gemilere ulaşabilecek, Yeni Mungo güvenliğini herkesin kaçabilmesi için etkisiz hale getirebilecek biriydi. Bu işi de en iyi kurnaz bir tilki yapabilirdi. Ama onu bulabilse bile ona güvenebilir miydi? Tilki ona yardım *eder miydi*? Doku ile Yeni Dünya arasındaki siber -pusta bir an için kurdukları ilişkiyi, sanki içgüdüyle onu Tilki'ye çeken gücü hatırladı. Siber-Tilki gözlerin ardındaki insanın varlığını hatırlayarak güven bulmaya çabaladı. Düşman olsa, kendisine zarar vermek isteyen biri olsa böyle bir çekim hissetmesi olanaksız değil miydi?

Bu kentte binlerce insan yaşıyordu. Tilki herhangi bir yerde olabilirdi. Yalnızlığının boyutu Mara'ya tokat gibi çarptı.

Tilkinin nerede oturabileceğini merak ederek geniş, neredeyse boş siber-kata, gündüz dolu olan kapsüllerin oluşturduğu arı kovanında çevresine bakındı. Gözleri bir çift sinsi bakışla, Tony Rex'in gözleriyle çakışınca tedirginlikle irkildi. Mara onunla göz göze gelir gelmez adamın yüzündeki sinsilik kayboldu; onun yerini hoş, neşeli

bir ifade aldı. Bu değişim o kadar derinde ve belli belirsizdi ki, Mara adamın gözlerindeki rahatsız edici pırıltıyı kendi tedirginliği yüzünden hayal ettiğinden kuşkulandı. Ama emin olduğu bir şey varsa, o da adamdan bir türlü kurtulamadığıydı. Her zaman peşindeydi, tünellerde ya da siber-katta sıralanan yüzlerin arasından onu süzüyordu. Kafede ya da kantinde onu izliyordu. Mara kendini peşine bir avcının düştüğü av gibi hissediyordu.

Mara'nın kalp atışları aniden aklına gelen berbat bir düşünceyle hızlandı. Ya Siber-Tilki onun yandaşı değilse? Ya düşündüğü her şey yanlışsa? Onunla yalnızca bir an için karşılaşmıştı. Kör edici siber-pus içinde pekâlâ gözlerindeki ifadeyi yanlış okumuş olabilirdi. Şimdi Mara kendi içgüdülerinden kuşkulanmaya başlıyordu. Çünkü Siber-Tilki'nin karakterine ilişkin elindeki tek sağlam kanıt, Doku'da onu onca zaman kurnazlıkla gizlice izlemiş olmasıydı. Yani Tony Rex'in şimdi onu izlerken gösterdiği kurnaz ve sinsi tavrın aynısını göstermişti.

'Kimseye güvenme,' diye uyardı Mara kendini. 'Tilki pekâlâ Tony olabilir. Tilki'yi unut. Kendi başıma bir yol bulmalıyım, bir şekilde.'

Tony Rex'e boş bakışlarla gülümsedi. Uzun, karmaşık bir siber-işle uğraşır gibi yaparak mırıldandı. Adam sonunda siber-kattan ayrıldığında rahat bir soluk aldı. Sonra dayanılmaz bir ağlama isteği duyarak başını ellerinin arasına dayadı.

Siber-Tilki'yi o kadar uzun zamandır düşünmüştü ki, onu zihninden atmak bir kolunu kesip atmaya benziyordu.

'Bir yararı yok. Bunu tek başıma yapamam. Aşağı Dünya'ya geri dönsem de olur, ama dönemem. Ağaççılara Gorbals ve Kanat'ı geri getireceğime, onları bulana kadar dönmeyeceğime söz verdim. Ama denediğimi, başaramadığımı söylersem mutlaka anlayacaklardır. Yoksa anlamazlar mı? Beni yalnızca kurtarıcıları olduğumu düşündükleri için mi aralarına aldılar? Belki de kurta-

rıcıları olmadığımı görünce beni istemeyecekler. Ama henüz hiçbir şey denediğim söylenemez, öyle değil mi? Ama Gorbals ile Kanat'ı nasıl bulabilirim? Bulabilsem bile köleleri ve sığınmacıları kurtarıp nasıl bir gemiyle kaçabilirim? Bunu yapabileceğimi düşünmüş olmam bile çılgınca.'

Ama o denemezse kim deneyecekti? Gorbals ve Kanat hayatları boyunca köle olarak yaşamaya mahkum olabilirlerdi. Çalman çocuklar ve sığınmacılar da aynı durumdaydı. Yakında okyanus tekrar yükselecekti, Ağaççılar küçük adalarını kaybedip boğulacaklardı. Mara da hayatı boyunca ya da oradan atılana kadar Yeni Mungo'da tutsak kalacaktı. Bu nedenle denemeliydi. Kaybedecek neyi vardı?

'Hayatım. Kaybedilen onca hayat arasında küçücük bir hayat.'

Ama bu onun hayatıydı ve Mara da kendini küçük hissetmiyordu. Onun için bu hayat her şeydi. Yine de deneyecekti, hayatını kaybetmesi anlamına gelse bile yapacaktı, çünkü denemezse yaşamaya devam edemezdi. Artık hiçbir şeyin imkânsız olmadığını biliyordu. Bir dünya sular altında kalabilirdi. İnsanlar tekne kamplarında ve ağaçlardaki yuvalarında hayata tutunabilirdi. Okyanustan yeni bir dünya yükselebilir, bu dünyanın sakinleri harikalar ve lüks içinde çevrelerinde var olan felaketten habersiz hayatlarına devam edebilirdi.

'Her şey olabilir. Bu da her şeyin mümkün olduğu anlamına geliyor. Bu yüzden ben de bir yolunu bulacağım.'

Ama şimdi geceyi geçirmenin bir yolunu bulmalıydı. Mara'nın kucak iskemlesinden fazlasına ihtiyacı vardı. Bu sentetik kucak yerine kendisini saracak gerçek kollar istiyordu. Ama hiç kimse yoktu. Mara bir sonraki en iyi şeyi düşündü.

'Bir hikâye. Bir hikâye istiyorum.'

Zihin-boşluğu'nda onu rahat ettirecek, aklını verebileceği, endişelerini ve korkularını unutturabilecek bir hikâye olmalıydı. Mara, Gorbals'ı ve onun gece ateşin başında anlattığı hikâyeleri özlüyordu. Aklından bir anı geçti. Gorbals hikâyesini anlatıp çevrelerinde güvenli bir ağ örerken, Ağaççılar ateşe irileşmiş gözlerle bakıyorlardı. Mara gözyaşlarını tutarak bu anıyı zihninden uzaklaştırdı. Bir ilham-taşı taktı ve Zihin'in karmaşık desenlerinin derinliklerine daldı.

Gündüzleri siber-katı bir koroyo benzer mırıltıyla dolduran ses yönlendirmesini, yeni yeni anlamaya başlamıştı. Mara Zihin istasyonuna, yüzen yardım platformlarından birine gitmek için tereddütle sesini kullandı.

"Bir hikâye istiyorum," talimatını verdi zıplayarak kendisine doğru gelen, elektrik enerjisinden oluşan ışıltılı topa.

Işıldayan arama topu Zihin-boşluğu'nda yükseklere zıpladı, patlayarak milyonlarca parçaya dönüşen, desenlerin içine yayılan elektronik arayıcıya bölündü. Saniyeler sonra tersine bir patlama gerçekleşti ve Mara'nın istediği şeyi Zihin'de arayıp geri dönen parçalar hızla bir top oluşturdu.

Hikâye, himaye, koruma altında olmak gibi mi?

"Hayır, Hİ-KÂ-YE," dedi Mara. "Bir zamanlar, diye başlıyor."

Arama topu tekrar parçalandı.

Sahtekârlık, yalan, diye önerdi, tek parça haline geldiğinde.

Mara içini çekti. "Hayır. Kitapları dene."

Gitarlar mı?

"Kitaplar!"

Arama topu bir kez daha dört bir yana dağıldı. Ama bu kez arayıcıların tekrar toplanması her zamankinden biraz daha uzun sürdü. Işıltılı parçacıklar bir küre oluştururken Mara umutlandı.

Kullanılmayan sözcük, dedi işe yaramaz bir biçimde.

"Yalnızca bir hikâye istiyorum!" diye parladı Mara.

Kapıdaki muhafızla göz göze gelince hemen sesini alçalttı. "Hikâye," diye mırıldandı inatla. "Zihin'de tek bir hikâye bile olmadığına inanmıyorum. Herhangi bir şey olabilir, bir masal, hayalet hikâyesi, serüven ya da aşk hikâyesi. Sen seç. Gerekirse bütün gece burada oturup, sorarım. Yeter ki bana bir hikâye bul."

Himaye, diye geri döndü arama topu, Mara kadar inatçı bir biçimde. *Emniyet, koruma, güven maddelerini deneyin.*

Hikâyeyle hiçbir ilgisi olmayan bir yığın işe yaramaz sözcük. Mara zihninin boşaldığını hissetti. Ne yapacağını bilemiyordu. *Hazine, define*, diye konuştu arama topu. *Bunlardan birini denemek istemez misiniz?*

'Ah, kapa çeneni,' dedi içinden Mara, ama garip bir şeyler oluyordu. Sözcük yığınları karıştı, zihninde titreşen bir resim oluşturan bir desen biçiminde yeniden düzenlendi. Tanıdık, hareketli bir resim. Bir hikâye.

Hazine, define. Bütün tüyleri diken diken oldu. Sözcükler beyninde ateşe dönüşerek Gorbals'ın fırtına gecesi anlattığı hikâyeye dönüştü. Bir gökkuşağını izleyen ve sonunda bir hazine bulan kızın hikâyesine.

"Tamam ben *sana* bir hikâye anlatacağım," diye seslendi Mara arkasından. "Ah, tamam, umurumda bile değil. Bir zamanlar..."

Duraksadı. Tanıdık sözcükler Zihin-boşluğu'nun geniş yalnızlığında boş ve yabancı geliyordu kulağa.

Bir elektronik sarsıntı daha oldu. Sonra ilham-taşı ya da arama topuna ait olmayan bir ses geldi.

"Bir zamanlar," diye yineledi ses.

Mara dimdik oturdu. Sözcükler içini ürpertti, soğukta kalmış gibi titredi. Alçak, temkinli ses onu artık başka bir dünyada kalmış gibi gelen bir yer ve zamana götürmüştü. Mara o kadar sarsılmıştı ki konuşamadı.

"Nerede, neredesin?" diye sordu soluğunu tutarak en sonunda. Sonra kendini bir kez daha Zihin terminali platformunda yalnız, Siber-Tilki'nin gözlerine bakarken bulduğunda şaşkınlıkla sıçradı.

Tilki bir heykel kadar hareketsizdi. Bütün duyuları dikkat kesilmişti.

"Bir zamanlar," dedi Tilki. "Seni izledim. Doku'nun dışında Hiçbir Yer'de karşılaştık. Yardım istedin, sonra da kayboldun. O zamandan beri seni arıyorum."

Mara Tilki'ye, Tilki Mara'ya baktı. Akışkan, vahşi gözlerinde Zihin desenleri yansıyordu.

"Aradın mı?" diye soludu Mara.

Tilki ona yaklaştı. Sevinç ve inanamazlık duyguları ani bir panikle bölündü. Mara bu Siber-Tilki'nin dost mu düşman mı olduğunu bilmiyordu. Yeni Dünya'da taktığı maskenin düşmesini istemiyordu, bu olursa mahvolurdu. Kaçıp saklanmak istiyordu. Ama merak ve o daha derin içgüdünün çekimi daha güçlüydü. Bu nedenle Mara, gözlerini Tilki'nin canlı, vahşi bakışlarından hiç ayırmadan olduğu yerde kaldı.

TİLKİ İNİ

Mara daha önce hiç düşünmediği kadar hızlı düşünüyordu.

"Hâlâ yardıma ihtiyacım var," diye fısıldadı Mara. "Ama sana güvenebilir miyim?"

'*Kimsin sen*?' diye sordu içinden paniğe kapılarak. Kim? Neredeyse boş olan siber-katta çevresine bakındı, Tony Rex'in geri dönmediğinden emin oldu. Ses de onun sesi değildi. Ama insan Zihin'de başka bir şekil alabiliyorsa, pekâlâ sesini de değiştirebilirdi. Üstelik mobil ilham-taşları da vardı, Yeni Mungo'da herhangi bir yerde çalışıyor olabilirdi.

"Ben *sana* güvenebilir miyim?" dedi Tilki, beklenmedik bir biçimde.

"Bana mı?" diye sordu Mara şaşkınlıkla. Sonra birkaç sıra arkasındaki çalışma oyuğunda, birinin kıpırdandığını hissederek sesini alçalttı. Korku içinde hızla baktı arkaya, ama zihin-koşucusu başını eğmiş, yaptığı işle meşgul görünüyordu.

"Tamam, işte sana bir hikâye, eski dünyadan bir hikâye," diye düşünmeden konuştu Mara, çünkü eğer Tony Rex'se çoktan yakalanmıştı. Eğer değilse, gözü kapalı güvenmek zorundaydı. Bu tek şansıydı.

"Bir zamanlar bir Doku gezgini vardı. Usta bir gezgin. Yıllarca Doku denen eski ağda oynadı. Bu kız, yani gez-

gin her şey olduğunu düşündüğü şeyin aslında eski, ölü bir dünyanın enkazı olduğunu, bildiği siber-uzay parçasının dışında, yepyeni bir elektronik evrenin doğduğunu bilmiyordu. Bir gün Doku'nun dışına düştü ve ötesinde ne yattığını gördü. Siber-Tilki'yle karşılaştı. Ama bütün dünyası yok olmak üzereydi. Gerçek dünyadaki adası sular altında kalıyordu..."

Mara zorlukla soluk alarak duraksadı. Çatlak bir sesle konuşmaya devam etti.

"Her şeyi kaybetti. Ailesini, dostlarını, herkesi. Ama bir şekilde hayatta kaldı. Bütün bu zaman ve sonra yaşadığı kâbus boyunca Siber-Tilki'yi tekrar bulacağı umuduna tutundu. Siber-Tilki'nin ona yardım edeceği umuduna."

Devam etmek zorlaşmıştı. Tilki hiçbir şey söylemeden ona bakıyordu. Eğe tilkiler ağlayabiliyorsa, bu da her an ağlayacakmış gibi görünüyordu.

"Anlıyor musun?" diye sordu Mara.

Tilki başını salladı. Mara gözlerinde yaş gördüğünden emindi.

Farkında olmadan uzunca bir süre tuttuğu soluğunu bir anda boşalttı Mara. Bir hıçkırıkla sarsıldı. Hızla çevresine bakındı, ama arkasındaki zihin-koşucusu onu fark etmeyecek kadar işine dalmıştı.

"Uzun bir hikâye, şu anda anlatamayacağım kadar uzun, ama bir şekilde senin dünyana geldim," diye fısıldadı Mara Tilki'ye. "Bir kez senden yardım istemiştim. Hâlâ yardımına ihtiyacım var. Gerçek dünyada güvenebileceğim birine ihtiyacım var. Sana güvenebilir miyim bilmiyorum ama..." Mara istemeyerek sustu. Ona güvenmeliydi. Başka çaresi yoktu. Tilki'nin gözlerine bakıp derin bir soluk aldı.

"Tam olarak neredesin? Seni nerede bulabilirim?"

Uzun bir duraksama. Sonra Tilki konuştu.

"Arkana bak," dedi boğuk bir sesle. "Tam arkandayım."

Arkasında mı? Ama tam önünde zihin terminali platformundaydı. Ne demek istiyordu? Sonra kafasına dank etti. Bütün bedeni sıcak bir şok dalgasıyla yıkandı. Gerçek dünyayı kastediyordu. Tilki burada, siber-katta, tam arkasındaydı.

Mara arkasına baktı. Birkaç sıra gerisindeki bölmede oturan zihin-koşucusu ona bakıyordu. Mara soluğunu tuttu.

David, usta zihin-koşucusu. Tünelde çarptığı, ona bu gece kafede soğuk davranan oğlan.

Ya da soğukmuş gibi görünen oğlan.

Mara ne yapacağını bilemediği için ilham-taşına, Zihin'deki Siber-Tilki'ye döndü. Kız ve Tilki Zihin'in kaosu çevrelerinde dönerken, boş bir platformda birbirlerine bakakaldılar.

"Nasıl bilebildin?" dedi keskin bir soluk alırken Mara.

"Adını ve adanın adını duyduğumda anladım." Tilki tüyleri diken diken, elektriğe kapılmış gibi duruyordu. "Bana söylemiştin, hiç unutmadım."

"Seni hiç bulamayacağımı düşünüyordum. Nasıl bulacağımı bilemiyordum." Mara titriyordu. "Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadı ilham-taşına.

Tilki, "Siber-kattan çık," dediğinde Mara korkuya kapıldı. "Doğruca Eğik Köprü'ye git, orada buluşuruz."

İlham-taşını çıkarırken Mara'nın kalbi güm güm atıyordu. Olanlar bir rüya gibi geliyordu. Bunca zaman sonra, başına gelen onca şeyden sonra, eski Doku'da onu takip eden Tilki'nin arkasındaki insanla buluşacaktı. Ayağa kalktı, yüzünü bir ışık-varlık gibi donuklaştırmaya çalıştı. Korku ve heyecan içindeydi, ama belli etmemeliydi, David çalışma oyuğunda işine gömülmüş görünüyordu.

Mara Eğik Köprü'de Ayna Göl'ün ışıltılı suyunu izlermiş gibi bekledi. Gürültücü bir zapçı kalabalığı yanından geçti, sonra sessizlik oldu, tünel boşaldı. Göz ucuyla David'in siber-kattan çıktığını, ona yöneldiğini gördü.

Mara Eğik Köprü'nün yapay taştan duvarına yaslandı. O kadar heyecanlıydı ki, yerinde duramıyordu. Algıları o kadar hassaslaşmıştı ki, köprüye yaklaşan oğlanın yumuşak ayak seslerini duyabiliyordu.

Ayak sesleri kesildi. Mara bekledi, David tam arkasında durmuştu; Mara onun hafif, hızlı soluklarını işitebiliyordu. Kalbi acı verecek kadar hızlı çarpıyordu.

"Merhaba," dedi yanında oğlanın boğuk sesi. Adı David olan Tilki köprünün kıyısına yaslandı.

Mara döndüğünde bir hayalperestin ehlileşmemiş gözleriyle karşılaştı. Açık kahverengi karışık saçların arasından ona baktı. David ona kararsızca gülümsedi.

"Merhaba," diye fısıldadı Mara.

İkisi de ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. Mara siber-dünyanın güvenliğini özlüyordu; kendini gizleyebileceği sentetik bir anı. Gerçek fazla çıplak, fazla hamdı.

"Hikâyenin geri kalanını öğrenmek istiyorum," dedi David en sonunda.

"Ama sana güvenebilir miyim?" diye sordu yalvarırcasına Mara.

"Ben *sana* güvenebilir miyim?" diye karşılık verdi David. Mara bir kez daha onun ne demek istediğini düşündü. Yanlarından bazı zapçılar geçti, David durakşayarak zapçılar kaybolana kadar Mara'yı izledi. Sonra kararını vermiş gibi, hülyalı gözleriyle tezat oluşturacak şekilde tilki gibi bir hareketle başını salladı.

"Tamam," diye kararını verdi, ama hâlâ temkinliydi. "Evime gidelim."

Tilki'nin evi, Dol'un kıskançlıkla sözünü ettiği üst kattaki kule dairelerinden biriydi. Geniş yuvarlak bir salonu vardı, duvarları içlerinden geçen hafif ışık dalgalarıyla eriyormuşçasına, tuhaf bir biçimde yumuşak görünüyordu.

"Otur."

Mara bir koltuğa oturdu. O kadar lükstü ki, sanki tehlikeli bir şekilde boşluğa tünemiş gibiydi, bedeninin her kıvrımını ve katını inanılmaz bir yumuşaklıkla saran görkemli bir hiçlik.

"Ah, muhteşem bir yer. Şey, ayakkabılarımı çıkarmamın bir sakıncası var mı? Çok sıkıyor, ayaklarımın acısı beni öldürecek."

"Rahat ol," dedi David, gülünç bulduğunu gösteren bir tavırla. Kendi koltuğunun ucunda gergin bir biçimde oturuyordu.

Mara bir an görünmez kollar tarafından sarılmanın mutluluğunun tadını çıkardı. Ama evine doğru zaplarlarken, Tilki'nin bir saniye önce söylediği bulmaca gibi sözlerini hatırlayınca bir an bozuldu. Mara dikleşti.

"Yeni Dünya'nın geçmişi olmadığını söylerken ne demek istedin?"

"Bir geçmişi olmadığını. Geçmiş yok edildi. İnsanlar yalnızca şimdi ve burada olanı düşünüyor. *Şimdiki zamanın gücü.* Hepimiz buna inanıyoruz," diye ekledi kuru bir sesle.

"Ama şimdi, yalnızca şimdi, bir an sonra geçmiş olacak. Tam önümüzde de gelecek," dedi Mara. "Hepsi birbirine bağlı."

"Ama burada kimse böyle düşünmüyor," dedi Tilki.

"Nasıl oluyor da böyle yaşıyorsun?" diye sordu Mara, lüks daireye göz gezdirerek. "Bu kadar genç yaşta terfi etmek için, gerçekten de usta bir zihin-koşucusu olmalısın!"

Tilki'nin yüzünde çarpık bir sırıtma belirdi.

"Epeyi iyi bir zihin-koşucusuyum," diye karşılık verdi. "Ama işin gerçeği şu ki, böyle yaşamamın nedeni Her Şeyin Kurucusu'nun torunu olmam. Yani asıl Büyük Kurucu'nun. Yüce kavramcı Caledon, Yeni Dünya'nın yaratıcısı, benim büyükbabam."

"Ah demek bu yüzden o kızlar..." Mara bilgiç bir gülümsemeyle başladığı konuşmasının ortasında hayretle durdu.

Caledon. Yeni Dünya'nm yaratıcısı. Her şeyin Büyük Kurucusu. Cal. Gökyüzünde bir kent kurmayı hayal eden adam. Zalim bir imparatorluk haline geldiğinde, başkaldıran Candleriggs'i Yeni Dünya'dan atan Cal.

Tilki onun torunu mu?

Mara hayretle kalakaldı.

"Tilki, sana anlatmam gereken şeyler var," dedi keskin bir soluk alarak. "Pek çok şey."

David başını kaldırdı, ona bir hayalperestin nazik, ama vahşi gözleriyle baktı. 'Ama Cal da bir hayalperestti,' diye hatırladı Mara. Böyle bir adamın torununa güvenebilir miydi? Hiçbir fikri yoktu. Yalnızca Tilki'nin gözlerinde gördüğü şeyin doğru olmasını ummaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Mara derin bir soluk alarak, inanılmaz hikâyesine başladı.

İÇİNDEKİ ÇEKİM

"Köleler? Ağaçlarda yuva yapan insanlar? Ve bir tekne kampı?"

Tilki odada dört dönüyordu, sonra birden Mara'nın koltuğunun yanında yere çöktü. Titriyordu. "Dışarıdaki dünyayı uzun zaman merak ettim, ama kentin çevresinde duvar olduğunu hiç bilmiyordum. Sığınmacılar olduğunu da..."

"Ne biliyordun?" diye sordu Mara yumuşak bir sesle.

Tilki derin, titreyen bir soluk aldı.

"Ölü Doku sitelerindeki SOS mesajlarından ve Doku hayaletlerinden, dünyanın sular altında kalması hakkındaki gerçek hikâyeyle ilgili bir şeyler öğrenmiştim. Bu yüzden seninle Hiçbir Yer'de ilk kez karşılaşmamızda şaşırmıştım," diye devam etti. "Adadan geldiğini söylemiştin. Oysa ben Dünya'da hiç kara parçası kalmadığını sanıyordum, okulda bize Dünya'nın sudan ibaret olduğu öğretilmişti. Ama Doku'da bulduklarımda geçmişte olanları bizden sakladıklarını anladım. Ben de gerçeği arıyordum."

Kısık bir sesle acı acı güldü. "Geçmiş ya da gerçekler veya dışarıdaki dünya kimsenin umurunda değil. Yaşlılar olanları biliyor olmalı, ama onların da çoğu ya öldü ya da bakım çiftliklerinde yaşıyorlar. Resmi olarak herkese Meta sırasında Yeni Dünya'da barınacak bir yer verildiğini, bu nedenle bir terslik olmadığına inanıyoruz."

"Meta nedir?" diye sözünü kesti Mara.

"Dünya değişimi. Ama bu tekne kampı ve köleler? *Çocuk* köleler mi?" Meraklı gözler ona yalvarıyordu. "Kendi büyükbabamın buna izin vereceğine inanamam. O kötü biri değildir." Kahverengi gözleri artık sertleşmişti. "Belki hikâyenin başka bir tarafı vardır. Yeni Dünya'nın sığınmacıları ve çocukları köle olarak kullanmasına izin vereceğine inanamam. Bu gerçekten doğruysa, bu konuda onun hiçbir şey bilmediğine inanıyorum."

"O halde büyük duvar neden yapılmış? Sığınmacıları içeri sokmamak için!" diye bağırdı Mara. "Yeni Dünya'nın yayılma projeleri için iş gücünü nereden buluyor? Köle emeğinden. Belki en başta niyeti kötü değildi, belki senin için tatlı bir büyükbabadır, ama yanlış giden bir şeyler olmuş. Planları kötü yöne sapmış. Büyükbaban da öyle. En iyi arkadaşım tekne kampında öldü, erkek kardeşi de çoktan ölmüş olabilir. Ailem o kokuşmuş kampa gelirken yolda yok oldu. Altı yaşındaki erkek kardeşim dahil hepsi öldü!"

Boğazı düğümlenip gözyaşına boğulan Mara, bir süre konuşamadı. Tilki şoke olmuş bir halde sessizce ona baktı.

"Büyükbabam ne yapabilirdi?" Sesi çatladı. "Dünya'daki herkesi nasıl kurtarabilirdi? Belki de Yeni Dünya insanları ellerinden geleni yapmıştır!"

Mara gözyaşlarını silerek, kendini toparlamaya çalıştı. Tilki'ye Candleriggs'i ve başkaldırışını, zorlu zekâ testinden geçemeyenleri Yeni Dünya'nın almayı reddetmesini, selden kaçanların terk edilişini, büyükbabasının hayalini kurtarmak için bir zamanlar sevdiği kızı diğer isyancılarla birlikte nasıl dışarı attığını anlattı.

"Candleriggs Yeni Dünya'da kendisi gibi düşünen insanların olduğundan emindi. Ama kendi güvenliklerinin tehlikeye gireceğinden korktukları için seslerini çıkaramamışlar. Şimdiyse daha az öfkeli davranmış, korkularını göz önüne alarak konuşmuş olmayı arzuluyor. Asilerin yanında daha çok insan yer alabilirdi, kamu-

oyunun fikrini değiştirebilirlerdi, o zaman Caledon da herkesi atamayacağı için yurttaşlarını dinlemek zorunda kalırdı, öyle değil mi? İçinde yaşamak isteyecekleri bir dünya yaratmak *zorunda* kalırdı. Ama hiç kimse sesini çıkarmadı, bu nedenle de isyancılardan kurtulmak kolay oldu. Tilki, dışarıdaki dünya hakkındaki gerçeği bilseler, dehşete kapılacak iyi kalpli insanlar olabilir. Eminim yardım etmek isteyeceklerdir."

Mara, Dol ve arkadaşlarını düşündü. Hepsini acımasızca yargılamıştı. Ama kölelerden ve sığınmacılardan haberleri olsaydı belki de dehşete düşeceklerdi. Ama buna karşı çıkmaya istekli olurlar mıydı?

Tilki şiddetle titriyordu, Mara'nın söyledikleri karşısında bütün varlığı bir şoka uğramış gibiydi. Birden Mara da korkuya kapıldı. Tilki büyükbabasının karşısına çıkacak derecede öfkeye kapılırsa, o zaman Mara'nın kimliği öğrenilirdi. Mara'ya inanmadığına karar verirse o zaman ne yapacaktı?

Mara onu sakinleştirmeliydi.

"Bak," dedi yumuşak bir sesle, koltuktan aşağı kayıp yerde oğlanın yanma otururken.

Mara küçük sırt çantasını açtı. İçindekileri güvende tutabilmek için onu yanında taşıyordu. Siyah gök taşı parçası, Kanat'ın kemik bıçağı, Gorbals'ın şiirleri, *İki Kentin Hikâyesi*, kurutulmuş otlar, eski moda sibervizi. Ve Grönland hakkındaki kitap.

"Bu bıçak," dedi David'e, "binlerce yıllık. Sular altındaki dünyada, yüksek bir tepede bulunan eski öğrenme yerindeki bir müzeden geliyor. Büyükbabanın gittiği üniversiteden. Yeni kentler kurma hayalini buradayken kurmuş. Bunu küçük bir çocuk buldu, beni tekne kampından duvarın içine sokabilmek için hayatını tehlikeye atan bir çocuk. Hiçbir şeyi yok, ne ailesi ne de bir adı var. Ona adamın anısına Kanat adını verdim. Şu anda bir köle."

Tilki ona bakakaldı.

"Bu gök taşı bıçaktan bile eski," diye devam etti taşı avucuna alarak. "Dünya'daki her şeyden daha yaşlı, belki Evren kadar yaşlı."

Mara küresini, ışık halkasını ve çubuğunu işaret etti. "Doku'da beni takip ettiğin zamanlarda, adamdayken kullandığım siberviz. Sizinkiyle karşılaştırıldığında eski bir teknoloji." Deri ciltli kitaplara dokundu. "Bunlar üniversitenin kitap odalarından. Bu eski dünyadan ilginç bir hikâye. Diğeriyse, neyse onu sana sonra anlatırım. Bunlar da..." Gorbals'ın defterini eline aldı. "Bir Ağaççı'nın şiirleri. Bir dostumun. Yüzen kitap çöplerinden yeni sayfalar yapıp, gün batımı ateşinden artakalan kömür parçalarıyla şiirlerini yazmış. Ama küçük çocuk gibi dünyasından koparılıp sizinkinde köle yapıldı."

Mara kitabın birbirine doladığı biberiye filizi ve yaban kekiğini koyduğu sayfasını açtı. "Otlar," dedi Tilki'ye. "Biri benim adamdan, diğeriyse Aşağı Dünya'da yetişiyor. Bütün bunlar geçmişten ya da sular altındaki dünyadan kalma."

Mara, Gorbals'ın yumru yumru defterinin sayfalarını açıp, beceriksizce karalanmış yazısını okumaya başladı.

YILDIZLAR GECENİN PAPATYALARI

HİÇ ULAŞAMAYACAĞIM YÜKSEK DALLARDA TUTSAK

AMA SALIMLA AÇILIP

CE-E YAPABİLİRİM AY'A

BATIK DÜNYANIN ÇATILARINDA YÜZEN

PARLAK DENİZ ÇİÇEKLERİNİ TOPLARIM

GECE PAPATYALARINI

ELİMDE DAĞILIP KIRILACAK KADAR

KIRILGAN

Tilki, Mara'nın hazinelerine baktı. Uzanıp dikkatle biberiye ve kekik filizlerini eline aldı, kokladı, zihin-besininin sentetik aromasına hiç benzemeyen keskin kokularını içine çekince, şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Tek tek her bir nesneyi eline alıp inceledi. En son kemik bıçağı aldı, evirip çevirerek keskin tarafını kontrol etti. Gözleri uzaklarda, Mara'nın okuyamadığı düşüncelerle doluydu.

"Buraya yalnızca seni bulmaya gelmedim," dedi Mara usulca. "Arkadaşlarımı, Gorbals ve Kanat'ı, köle yapılmak için götürülen Ağaççı şair ile küçük çocuğu bulmaya geldim. Onları kurtarmak için. Ağaççılar batık dünyanın yıkıntıları arasındaki küçük bir adada yaşıyorlar, ama okyanus tekrar yükselirse –ki bu da uzun sürmez– bu küçük yerleri bile yok olacak ve hepsi boğulacaklar. Sonra tekne kampındaki o insanlar..." Mara umutsuzca içini çekti. "Tilki, yardımına ihtiyacım var. Belki hepsini kurtaramam, ama mümkün olduğu kadar çok insana kaçma şansı vermek istiyorum, gemilere bindirmeli ve sonra..."

Duraksadı.

"Ve?" diye sordu Tilki sertçe. "Ne yapacaksın? Serbest bırakıp boğulmaları için okyanusa mı göndereceksin?"

"Hayır," dedi Mara. Grönland'ı anlatan kitabı alıp sıkı sıkı göğsüne bastırdı. "Dünyanın kuzeyinde bir kara parçası var. Bundan eminim. Bu kitap beni ikna etti, oraya Halkın Toprağı diyorlar. Oraya gitmek istiyorum. Köleleri, Ağaççıları ve tekne kampındakileri, kurtarabildiğim kadar çok kişiyi oraya taşımak istiyorum. Ama bütün bunları Yeni Dünya yapmalı! Yapabilir. Sığınmacıları içeri almıyorsa bile, en azından Dünya'da kalan yüksek, güvenli kara parçalarını araştırabilir; insanlara gemiler verip, bize bir geleceğimiz olması için şans kapısı açabilir. Neden bunu yapamıyorsunuz? Bu kara parçalarına ihtiyacınız yok. Burada, güvenli dünyanıza tıkılmışsınız, dışarıyı umursamıyorsunuz!"

Uzun, rahatsız edici bir sessizlik oldu. Tilki ona bakmıyordu. Yüzünün çoğu saçlarının arkasına gizlenmiş bir halde yere bakıyordu.

"Sen neden bu kadar umursuyorsun?" diye sordu en sonunda usulca.

"Bana bak," diye diklendi Mara.

Ses tonundan irkilen Tilki başını kaldırdı. Mara'nın hiddetli bakışlarından kaçmaya çabaladı. Ama Mara gözlerini kaçırmıyordu.

"Umursuyorum..." Mara'nın sesi öfkeyle titriyordu. "Çünkü *ben* de onlardan biriyim. Bir sığınmacıyım."

Oğlanın dudakları aralandı. Hafifçe soluğunu tuttu ve yüzü kıpkırmızı kesildi.

"Kaybettiğim bütün insanlar ve ailem yüzünden umursuyorum," dedi acı acı.

"Elbette," diye mırıldandı Tilki.

Tilki gözlerini kırpıştırdı, Mara onun tek bir uzun bakışla her şeyini kaydettiğini hissetti: sıska bedeni, teninin rengi, kemikli yüzü, yanağındaki kaybolmakta olan yara izi. Mara'nın bedeni aşağılanmayla alev alev yanıyordu. Tilki'nin daha öncekinden rahatsız edici bir farklılık taşıyan bir şekilde kendisini yargıladığını, ölçtüğünü ve ona değer biçtiğini hissediyordu. Mara'nın alev alev yanan gözlerine bakınca, kafası karışmış bir halde bakışlarını indirdi.

"Sanırım bir sığınmacının, şey, daha farklı olacağını düşünmüştüm. Sen farklısın, tanıdığım herkesten farklı – ama benden çok farklı değilsin... Yani sen şey değilsin..." Utanarak, düşüncelerini dile getirmeden sözlerini yarım bıraktı.

"Ne değilim? Aptal? Pis? Tam olarak insana benzemeyen biri? Dışlanmış biri?" Mara yumuşak başlı Broomielaw'un tam da bu nedenle çocukları küçük gördüğünü hatırlayınca, öfkesi utanca dönüştü. Aynı zamanda korkuyordu. Artık kim olduğunu bildiği için –Tilki'nin

dünyasının insandan daha aşağı olarak düşündüğü, ilgi, şefkat hatta yaşamayı bile hak etmeyen biriydi– Tilki'nin onunla hiçbir şekilde ilişkisi olmasını istemeyeceğinden korkuyordu.

"Özür dilerim," dedi Tilki. Yüzü daha da kızardı. "Bunların hiçbiri olmadığın çok açık. Bence sen oldukça şaşırtıcı birisin."

"Şaşırtıcı biriyim, öyle mi?" Mara rahat bir soluk verdi. "Tekne kampında ve Aşağı Dünya'da yeterince pistim. Aptal olduğum da kesin."

Sesi titredi, Mara yutkundu.

Tilki çekinerek uzandı ve eline dokundu. Dokunuşuyla birlikte Mara'nın kolu elektriğe kapılmış gibi ürperdi.

"Dinle," dedi Mara, Tilki'nin dokunuşu onu hem altüst etmiş hem de dengesini bulmasını sağlamıştı.

Tilki'ye hikâyenin son kısmını anlattı. Taştaki yüzün efsanesini ve yüzündeki iz ile büyükannesi Mary'nin küçük kutusunda, aynadaki çatlakta yinelenen ize kadar kendi yüzünün aynısı olan Thenew heykelini. En son Ağaççıların taş kehaneti olduğuna inandığı eski kentteki işaretleri anlattı.

"İşaretler bir araya geldiğinde, taş kehanetinin gerçekleşeceğini ve özgür kalacaklarını söylüyorlar. Taştaki yüz onları dünyadaki gerçek evlerine götürecek. Buna inanıyorlar. Bu kişinin ben olduğuma," diye bitirdi sözlerini Mara alçak bir sesle. Yüzü kuşkuyla kırıştı. "Ben inanmıyorum, ama yine de onların beklentilerini yerine getirecek şekilde yaşamaya çalışıyorum, çünkü..." Nedenini aradı ve buldu. "Çünkü uğrunda yaşayacak başka bir şeyim yok."

Tilki büyülenmiş bir biçimde ona baktı.

"Bana yardım edecek misin?" dedi yalvarırcasına Mara.

Tilki başını ellerinin arasına aldı. Açık kahverengi saçları gözlerinin üzerine döküldü, ama bu kez gözlerini Mara'nınkilerden ayırmadı. Mara uzak bir elektronik

evrende bile onu Tilki'ye çeken gücü hissetti. Tedirgin bir biçimde, çekinerek elini uzatıp Tilki'nin saçlarına dokundu.

"Bana yardım et," dedi, "Belki ben de sana yardım edebilirim."

Tilki'nin yüzü gerginleşti. "Sana yardım edeceğim Mara," dedi ona. "Ama sen bana nasıl yardım edebilirsin? Ve neden bana yardım etmek isteyesin?"

Mara yanıt veremedi, tek bildiği ona yardım etmek istediğiydi.

Gece geç saatlere kadar konuştular. Konuşmaya ara verdikleri bir an, yan yana yerde uyuyakaldılar. Mara gecenin ortasında korkuyla uyandı. Dünya sallanıp, yalpalıyordu, nerede olduğunu hatırlamıyordu. Okyanusta bir teknede miydi, ağaçtaki bir yuvada mı?

"Anne," diye inledi. "Broomielaw?"

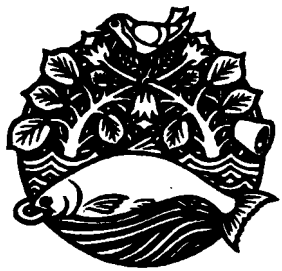
Birisi uzanıp onu yanma çekti. Mara hızlı kalp atışlarını duydu. Biri kendisine, diğeri başkasına aitti. Kendi korkusunu, diğerinin hareketsiz gücünü hissetti. Ve daha yalın, ilkel, heyecan verici ve korkutucu başka bir şey daha.

"Tilki?"

"Buradayım."

Geçmiş ve geleceğe ait bütün düşünceler uçup gitti. Dış dünya ve çevrelerindeki gök kent, o oda ve o an dışındaki her şey uzak, gerçek dışı, geçiciydi. Mara'nın hissettiği tek şey, var olan tek şey şimdinin gücüydü.

YENİ MUNGO ÖCÜLERİ

Mara karanlıkta uyandı. Uyku mahmurluğuyla ağır ağır söken bir şafak gibi, odaya görünmeyen bir kaynaktan sızan ışığı izledi. Ama odada pencere yoktu, yalnızca dalgalanan duvarlar vardı. Yüzü uykuyla yumuşamış Tilki'yle yan yanaydı.

Onu bulduğuna hâlâ inanamıyordu. Dün geceye kadar hiç görmediği yüze bakıp, hatlarını inceleyerek zihnine kazırken, Tilki esneyip gözlerini açtı. Bir anda uyanmıştı. Bir an için Mara'yı orada, yanında gördüğüne şaşırmıştı. Birden Mara da parlak sabah ışığında, pek çok açıdan tanımadığı birine bu kadar yakın olduğu için utandı, kendini tuhaf hissetti. Tilki'nin yüzünde de kendi uyumsuz duygularının aynısını gördü. Sonra Tilki gözlerini yine kapadı, yavaşça Mara'yı öptü. Bedeni zihninin hâlâ kavramaya çalıştığı şeyi, şaşırtıcı bir kesinlikle biliyordu: Mara daha önce hiç kimseyle ya da hiçbir şeyle arasında bu kadar güçlü bir bağ hissetmemişti.

"*Açlıktan* ölüyorum," dedi Tilki sırıtarak.

Yataktan fırlayıp bir sürahi portakal suyu ve bir kâse dolusu içi hava doluymuş hissini veren büyük, yumuşak ekmek somunlarından getirdi. Mara yine de ekmeklere aç kurt gibi saldırdı. Tilki portakal suyunu yudumladı, bir yandan da Mara'yı izliyor, Doku'dan hayatına düş-

müş bu kızı ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi görünüyordu.

"Ya annenle baban?" diye sordu Mara, gergin sessizliği bozmak için. "Neredeler?"

Geçen gece saatlerce konuşmalarına rağmen, onlardan fazla söz etmemiş olması Mara'nın dikkatinden kaçmamıştı.

"Yeni kentlerin başlangıcında hazır bulunan ekibin başındalar. Bu yüzden hep iş için dışarıdalar. Ama neredeyse her gün Zihin'de buluşuyoruz." Tilki kaşlarını çattı, bir ağız dolusu ekmek yuttu. "Diğer akrabalarım Yeni Texaco'da. Caledon dışında başka büyükbabam ya da büyükannem yok." İçini çekti. "Her zaman kendimi farklı hissettim, herkes gibi şimdide yaşamak yerine hep geçmişin özlemini çekiyordum. Belki de o yaşlı Ağaççı kadının büyükannem olması gerektiği için. Belki de gerçekten eski dünyaya aidimdir. Hayır, hayır, bu da çok anlamlı gelmiyor," dedi birden. "Büyükannemi severdim. Ne zaman ihtiyacım olsa yanımdaydı. Her zaman. Bütün bu zalimlikten *onun* haberi olduğuna inanamam, inanamam..."

Sözlerini bitirmeden ekmeğini yatağa bıraktı, başını ellerinin arasına gömdü. Perişan hali Mara'nın yüreğini parçalıyordu.

"Ama bu senin suçun değil," dedi ona. "Bilmiyordun."

"Ama artık biliyorum, eğer buna karşı çıkmazsam destekliyorum demektir," diye karşılık verdi Tilki. "Caledon'un zalimliği benim zalimliğim olur. O andan itibaren ben de hayatımın geri kalanı boyunca suçluluk duyarım."

"Kurtarabileceğimiz herkesi kurtarmama yardım edersen olmazsın."

"Bunu yapacağım. Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Ama her köleyi ve sığınmacıyı kurtarıp özgür bıraksak bile, bu dünyamın temelden çürümüş olduğu gerçeğini değiştirmeyecek. Her gün biraz daha

nefret edeceğim bir dünyada nasıl yaşayabilirim? Başka insanların sefaletiyle inşa edilmiş bir yerde yaşarsam kendimden de nefret etmeye başlarım."

Mara'nın yüreği hopladı. Bunu ummaya bile cesaret edememişti. Gelecek denen o kara korkunç şey, bir anda en şiddetli fırtınadan sonra, güneş yüzünü göstermiş gibi aydınlandı.

"Burada kalma, benimle gel."

Tilki yanıt vermedi.

Mara yerde Grönland kitabını arandı. Kitabı aldı, aceleyle bir haritayı bulana kadar sayfaları karıştırdı. "Bak! Burada bir kara parçası var, bundan neredeyse eminim, kutuplar eridiği sırada buz dağlarından kurtulan yüksek yerler. Erzak gemileri gibi iyi durumdaki sağlam gemilerle oraya ulaşabiliriz."

Tilki sayfayı inceledi, kitabı tekrar yere bıraktı.

"Benimle gelmelisin," diye mırıldandı Mara. "Artık birbirimizi bulduğumuza göre. *Gelmelisin.*"

Tilki başını çevirdi. "Yapamam."

Sesi yaralanmış gibiydi. Mara ona şaşkın gözlerle baktı.

"Neden gelemiyorsun? Burada kalamazsın. Artık bu dünyadan nefret ettiğini kendin söyledin. Benimle gelirsen, daha iyi bir dünya kurmayı deneyebiliriz; nefret ya da utançla dolu olmayan, yaşamaktan gurur duyacağın bir yer. İstediğin böyle bir gelecek değil mi?"

Tilki hâlâ yanıt vermiyordu. "Ailen yüzünden mi? Onları bırakamıyor musun? Bunu anlıyorum elbette, ama onları görmediğini söylemiştin." Mara umutsuzluğa kapılmıştı. Öz denetimini kaybetti. "Ne yapacaksın? Artık senin için bu dünyada ne kaldı ki? Caledon, Candleriggs'i bu dünyadan atabildiğine göre, bu onun acımasızlığını gösterir, her şeyi yapabilir. Senin düşmanı olduğunu öğrenirse, sana da aynı acımasızlığı gösterebilir." Tilki ayağa kalktı. Huzursuzca odada dolanmaya başladı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Mara yalvarırcasına, onun sessizce dolanmasına daha fazla katlanamayarak.

Tilki durup ona döndü. "İyi ya da kötü, burası benim dünyam. Burayı öylece terk edemem, yoksa benim de ondan bir farkım kalmaz. Kendi dünyasını bu dünya için terk ettiğinden dolayı onu suçluyoruz. Öyle değil mi? Geçmişi anlamam gerek Mara. Ne olduğunu, neden olduğunu tam olarak anlamalıyım. Belki sonra geleceği değiştirmeye başlayabilirim."

"Geleceği şimdi insanların kaçmasına yardım ederek değiştireceksin. Daha fazlasını yapmana gerek yok."

"Hayır var," diye karşılık verdi Tilki. "Çünkü bu kenti değiştirmemiş olacağım. Hâlâ temelden çürük olacak. Ya diğer Yeni Dünya kentleri? Onların yozluğu ne olacak? Onlar da köle kullanmayacak mı? Onlar da sığınmacıları sokmamak için duvarlar inşa etmeyecekler mi?"

"Bunun için ne yapabilirsin ki?" diye bağırdı Mara. "Çok uzaktalar."

Tilki, Mara'nın yanına oturdu. "Candleriggs'in Yeni Dünya'da pek çok iyi insan olduğuna inandığını söylemiştin. Bu insanların korkudan ses çıkarmadıklarını. Onun haklı olduğuna inanmak istiyorum. Ben..."

Uzanıp, Mara'nın elini tuttu.

"Ben seninle olmak istiyorum. Ama Candleriggs'in savaşacak fırsatı olmadığı için, mücadelesini tekrar başlatabilecek tek kişi benim. Bu *senin* savaşın, anlıyor musun Mara. Benimkinin henüz zamanı gelmedi. Zamanı geldiğinde senin savaşından daha zorlu olacak, çünkü kendi insanlarıma, aileme karşı savaşacağım. Bunu düşünebiliyor musun?" Mara bunu düşünemiyordu. "Seninle gelmek *istiyorum*, ama eğer gelirsem..." Tilki içini çekti. "Bu dünyanın hiç aklımdan çıkmayacağını düşünüyorum. Yapabileceklerim hayatımın sonuna kadar aklımdan çıkmayabilir."

Tilki ağlamak üzereydi. Mara umutsuzca ona sarıldı ve kollarından tuttu. Tilki'nin haklı olduğunu biliyordu, kendi kayıp dünyasının hayaletleri de onu hiç rahat bırakmıyordu.

"Ama tek başına nasıl devrim yapacaksın?" dedi gözyaşları içinde. "Caledon öğrendiğinde seni hapsedecektir ya da daha kötüsünü yapacaktır. Bu mümkün değil."

"Mümkün," diye kaşlarını çattı Tilki, iyice düşünerek. "Caledon bana bir şey yapamayacak, çünkü ben çoktan kaçmış olacağım. Sen kaçtığında eski dünyanın yıkıntılarına ineceğim. Mobil ilham-taşımı da yanıma alacağım. Tek ihtiyacım olan bu. İlham-taşları uydudan güç alır, böylece yerden de bağlantı kurabilirim. Başka bir kente gitmeme gerek yok. Başka bir yere gitmeme gerek yok. Bütün Yeni Dünya her gün Zihin'de buluşuyor. İnsanlara orada ulaşabilirim, kargaşa tohumları atabilir ve destek toplayabilirim. Yakalanmam. Bunun için birçok hile biliyorum. Bir tilki kadar zeki ve dikkatli olacağım."

Mara'ya kararsız bir biçimde sırıttı. "Yıkıntılarda saklanırım. Zihin'de bir tilkinin saklanabileceği pek çok yer var. Herkesten hızlı koşabilirim. Beni asla yakalayamazlar. Sonra bir gün..." Yüzü ciddileşip, sakinleşti. "Bir gün hazır olduğumda, geri dönüp Candleriggs'in istediği devrimi başlatacağım. Bu dünyayı daha adil bir hale getirmek için savaşacağım."

Mara ağlamamak için dudağını acıyana kadar ısırdı. Tilki'yi kendisiyle birlikte olabilecekken, tek başına Aşağı Dünya'da düşünmeye katlanamıyordu. Onu yeni bulmuşken kaybetmeye dayanamazdı. Daha fazla acı ve kayıp yaşayamayacaktı. Tilki'ye bunları söyleyecekti. İçini dökene kadar ağlayacak, o zaman Tilki de dünyadaki hiçbir neden yüzünden ayrılmayacaklarını görecekti.

Mara derin bir soluk alarak yutkundu.

"Candleriggs'i tanıyabilseydin," dedi alçak bir sesle

kendini zorlukla tutarak. "Sana yardım edebilirdi. Öyle tuhaf ki, sanki Caledon'un değil de gerçekte onun torunusun."

Tilki başını salladı. Gözleri ateş gibiydi, parmaklarıyla Mara'nın parmaklarını sıktı. O da Mara gibi acı çekiyor ve bocalıyordu. Mara onun derin bir soluk aldığını ve yutkunduğunu duydu, tıpkı kendisinin yaptığı gibi duygularını dizginlediğini hissetti.

"Tamam," dedi. "Arkadaşlarını bulman gerekiyor. Gemilere ihtiyacın var. İlk işimiz bu. İşe koyulalım."

Mara sıkıntılı bir şekilde başını salladı. Siber-kat korsanlarının karaladığı sloganı düşündü. "Tamam," dedi acı acı. "Yapalım şu işi. Yeni Mungo'nun öcüleri olalım."

"İlk yapmamız gereken şey," diyordu Tilki, "kenti işlemez duruma getirmenin bir yolunu bulmak." Bunu yapamazlarsa planı uygulamaya bile geçemezlerdi.

"Güvenlik o kadar sıkı ki, köleleri bulsan bile onları asla kentten dışarı çıkaramazsın. Kaçma şansın olmaz."

"Biliyorum. Ama bütün kenti nasıl işlemez duruma getirebiliriz?" dedi umutsuzluk içinde Mara. "Ne kadar düşünsem de bir yolunu bulamıyorum."

Tilki'nin karmaşık saçlarının altından Mara'ya bakan gözleri çakmak çakmaktı.

"Bir yolunu biliyor musun?" Mara'nın yüzü aydınlandı.

Tilki ilham-taşını takarken gülümsemekle yetindi.

En önemli tehlike kargalardı. Kargalar, Yeni Dünya yurttaşları arasında normal zihin-koşucuları gibi yaşayan, ancak sistemin düzgün işleyişini tehdit edebilecek asileri ya da suçluları gözleyen gizli polislerdi. Arada sırada birileri kaybolduğunda, bir başka kentte çalışmak için aceleyle kenti terk ettikleri varsayılırdı, ama çoğu zaman kargalar tarafından götürülmüş olurdu. "Kargaların işin içinde olduğundan kuşkulanan olsa bile," diyordu Tilki,

"muhtemelen kendilerine kaybolan kişinin bunu hak ettiğini, Yeni Dünya'nın geri kalanına tehdit oluşturan bir işe girişmiş olmaları gerektiğini söylüyorlar."

"Kargaların kim olduğunu hiçbir zaman bilemezsin," diyordu Tilki. "Ama her yerdeler, herkes gibi görünüp, herkes gibi davranmak üzere eğitilirler."

'Dol onlardan biri olabilir,' diye düşündü Mara. 'Tony Rex pekâlâ onlardan biri olabilir.'

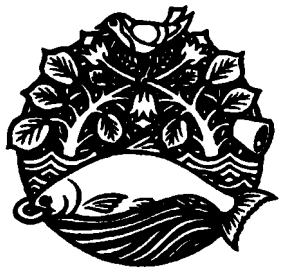
"Sen de olabilirsin," dedi Tilki ona, şimşek gibi bakışlarından birini fırlatarak. "Caledon'un torunu olan Yeni Mungo öcüsünü ortaya çıkarmak için, bana ince bir tuzak kuruyor olabilirsin."

"Sen de beni yakalamaya çalışan bir karga olabilirsin," diye karşılık verdi Mara.

Tilki bir kahkaha attı. Yüzü heyecanla aydınlanmıştı, siber-sıçrayış için hazırlanırken, gözleri heyecanla parıldamıştı. Mara'nın onun ne yaptığına ilişkin hiçbir fikri yoktu. Ama Tilki elini kavrayıp sıkarak, heyecanla kısılmış bir sesle konuştu:

"Bütün hayatım boyunca bunu beklemişim gibi geliyor bana."

YİRMİNCİ YÜZYIL HAYALETLERİNİN GEÇİT TÖRENİ

"Kim bunlar?" diye sordu soluğunu tutarak Mara.

Siber-dalgalar halinde, birbiri ardına, hiç bitmeden geliyorlardı: Tilki'nin odasının ortasında hareket eden, konuşan, şarkı söyleyen, bağıran gerçek boyutlarında ışıkvarlıklar vardı. Onları daha iyi görebilmek için ışıkları kısmıştı, ışık-varlıklar ruhani bir haleyle parlıyorlardı. O kadar gerçektiler ki, Mara bir tanesinin yüzündeki ter pırıltısını, diğerinin gözündeki ifadeyi görebiliyordu.

"Yirminci yüzyıl ikonları," dedi Tilki. "Son yüzyıldan bir hayalet geçidi. Yıllarca onları Doku'nun arka sokaklarındaki terk edilmiş sitelerden ve çöp kutularından toplayıp sakladım. Şimdi hepsini diriltiyorum."

Mara koltuğuna gömülüp, yirminci yüzyıl dalgasına bıraktı kendini. Yüzler ve seslerin geliş gidişi büyüleyiciydi. Mara güçsüzce kendine, onların gerçek değil yalnızca ışık olduklarını hatırlattı.

"Vay canına, o da kim? Bunu yavaşlatabilir misin?"

Tilki imgeleri geriye aldı, sarışın bir kadında durdu. "Bu mu?"

Mara başını salladı, kadının büyüleyici bir güzelliği vardı. İzleyenleri; gözleri, ağzı ve hareketlerinin baştan çıkarıcı birleşimiyle tutsak ediyordu.

Tilki bir biyografi çağırdı, öz geçmişi kadının ayakları dibinde açıldı. *"Marilyn Monroe. Film yıldızı. Ününün doruğundayken gizemli bir şekilde intihar etti."*

Kadını geçip başkalarına geldiler. Onlarca yüz gördüler. Mara başının döndüğünü hissediyordu.

"Sanırım yeteri kadar gördün. Hayır, bir dakika. Bu kim?"

Tilki çoktan spot ışığının altında, yalnız başına duran genç bir adamda durmuştu. Genç adamın omuzunda bir gitar asılıydı. Siyah, uzun, parlak perçemi utangaç, asık yüzüne düşüyordu. Güzel bir yüzdü. Kararsız, sevimli görünüyordu. Kıvrılmış bir yayın gerginliğiyle sessizce kolunu kaldırdı. Şimdi tehlikeli, tam anlamıyla çekici görünüyordu.

'Onu bu kadar çekici kılan ne,' diye merak etti Mara. Bir adım uzağında duran gerçek boyuttaki ışığa bakarken. Sonra ne olduğunu buldu.

Elektrik. Elektrikle doluydu, öyle ki her an patlayabilirdi.

Öyle de oldu. Genç adamın elleri gitar tellerine dokunup bir şarkıyı çalmaya başlarken, Mara koltuğunda sıçradı. Odayı çığlık atan gençlerin hayalet coşkusu doldurdu; genç adamın aç, çıplak sesini neredeyse bastırdı. Şimdi genç adam bir kaplana benziyordu; çevik, vahşi, zarif, görünmeyen bir kafeste dolaşıyordu.

"*Bu da* neydi?" dedi Mara soluksuz bir halde, enerji patlaması sona ererken.

Tilki sırıttı. "Bu Rock'n'roll'du."

"*O kimdi* peki?"

"Elvis." Tilki'nin onun hayat hikâyesini okumasına gerek yoktu, ezbere biliyordu. "Elvis Presley, Rock'n'roll'un kralı *Hound Dog*'u söylüyor. Dünyayı sarsan o şarkı."

"*Beni* sarstığı kesin," diye sırıttı Mara. Kalbi güm güm atıyordu. "O da kendi kendini yok etmiş," diye fark etti, alttaki öz geçmiş metnini okuduğunda.

"Şunu izle," dedi Tilki, ışık-hayalet bankasından baş-

ka birini çağırarak. "Kendisini yok etmeden önce dünyayı uçuruma sürükledi."

Mara kendini, ömründe gördüğü en korkunç bir çift göze bakarken buldu. Adamın gözleri onun gözlerine kilitlendiğinde, onu büyüleyici baskın varlığıyla boğar gibi oldu.

"Durdur!" dedi Tilki'ye. "Bunu hiç sevmedim."

"Yalnızca ışık," dedi Tilki, kolunu Mara'ya dolayarak. "Bunu görmen gerek." Adam tek başına spot ışığının altında duruyordu. Saçı siyahtı; vahşi, çirkin, beyaz yüzünde siyah bir bıyığı vardı. Mara her nasılsa onun son derece tehlikeli olduğunu biliyordu.

Adam sessizlik için kolunu kaldırdı, sonra taşkın bir konuşmaya başladı. Kudurmuşçasına ağzından köpükler saçarak konuşuyordu. İtici, onursuz ve gülünç bir görüntüydü. Yine de Mara gözlerini ondan ayıramıyordu. Büyük, görünmez bir kalabalığın gürültüsü, çevresinde gelgit dalgası gibi yükseldi.

Ürkütücüydü. Mara anlayamadığı sözcüklerle büyülenmiş, gözlerini adamın kuduz köpeğinkilere benzeyen gözlerinden ayıramıyordu. Adamın ihtirası bulaşıcıydı, vahşi bir biçimde insanın ruhunu ele geçiriyordu. Elvis'i seyrederken hissettiklerine rahatsız edecek kadar yakın, karmaşık bir duygu hissetti Mara.

Ama birinde duygusu neşeden kaynaklanırken, diğerinde duygunun kaynağı nefretti. Biri hayat enerjisiyle, diğeri ölümle doluydu. Mara, her nasılsa bundan emindi.

"Kim bu?"

"Hitler," dedi Tilki. "Alman Nazi Partisi'nin lideri. İkinci Dünya Savaşı'nda milyonlarca kişinin ölümüne ve acı çekmesine neden oldu."

"Bunu tek bir adam mı yaptı?" Mara'nın kalbi hızla çarpıyordu. Mide bulantısı ve öfke hissediyordu.

"Şey, her şeyi bir kişi tetikledi. Pek çok insan onun hayalini izlemese bunu yapamazdı öyle değil mi?" Tilki,

Mara'ya anlamlı anlamlı baktı. "Tek başına dünyanın kaderini değiştiremezsin."

"Bunları anlamıyorum Tilki."

Ama Tilki onu dinlemiyordu. Bir sesin yankısında durdu ve geriye sardı.

"*Bir hayalim var!*" diye bağırdı bir ses.

Genç bir siyah adam göründü.

"*Bir hayalim var!*" diye bağırdı yine. Sesinde o kadar yoğun bir duygu vardı ki, sözlerinde tüyler ürpertici müzikal bir tını olduğu söylenebilirdi. Mara adamın içinde yanan hayali öğrenmek istiyordu. Ne olduğunu bilmese de bu hayal onu heyecanlandırıyordu. Sonra genç adam hayalini anlattı.

"*Özgür olmak! En sonunda özgür olmak!*"

Gelecekten gelen bir çığlık gibiydi, oysa bu geçmişten gelen bir yankıydı.

"İşte bu!" diye bağırdı Tilki. "Martin Luther King."

Adamın kısa yaşam öyküsünü okudu. "İnsan hakları eylemcisi. Eşit ve adil bir dünya için savaştı. Nobel Barış Ödülü'nü kazandı. Etkisinin geniş çapta yayıldığı sıralarda öldürüldü."

'Daha iyi bir dünya, demek hayali buymuş,' diye düşündü Mara. 'Ve bu hayal için ölmüş.'

"*İnsanın uğrunda ölecek bir şeyi yoksa*," diye bağırdı güçlü, heyecanlı ses, "*o zaman hayatının da bir değeri yoktur.*"

Mara büyülenmişti. Bu sözcükler can damarına dokunmuştu.

Görüntü titreşip kayboldu. Martin Luther King'in yerini tehlikeli görünüşlü, dev bir metal yığını almıştı. Korkutucu derecede gerçek görünen bir ışık füze. Mara füze ölümcül bir kesinlikle üzerine doğru gelirken bir çığlık atıp, koltuğun arkasına atladı. Yüzüne bir karış kala füze yön değiştirdi.

Bir sirenin derin, yükselen iniltisi duyuldu. İnsanı taş-

laştırıp o anı donduran bir sesti. Mara şimdiden kopup yabancı, bombaların enkaza çevirdiği bir sokağa düştü. Yıkık caddenin ortasında dört genç belirdi. "*İmdat!*" diye şarkı söylüyorlardı tekrar tekrar. Füze tepelerinde tehdit edici bir biçimde dönüyor, siren sesi yükselip alçalıyor, yükselip alçalıyordu. Gürültülü bir çökme sesi duyuldu, cadde toz dumanla doldu.

Mara bir an için görünen iki görüntüyü hayretle izledi. Parlak kırmızı ayakkabılar giymiş, saçını iki yanında atkuyruğu yapmış bir kız ve alnına bir zikzak çizilmiş gözlüklü bir oğlan sokağın karşısına koştular. "*Büyücü, büyücü ne yönde?*" diye bağırdı kırmızı ayakkabılı kız, sonra ikisi birden hayaletlere dönüştüler.

"Ters bir şeyler var," diye mırıldandı Tilki. İlham-taşına bir yumruk indirdi. "Bazen görüntüler birbirine karışıp, üst üste biniyor."

Mara birbirine karışmış metni okumaya çalışıyordu.

BEATLES HELP! Füze saldırı.

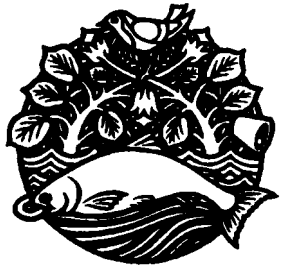
Tilki bir başka füze üzerine gelirken başını eğdi, sonra utanarak ayağa kalktı, ilham-taşına mırıldandı. Görüntüler çöküp kayboldu, oda sanki gerçeklik kaybolmuş gibi tuhaf bir görünüm aldı. Mara boşluğa baktı, Tilki'ye döndü.

"*Şey?* Bu da neydi böyle?"

"Geçmişle ilgili," dedi Tilki. "Şimdiye geçmişi bulaştırıp, şansımız varsa geleceği değiştireceğiz."

Tilki ayağa fırlayıp odada dört dönmeye başladı. Gözleri Mara'nın göremediği canlı bir görüntüye takılmış gibiydi.

"Bir virüs yaratacağım," dedi. "Öyle güçlü bir hayalet virüs ki, Yeni Mungo'yu Zihin'den dışarı atacak, kentin bütün işlevlerini; kapılar, ışıklar, elektrikler, güvenlik, her şeyi devre dışı bırakacak. O zaman, kaçabilirsin."

Mara'nın belirli bir süresi vardı. Bu süre bittiğinde kaçma şansı yok olacaktı. Ama "Virüs bir gelgit dalgası gibi vuracak," diye söz vermişti Tilki.

Son birkaç gündür, Tilki'nin dairesine kapanmış, planın üzerinde çalışıyorlardı, yorgunluktan durmak zorunda kaldıklarında uyuyorlardı. Şimdi de Tilki yerde duran bir masa oyunundaki renkli cam taşları kullanarak planı anlattı. Taşları yere dağıttı. "Bu taşların Zihin'e, bütün dünyaya dağılmış ilham-taşları olduğunu düşün. Bütün dünyaya dağılmış ilham-taşlarından herhangi birini rastgele seçiyorum." Bir taşı, ardından diğer taşı eline aldı. "Sonra makineye virüs sokuyorum, hayalet bir virüs. Şimdi bu ilham-taşı bir zombiye dönüşüyor, yani yaşayan ölü ışık-varlıklarından birini içinde taşıyor. İlham-taşı hâlâ normal çalışıyor, ama hayalet virüsümün bir taşıyıcısı haline geliyor. Kargalar her zaman antivirüs Zihin baskınları yaparlar, ama bu işin güzelliği şurada: Bir hayalet biçimini aldığı için bunu görmek neredeyse imkânsız. Zombi ilham-taşlarını, başka bir ilham-taşıyla bağlantıya geçtiklerinde virüsü bulaştıracak şekilde programlıyorum. Hayalet virüs hızla yayılacak, çünkü kimse orada olduğunu bilmeyecek. Henüz yani. Zihin'in her yerindeki ilham-taşlarına yayılması için zaman vere-

ceğim. Saatler içinde binlercesini etkileyecek, bir günde virüs bulaşan tanrıtaşlarının sayısı milyonu bulacak. Sonra da..." Tilki sırıttı. "Sonra hayaletleri dirilteceğim ve hepsini eve çağıracağım. Geri dönecekler ve kente dev bir dalga halinde çarpacaklar."

Birbirlerine baktılar. Mara'nın, Tilki'nin ne yaptığı konusunda en ufak bir fikri yoktu, ama artık ona inanıyordu, ona hayatını gözü kapalı teslim edebilirdi. Yeni Dünya'nın inanılmaz teknolojisini çözecek birisi varsa, o da Tilki'ydi.

"Siber-sel," diye fısıldadı Tilki. "Sistem tümden çökecek. Bir kez çöktüğünde, güvenlik sistemleri de devre dışı kalacaktır. Sistem bozulduğunda; köleleri bulmak, kentten çıkarmak, gemilere bindirmek için tek şansın olacak. Liman güvenliği ve kent kapıları da devre dışı kalacak." Mara dikkatini vermeye çabalayarak başını salladı. "Ama köleler, onları nasıl bulacağım? Gorbals ile Kanat'ın gemiye bindiklerinden emin olmam için onları bulmam gerek. Ya gemiler ne olacak? Tilki, ben bir gemiyi nasıl götürebilirim?"

Mara bir kez daha yapacağı işlerin yoğunluğu altında ezilecek gibi oldu.

"Gemiler önceden programlanmış," dedi Tilki. "Buradan bir şeyler ayarlayabiliriz. Ama köleler, bu sorunun yanıtını ben de bulamadım." Alnı düşünceli bir biçimde kırıştı. "Kölelerin, ana kimlik diski sisteminde yer almadıklarından eminim. Orayı çok aradık, ama bir şey bulamadık. Ama bütün bu köle emeği kullanılması işinin çok gizli olmasını bekliyordum zaten. Kargaların sistemine sızmayı deneyebiliriz, siber-uzayın gizlenmiş bir cebinde, Zihin'in dışındaki bir kara delikte çalıştıklarından eminim. Ama her şey şifrelenmiş olacaktır ve bu şifreleri kırmak yıllar sürebilir. Tabii kırabilirsek. Kargaların da sistemlerine giren yabancıları izleyeceklerinden eminim. Hayır, en iyi şansımız..." diye sırıttı. "Benim bağlantılarımı kullanmak. Nux'a gitmeliyiz."

"Nux mu?"

"Kentin babalarının özel yaşam yerleri. Hepsinin en büyüğü büyükbabam da orada yaşıyor ve çalışıyor. Orada bize kölelerin yerini söyleyebilecek bir şey olabilir. Yoksa o zaman kargaların sistemine girmenin bir yolunu bulmalıyız..."

Mara'nın içini bir korku kapladı.

"Tilki," diye sordu soluğu kesilmiş bir halde. "Caledon, Caledon'la tanışabilir miyim?"

"Bunu istiyor musun?" diye sordu merakla.

Mara korkusuna rağmen sırf *görmek* için bile olsa istediğini biliyordu.

Nux kentin kalbine gizlenmişti.

Tilki elini tutarak onu bir sıra muhafızın yanından geçirdi. Tilki'nin başının bir hareketiyle muhafızlar kenara çekildi. Dik bir tünel bacasını döne döne tırmanan, kıvrımlı bir merdivenin tepesine çıktılar. Tepeye ulaştıklarında Mara'nın başı dönüyordu. Mağara gibi bölmelere baktığında sersemledi.

Birden gördüklerinin hiçbirinin gerçek olmadığından kuşkulandı. Nux'un görkemi bir göz yanılsamasıydı, aslında normal boyuttaki bir salonda duruyordu, büyük görünmesinin nedeni bir göz oyunuydu, ayna ve ışıklarla yapılan bir hile. Nux siber-katın, bu gizli bölmelerin varlığını saklamak için, pekâlâ bir ayna hilesi olabilecek yüksek kubbesinin hemen üzerindeydi.

Bu düşüncelerini dile getiremeden, Tilki kolunu uzatıp duvardaki kırmızı bir kristal tuşa dokundu. Mara düğmeyi görmeden geçip gitmişti. "Ben David," dedi kırmızı düğmeye. "Büyükbabamı görmek istiyorum."

"Neden sadece kentin Kurucu Babaları var? Neden Kurucu Analar yok?" diye merak etti Mara birden.

"Şey, birkaç Kurucu Ana var aslına bakarsan. Büyükannem bunlardan biriydi. Sadece onlara Kurucu Baba-

lar deniyor işte, çünkü..." Tilki sözlerini bitiremedi. "Şey, aslında ben de emin değilim. Daha önce bunu hiç düşünmemiştim."

Birden duvar önlerinde metal bir perde gibi ayrıldı ve aralıkta birisi göründü. Yaşlı adımlarıyla yavaşça onlara doğru yürüdü. Büyükbaba önünde dururken, Mara'nın bedeni gerildi.

Mara soluk alamıyor, gözlerini kaldırıp adamın yüzüne bakamıyordu. Korku, öfke gibi karmaşık duygular geçti içinden, ama aynı zamanda bütün bir Yeni Dünya'yı hayal edebilen ve bu hayalini gerçekleştirebilen bu adama karşı, inkâr edilemez bir merak ve saygı duydu.

Caledon elini sevecen bir tavırla torununun omuzuna koydu. Teni Gorbals'm Aşağı Dünya'nın sularından çıkardığı şişmiş, kırışık kâğıtlara benziyordu.

"Büyükbaba, Mara'yla tanışmanı istiyorum," dedi Tilki.

Kurucu Baba, Mara'ya döndü.

Caledon bir şey söylemeden sessizliğiyle Mara'yı kendisine bakmaya zorladı. Mara korkudan başının döndüğünü hissediyordu. Nux'un salonları birden hayaletlerle dolmuş gibi ürperdi, güveni sarsıldı. "*Unutma*," diyordu sanki hayaletler. "*Dünya'ya neler olduğunu unutma. Bu adamın ne yaptığını unutma. Candleriggs'i hatırla...*"

Mara Büyük Kurucu Baba'nın yüzüne bakarken bunları hatırladı. Adamın içini bir ürküntü kaplamış gibiydi. Caledon başını çevirdi.

"Mara usta bir koşucu," dedi Tilki büyükbabasına. "Gerçek bir gezgin. En iyilerinden biri."

Caledon nezaketle gülümsedi, özel bölmesine doğru giderken onu izlediler. Yaşlı adamı kaçamak bakışlarla süzen Mara, Candleriggs'in ondan çok daha yaşlı ve çökmüş göründüğünü şaşkınlıkla fark etti. Ama elbette Caledon, son altmış yılını sular altındaki bir dünyada bir ağaca tutunarak geçirmemişti.

Mara'nın içi, bu nazik yaşlı adama karşı öfkeyle doluydu; ama sakin ve soğukkanlı olmalı, duygularını saklamalıydı. Caledon'un gülümsemesini, torunuyla sohbet etmesini izlerken, yüzünü kaplayan çizgilerde trajik bir şeyler, gözlerinde yıkılmış hayaller olduğunu sezinledi. Derisi incelmiş ellerindeki titremeyi, dünyada fazla zamanı kalmadığını bilen bir adamın ağır, yenik düşmüş hareketlerini izledi.

Mara'nın beklediği kadar gösterişli biri değildi. Üstelik yaşlı, sağlam Candleriggs'ten çok daha kırılgan görünüyordu.

Mara irkilerek adamın gümüş-gri giysisinin göğsünde, hemen kalbinin yanma işlenmiş amblemi gördü. Kent muhafızlarının üzerindeki amblemin aynısıydı, ama Mara tam olarak ne olduğunu ilk kez kavrıyordu.

Birden içi oradan, bu adamdan ve geçmişinin acılarından kaçıp gitme arzusuyla doldu. Ama ilk ayağa kalkan Caledon oldu.

"Beni bağışla Mara. Kentin Kurucu Babalarıyla bir toplantım var," dedi gülümseyerek, omuzlarına gri bir pelerin alırken.

Caledon'un peşi sıra Nux'un salonlarından geri döndüler. Döner merdivenin oluşturduğu dik tünelin başında ayrıldılar. Mara adamın Nux'un derinliklerinde kaybolmasını izlerken, sırtında da aynı zarif amblemin işlenmiş olduğunu gördü.

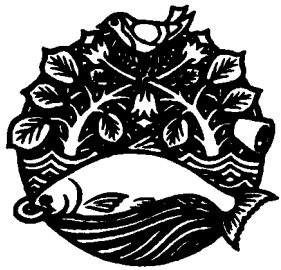
"Çiçek amblemi neyi temsil ediyor?" diye sordu Tilki'ye, vereceği yanıttan emin olduğu halde.

"Zambağı mı soruyorsun?" Tilki büyükbabasının geri dönmesi ihtimaline karşı, döner merdivenden indiği basamakları tekrar çıktı. "Bu Yeni Dünya'ya verdiği amblem. Ay'a beyaz zambak görüntüsü yansıtmak istiyor. Bu Yeni Dünya'nın, uzayı sömürgeleştirme yönündeki ilk adımı olacak."

Büyük bölmelerde Caledon dalgalanan peleriniyle

gözden kayboldu, kentin babası gitmişti. Ondan nefret etmeliydi, ama o anda Mara, Caledon ile Candleriggs'i, Caledon'un Ay'a yansıtmak istediği zambakla aynı adı taşıyan, bir kenara attığı, ama hâlâ kalbinde yer eden kadını düşündükçe, anlatılmaz bir hüzün duyuyordu.

DÜNYANIN EN İYİ MÜHENDİSİ

Büyükbabasının bölmesinin dışında Tilki, kırmızı kristal düğmenin yanında durup tekrar giriş izni istedi.

"Güvenlik geri dönmemizden kuşkulanmaz mı?" diye sordu Mara tedirgin bir biçimde.

"Bu yalnızca elektronik bir muhafız," dedi gülümseyerek Tilki. "Sesle etkinleşiyor. Hem içeride bir şey unuttuğumu söyleyebilirim."

Duvar ayrıldı, içeri girdiler. Tilki büyükbabasının bölmesinin iç kısmına ilerleyerek, bitişikteki bir odayı gözden geçirdi.

Başını salladı.

"Tamam. Aşağı yukarı bir-iki saatimiz var." Eski bir bilgisayar ekranının başına oturup açtı. "Bütün fikirlerini ve dosyalarını burada saklar. Belki dostlarının nerede olduğunu bulmamızı sağlayacak bir ipucu elde edebiliriz. Şimdi bir bakalım."

Mara hayretler içinde kalmıştı. "Yeni Dünya'nın arkasındaki büyük beyin bu eski şeylerden birini mi kullanıyor? Caledon bilgisayarla büyüyen çocuklardan mı?"

"Biliyorum," dedi gülümseyerek Tilki. "Utanç verici."

Tilki bilgisayar dosyalarını kağnı hızıyla araştırarak, inşaat projeleri ve çalışan köleler hakkında bilgi aradı. Mara bu sırada odayı gözden geçirdi. Tilki'nin daire-

si gibi, burası da kliniğe benzer bir lükse sahipti. Ama Caledon'un kişiliği hakkında ipucu verecek hiçbir kişisel eşya yoktu.

"Yatak odasına bak," diye önerdi Tilki. "Orada da çalışır."

Mara bitişikteki odaya geçtiğinde, şaşkınlıkla soluğunu tuttu. Başka bir dünyaya ait bir odada duruyordu adeta. Eski, kayıp, sular altında kalmış bir dünyada.

Demek Yeni Dünya'da hiç geçmiş yoktu. Oysa bu dünya dosdoğru geçmişten kopup gelmiş gibiydi. Aşağı Dünya'daki eski üniversiteden alınıp buraya konmuştu adeta. Kocaman lekeli bir meşe masanın üzerinde kitaplar ve kâğıtlar yığılıydı. Duvarlara sıralanan kitaplıklar, doğa ve hayvanlar alemi (bu da neredeyse kaybolmuş bir dünyaydı) hakkında eski kitaplarla doluydu. Havada kitapların tozlu kokusu vardı. Mara masanın üzerinde duran bir kitabı eline alıp, başlığını okudu: *Doğa, Dünyanın En İyi Mühendisi.*

Duvarda asılı iki haritanın karşısında, derisi çatlamış bir koltuk duruyordu. Haritanın biri, Dünya'nın sular altında kalmadan yüz yıl önceki halini gösteriyordu. Mara haritayı inceledi. Dünya'nın tepesinde buz tabakası vardı, büyük bir deniz havzasını sarıyordu. Ama kuzey kutup havzasının çevresi karaydı; küçük dağınık adalar ve buzla kaplı karaların oluşturduğu geniş araziler. Çoğu tıpkı Mara'nın adası gibi, şimdiye kadar sular altında kalmış olmalıydı. Ama belki hepsi değil. Mara daha yakından baktı. Evet, uzun karlı dağ zirvelerinden oluşan geniş beyazlık Grönland'dı; Alaska ve Kuzey Kanada'nın dağlık ormanları. Mara işte burada Athabaskaların hayatta kaldığını umuyordu. Mara'nın içi umutla doldu. Kara parçası vardı. Tek sorun ona ulaşıp ulaşamayacaklarıydı.

Diğer harita, Dünya'nın şimdiki halini ya da en azından Kurucu Baba'nın gördüğü halini yansıtıyordu. Dünya'ya yayılmış bir gök kentleri imparatorluğu.

Yeni Dünya yeryüzünü yedi okyanusa bölmüştü: Avrupa Denizi, Hint Denizi, Çin Denizi, Afrika Denizi, Amerika Denizi, İspanya Denizi ve Avustralya Denizi. Bu haritada Grönland ya da Kuzey Kutbu'nun var olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu. "Yanıldım mı?" diye merak etti Mara. Böyle bir yer mi yoktu, yoksa Yeni Dünya'nın gözü kendi imparatorluğu dışında başka bir şeyi görmüyor muydu? İkincisinin doğru olduğundan şüpheleniyordu, çünkü eski Dünya haritasına göre, Dünya'da başka yüksek kara parçaları kalmış olmalıydı. Mara haritaları karşılaştırdı. Sıradağlar eski haritada açıkça gösterilmişti. Himalayalar, Avrupa Alpleri, Andlar, Rocky Dağları ve daha fazlası. Hiçbiri Yeni Dünya haritasında yer almıyordu. "Hayır," diye karar verdi. Yeni Dünya'nın gözleri, kendisinden başka hiçbir şeyi görmüyordu.

Mara, Caledon'un masasına düzensizce yayılmış kâğıtlara bakmak için, üzerlerindeki küçük pembe parçaları temizlemek zorunda kaldı. Bütün masa bu süngerimsi kırıntılarla doluydu. Mara siyah bir ucu olan tahta bir çubuk aldı eline, çubuğun diğer ucunda yumuşak pembe bir kütle vardı. Kâğıdın üzerini çubuğun koyu ucuyla karaladı, sonra da pembe ucunu karalamanın üzerine sürttü. Karalama sanki büyü yapılmış gibi kayboldu.

Mükemmel.

Bir yığın ozalit ve karalama gözüne çarptı. Mara yığını araştırdı, doğadan uyarlama desenlerin sonu gelmeyecek gibiydi. Solucan tünelleri, karınca yuvalarının havalandırma sistemleri, ağ, arı kovanı, karınca yuvasına benzeyen pek çok yapı tasarımı. Bunlar çok çeşitli projelerdi. Doğu Denizi köprü genişleme planına ait bir programa geldiğinde durdu. Projenin başlama tarihi dikkatini çekti. 2100 Ağustos sonu. Tam olarak Gorbals ile Kanat'ın götürüldüğü tarih.

Mara çabucak diğer kâğıtları kontrol etti, ama bu tasarımlar hâlâ planlama aşamasındaydı.

"Tilki!" diye bağırdı heyecanla. "Galiba bir şey buldum."

O kadar kolaydı ki. Tek yapması gereken Doğu Denizi köprü planının haritasını, küçük bir kare halinde katlayıp ayakkabısının topuğuna yerleştirmekti. Daha sonra hiçbir cihaza ihtiyaç duymadan bakabilecekti. Mara birkaç yaprak kâğıt ve pembe uçlu karalama çubuklarından birini almaktan kendini alıkoyamamıştı. Çubuğu ayakkabısının kenarına sokmuştu.

"Ayakkabında çok nadir bulunan bir antika taşıyorsun," dedi Tilki daireyi terk ederlerken. Gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. "Bluzunun içinde de bir ağacın yarısını taşıyorsun."

"Neymiş o?" dedi Mara, masum numarası yaparak. Bu arada düşmesinler diye karnındaki kâğıtları sıkı sıkı tutuyordu. "Şey, kendime engel olamadım. O küçük çubuklar ne? Çok zekice. İnsanlar neden onları kullanmayı bırakmış?"

"Kurşun kalemleri mi diyorsun? Galiba Meta'dan hemen önceki yıllarda, insanların kalem ve kâğıt yapacakları ağaçlar tükenmiş," dedi Tilki. "Uçlarındaki silgiler bile ağaçlardan yapılıyormuş, Doku'da bulduğum bölük pörçük bilgilerden öğrendiğim kadarıyla; dünya çapında ağaçların yok olması, sellere yol açan unsurlardan biriymiş."

"Ağaççılar da böyle söylüyor," diye başını salladı Mara, Gorbals'ın ağaç kıyımı karşısındaki dehşetini hatırlayarak. "Ama Caledon artık var olmayan bütün bu şeylere sahip."

"O Büyük Kurucu Baba. İstediği her şeye sahip olabilir. Birisi, bir şekilde ona istediği her şeyi bulup getirecektir."

"Olabilir, ama dostlarımı köle olarak alamaz," diye diklendi Mara. Yorgun ve korkmuş bir haldeydi. Kurtarma planı ilk kez gözüne ihtimal dahilinde görünmeye başlıyordu. Bir ihtimalden de fazlası. Tilki iyi bir zihin-koşucusuydu, Yeni Dünya sistemini iyi anlıyordu, her türlü

gizli bilgiye erişimi vardı. Kendi başına asla başaramazdı, ama Tilki'nin yardımıyla plan tıkır tıkır yürüyordu.

'Belki fazlasıyla yolunda yürüyor,' diye geçirdi aklından Mara, kendisini bekleyenleri düşünerek cesaretini toplamaya çalıştı.

"Gemilere gelince," dedi Tilki. "Grönland kitabından bir seyir planı çıkarmaya çalışırız, sonra bunu bir diske kaydederim. Gemi az çok kendi başına ilerleyecektir, yani en azından öyle olması gerek."

"Ya diğer gemiler?" diye sordu Mara. "Birden fazla gemiye ihtiyacımız olacak. Kaç köle bulacağımı bilmiyorum, bir de tekne kampındaki sığınmacılar var. Yani çok sayıda insan. Koca bir filoya ihtiyacımız olabilir."

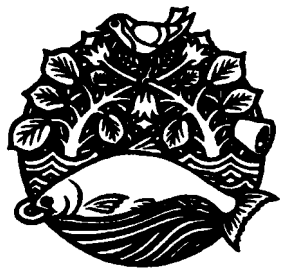
Tilki inledi. "Tek yapabileceğim bir grup disk kaydetmek, nasıl yapacağını bilmiyorum, ama her gemide bir kişiyi talimatları yerine getirmekle görevlendirmelisin." Mara kaşlarını çattı. Kent bir kez çöktüğünde karmaşa çıkacaktı. Ayrıntılı talimatlar verecek zaman olmayacaktı, herkes hayatını kurtarmak için kaçmak zorundaydı. Böyle bir panik içindeki sığınmacılar ve köleler pırıltılı bir diskle büyük bir gemiyi idare etmeyi nasıl öğreneceklerdi? İnsanlar gemilere ulaştıklarında ne yapacaklarını bilemezse, plan başarılı olmazdı.

Tilki'nin dairesinde Mara kendini yere bırakıp, ayağını dar gelen ayakkabılardan kurtardı. Caledon'un özel dairesinden çaldığı kâğıtla kalemi çıkardı, sonra çantasında kemik saplı bıçağı ve küçük siyah göktaşı parçasını buldu. Yoğun bir dikkatle taş bıçağı, yeryüzündeki en yaşlı maddeye sürterek bilemeye başladı.

Bir süre sonra bıçağı elinden bırakarak Tilki'ye ışıltılı gözlerle gülümsedi.

"Buldum!" diye bağırdı. "Kâğıt kalemi kullanarak her bir diskin nasıl kullanılacağını ve planın bütün ayrıntılarını yazacağım. Böylece insanlar ne yapmaları gerektiğini tam olarak bilecekler!"

İŞTE BU

Neredeyse zamanı gelmişti.

Mara siber-kat saatinde, saniyelerin yanıp sönmesini izliyordu. Her saniye bir dakikaymış gibi geliyordu. En sonunda saat yanıp sönmeye başladığında, tuttuğu soluğunu bıraktı, bedenini dolduran oksijen ve adrenalinle başı döndü.

İşte buraya kadar.

Artık istese bile durdurmak için yapabileceği bir şey yoktu. Tek yapabileceği hazır olmaktı. Şu anda Tilki, hayalet virüsü Zihin'e dağıtmaya başlamıştı. Çok yakında Yeni Mungo çökerek Zihin-boşluğu'ndan çıkacaktı.

"Mara!"

Dol omuzuna dokununca Mara yerinden sıçradı. Kızın yanında Tony Rex'i görünce bir kez daha irkildi.

"Hey, baksana, bu aralar hiç görüşemiyoruz. Hep David'le birliktesin değil mi?" Dol, Tony'ye sırıtarak, sızlanan mor kabarık tüylü hayvanını kucakladı. "İkinizin arasında romantik bir durum var, sakın inkâr etme."

"David? Ha, Til... yani David, evet David'i kastediyorum, yo hayır, yani..." Mara kendini bir çıkmaza sokmuştu. Bu gece gerçek dünyada hiçbir şey yapamıyor gibiydi, aklı Zihin'de olanlarla meşguldü. Ama Dol onun

kafasının karışıklığını olumlu bir yanıt olarak algıladı ve bir kez daha Tony'ye sırıttı. Adam parlak geniş bir tebessümle karşılık verdi, ama gözünde hâlâ rahatsız edici bir pırıltı vardı.

"Eee, bu akşam David'le baş başa mısınız, yoksa birbirinizden ayrılmayı başarıp bizimle dışarı çıkacak mısınız?" diye sordu Dol. Mara Tilki'yle birlikte olduğu için, popülerliğinin arttığını fark etmeden edemedi. "Mutlaka gelmelisiniz. Tony, Zihin'de bir savaş oyunu düzenledi. Şaşkınlık yaratıcı yaralar ve *gerçek*, *ölçüsüz* korku vaat ediyor."

Tony'nin yüzündeki o sabit, geniş sırıtma bozulmamıştı, ama gözlerindeki tarif edilmez bıçak gibi bakış, Mara'nın zaten gergin olan sinirlerini korku titreşimleriyle altüst ediyordu.

"Ölçüsüz korkuyu yaratmayı nasıl başarıyorsun Tony?" dedi dayanamadan. "*Gerçek* acı ve *gerçek* ölüm mü? Öyle değilse benim için yeterince şaşkınlık yaratıcı olmaz."

Mara ağzını kapalı tutması gerektiğini biliyordu, ama altında yatanı görmek için, bir saniyeliğine bile olsa adamın yüzündeki gülümsemeyi yok etmek istiyordu. Bunu gerçekten de başardı. Bir an için Tony'nin gülümsemesi bozuldu, Mara onun yapmacık dış görüntüsünün altında ölü-çürüğü kadar pis bir şey görerek hata yaptığını anladı.

Kim olduklarını bilemezsin. Herkes gibi görünmek üzere eğitilirler.

Tilki, gizli polis kargalar hakkında böyle söylemişti.

Şimdi Tony o kadar yakınına sokulmuştu ki, Mara onun soluğunu yanağında hissedebiliyordu. "İşte tam benim kafamdaki kız," diye mırıldandı. "Biliyor musun Mara, gözüm hep üzerinde."

Dol kıkırdadı, ama Mara titreyen bacaklarla ayağa kalktı, "İyi geceler," diye geveleyerek çabucak siber-kattan ayrıldı. Titreyen parmaklarla zapidolarını giydi, Tilki'yle son kez buluşacağı Eğik Köprü'ye doğru yol aldı.

Gümüş tünelde hızla ilerlerken Mara, her şeyin durabilmesini ve hiç gerçekleşmemesini diledi. Hafifçe dalgalanan duvarlı odasında Tilki'ye sokulmak, ağrıyan başını ona yaslamak; Tony Rex'i, kargaları, siber-seli ve onu bekleyen her şeyi unutmak istiyordu.

Dünyanın durmasını diliyordu. Virüs çoktan canlanmış ve serbest kalmıştı. Siber-sel yoldaydı, onu durduramazdı.

Tilki çoktan oraya gelmiş, kambur köprüye dayanmış duruyordu. Saçları her zamankinden daha karışıktı, hiçbir derdi yokmuş gibi Ayna Göl'e bakıyordu. Mara kendini tedirgin hissediyordu. İçi acı doluydu, hâlâ Tilki'yi bir daha göremeyeceğine inanamıyordu. Bir haftaya yakın bir zamandır birlikteydiler, ama çok derine işleyen ve bıçak yarası kadar acı veren bir aşk doğmuştu.

Mara, Tilki'nin yanma kayıp ona çarparak durdu. Tilki ona döndüğünde Mara yüzünü, ona nasıl baktığını zihninin derinliklerinde bir yerine kazıdı. Sonsuza kadar onu orada tutacaktı. Ölene kadar.

"Başladı," diye fısıldadı Tilki.

Alnı terle nemlenmişti. Sıcak eli, Mara'nın elini kavradı. Mara derin bir iç çekişle onun elini sıktı. Birlikte sessizce durdular, giriştikleri işin büyüklüğünü kavramaya çalıştılar.

"Mara," dedi Tilki bir süre sonra. Boğuk sesindeki titreme sadece heyecandan kaynaklanmıyordu. "Seni hiç unutmayacağım. Yaşadığım sürece asla. Benim için her şeyi değiştirdin."

"Tilki, ben, ben..."

Mara söylemesi gereken sözcükleri bulamıyordu. Ayrılma anı gelip çatmıştı, ama Tilki'yi terk etmeye dayanamayacaktı.

Geleceğinde Tilki de yer almalıydı, yoksa gelecek çok anlamsız olacaktı. Söyleyecek çok şey, ama bunun için çok az zaman vardı. Üstelik söyleyebilecekleriyle neyi değiştirebilirdi ki?

Bu nedenle bir şey söylemedi.

Tilki bütün ağırlığını köprüye verdi.

"Kal. Benimle kal," diye fısıldadı, Mara'nın onun hiç konuşmayacağını düşündüğü bir anda. "Herkesi gemilere bindirebiliriz, sonra benimle kalıp savaşabilirsin. Gitmeni istemiyorum. Kendi dünyamda senin gibi biriyle hiç karşılaşmadım, karşılaşacağımı da sanmıyorum."

Mara'nın elini acıtacak kadar sıkı tutuyordu. İlk andan itibaren Mara'nın ona yakınlaşmasını sağlayan güçlü çekim, yakıcı, korkunç bir acıya dönüşmüştü.

Mara *evet* demeye çalıştı. *Evet* demek istiyordu. Ama bir türlü ağzından *evet* sözcüğü çıkmadı. Saplandığı vücuttan çıkarılan bir bıçak gibi, iradesine karşı gelerek ağzından yanlış sözcükler çıkmaya başladı.

"Ağaççıların ben olmadan başaramayacağından korkuyorum. Dış dünyayı hiç görmediler, gökyüzünü ya da okyanusu Candleriggs dışında gören olmamış, o da göreli uzun yıllar olduğu için diğerleri kadar korkacaktır. Paniğe kapılıp ne yapacaklarını bilemeyebilirler. Onları yüzüstü bırakamam. Sığınmacılar ve çocuklar, bu onların bir gelecek elde etmek için tek şansları. Geri kalan hayatımda onlara ne olduğunu, hayatta kalıp kalmadıklarını merak edeceğim. Onları terk ettiğim için suçluluk duyacağım, artık daha fazla ölümün suçluluğunu taşıyarak yaşayamam. Ama seni kaybetmeye dayanamam. Gitmek istemiyorum, seninle olmak istiyorum." Birbirlerine bakamıyor, konuşamıyorlardı. Tek yapabildikleri hiç bırakmayacakmışçasına birbirlerine sık sıkı sarılmaktı.

En sonunda Tilki konuştu.

"Doku'da bekleyeceğim. Geceleri, her gece. Kırık köprünün yanında seni bekleyeceğim."

Hiçbir Yere Gitmeyen Köprü... Mara, için için ağladı.

Aynı olmayacaktı. Hiçbir zaman gerçek varlığı gibi

olmayacaktı. Gerçek, canlı Tilki'yi tanıdıktan sonra, bir Siber-Tilki asla onun yerini tutmayacaktı. Ama bu şekilde, hiç olmazsa onu tamamen kaybetmiş olmayacaktı.

"Dünyadaki bütün şans seninle olsun Mara," dedi. "Ve mutluluk."

'Dünyada mutluluk kaldı mı bilmiyorum,' diye düşündü Mara. *'Ama aşk var. Belki bir okyanusu aşabilecek kadar güçlüdür.'*

Bunca acı ve dehşet arasında, bu aşkı bulmuş olmak mucize gibi geliyordu, ama bulduğu anda onu kaybetmeye mecburdu.

"Orada olacağım," diye söz verdi. "Her gece köprüde. Her zaman."

Tilki'yi yanağından öptü. Hiçbirine benzemeyen son öpücüktü bu. Yakıcı, yaralayıcı, hızlı, acı dolu sert bir öpücük.

Sonra aniden Tilki gidiverdi.

Mara, haykırmak isteyerek Ayna Göl'e baktı, sanki bir kolunu ya da bacağını kaybetmiş gibi hissediyordu kendini.

"Büyük aşk bitti mi?" dedi tanıdık bir ses. "Neyse, denizde daha çok balık var."

Tony Rex o anda karşılaşmak istediği en son kişiydi.

"Seni arıyordum," dedi. Mara'nın uzaklaşmaması için kolunu tutarak. "Bir şey mi kaybettin?"

Mara dehşet içinde gerçekten de bir şey kaybettiğini anımsadı.

Sırt çantam!

Tony omuzundan bir şey indirdi, Mara değerli sırt çantasının adamın elinde olduğunu gördü. İçine bakıp hazinelerini görmüş müydü? Eğer gördüyse ve o bir kargaysa, Mara mahvolmuş demekti. Eski Dünya'dan hazineler ve sibervizinin dışında, su geçirmez kılıflarda, kentten toplu kaçış için Mara'nın kurşun kalemle yazdığı

talimatlara sarılı, Tilki'nin gemiler için hazırladığı diskler vardı.

"Teşekkürler, çok iyisin," dedi Mara soğuk bir sesle, ama titreyen sesi duygularını ele veriyordu.

"Benim için bir zevkti." Tony, Mara'nın sıkıntısını anlıyormuş gibi gülümsedi, ama onun rahatsızlığından büyük keyif aldığını biliyordu.

Mara sinirden eli ayağı birbirine dolanarak sırt çantasını aldı ve neler olacağını merak etti.

"İyi geceler," diye mırıldandı.

Mara tam uzaklaşacakken, Tony Rex, kulağına doğru eğilip mırıldandı. "İyi geceler Mara. Kendini fazla üzgün ve yalnız hissetme. Hep yakınındayım."

Mara adamın sözlerinin rahatlatma amaçlı olmadığından emindi. Daha çok bir tehdide benziyordu.

Gece yarısına iki saatten az bir zaman kalmıştı. Sonra virüs canlanacak, siber-sel gerçekleşecekti.

Mara kalp atışlarını her saniyeyle birlikte hissederek, uyku bölmesinde yatıyordu. Uyuyamıyordu. Tony Rex ve kurtarma planının muazzamlığı ona derin bir korku vermişti. Olacaklara kendini hazırlamalıydı. Yeni Mungo'ya bunun için gelmişti. Ama Mara kendini hiç de hazır hissetmiyordu. Asla hazır olmayacaktı. Uyku bölmesinin pembe ışığında kıvrılıp uyumak ve her şeyi unutmak istiyordu. Ama burada bile anne ışık-varlığın gözleri onu izlerken huzur bulamıyordu.

'Belki bu işten kurtulabilirim. Belki de Tilki'yi her şeyi unutması için ikna edebilirim. Hiçbir şey yapmadan, siber-selin gelip gitmesine izin verebiliriz. Birlikte yaşayabiliriz. Yeni Dünya'da güzel ve rahat bir hayatımız olabilir. Neden ben büyük kahraman olmak zorundayım? Bunu istemiyorum. Çok korkuyorum. Ben yalnızca sıradan bir kızım, tek istediğim sıradan bir hayat. Dünyayı

kurtarmak bana düşmez. Tilki'yle olmak istiyorum. Onu terk etmeye dayanamam. Bunu yapamam.'

İçini umutsuzluk kapladı. Mara süngerimsi yorganın altında büzüldü, gözlerini kapadı, uyuyarak her şeyi unutmaya çalıştı.

'Sana inanıyorum.'

Bu ses Mara'yı sıçratarak uyandırdı. Mara anne ışığa baktı. Ama sesin bir ışık-varlığa ait olmadığını biliyordu. Bu geçmişten gelen, kendi annesinin sesiydi.

'Kızım annemin hamurundan yapılmış.'

Mara sırtüstü yatıp düşünmeye başladı. Gelecek umudu yokken, gençliğinde bir gelecek inşa etmek için mücadele eden büyükannesi Mary'yi düşündü. Mara onun inşa ettiği geleceği miras almıştı. Candleriggs'i, sonra taştaki yüz Thenew'u düşündü, ikisi de gençliklerinde buldukları enkazdan bir gelecek yaratmayı başarmışlardı. İkisi de içlerinde derin bir yara taşımışlardı. Thenew yurdundan atılmış, hamileyken tek başına okyanusa bırakılmıştı. Ya Mary Nine, onun da derinlerde gizli bir yarası var mıydı?

Mara sırt çantasından küçük oyma kutuyu çıkardı. Kapağını açıp aynasına baktı. Kırık aynadaki yaranın ötesine, gözlerinin derinliklerine baktı, zihninin bir köşesinde tuttuğu düşünceyle yüzleşti. Birden gördüğü şeyin farkına vardı: Tain'inkiler kadar karanlık ve kararlı gözler.

Küçük kutuyu kapadı. İçinde bir şeyler yerine oturmuştu. Geçmişteki bu bilmecenin yanıtını asla bilmeyecekti, ama artık daha fazla sorgulamıyordu.

Artık Mara neden harekete geçmesi gerektiğini biliyordu, bunun taş kehanetiyle bir ilgisi yoktu. Nedenini ona kendi gözleri söylüyordu. İhtiyacı olan bütün işaretler içinde yatıyordu. Ailesinin, Mary Nine ve Tain'in kendisine vermek için çalıştığı geleceği kurtarmak için savaşmalıydı. Gail ve küçük kardeşi Corey'nin kaybettiği gelecek için.

Kaybettikleri hayatlarının bir anlamı olabilmesi için kendi geleceği, çocukların, Ağaççıların ve sığınmacıların geleceği için savaşmalıydı. Aksi takdirde sevdiği insanların hepsi boş yere ölmüş olacaktı.

Tilki büyükbabasının inşa ettiği bu dünyada, gurur duyabileceği bir gelecek için savaşmalıydı.

Savaş birkaç saat içinde başlayacaktı.

TİLKİ'NİN ZAMANI

Tilki gelişlerini, bir gelgit dalgası gibi ilerlediklerini hissetti. Şok dalgaları Zihin'i boydan boya yardı, bütün desenlerini harekete geçirdi. Yirminci yüzyıldan gelen hayalet dalgası, tarihin kaybolmuş parçaları ve ölülerinden oluşan ordu Yeni Mungo'yu yutmak üzereydi. Bulabildikleri her ilham-taşı kanalını kullanarak yüzlercesi, binlercesi, milyonlarcası geliyordu.

Tilki, yok edici dalga çarptığında engin, saf bir sevince kapıldı. İnanılmayacak kadar güzeldi.

Çevresi kaos ve panikle karıştı. Tilki bekledi. Nasıl sakinleştireceğini biliyordu. Bütün kentteki tek virüssüz ilham-taşını kullanarak, Yeni Mungo'yu kökünden sarsacak şifreyi girdi. Arkasına yaslanıp izledi.

Martin Luther King, on binlerce başın üzerinde dev bir ışık-varlık olarak belirdi. Bir devin sesine ve görüntüsüne sahipti.

"Bir hayalim var!" diye gürledi. Tilki bu güçlü sesteki iradenin kenti parçalara ayırabileceğini hissetti. "Bir hayalim var, en sonunda özgür olmak! En sonunda özgür olmak! En sonunda özgür!"

Siber-kat şok içinde donakaldı. Martin Luther King durdu. Tilki Yeni Dünya yurttaşlarının yüzüne bir şaşkınlık dalgasının yansıdığını gördü. Tilki'nin bütün bede-

ni ürperdi, tüyleri diken diken oldu. Atmosfer elektrikle yüklenmiş, her an patlayacak gibiydi.

"İşte bu," diye gürledi Tilki'nin kendi sesi zihninde. Bunu yapmak için doğdum.

Ama şimdi işin tehlikeli kısmı başlıyordu. Tilki'nin bu kent için yarattığı, kalbi ve ruhu için yarattığı sınav başlıyordu. Siber-kat sessizdi, Martin Luther King Yeni Mungo halkına, sular altındaki eski dünyanın hikâyesini anlatırken çıt çıkmıyordu. Martin Luther King onlara gerçeği anlattı. Yeni Mungo halkı aldırmazlık etmedi. Dinlediler. Tilki hayatında ilk kez kendini kentin bir parçasıymış gibi hissediyordu. Yeni Mungo halkının arasında durmuş, dev ışık-hayaletin ağzından gerçeği dinlerken, geçmişin gelecekle bağlantı kurduğunu, geçmişin geleceğin dokusunu örmeye başladığını hissetti.

Aynı anda bütün Yeni Dünya kentlerindeki siber-katlarda, Martin Luther King'in ışık-varlığının aynı konuşmayı yapmasını programlamıştı.

Tilki oradan ayrılmak üzere döndüğünde, Nux muhafızlarıyla ve bir grup kent babasıyla çevrilmiş büyükbabasını gördü. Büyükbabası anlatılamayacak kadar yalnız görünüyordu. O anda Tilki'nin içi ona daha önce hissetmediği duygularla doldu; derin bir öfke ve daha da derin bir acıma duygusu. Ama sevgi yoktu içinde, çünkü Tilki hayatında ilk kez sevginin ne demek olduğunu biliyordu.

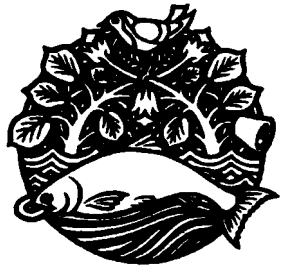
Tilki'nin hayalet virüsü vurduğunda ışıklar titreşmeye başladı; Caledon torununun ışık-büyüsünden kurtulup, gözleri geniş siber-katta dolaşırken, kentin sistemleri çökmeye başladı. Tilki büyükbabasının onu aradığını biliyordu. Bu anda büyükbabasının yanında olmalıydı, ama yakında daha da kötüsü gerçekleştiğinde Tilki onun yanında olmayacaktı. Çünkü Caledon, Yeni Dünya hayalinin en azından bir günlüğüne yıkıldığını görecekti, Tilki'yi arayıp bulamadığında da bunu kimin yaptığını anlayacaktı.

Tilki hızla, büyülenmiş kalabalığın kenarına doğru ilerledi. Duvarın alt kısmındaki geniş bir havalandırma mazgalında durdu. Dün gece şehir muhafızları uyuklayıp sohbet ederken, mazgalı duvara bağlayan vidaları gevşetmişti. Şimdi tek yapması gereken şey mazgal demirlerine kuvvetle asılmaktı.

Görünmeden, duyulmadan kent karmaşayla çalkalandı. Tilki hava kapağını yerinden çıkarıp kendini bir kule-spiralinin oluğundan aşağı bıraktı. Şimdi tepetaklak kıvrılan tünelden aşağı iniyordu. Hızını kesen pis havayla, hiç bitmeyecekmişçesine korkutucu bir biçimde döne döne indi, en sonunda Yeni Mungo'nun büyük tünellerinden birinin ayağından fırlayarak hiç bilmediği Aşağı Dünya'nın kara sularına çarptı.

Soğuk deniz onu yuttu. Eski kentin ölü-çürüğü, geniş pırıltısı çevresini geniş bir ışık manzarası gibi doldurdu. Tilki umutsuzca çırpındı, geçmişin içinde boğulurken yüreği Mara'ya ve şimdinin gücüne seslendi.

KAYBEDECEK ZAMAN YOK

Mara neksusun gümüş tünellerinde, zapidolarından kıvılcımlar saçarak hızla ilerledi. Kalabalık vals tünellerini çoktan geride bırakmış, doğuya, kentin boş kenarlarına doğru ilerliyordu. Bu dış tünellerin şekillerini zihnine kazımış, ezberlemek için günlerce çalışmıştı. Sol zapidosunun parmak ucunda Caledon'un kurşun kalemle çizdiği Doğu Denizi köprüsü taslağı duruyordu. Mara, Gorbals ve Kanat'ın bu inşaat projesinde çalıştığını tahmin ediyordu. Orada olduklarını ummaktan başka çaresi yoktu, orada değillerse Mara ne yapacağını bilmiyordu.

Neksusun uzak sınırlarını koruyan robot köpekler tam bir baş belasıydı. Mara bir duvarın kavsinden yukarı fırladı, tünelin çatısından takla atarak aşağı indi ve metal bir çenenin ayak bileğini kapmasını kıl payı engelledi. Sert bir tekme savurdu, patenlerinin keskin tarafı robot köpeğin kuyruğunu doğrarken, zaferini gösteren bir elektronik inleme duydu. Mara gülerek arkasına baktı, aynı anda yüreği korkuyla hopladı.

Onu takip eden birisi vardı. Normalde zapçılar bu kadar uzağa gelmezlerdi, köpekler insanın ayağını rahatça koparabilirdi. Bir kez daha arkasına dönüp baktığında yüreği neredeyse duracak gibi oldu, çünkü bu kez peşindekinin Tony Rex olduğundan emin olmuştu. O anın şokuyla

gözünün önündeki tünellerin şekli birbirine karıştı, Mara tünelin ikiye ayrıldığı yere hızla yaklaşırken paniğe kapıldı.

Ne tarafa? Ne tarafa gidecekti şimdi?

Gideceği yönü seçtiği anda yanlış olduğunu anladı, çünkü tünel aşağı doğru ineceğine yukarı doğru çıkıyordu. Sola sapacağına sağa sapmıştı. Mara bir daha arkasına baktı. Tünel boştu. Arkasındaki her kimse kaybolmuştu. Belki de sinirlerine yenilmişti, arkasında onu izleyen hiç kimse yoktu. Mara topuklarından kıvılcımlar saçarak durdu ve hızla yol ayrımına ilerledi. Tam sola sapacakken adam birden önünde belirdi.

Tony Rex.

Onu izleyen kendisi değilmiş gibi "Mara!" diye seslendi şaşırmış numarası yaparak.

"Tony! A, merhaba. Şu anda biraz..." Acelem var diyecekken durdu, çünkü neden acelesi olduğunu bilmek isteyecekti.

"Senin gibi tatlı bir kızın burada ne işi var?" diye sordu Tony. Ucuz çekiciliği gözlerindeki rahatsız edici pırıltıyı gizleyemiyordu.

"Ah sadece günün yorgunluğunu atmak için hız yapmaya ihtiyacım vardı."

"Burada mı? Epeyi tehlikeli bir kayış yeri." Geride kalan hırlayan robot köpeklere baktı.

Mara yapmacık bir umursamazlıkla omuz silkti. "Neden olmasın? Burada rahatça hız yapabiliyorsun. Birkaç robotla başa çıkabilirim."

"Peki ya senin gibi berbat birinin burada ne işi var," diye sordu Mara kendi kendine. Bir an önce uzaklaşmak için bir bahane bulmalıydı. Eğer Tony Rex bir kargaysa –ki her an bundan daha çok emin oluyordu– izini kaybettirip yoluna devam etmeliydi, aksi takdirde bütün plan suya düşecekti. Yeni Mungo'nun sisteminin silinip bütün neksusun karanlığa gömülmesi an meselesiydi.

Ama Mara ne yapmalıydı? Tony Rex ne yapacaktı?

Adam Mara'nın yolunu tıkamış, kıpırdamadan duruyordu. Sonra hareket etti. Mara'nın kalbi güm güm atıyordu, Tony Rex gözlerini ondan ayırmadan kristal parmak telefonunu ağzına götürdü.

"Evet ya, hatırladım, sen *gerçek aşırı* korkunun tadını seven bir kızdın değil mi Mara? Sanırım tam sana göre bir şeyim var."

Sol elindeki parmak telefonu ağzındayken, sağ eli çabucak ceketinin cebine gitti. Mara'yı rahatsız eden o belirsiz ışıkla sertleşen gözlerini Mara'nınkilerden hiç ayırmıyordu. Adamdan gözlerini ayırmayan, her hareketinin farkında olan Mara, hızla parmaklarını pantolonunun cebine soktu. Düşünceleri ışık hızında akıyordu. Tony Rex'in cebinde ne vardı? Bir silah? Kimi arıyordu? Bir kargaysa ve güvenliği arıyorsa Mara için her şey bitmiş demekti, ama buna izin veremezdi, kaçmaya bu kadar yaklaşmışken yapamazdı. Buna izin *vermeyecekti.*

Parmakları cebinde Kanat'ın bıçağının soğuk, keskin taş tarafına dokundu. Bıçağı dikkatle çevirip, eski kemik sapını kavradı. Kanı damarlarında hızla akıyordu. Bedeninde, parmak uçlarında kalp atışlarını hissediyordu. Bıçak kalbiyle beraber atıyormuş gibi geliyordu.

Tony Rex yumruk yaptığı elini cebinden çıkardı. Parmak telefonuna konuşmak için ağzını açtı. Mara o anda geleceğine atladı. Kemik saplı bıçağı Tony Rex'in kalbine sapladı.

Taş yumuşak eti deldi. Kemik kemiği ezdi, eski hayvan kemiği canlı insan kemiğinin üzerindeydi.

Mara bıçağı elinden bıraktı. Başı dönerek tünel duvarına yaslandı ve bir dünyanın sonunu izledi. Tony Rex yere yığıldı, neksusta yankılanan bir haykırışla Mara'nın ayaklarının dibinde yavaşça, vahşice can çekişti.

Uzun ve müthiş korkunç bir andı.

Mara adamın cesedinin başında durdu. Kan o kadar

korkunç bir biçimde fışkırıyordu ki bıçağı çıkarmak, yarayı kapatıp bir şekilde adamı hayata döndürmek istiyordu. Ama hiçbir şey yapamadı. Kolları ve bacakları iş göremez bir hale gelmişti, zorlukla soluk alabiliyordu. *Tony Rex ölmüştü.*

Mara adamın sıkılı parmaklarına baktığında, kaleme benzeyen ince bir silindir tuttuğunu gördü. Ne olduğunu bilmiyordu, ama bir tür silah olduğundan emindi.

Uyuşmuş ve ayakta duramayacak kadar şiddetli bir biçimde titremeye başlamış olan Mara ona oradan mümkün olduğunca hızlı uzaklaşmasını söyleyen hayvani içgüdüyü dinledi.

Tony Rex'i öldürmüştü. Artık bu gerçekle yaşamalıydı.

Zaman çerçevesi parçalanarak açılmıştı. Yeni Mungo bu akışa kapılmıştı.

Kenti bir arada tutan her şey, elektronik sistem, ışık-varlıklar, ışıklar ve güvenlik –destek sistemleri bile– Tilki'nin siber-saldırısı altında sarsılıyordu. Tilki silme işlemini, karanlık bastırdığında vuracak şekilde ayarlamıştı. Böylece kaçışlarını gecenin örtüsü altında yapabileceklerdi. Ama Mara bir türlü dikkatini planın bir sonraki adımına veremiyordu. Tek düşündüğü Tony Rex'e yaptığı şeydi. Ama sakinleşmeli, bütün kalbiyle Gorbals ile Kanat'ı bulmayı umduğu, Doğu Denizi köprüsüne gitmeye yoğunlaşmalıydı.

Neksustan çıktı, tek bir ana damar boyunca hızla ilerledi. Burası hiç durmadan aşağı inen dik bir yokuşa dalan uzun bir tünel koluydu. En sonunda inşaat molozlarıyla sona erdiği yerde Mara durdu. Yanıp sönen ışıkların altında Mara zapidolarını, dar ayakkabılarını çıkardı. Küçücük bir paket haline getirdiği kâğıt parçasını eline aldı. Parmakları o kadar çok titriyordu ki, Caledon'un Doğu Denizi köprü uzantısı taslağını çizdiği kâğıdı zorlukla açabildi. Kâğıdı yerde düzleştirdi, bir yandan ağrı-

yan ayaklarını ovuştururken, bir yandan da sibervizinin ışık halkasının aydınlığında taslağı inceledi.

Doğru yerde olduğuna şüphe yoktu. Bulunduğu yerden tünelin sonu olan karanlık halkayı görebiliyordu. Ondan sonra da Avrupa Denizi okyanusunun üzerindeki, Doğu Denizi köprüsünün yarım kolu olmalıydı.

Uzaktan gelen bir tangırtı sesi duyan Mara kulağını tünel duvarına yapıştırdı. Şimdi sesler çalışan makinelerin gürültüleri ve metal tangırtılarına dönüşmüştü. Bu sesler yanılmadığını gösteriyordu. Ama öyle bile olsa tahmini doğru çıkacak mıydı? Gorbals ile Kanat *burada mıydı*?

Onları bulduktan sonra, *–eğer* bulursa tabii– olabildiğince çok sayıda insan toplayacaktı. Kentin çökmekte olduğunu, onu izlemelerini, bu fırsattan yararlanarak kent muhafızlarını saf dışı bırakıp, hayatlarını kurtarmak için kentin destek kulelerinin ayaklarındaki gemilere koşmalarını söyleyecekti. Herkesin büyük kulelerdeki erzak depolarından yiyecek alması gerektiğini söyleyen talimatlar yer alan, seyir disklerinin bulunduğu su geçirmez paketleri dağıtacaktı. Bu arada Mara, Ağaççıları bir gemiye bindirecekti. Çok gecikmeden kent kapılarından çıkıp kuzeye, buzu erimiş kara parçalarına doğru yol alacaklardı.

Çılgıncaydı. İmkânsızdı. Mara imkânsızın gerçekleşebileceğini hatırlattı kendine, ama başarılı olabilmesi için bir mucizeye gereksinimi olduğunu biliyordu.

Işıklar son bir kez cızırdayıp titreştikten sonra tünel karanlığa gömüldü. Mara ayağa kalktı. Nefret ettiği dar ayakkabıları fırlatıp attı, yalın ayak tünelin ağzından çıkarak Doğu Denizi köprüsüne koştu.

Işıkların gitmesi ve destek sistemlerinin çökmesiyle birlikte, kent muhafızları ve robot köpekler oradan oraya karmaşa içinde koşuşturuyorlardı. Mara onların şaş-

kın bağırışlarını duydu, bilmedikleri bir şeyi biliyordu, bütün iletişim sistemleri çökmüştü. Okyanusun epeyce yukarısında kalan açık köprüye çıkana kadar koştu. Soğuk gece havası acımasızdı, gerçek dünyada sıcaklık kontrolü yoktu. Mara boş bir evrende koşturduğunu hissederek, ciğerlerinin bütün gücüyle Gorbals ile Kanat'a seslendi, başının üzerinde tuttuğu sibervizinin ışık halkası karanlıktaki tek ışıktı.

Mara'nın bağırışlarına yanıt veren olmadı. Görünürde kimsecikler yoktu. En sonunda soğuk terle sırılsıklam olmuş bir halde, köprünün yarım kalmış ucundan aşağı okyanusa düşeceği korkusuyla durdu. Sırt çantasından artık ufalanmış olan otlarını buldu. Kuru filizi parmakları arasında ovuşturarak kokusunu içine çekti. "*Berrak bir zihin ve cesaret*," dedi tekrar tekrar kendine.

Artık daha sakin bir biçimde, ışık halkasını yukarıda tutarak ilerledi. Mara bir şokla ışık halkasının branda bezleri ve inşaat malzemeleri arasında kirli, yorgun yüzleri aydınlattığını gördü. Daha önce yaptığı gürültü ve hız yüzünden korkup saklanmış olmalıydılar. Şimdi her adımda ışık halkasının aydınlığı birbirine sokulmuş, bir araya toplanmış köleleri ortaya çıkarıyordu.

"Gorbals! Kanat!" diye seslendi, umutla her yüzü araştırarak, ama karşılık alamadı. En sonunda kalabalık arasından birisi hareket etti ve kolunu yakaladı. Bir kızdı. Mara'nın yüzüne doğru elini kaldırdı. Mara irkildi, ama kız parmağıyla Mara'nın yüzündeki yara çizgisine dokunmakla yetindi. Birden Mara aynı anda gülmeye ve ağlamaya başladı. Kızı rahat bir nefes alarak kucakladı. Bu Scarwell'di, katedralde ona saldıran vahşi küçük kız. *Onu* bir daha gördüğüne bu kadar mutlu olacağını rüyasında görse inanmazdı.

"Scarwell, Kanat nerede?" diye bağırdı Mara. "Kanat nerede biliyor musun? Kanat!"

Kız Mara'nın söylediklerini anlamaya çalışıyormuş

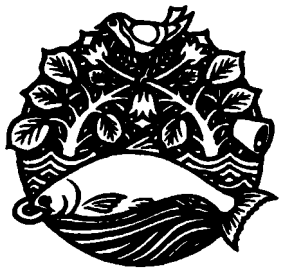
gibi dikkatle kaşlarını çattı. Sonra ifadesi değişti, başka bir çocuğa dönerek anlaşılmaz bir şeyler geveledi. Bir şeyler oluyordu. Çocuklar ağızdan ağıza bir haber ulaştırıyor gibiydi. Mara aralarında bir dalgalanma olduğunu hissetti, sonra bazı çocukların deniz köprüsünün karanlık yolundan aşağı indiğini fark etti. Mara sonsuz gibi gelen bir an boyunca karanlıkta bekledi. Sonra karanlıktan küçük bir beden çıktı. Mara soluğunu tuttu. Ummaya cesaret bile edemiyordu ama evet... bu Kanat'tı, onun küçük Kanat'ı. Koşup çocuğu kucaklayarak sıktı; sevinçle ağlıyor, çocuklar gibi anlamsızca bir şeyler mırıldanıyordu.

Ama Kanat kucaklanmak istemiyordu. Kendini kurtarıp, Mara'nın onu durdurmasına fırsat kalmadan karanlığa koştu.

"Hayır, bekle! Kanat, sana ihtiyacım var. Buraya gel! Gorbals'ı bulmama yardım etmelisin!"

Ama Kanat başka bir haberi ulaştırmakla meşguldü. Mara mesajın ağızdan ağıza dolaştığını hissedebiliyordu. Şimdi çocuklar Mara'ya doğru uzun boylu, sıska birini itiyorlar, geçmesi için yol veriyorlardı. Işık halkasının aydınlığının dışında bir gölgeden ibaretti, ama beceriksizce bir moloz yığınına takıldığında Mara onu tanıdı.

KIYMIK

"Mara! Mara!"

Gorbals sendeleyerek Mara'nın kollarına düştü. Mara ona sımsıkı sarıldığında, genç adamın yüzünü buruşturduğunu gördü.

"Yaralı mısın?"

"Önemli değil," diye yatıştırdı onu Gorbals, ama Mara onun acı çektiğini anlayabiliyordu. Üstelik değişmişti: Saçları tıraşlanmıştı, zayıf ve çok yorgun görünüyordu. "Seni gördüğüme çok sevindim Mara. Ama hayır," diye düzeltti. "Aslında hiç sevinmedim! Buradaysan bunun tek bir anlamı olabilir, seni de köle olarak getirdiler."

"Hayır Gorbals. Özgürüm ve yakında sen de özgür olacaksın. Ağaççıları, bütün bu insanları ve çocukları alıp gemilerle kaçacağız. Her şeyi açıklayacak zaman yok, hemen gitmeliyiz. Herkes beni dinlesin!" Mara korku ve heyecan dolu sesleri bastırıp kendi sesini duyurabilmek için bağırdı. "Kent çöküyor. Buradan kaçıp, kuzeydeki yüksek karalara gideceğiz. Büyük kulelerin ayaklarındaki gemilere ulaşmalıyız. Birbirinizden ayrılmayın ve beni izleyin! Silah olarak kullanabileceğiniz ne varsa yanınıza alın; taş, alet herhangi bir şey! Hayatınızı kurtarmak için savaşmaya hazır olun! Haydi gidelim!"

Mara, Gorbals ile Kanat'ın elini yakaladığı gibi deniz köprüsünden gerisin geri, neksusa giden büyük tünel koluna doğru koşturdu. Arkasından kalabalık bir köle grubu onu izliyordu. Bir grup muhafızı geçmek zorundaydılar. Mermiler duvarlara çarparak sekiyordu, Mara insanların çığlıklarını duydu, çevresinde vurulup düşen insanları gördü, ama umutsuzluğun bilediği, derme çatma silahlarıyla, açık deniz ve köprünün karanlığına alışkın gözleriyle köle kalabalığı; şok içindeki, kafaları karışmış muhafızlara göre avantajlı durumdaydı. Köprüyü kente bağlayan, dik tüneli tırmandılar. Neksusun labirentine doğru yöneldiler. Mara en yakın havalandırma deliğini olabildiğince çabuk bir biçimde bulmalıydı. Gelirken nerede olduklarını aklında tutmaya çalışmıştı, ama o zaman ortalık aydınlıktı. Oysa şimdi ışık halkasının pırıltısı dışında her yer zifiri karanlıktı.

En sonunda ışık halkası bir havalandırma deliğini aydınlattı. Gorbals ve birkaç kişinin daha yardımıyla, metal ızgarayı tekmeleyerek yerinden söktü. Sonra hiç zaman kaybetmeden seyir diskleri ve kurşun kalemle yazılmış talimatları içeren su geçirmez paketleri dağıttı. "Kule-spirallerinden kaçmalıyız!" diye bağırdı Mara. "Deniz köprüsü, atlayamayacağımız kadar yüksek ve gemilere epeyce uzak. Kentin elektrik sistemi çöktüğü için asansörlere de binemeyiz. Havalandırma deliklerini arayın ve içine atlayın! Aşağı indiğinizde kule ayaklarındaki gemilere doğru yüzün!"

İnsanlar kaçış yolu aramak için tüneller boyunca koşmaya başladılar. Mara onları kule-spiralinden aşağı indirmeye başladı.

Gorbals kıvrılarak aşağı inen hava boşluğuna dehşet içinde bakakaldı.

"Hayır Mara hayır! Yapamam."

"Yapmalısın Gorbals! Başka yolu yok. Eğer yapmazsan Broomielaw'u ve diğerlerini bir daha asla göremeye-

ceksin. Suya düştüğünde hemen Güvercin Tepesi'ne doğru yüz, seninle orada buluşuruz. Çabuk, git artık! Özgür olmana çok az kaldı!"

Mara onu kuvvetlice kucakladı, sonra sertçe kule-spiralinin boşluğundan aşağı itti. Bir saniye bekledikten sonra Kanat'a sarıldı ve onu da aşağı itti. Sonra kendisi atladı. Yeni Mungo'nun geniş kulelerini baştan ayağa saran büyük kule-spiralinden aşağı, düşüşünü yavaşlatan havanın yardımıyla uzun bir inişe başladı.

Aşağı doğru döne döne o kadar hızlı iniyordu ki, Mara bu inişin sonunun ölüm olacağını düşünüyordu. Boşluğun iki yanına, kule-spiralinin kıvrımlarına çarpa çarpa, yankılanan çığlıklarının dehşeti içinde dönüyordu. Dönerken, kendini bedeninden ayrılacakmış gibi hissediyordu.

En sonunda boşluğa fırladığında her şey çok daha kötüleşti, hiç bitmeyeceğini sandığı bir an boyunca çaresizce düştü. Düşüşü, geniş bir karanlığın içine batmasıyla son buldu, öyle ki Mara ölmüş olduğundan kesinlikle emindi artık. Daldığı bu engin, soğuk, boğucu karanlık ölmek denen şey olmalıydı. Çevresinde ne oldukları belli olmayan, hafif parlayan şekiller vardı. *Ölü-çürüğü.* Sersemlemiş zihnine bu sözcük girer girmez ölmediğini, yalnızca denize düştüğünü anladı. Karanlık ayrıldı, artık onu aşağı çeken ağırlığı olmayınca serbest ve hafiflemiş olarak tekrar yukarı dünyaya çıkıp soluk almanın mucizesine kavuştu. Bedeni kendine gelip, tekrar Mara olana kadar derin derin soluklar aldı. Boğulacak gibi olmuş, ıslak, sersemlemiş bir haldeydi ama yaşıyordu.

İlk düşündüğü Tilki oldu. Bütün bunlardan sağ olarak kurtulabilmiş miydi? Çevresinde insanlar kule-spirallerinden aşağı düşüyor, suda çırpınıyor, bağırıyor, mücadele veriyorlardı. Kanat'ın başının çaresine bakacağından emindi. Suda karada olduğu kadar rahattı. Ama ya Gorbals?

"Mara!" Bir ses gürültüyü bastırarak ona seslendi.

"Gorbals! Buradayım!"

Çırpınan insanların arasından bata çıka birbirlerinin sesine doğru ilerlediler.

"Yaşıyoruz!" diye keskin bir soluk aldı. "Öleceğimi sandım!"

"Bütün gücünle yüz!" diye bağırdı Mara. Kule-spiralinden aşağı o korkunç dönüşü aklına getirmek istemiyordu. "Adana doğru yüz. Ama hangi yönde? Ne tarafta?"

"Bak, kırık köprünün kolu orada işte," dedi Gorbals bir dalga yüzüne çarptığında tıkanır gibi öksürerek. "Nerede olduğumuzu biliyorum, bu taraftan!"

Çevrelerinde her şey altüst oluyordu. Alarmlar çalıyor, silah sesleri havayı yırtarken onlarca, yüzlerce, binlerce haykıran, çığlık atan kadın, çocuk ve erkek –Yeni Mungo kölelerinden oluşan tutsaklar ordusu– Aşağı Dünya'nın sularına doğru akıyordu, kentten kitle halinde kaçan, tutsak kalmış bir insan patlaması kenti yıkıyordu.

"Ne yaptım ben?" diye haykırdı Mara paniğe kapılarak. "Ne yaptım ben?"

"Mara, bunu sen yapmadın," dedi Gorbals ona doğru yüzerek. O da çevrelerine yağan bedenlere şaşkınlık içinde bakıyordu. "Bu çok büyük, bu, bu..." Mara serbest bıraktığı şeyin şokuyla uyuşmuştu.

"İlerlemeye devam et Mara, yüzmeye devam et. Bak! İşte bir sal." Gorbals, onu çekip bir metal sala bindirdi. Sala tutunarak arkasından itip yüzmeye başladı.

Mara titreyerek sala kendini bırakmak istiyordu. Ama Gorbals'ın nasıl çırpındığını görünce; onun serbest kalmanın şokundan ve kölelerin yaşadığı acımasız koşullardan dolayı ne kadar zayıf düşmüş olacağı aklına geldi. Üstelik acı da çekiyordu. Mara da kollarını kürek olarak kullandı, böylece düzenli bir hızla karanlık sulardan Ağaççıların adasına doğru ilerlemeye başladılar. Mara, Gorbals ile Kanat'ı bulduğuna, onları en başında planla-

dığı gibi kurtardığına inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu. Gorbals saman gibi ince bukleleri tıraş edilmiş, kel başıyla başka biri gibi görünüyordu. Ama hâlâ hayattaydı.

"Kanat'ı görebiliyor musun?" diye bağırdı Mara. Aşağı Dünya'nın yoğun karanlığında bir şey görmek adeta imkânsızdı.

Gorbals çevresine bakındı, baykuş gözleriyle gece karanlığında Mara'dan daha iyi görebiliyordu.

"İşte orada! Fare-soylarıyla birlikte! Şuraya bak nasıl gidiyorlar!"diye bağırdı Gorbals heyecanla.

Karanlık sularda bir kuş sürüsü gibi ok biçiminde sıralanmış çocuklar, nereye gittiklerini kusursuz bir kesinlikle biliyormuş gibi yanlarından geçti.

Mara, Kanat'ın aralarında olup olmadığını bilmiyor, yalnızca bütün kalbiyle orada olmasını umut ediyordu.

Sal karaya vurdu, Güvercin Tepesi'nden yukarı sendeleyerek çıktılar, Ağaççıların dalların arasına saklandığı açıklığa geldiler. İri gözlerle, dünyalarını altüst eden karmaşaya şoke olmuş bir halde bakıyorlardı. Bir çığlık duyuldu, Broomielaw bir ağaçtan aşağı atladı. Gorbals'ı, sonra da Mara'yı kollarıyla ezecekmiş gibi sımsıkı kucakladı. Konuşamasa da şaşkınlık dolu gözleri, hislerini ifade ediyordu.

"Mara neler oluyor?" diye sordu, ağaçtan Mara'nın yanma, otların üzerine güm diye atlayan Molendinar.

Ağaççılar teker teker ağaçlardan aşağı indiler.

"Açıklayacak zaman yok, ama hepiniz acele edip beni izlemelisiniz, kent kulelerindeki gemilere gidiyoruz," dedi Mara.

"Gemiler mi?" dedi Broomielaw soluksuz bir halde. "Yani başardın mı? Özgür mü olacağız? O halde bu gerçekten taşın kehaneti?"

"O zaman sen gerçekten de taştaki yüzsün!" diye bağırdı Gorbals. "Biliyordum."

"Tek bildiğim," dedi Mara sakin olmaya çalışarak, "kaçmak istiyorsak acele etmemiz gerektiği. Şimdi herkes acele etsin!"

"Candleriggs! Çabuk! Aşağı in! Mara bizi kurtardı!" diye bağırdı Broomielaw büyük yuvaya. Sonra bir ağaç oyuğundan bir dal feneri çıkardı.

"Bak! Fare-soyu için ona baktım. Onu da kurtardın mı?"

Mara daldan örülmüş kafesin içine baktığında, aypervaneleri yerine Kanat'ın kuş dostu serçeyi gördü.

"Evet ve umarım hâlâ güvendedir. Broomielaw kuşuna iyi bak, biz de onu bulmaya çalışalım. Şimdi acele edin! Herkes sallara!"

"*Geliyorlar! Zafer dolu bir yürüyüşle!*" diye şiir okumaya başladı Gorbals kendinden geçmiş bir halde. "*Yeteneklerinin zafer takından atılırken ya da dans eden serpintinin ortasına dalarken.* O şair bunları da görmüş Mara."

Ama Mara panik içindeydi, herkesi sallara bindiriyor, Ibrox'un dolan salları suya itmesine yardım ediyordu. Candleriggs ile Broomielaw nerede kalmıştı? Clayslaps Pollock'un boynuna yapışmış, için için ağlayarak annesini istiyordu.

"İnatçı yaşlı kadın!" Broomielaw endişeli bir halde Güvercin Tepesi'nden aşağı indi. "Mara, lütfen gidip Candleriggs'le konuş. Gelmeyeceğini söylüyor. Bunca yıldır taş kehanetini bekledi, şimdi tam gerçekleştiği anda buna katılmayacağını söylüyor!"

Mara tepeden yukarı doğru büyük yuvaya koştu.

"Candleriggs!" diye seslendi panik içinde. "Derhal gelmelisin! Bu tek şansımız."

Meşe ağacının dalları arasından yaşlı kadının sesi işitildi. "Taş kehaneti hiçbir zaman benim için değildi Mara. Sen ve diğerleri içindi. Bu sizin geleceğiniz. Benim yerim burası. Şimdi git artık."

Mara, Tain'in adadaki evini terk etmeyi reddedişini hatırladı. Yaşlı kadın kalmaya gerçekten karar vermişse onun fikrini değiştirebilmek için ne yapacağını düşündü.

"Beni dinle." Candleriggs, Yeni Mungo'nun alarm zillerinin canhıraş feryatlarını bastırabilmek için bağırıyordu. "Ben artık yeryüzünde var olmayan bir kuşağın son kadınıyım. Kimsenin yaşayamayacağı bir hayatım oldu. Yakında bir ağaçtan düşen yaprak gibi dünyadan göçüp gideceğim. Sonuna kadar kendim olarak kalacağım. Ama Mara!" Yaşlı kadının sesi alçaldı, Mara şimdi onu zar zor duyabiliyordu. "Bana tek bir şeyi söyle. Yaşıyor mu?"

"Evet," diye seslendi Mara. Başka ne söyleyebilirdi ki?

Candleriggs dalların arasından bakıyor, Mara'nın yüzünden, içinden geçen düşünceleri okumaya çalışıyordu.

"Seni hiç unutmamış Candleriggs. Kalbinin hemen yanında beyaz bir zambak taşıyor. Yeni Dünya'nın sembolü. Zambak imgesini Ay'dan yansıtmak istiyor."

Yaşlı kadın ulu meşenin dalları arasından gökteki büyük kente baktı.

"O halde," dedi en sonunda, Mara bu iki sözcükte hissettiği bir dünyayı doldurabilecek kadar duyguyu ömrü boyunca unutmayacaktı. "O kendi büyüklüğünü yaşasın, ben kendi büyüklüğümü yaşayacağım. İkimiz de inatla, ama ikimiz de birbirimizi unutmadan. Ben o ağaçta asla yaşayamazdım Mara. Onun ölü-çürüğü meyvesinden asla tat alamazdım."

"Hayır," dedi Mara.

"Git artık. Ben burada kalacağım. Bu tepe hayatım boyunca evim oldu, neden şimdi burayı terk edeyim?" Bir duraksamadan sonra devam etti. "Her şeye rağmen, onu ölmeden son bir kez daha görebilmek isterdim."

"Yeni Mungo'ya geri dönmek mi istiyorsun?"

Bu eciş bücüş, baykuş gözlü yaşlı kadını doğanın üstünden dökülen giysileri içinde, Nux'un pırıl pırıl

salonlarında hayal etmek çok acayipti. Ve bunca şeyden sonra Caledon'la tekrar karşılaşmaya dayanabilir miydi? Mara'nın aklına aniden bir şey takıldı. Belki de Candleriggs Aşağı Dünya'da kalmalıydı.

"Candleriggs, eski üniversiteye bak. Orada bütün Evren'de gerçeği arayan birini bulacaksın, ama yalnızca sen ona ihtiyacı olan yanıtları verebilirsin. Sadece buraya sağ salim ulaşabilmesini umuyorum."

Mara'nın sesi korkuyla kesilince, Candleriggs'in gözleri biraz daha irileşti.

"Adı David," diye devam etti Mara. "Tilkim. Caledon'un torunu. Ona büyükbabasını ve geçmişin hikâyesini anlatabilecek tek kişi sensin. Belki onun bir gelecek kurmasına da yardım edebilirsin. O da senin gibi bir asi. Yeni Dünya'yı değiştirmek istiyor. Eğer bunu yapabilecek biri varsa o da David. Ama tek başına Candleriggs ve ben, ben de kalamam."

Mara gözyaşlarının arasından, yaşlı kadının onca yıldır yüreğine saplanmış olarak taşıdığı kıymığın, bir buz kütlesi gibi eriyip gittiğini gördü. Candleriggs'in gözleri doldu ve gözyaşları yüzündeki derin çizgilerden aktı.

Yaşlı kadın yuvaya uzandı. Yosunlu toprağa boğuk bir ses çıkararak iki parça şey düştü.

"Bunları al Mara Bell!" diye bağırdı Candleriggs. "Sana uyacak gibi görünüyorlar. Onları temiz tutup parlattım, bunca yıldır bir kez bile giymedim. Belki de senin için saklıyordum."

Mara şaşırarak yere düşen ayakkabıları aldı. Şimdiye kadar gördüğü en güzel ayakkabılar duruyordu karşısında: yeni gibi görünen parlak kırmızı deri ayakkabılar.

Bir lıkırtı sesiyle otlara bir şey daha düştü.

"Bunu da al," diye seslendi Candleriggs. "Yeni Dünya'da beni anarak içersiniz. Ama artık git! Acele et!"

Mara, içinde kehribar renkli köpüklü bir sıvı bulunan uzun şişeyi yerden aldı. Şişenin metal kapağı üzerindeki kelimeler belli belirsiz seçilebiliyordu: *Irn-Bru.* Ama soru

soracak zaman kalmamıştı, Mara şişeyi ve ayakkabıları sırt çantasına koydu.

"Hikâyeni anlatacağız Candleriggs," diye söz verdi Mara titremesini saklayamadığı bir sesle. "Seni hep hatırlayacağız."

Güvercin Tepesi'nden aşağı, diğerlerini gemilere doğru izlemek üzere bekleyen son sala koşarken, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Çocuklar müzeyi yağmalamıştı. Ganimetleriyle birlikte erzak gemilerinin bulunduğu merkez kuleye doğru akın ettiler. Kent karmaşaya gömülürken gemilere giden kapılar ardına kadar açılmıştı. Çocuklar beraberlerinde kayıp bir dünyanın icatlarını getiriyorlardı: aletler, silahlar, araçlar, taşıyabilecekleri her türlü eşya. Kılıçlar, mızraklar, baltalar, kalkanlar, balık ağları, zıpkınlar, bıçaklar, kaşıklar, çanaklar, vazolar, flütler, borular, borazanlar, fagotlar, davullar, teleskoplar, pusulalar, değerli taşlar, sopalar, kavanozda saklanmış beyinler, mücevherler, makineler, kar ayakkabıları, kanolar, taraklar, sepetler, hayvan postundan eldivenler, şapkalar, giysiler, zırh parçaları, çark dişleri, tekerlekler, kafatasları ve mikroskoplar.

Kanat güverteye, Güvercin Tepesi'nin doruğundaki enkazda bulunan sarı kemer sembolü bıraktı. Müzeden aldığı içi kürk kaplı, mücevherli bir kraliyet tacını takıyordu. Scarwell bir maymun adamın gerçek boyutlardaki mankenini sürüklüyor, sımsıkı tutuyordu.

Gemilerden birine sağ salim bindiklerinde, "Ağaççılar!" diye bağırdı Mara. "Erzak depolarında bulabildiğiniz bütün sığınmacıları toplayın. Bulabildikleri yiyecek ve içecek malzemelerini stokluyorlar. Ama acele edin! Muhafızlar ve polis her an burada olabilir! Gorbals, Broomielaw güvertede gök insanlarının gelip gelmediğini gözetleyin."

Mara kontrol kabinine koşarak çevresine bakındı.

Kontrol panelinin üzerindeki cam vitrinde bir tabanca duruyordu. Mara camı kırıp tabancayı aldı. Su geçirmez paketinden seyir diskini çıkardı, alelacele kurşun kalemle yazdığı talimatları okudu. Zihni korkudan bomboştu, ne yapacağını hatırlayamıyordu.

En sonunda panelde bulması gereken deliği bularak seyir diskini içine soktu. Kent muhafızlarının ve deniz polisinin saldırısının yaklaştığını haber veren sirenleri duydu. Mara bunun olmasını bekliyordu. Neler olduğunu kısa zamanda anlamış olmalıydılar, sonra tekrar güçlerini toplamış ve örgütlenmişlerdi. Artık kaybedecek zaman yoktu.

"Gorbals, diğerlerinden bir iz var mı? Vakit kaybetmemeliyiz!"

Mara kontrol panelindeki megafon düğmesini gördü. Düğmeyi açtı.

"Ibrox, Molendinar! Pollock! Possil! Clyde! Parkhead! Ağaççılar ve sığınmacılar, hemen gemilere dönün. Derhal gitmemiz gerekiyor!"

"İşte geliyorlar!" diye bağırdı, kontrol kabininin penceresinden dışarıya bakan Gorbals. "Yo olamaz, gök insanları da!"

'*Başaramayacağız*,' dedi Mara kendi kendine. '*Buradan canlı çıkanımız olabilecek mi?*'

Geminin limandan ayrılmaya başladığını hissetti. Güverteden silah sesleri geliyordu, ama seyir diskinin –Tilki'nin söz verdiği gibi– onları kent kapılarından güvenli bir biçimde okyanusa çıkarıp kuzeye yöneltemeyeceğinden korkuyordu. Kontrol kabininin penceresinden Mara, denizin kollarının işlevsiz kalan köprüleri ayırdığı, kent duvarındaki boşluğu görebiliyordu. Gemi bu boşluğa doğru ilerledi.

Bir çığlık işitti. *Broomielaw!* Mara tabancayı kapıp kontrol kabininden dışarı fırladı. Deniz polisinin parlak turuncu üniformalarını görünce durdu. Pollock güverte-

de boylu boyunca yatıyordu. Polis silahını başına dayamıştı. Mara sessizce tabancasını kaldırdı. Titreyen parmaklarıyla silahı kavradı. Pollock'u kurtarabilecek kadar iyi nişan alabilecek miydi?

Mara'nın bir şey yapmasına fırsat kalmadan bir grup çocuğun üzerine çullanmasıyla, polis neye uğradığını şaşırdı. Silahının hedefini değiştirmesine fırsat bile kalmadan güvertenin korkuluklarına çarptı. Çocuklar yıldırım hızıyla hareket ederek adamın bacaklarını yakaladı ve onu tepataklak aşağı attılar.

Pollock oturdu ve kurtarıcılarına, her zaman nefret ettiği fare-vuruculara baktı.

Gemi büyük duvardaki boşluktan geçti. Mara kente son bir kez baktı. Aşağı Dünya'nın ucunda, üniversitenin kulesinin koyu külahını seçebiliyordu. Sonra Yeni Mungo'nun merkez kulelerinin arkasında, gözden kayboldu.

Gemi kent kapılarından geçer geçmez, Mara kontrol kabinine koştu ve seyir diskini durdurdu. Geminin megafonunu açtı.

"Sığınmacılar, lütfen dinleyin! Bu bir kurtarma gemisidir," diye bağırdı. Kabin penceresinden duvarın çevresindeki tekne kitlesinde hemen bir hareketlenme olduğunu gördü. "Bazılarınızı yanımıza alabiliriz. Size yardım edecek başka gemiler de var yolda!"

Sözler ağzından çıkar çıkmaz kitlesel bir akının başladığını işitti. Mara güverteye koştu. Geminin çevresindeki sular tekne kampından can havliyle kaçmaya çalışan sığınmacıların akın etmesiyle birlikte bedenler ve teknelerle dolmuştu. Bu inanılmaz bir manzaraydı. Gemideki bütün merdivenler, ipler, can yelekleri yardım için aşağı atıldı. Sığınmacıların yukarı fırlatmayı başardığı balık ağları, uzun muşamba parçalarını gemidekiler yakalıyordu. Böylece çekebildikleri herkesi gemiye aldılar.

Mara bu karmaşada Rowan ile Ruth'a bakındı, adadan tanıdık bir yüzü aradı, ama yararı yoktu. Çok karanlıktı, çok fazla tekne ve insan vardı.

Gemi yan yatmaya başladı. Sığınmacı dalgasının sonu gelmeyecekmiş gibiydi. Gemi tehlikeli bir biçimde yana doğru yalpaladı.

Mara paniğe kapıldı. Yer kalmamıştı. Gemi su alma hatta batma tehlikesiyle karşı karşıyaydılar, böyle bir şey olursa hiç kimse kaçamayacaktı. Herkesin soğukkanlı davranmasını söylemek için kontrol kabinindeki megafona koştu.

"Lütfen durun! Gemide yer kalmadı, ama yolda başka gemiler var. Sakin olun, diğer gemiler gelene kadar bekleyin, yoksa batacağız!"

Ama hiç kimse dinlemiyordu. Sığınmacılar umutsuzdu. Güverteye çıkmak için yapılan itişip kakışma giderek tehlikeli bir hal alıyordu.

Diğer gemiler neredeydi? Yakalanmışlar mıydı? Mara umutsuzca kent kapılarına baktı. Deniz polisinin sirenleri her saniye daha da yakınlaşıyordu. Mara dehşetle, karanlık suyun, kör edici turuncu ışıkları aydınlatmasını izledi. Su motorlu polislerden oluşan büyük bir birlik, duvardaki boşluktan çıkarak tekne kampındaki ve sudaki sığınmacıların üzerine ateş açtı. Mara kalbi çarparak duraksadı. Ne yapabilirdi? Rowan ve diğer adalılar ne olacaktı? Onları kurtarmak için artık ne yapabilirdi? Ama yapacak bir şey kalmıştı. Seyir diskini tekrar ayarladı. Gemi aniden harekete geçti. Mara güverteye döndü.

Gemi sığınmacıları tekrar okyanusa atarken çığlıklar havayı doldurdu. Dalgalar geminin yolundan umutsuzca kaçmaya çalışan yüzücülerin çırpınışlarıyla köpürdü. Mara'nın midesi bulanıyordu, bakmaya dayanamayacaktı. Ama başka çaresi yoktu. Daha fazla beklerse gemi alabora olacak ya da deniz polisi tarafından yakalanacaklardı. Güvertede yere çökerek tir tir titremeye başladı.

"Mara, bak!"

Gorbals büyük duvara işaret ettiğinde, güvertede bulunanlardan büyük bir sevinç çığlığı koptu. Mara

kentten çıkan diğer gemilerin beyaz siluetlerini gördüğünde, titreyen bacakları rahatlayarak gevşedi. Ama sevinç çığlıklarına katılamazdı. Gemileri sayıyordu. Yalnızca bazıları dışarı çıkabilmişti. "Hiç yoktan iyidir," dedi kendi kendine, ama suçluluk ve şok içinde başını elleri arasına alıp sallandı; çünkü hücum eden sığınmacılar yüzünden geminin batacağını düşündüğü o panik anında –kalıp onlara yardım etmek ve herkesi tehlikeye atmak yerine– kendini ve gemideki herkesi kurtarmak için güçlü bir dürtü duymuştu.

Caledon da aynı şeyi yapmış olmalıydı. Ve bu güçlü hayatta kalma dürtüsünü, köşeye sıkışsa daha ne kadar ileri götürürdü?

"Mara, artık bitti."

Gorbals ayağa kalkmasına yardım etti. Küçük Clayslaps annesinin omuzunun üzerinden korkmuş iri gözlerle bakıyordu, ama annesinin sırtındaki sepeti güvenli ve rahat görünüyordu. Mara güverte korkuluklarını kavrayıp ileriye baktı.

Okyanus sakin ve durgundu. Kuzeye doğru bir grup beyaz gemi karanlıkta hayalet bir filo gibi ilerliyordu. Mara gök kentten ve Tilki'nin indiği Aşağı Dünya'dan en sonunda kurtulduklarını anladığında, dudaklarından acı ve rahatlama karışımı bir çığlık koptu.

ZAFERİN KAÇAMAK BAKIŞI

Yeni Mungo'nun dallarının üzerinde yıldızlar, geniş bir büyü dokuyordu. Tilki hiç böyle bir şey görmemişti. Su yutmuş bir halde geçmişin kalıntıları arasında kıyıya çıktığında, başının üzerinde yaşayan bir Evren bulmuştu. Ayağının altında da bir avuç toprak.

Rüzgâr yüzünü okşadı. Evren'in sonsuz ışığı gözlerinde parladı. Her şey olması gerektiği gibiydi. Evren kendi sonsuzluk hayallerini örmekle meşguldü. Ne Tilki'ye ne de başka birine ihtiyacı vardı. Yeryüzünde yaşayan bir insanın olup olmaması Evren'in umurunda bile değildi.

Yine de eğer burada olmasa, Evren'in hayalleri bir parça yoksullaşacak, bir nebzecik de olsa insan enerjisinden yoksun kalacaktı. Evren'in Tilki'ye ihtiyacı olmayabilirdi, ama yine de burada olması iyi bir şeydi, o yeryüzünün çocuğuydu, bir ağaç ya da yıldızdan ne eksiği ne de fazlası vardı.

"Artık deri, kemik ve toprağım," diye gülümsedi. "Artık gerçek bir insanım!"

Üniversitenin sivri uçlu kulesindeki kırık bir pencereden Tilki, kentinde patlak veren karmaşayı izledi. Kent kapılarından son gemi de çıktığında, yer ya da okyanusun çekimi kadar güçlü bir şeyin içini burktuğunu hissetti. Mara gitmişti. Burada karanlığa doğru yükselen

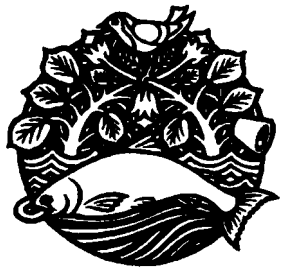
kulenin altında yalnız kalmıştı, Yeni Dünya'yı buradan değiştirmeye başlayacaktı.

Burada geçmişin ve sular altındaki eski dünyanın gerçeği vardı. Burada Cal adında bir genç adam, bir kâbustan kurtulmayı hayal ederek, Yeni Dünya'nın Büyük Kurtarıcı Babası olmuştu. Aynı zamanda da yeryüzündeki en yalnız insan.

'Tek bir kişi dışında,' diye düşündü Tilki. Aşağı Dünya'nın yoğun boş karanlığında tek başına dururken.

Karanlığın ortasında yumuşak, titrek bir ışık belirdi. Karanlık sulardan üniversite kulesine doğru ilerledi. Tilki tedirgin bir biçimde ışığın yavaş yavaş yaklaşmasını izledi. Titrek ışık yaklaştı yaklaştı, sonunda Tilki'nin bir salda taşınan, bir fenerin ışığı olduğunu görebileceği kadar yakına geldi. Şimdi, kulenin dibinde fenerin ışığı onu taşıyanı görmesine izin vermişti. Bir ağaç kadar eğri büğrü yaşlı bir kadındı bu, baykuş gözleri, zambak kadar beyaz bir yüzü vardı.

TAŞ KEHANETİ GERÇEKLEŞİYOR

Gorbals, Mara'ya koşarak, güvertenin kıyısındaki gölgeler arasında yığılmış oturan yaşlı bir adamı işaret etti. Köle gibi çalışmaktan dolayı beli bükülmüş, yorgun görünüyordu.

"Seni tanıdığını söylüyor," dedi Gorbals. "Aynı adada yaşıyormuşsunuz."

Yaşlı adam Mara'ya bakarak elini kaldırdı. Mara kaşlarını çattı, adamın tıraş edilmiş kel başı ve insanın içini sızlatacak kadar zayıf bedeninde tanıdık hiçbir şey göremedi. Ama karanlıkta görmek zordu. Mara adamın kim olabileceğini düşünmeye çalıştı.

"Onu tanımıyorum. Bütün yaşlıları adada bıraktık," diye mırıldandı Gorbals. Gorbals'ın şoke olmuş yüzünü gördü. "Korkunç bir şey olduğunu biliyorum, buna karşı çıktım, ama yaşlılar Candleriggs gibi hissetmiş olmalılar. Hayatları boyunca yaşadıkları yeri terk etmek istemediler." Yaşlı adam zorlukla ayağa kalkarak, ağır, yorgun adımlarla Mara'ya yaklaştı. Ancak pervane fenerlere yaklaştığında ve ışık gözlerini –Kanat'taki yaz gecelerinin unutmabeni çiçeği rengindeki göğüyle aynı renkteki gözleri– aydınlattığında, Mara onu tanıyabildi.

"Rowan!"

Arkadaşının bu korkunç değişimi karşısında sarsılan ve dehşete kapılan Mara ona koştu.

"Ah Rowan, öldüğünü düşünüyordum!"

"Az kalsın ölecektim, ama son anda kurtardım paçayı." Rowan'ın zayıf, kirli yüzü hafif bir gülümsemeyle kırıştı. Rowan, Mara'ya sarıldı. "Mara bu doğru mu? İnsanlar bunu senin yaptığını söylüyor. Hepimizi senin kurtardığını." Rowan başını hayretle salladı.

"Tek başıma değildim," dedi Mara üzgün bir sesle. "Birisi bana yardım etti. Geride bırakmak zorunda olduğum biri."

Ve daha önce hiç ağlamadığı kadar şiddetli bir şekilde ağlamaya başladı.

Rowan onu sımsıkı tuttu. Kemikli bedeni yorgunluk ve şiddetli bir duyguyla titriyordu. Rowan, Mara sakinleşene kadar onu bırakmadı.

"Ya annenle baban?" diye fısıldadı Mara. "Ruth ve Quinn, adadan gelen diğer insanlar?"

"Gail'in ölümünden sonra..." Rowan içini çekerek, düşündüklerini dile getirecek sözcükleri aradı. "Annemle babam bütün umutlarını yitirdiler. Sonra kampta bir salgın hastalık başladı, bu kez mikroplu içme suyu yüzünden. Savaşacak güçleri kalmamıştı. Onlar da öldükten sonra kendime ne olacağını hiç umursamadım. Seçiciler deniz köprüsünde çalıştırmak üzere beni kente götürdüler. Ama gitmeden önce Ruth, Quinn ve bazı adalıları gördüm. Hepsi de bana karşı çok iyiydi, hastalandığımızda bize yardım ettiler. Annemle babam öldüğünde adeta yıkıldılar. Onlara ne olduğunu bilmiyorum. Ruth ben götürülmeden kısa bir süre önce doğum yaptı. Umarım hepsi hayattadır."

"Kaçmayı başarmış olabilirler. Başka bir gemide olabilirler," dedi Mara umutsuz, ama öyle olduğuna inanmak isteyerek.

"Belki," dedi Rowan. Ama sesi kederliydi, sonra da konuyu değiştirdi.

"Burada olduğuma inanamıyorum Mara. Sana neler oldu? Nereye gittin? Bütün bunları nasıl yapabildin?"

"Rowan, sana anlatsam bile inanmazsın. Olanlar adadayken okuduğun kitaplardaki masallara benziyor tıpkı. Sen bir şeyler yiyip dinlendikten sonra her şeyi anlatacağım, çünkü uzun, garip bir hikâye. Herkese anlatacağım, böylece bir gün karayı bulduğumuzda, hikâyemiz kaybolmayacak ve bizden sonraki kuşaklar nasıl özgür olduğumuzu bilecekler. Ve belki de bizim hikâyemiz hayatlarını güçlü bir biçimde sürdürmelerine yardım edecektir," dedi; Mary Nine, Thenew ve Candleriggs'in hikâyelerinin kendisine nasıl yardım ettiklerini bilerek.

Mara, Tilki'yi düşününce gözleri doldu, ama kendini tutarak dostlarına gülümsemeye çalıştı.

"İşte buradasınız Ağaççılar, ilk kez dünyadasınız!" diye bağırdı. "Ne düşünüyorsunuz?"

"O kadar mutluyum ki düşünemiyorum bile," dedi Gorbals. "Sadece dünyada olmak bile yeter. Bütün bunların gerçek olduğuna inanamıyorum. Ağaççıların hikâyesi bitti, ama şimdi yeni bir hikâye başlıyor."

Korkuluklara dayanıp dünyaya bakmak isteyen Gorbals bir adım attı ve atar atmaz da geminin çapasına takıldı.

Mara kendini berbat hissetmesine rağmen gülümsemesine engel olamadı. Bazı şeyler hiç değişmiyordu. Bütün dünya sona erse bile Gorbals bir şeylere takılmaya devam edecekti.

"Bakın!" diye bağırdı Broomielaw. "Mara bak! Halkalı balık."

Gorbals'ın takıldığı çapayı işaret ediyordu. Demire kuyruğu çatallı bir balık biçimi verilmişti. Ağzındaki büyük halka çapa halatını tutuyordu.

"Gerçekten de öyle," diyerek baktı Mara şaşkınlık içinde. "Ama geri kalanı gerçekleşmedi. Taş kehanetinin bütün parçaları bir araya gelmedi. Şiiriniz nasıldı?"

"Halkalı balık
Çan, kuş ve ağaç
Bir araya gelince hepsi
Olacak taşın dediği."

Ağaççılar Mara'ya şiirlerini okudular. Kanat yakındaki çocuklarla birlikte oturuyordu, küçük serçe dostu omuzundaydı. Çocuklar şiiri kuşlar gibi başlarını yana eğerek dinlediler. Mara, Yeni Mungo'ya baktı; bütün kalbiyle Tilki'nin hayatta ve güvende olmasını, Candleriggs'in onu bulmasını umdu. Gök kenti gecede hafif bir pırıltıdan ibaretti artık, alarmlarının hiddetli gürültüsü, deniz rüzgârında hafif bir çıngırak sesiydi yalnızca.

En sonunda özgürüz!

Bir anahtarın yuvasında dönmesi gibi, Mara'nın zihninde bir şeyler yerine oturdu. Pervane fenerlerinin titrek ışığıyla sarılı Ağaççılara, büyük balık biçimindeki çapayla oynayan çocuklara baktı. Hayretle aslında her şeyin bir araya gelmiş olduğunu fark etti. Halkalı balık, kuş, ağaç. O da soyadı çan anlamına gelen Mara Bell'di.

Taş kehaneti aslında gerçekleşmiş miydi?

Bu düşünceyle sersemleyen Mara, geminin korkuluğuna yaslandı. Ne düşüneceğini bilmiyordu. Belki de bunun bir önemi yoktu. Önemli olan, önlerinde bir gelecek açılmış olmasıydı. O ve Tilki ellerinde geleceğin birer anahtarını tutuyorlardı. Ama bütün bunların; ailesinin ölümünün, Tilki'yi ve diğer her şeyi kaybetmesinin, kesin bir adillik ve doğruluk duygusuna elinden geldiğince tutunmazsa değerini yitireceğini biliyordu. Mara kent duvarlarının dışında yaşadığı o korkunç anı, bir kez daha yaşadı. Diğer her şeyi silen kendini kurtarma içgüdüsü,

korku ve panik, ona Caledon ve Yeni Dünya'nın nasıl o hale gelmiş olduğunu göstermişti.

Mara yüzünü geleceğe döndü. Kutup Yıldızı önünde parlıyordu. Geminin pruvası, yıldızın rehberliğinde karanlık okyanusta, beyaz düz bir çizgide ilerliyordu. Geminin hızı heyecan vericiydi, denizin serpintisi insanı canlandırıyordu. Mara gerçek anlamda yaşadığını hissediyordu; umut, kayıp, acı ve coşkuyla doluydu içi. Thenew'un hikâyesini düşündü, yerinden yurdundan atılmış, uyduruk bir salla, içinde büyüyen bebeğiyle tek başına okyanusa bırakılan zavallı genç kızı. Bir karaya çıkmış, Thenew'un çocuğu Mungo büyüdüğünde yepyeni bir kent kurmuştu. Hâlâ adını taşıyan gök kenti, Yeni Mungo'nun altında, yıkıntıları sularla kaplı olan kenti.

'Ben derme çatma bir salda yalnız başıma değilim. Sağlam bir gemideyim ve nereye gittiğimi biliyorum. Ağaççılar, Rowan ve çocuklar yanımda. Tek ihtiyacımız olan yüksek bir kara parçası bulmak. Orada kuzeyde, Grönland'da bulacağımızdan eminim.'

Bir anlamda Tilki de yanındaydı. Bu gece Doku'nun kıyısında, Hiçbir Yere Gitmeyen Köprü yolunda umutla, bütün enerjisiyle bekleyecekti, Tilki de orada olacaktı.

Gorbals gelip yanında durdu. Mara arkadaşına gülümsedi.

"İtiraf etmeliyim ki, şiirlerini ihtiyacı olan birine verdim," dedi Mara.

"Onları bunun için yazmıştım zaten," diye gülümsedi Gorbals. Mara'nın karanlığa dikilmiş bakışlarını izledi.

Rüzgâr Mara'nın yüzünü okşadı. Gece boş ve engindi. Görünürde ne bir gemi ne de kara parçası vardı, yalnızca okyanus ve yıldızların büyük sessizliği.

"Ne arıyorsun Mara?" diye sordu Gorbals.

"Mucizeleri," dedi Mara.

MACERA DEVAM EDECEK

MARA'NIN HİKÂYESİ SERİNİN *DORUK*
ADLI İKİNCİ KİTABINDA SONUÇLANIYOR

Julie Bertagna

Julie İskoçya-Ayrshire'da doğdu ve Glasgow yakınlarında büyüdü. Üniversitede İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünde okudu. Mezun okunca küçük bir dergide editörlük yapmaya başladı. Daha sonra öğretmenlik ve gazetecilik yaptı. Yazdığı birçok gençlik ve çocuk kitabı ödüller kazandı ve Julie yaşamına sadece yazı yazarak devam etmeye karar verdi. Halen ailesiyle birlikte Glasgow'da yaşıyor.

BİLİM KURGU SERİSİ

Kanat adında küçük bir adada yaşayan Mara'nın yaşamı 17 yaşına girdiği yıl inanılmaz bir şekilde değişecekti. Okyanus yükseliyordu ve Kanat'ın kısa süre sonra sular altında kalacağı kesinleşmişti. Tam bu sırada Mara sanal dünyada tanıştığı bir Siber-Tilki'den, denizin üzerine kurulmuş yeni şehirler olduğunu öğrendi. Artık adalılar için tek kurtuluş yolu bu şehirlerden birini bulmaktı. Mara ve ailesi diğer adalılarla birlikte teknelere binip, yaşayacak yeni bir yer bulmak için denize açıldılar. Yeni Dünya adı verilen bu yerlerden birine ulaştıkları anda kurtulacaklarını düşünüyorlardı. Ancak yolculuk hiç tahmin edemedikleri bir şekilde sonlanacaktı. Mara ise destansı bir yolculuğun daha çok başında olduğunun farkında bile değildi.

Bir solukta bitireceğiniz ve her zaman hatırlayacağınız bir roman...

Serinin diğer kitabı

9 786053 606864

KDV dahil fiyatı
12 TL